

КЛАЙВ КАСЛЪР

ОПНЕН
ЛЕД

VENUS PRESS
автори с милионен тираж

“Авторът, който чета” - Том Кланси

**КЛАЙВ КЪСЛЪР, ПОЛ
КЕМПРЕКОС
ОГНЕН ЛЕД**

chitanka.info

В това ново приключение от поредицата НАМПД, Кърт Остин, героят от „Загадката Серпента“ и „Синьо злато“, се изправя пред заговор, смъртно опасен за човечеството.

В сърцето на бившия Съветски съюз, минен магнат се е провъзгласил за новия руски цар. Заявявайки, че е пряк наследник на Романови и с подкрепата на милиарди долари, той е решен да свали нестабилното руско правителство. Несъгласието на САЩ не може да го спре. Една вътрешна криза би отклонила общественото внимание в Америка, макар и за известно време, а той знае как да я предизвика...

Изпълнена с напрегнато действие и богато въображение — запазена марка на автора — книгата „Огнен лед“ е блестящо произведение на майстора на приключенския жанр.

„Къслър е ненадминат“

Daily Mail

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодаря на Арнълд Кар за превъзходните му идеи, свързани със забележителния изследователски съд NR-1; на Джон фиш, от Американската служба за подводно търсене и проучване, за споделената част от огромния му професионален опит; и на Уилям От, служител в Уестънската обсерватория, който отговори на най-причудливите ми въпроси, свързани с подводните земетресения, с търпение и акуратност.

ПРОЛОГ

Одеса, Русия, 1918

Гъста мъгла се стеле над пристанището, подгонена от внезапно променил посоката си вятър. Влажни, сиви талози мият каменните кейове, катерят се по стъпалата, понесли на раменете си ранна привечер в оживеното черноморско пристанище. Пътнически и товарни съдове застиват на водната повърхност и пускат на свобода стотици моряци. Капитан Анатолий Тавров стъпва на сушата, загърната в пронизващия мраз на мъглата, за да долови пиянска глъч откъм десетките кръчми и бардаци на пристанището. Той прекосява най-гъсто наситената с подобни заведения част и се шумгува в тясна алейка, за да отвори една с нищо неотличаваща се врата. Тежък и топъл въздух, наситен с миризма на цигари и алкохол нахлува в ноздрите му. Един едър мъжага му прави знак да отиде при него, в ъгъла на помещението.

Алексей Фьодоров отговаря за митницата. При всяко свое посещение в пристанището, капитанът и митничарят се срещат в това питейно заведение, посещавано главно от бивши моряци, където водката е евтина и обикновено не е смъртоносна. Чиновникът задоволява естествената нужда на мореплавателя от човешка близост, без непременно да търси в нея приятелство. Тавров води самотен живот, откакто съпругата и дъщеря му станаха жертва преди години на един от характерните за Русия безсмислени изблици на насилие.

Фьодоров има необичайно потиснат вид. Обикновено шумен веселяк, който шеговито подкача келнера заради уж надписана сметка, сега поръчва, като вдига мълчаливо два пръста. И нещо още позненадващо: стиснатият митничар плаща. Говори с тих глас, като нервно подръпва късата си брадичка, докато поглежда подозрително към другите маси, наобиколени от обветрени морски вълци. Останал доволен от огледа, той вдига чаша и двамата мъже се чукват.

— Драги ми капитане — започва Фьодоров. — За съжаление, времето ми е ограничено, така че трябва да премина към темата

начаса. Бих искал да качиш на борда малка група пътници и известен товар, без да задаваш въпроси.

— Още като плати водката ми, разбрах, че нещо не е като света — отвръща грубо морякът.

Фьодоров се усмихва. Откровеността на капитана го интригува всеки път, макар да не я разбира.

— Ами ние, бедните чиновници, сме принудени да преживяваме с жалките си заплати, какво да се прави?

Капитанът свива устни в тънка усмивка, докато разглежда масивното тяло на митничаря, което напъва по шевовете скъпото френско сако. Той често се оплаква по този повод и Тавров всеки път го изслушва учтиво. Известно му е, че Фьодоров разполага със солидни връзки в Петербург, а по-голямата част от времето си прекарва в измъкване на подкупи от преминаващи през пристанището капитани „за да укротява бюрократичните вълни“, както се изразява сам.

— Познаваш кораба ми — свива рамене Тавров. — Трудно е да се нарече луксозен.

— Няма значение. За нашите цели е идеален.

Капитанът се замисля за миг, защо ще иска някой да пътува на борда на стар въгледвоз, след като има толкова по-привлекателни алтернативи, Фьодоров решава, че паузата е увертюра към пазарлък. Бърка във вътрешния си джоб и вади дебел плик, който поставя на масата. Отваря го леко, за да види капитанът хилядите рубли в него.

— Усилията ти ще бъдат възнаградени по съответстващ начин.

Тавров преглъща с усилие, а разтрепераните му пръсти изваждат и запалват цигара.

— Нищо не разбирам — казва той.

Фьодоров забелязва смущението на моряка.

— Какво знаеш за политическото положение в страната?

В това отношение, информацията на капитана се гради върху слухове и стари вестници.

— Аз съм моряк като всички останали — кракът ми рядко стъпва на руска земя.

— Дори и така да е, имаш огромен опит. Бъди откровен, приятелю. Винаги съм ценял високо мнението ти.

Тавров изброява на ум основните събития в страната и отговаря като моряк:

— Ако корабът ми се намираше в същото състояние, в каквото е страната, щях да очаквам да го видя на дъното.

— Винаги ме е възхищавала прямотата ти — отвръща Фьодоров с искрен смях. — Явно метафората ти иде много отръки. — Лицето му става отново сериозно. — Отговорът ти е свършено точен. Русия наистина се намира в много опасно положение. Младежта ни мре по бойните полета на Световната война, царят абдикира, болшевиките загребват властта, германците окупират южния ни фланг, а ние викаме други да вадят кестените от жаравата вместо нас.

— Не знаех, че нещата са толкова зле.

— Влошават се, ако въобще е възможно. И ето, че отново се връщаме към теб и твоя кораб. — Митничарят впива поглед в очите на моряка. — Ние, верни руски патриоти, сме притиснати тук с гръб към морето. Бялата армия държи засега известна територия, но червените скоро ще ги изтласкат откъм север. Германският фронт ще се стопи като захар във вода. Като качиш тези пасажери, ще направиш голяма услуга на Русия.

Капитанът се смята за гражданин на света, но дълбоко в душата си не се различава от останалите си сънародници, с тяхната дълбока привързаност към родината. Известно му е, че болшевиките преследват и избиват старата гвардия, както и че мнозина търсят спасение на юг. От разговори с други капитани знае, че са качвали на борда в потайна доба не един или двама бивши големци.

Място за пътниците ще се намери. Корабът е празен. „Одеска звезда“ е последното корито, на което би потърсил поредната си койка останал без работа моряк. Съдът мирише на гориво, ръжда и долнокачествени товари. Моряците наричат това ухание „миризма на смъртта“ и избягват подобни кораби, сякаш на борда им се е настанила чума. Екипажът е съставен основно от пристанищна измет, която друг кораб не би наел. Тавров би могъл да вземе при себе си първия помощник и да освободи неговата каюта за пътниците. Поглежда дебелия плик. Тези пари могат да заменят моряшкото старопиталище с уютна къщичка на морския бряг за старини.

— Тръгваме след три дни привечер — казва той.

— Ти си истински патриот — отвръща Фьодоров с просълзени очи. Плъзва плика по повърхността на масата. — Това е половината. Ще получиш останалото, когато пътниците пристигнат.

Капитанът пуска парите в джоба си, където започват да парят кожата му.

— Колцина са?

Фьодоров поглежда двама новодошли и казва тихо:

— Десетина. В плика има отделни пари за храна. Направи покупките на различни места, та да не събудиш подозрения. Трябва да тръгвам. — Митничарят се изправя и казва високо: — Е, драги ми капитане, надявам се, че сте разбрал вече същината на нашите митнически ограничения. Довиждане.

В деня на отплаването, Фьодоров се появява на кораба, за да потвърди, че плановете остават непроменени. Пътниците ще се качат късно вечерта. На борда трябва да бъде само капитанът. Малко преди полунощ, докато Тавров кръстосва в самата мъгливата палуба, край трапа спира някакво превозно средство. От скърцането му капитанът разбира, че е камион, фаровете не светят. Вратите се отварят и затварят, чуват се приглушени гласове и тропот от подметки върху мокри павета.

Висока фигура в наметало с качулка изкачва трапа и приближава капитана. Тавров усеща върху лицето си погледа на скрити очи. После се чува дълбок мъжки глас:

— Къде ще се настанят пътниците?

— Ще ви покажа — отвърща капитанът.

— Не, кажете ми!

— Добре. Кабините се намират на мостика, който е на горната палуба. Ето това е стълбата.

— А къде е екипажът ви?

— Всички спят.

— Нека да останат по местата си, а вие — тук.

Мъжът изчезва мълчаливо към офицерските каюти, разположени под руля. След няколко минути привършва огледа си.

— По-добре е от обор, но не много — споделя впечатленията си той. — Качваме се. Отдръпнете се встрани, ето там. — И той сочи към кърмата, след което се спуска на кея.

Тавров се дразни, че го командват на борда на собствения му кораб, но мисълта за количеството на заключените в каютата пари го успокоява. Освен това, благоразумието казва, че би било глупаво да се

спречква с човек, който стърчи една глава над него. Заема посоченото място.

Скупчената край трапа група се изнизва нагоре. Тавров долавя сънливия глас на дете, което някакъв възрастен усмирява, докато пътниците се оттеглят по каютите си. Хората носят сандъци и куфари. От псувните и тихия ропот капитанът разбира, че багажът е тежък. Последен на палубата се появява Фьодоров, задъхан от непривичното усилие.

— Е, приятелю — пляска с длани той, за да ги стопли, — това бе всичко. Готови ли сме?

— Щом кажете, тръгваме.

— Значи съм казал. Ето остатъкът от парите. — Подава плик, в който шумолят нови банкноти. Сетне внезапно прегръща капитана в мечешка прегръдка и го целува по двете бузи. — Майка Русия не би могла да ти се отблагодари — шепне той. — Тази нощ влизаш в историята. — Пуска смаяния капитан и изчезва по стълбата. След миг камионът се изгубва в мрака.

Капитанът помирисва рублите, сякаш са рози, тъпче плика в джоба си и се качва в рубката. Минава от нея в навигаторската, а от нея — в каютата си, при своя помощник Сергей. Нарезжда на младия грузинец да събуди екипажа и да вдигне котва. Като мърмори нещо неразбрано, младият мъж отива да изпълни заповедите.

Шепа човешки отпадъци се изсипва на палубата, в различна степен на пиянство. Тавров наблюдава от руля как събират въжетата и вдигат трапа. Моряците са общо десетина, включително двама, наети в последния момент за огняри. Старшият механик е опитен офицер, който е останал при капитана от приятелски чувства. Той размахва масльонката си като вълшебна пръчица и влива живот в купчината отпадъчна железария, която движи „Одеска звезда“. Постепенно се вдига налягането на парата.

Тавров хваща ръчката на машинния телеграф, разнася се дрънчене и корабът се отделя от пристана. Докато „Одеска звезда“ едва-едва пъпли през пристанището и подава нос извън него, който я види в мъглата се прекръства и шепне молитва. Прилича на кораб призрак, осъден вечно да кръстосва морската шир, в търсене на екипаж. Ходовите светлини едва мъждеят по мачтите като призрачни свещи в гробище.

Капитанът върти кораба си между обгърнати в мъгла други съдове, с лекотата на морско животно. Годишите плаване между Одеса и Константинопол са гравирани маршрута в съзнанието му така, че той може да го измине със завързани очи. Никакви карти или знаци не са му нужни, за да знае във всеки момент на колко градуса трябва да завърти огромното колело на руля или какъв курс да следва.

Френските собственици на кораба умишлено не дават и петак за поддръжката му, с тайната надежда някоя хубава буря да го запрати на морското дъно, а те да получат застраховката му. През отточните отвори на палубата се сипе ръжда, която оставя мръсни следи по олющения корпус. Мачти и биги^[1] са цели в ръжда. Корпусът е наклонен тремаво на дясно, където се набира постоянно изпомпвана морска вода. Машините на „Звездата“ отдавна плачат за основен ремонт и се задъхват, като че ли имат емфизем. Единственият димоход на кораба бълва облак с отровна миризма на сира, сякаш е свързан със сърцето на царството на Хадес. Като болник на смъртно легло, чиято душа неизвестно защо отказва да напусне окончателно износеното тяло, корабът продължава да пори морските талози, вместо да се спусне кротко под тях.

Тавров е наясно, че това е последният кораб под негова команда. Затова се стреми да поддържа собствения си външен блясък. Всяка сутрин лъска до изнемога обувките с изтънели подметки. Бялата риза е пожълтяла, но чиста, а панталоните от черен груб плат — винаги с ръб. Само изключителните способности на балсамъор обаче, биха могли да сторят нещо за физическия облик на капитана. Нощното бодърстване, слабата храна и лошото време са взели своето. Хлътнолите бузи още повече подчертават дължината на покрития със спукани капиляри нос, а кожата е сивкава като пергамент.

Първият помощник отива да спи, а по-голямата част от екипажа се прибира в кубрика^[2], докато първата смяна огняри започва да храни огнената паст на пещта с въглища. Капитанът пали силна турска цигара, от която се прегъва на две, нападнат от остра кашлица. Овладейл отново дишането си, той усеща полъха на хладен морски въздух през отворена врата. Оглежда се и установява, че вече не е сам. На прага е застанал огромен мъж, а около фигурата му се стелят талози мъгла. Той влиза и затваря вратата след себе си.

— Светлина — казва новодошлият с ясен баритон, който капитанът вече е чул при пристигането на непознатите гости.

Тавров дърпа шнура на голата крушка, която виси над главата му. Мъжът е свалил качулката си. Той е висок и слаб, а на главата си е накривил кожена казашка шапка, наречена „папаха“. Бледа следа от порезна рана разсича дясната буза над челюстта, кожата му е червеникава и опърлена от студа, а по черната коса и брада блестят капчици влага. Левият му ирис е матов от някакво нараняване или болест, а здравото око гледа с острата настойчивост на циклоп.

Подплатеното с кожа палто е разкопчано, за да покаже запасан на пояса кобур. Мъжът държи в ръка пушка. През гърди носи патрондаш, а на кръста — сабя. Под палтото носи куртка в кално-сив цвят, а краката му са обути във високи кожени ботуши. Униформата и очевидно едва сдържаният зъл нрав издават у него казака — представител на войнствена каста, която населява крайбрежните на Черно море райони. Тавров се стърчва от отвращение. Именно казаки причиниха гибелта на неговото семейство и той винаги се старае да стои настрана от това племе, което черпи утеха от страха, който предизвиква у другите.

Мъжът оглежда пустата рубка.

— Сам ли сте?

— Първият помощник спи там, отзад — отвръща Тавров, като кимва с глава към каютата си. — Пиян е и не чува нищо. — Предлага на непознатия цигара.

— Казвам се майор Пьотр Якилев — казва мъжът, като отклонява цигарата, — а вие ще правите онова, което ви се казва, капитан Тавров.

— Можете да разчитате на точността ми, господин майор.

— Аз не разчитам на никого. — Приближава и изстрелва думите си една по една: — Нито на белите, нито на червените. Нито на германците, нито на британците. Всички са против нас. Дори казаки преминават на страната, на болшевиките. — Втрещен в капитана, той търси най-малък признак на несъгласие. Като не вижда никаква заплаха от тази страна, той посяга с дебели пръсти.

— Цигара.

Тавров му подава целия пакет. Майорът пали и вдишва дима, като да е скъпоценен еликсир. Капитанът забелязва изговора на казака.

Собственият му баща е служил като кочияш при заможен господар и Тавров добре познава говора на руския културен елит. Този мъж има вид на степен дивак, но говори като високо образован човек. Тавров знае, че в много случаи за командири на казачеството се назначават синове на благороднически фамилии, получили подобаващо образование във военни академии.

Тавров забелязва изтощението, изписано върху лицето на офицера, както и леката отпуснатост на раменете.

— Дълго ли пътувате? — пита той.

Майорът се усмихва безмълвно.

— Да, дълго и трудно. — Той пуска две струйки дим през ноздрите си и вади манерка с водка. Отпива дълга глътка и се оглежда: — Този кораб вони — отбелязва майорът.

— „Звездата“ е стар, престарял господин с голямо сърце.

— От това не смърди по-слабо — посочва офицерът.

— Когато човек е стигнал моята възраст, той се научава да не обръща внимание на подобни дреболии и да приема с благодарност онова, което му дава животът.

Майорът избухва в смях и тупва капитана по гърба с такава сила, че немощните му дробове се раздират от болезнен пристъп на кашлица. Казакът му подава манерката. Капитанът успява да поеме глътка. Водката е много добра — нищо общо с питието, на което е свикнал. Огнената течност гаси кашлицата и капитанът връща манерката, за да хване отново руля.

Якилев скрива водката в джоба на палтото си.

— Какво ви каза Фьодоров? — иска да знае той.

— Единствено, че ще качим пътници и товар, които означават извънредно много за Русия.

— Не сте ли любопитен?

Тавров свива рамене.

— Чух какво става на запад. Предполагам, че става дума за високопоставени чиновници, които бягат със семействата си и малкото лични вещи, които могат да вземат със себе си.

Якилев се усмихва.

— Хубава легенда.

Тавров пита на свой ред:

— Защо се спряхте на „Одеска звезда“? Има куп други кораби, които са пригодени за превоз на пасажери.

— Размърдайте мозъка си, капитане! — отвръща пренебрежително Якилев. — Никому не би минало през ума, че този стар цървул може да превозва важни пътници. — Хвърля поглед в тъмата на нощта. — Колко време ни трябва до Константинопол?

— Две денонощия, ако всичко върви добре.

— Погрижете се да бъде така.

— Ще направя всичко, което е по силите ми. Друго?

— Да. Наредете на екипажа да стои настрана от пътниците! Една готвачка ще влиза в кухнята, за да приготвя храна. Никой да не я заговаря. С мен числото на охраната е шестима и ще бъдем по всяко време нащрек. Ако някой се появи близо до каютите, без да е викан, ще бъде застрелян на мига. — Слага длан върху кобура, за да подчертае сериозността на думите си.

— Ще съобщя това на хората — казва капитанът. — Обикновено на мостика съм или аз, или първият помощник. Казва се Сергей.

— Пияницата?

Тавров кимва. Казакът клати глава, единственото му здраво око шари из пустата рубка, а после излиза така внезапно, както се е появил.

Капитанът гледа отворената врата и почесва брадичката си. Пътници с такава охрана не може да са обикновени чиновници. Най-вероятно вози много високопоставени лица, може би дори членове на двора. Но всичко това не му влиза в работата, решава той и се захваща със задълженията си. Проверява курса и уредите, след което излиза на дясното крило, за да се освежи.

Влажният въздух донася уханието на древните земи, проснати край морето. Наостря уши, за да долови накъсания ритъм на машината. Прекараните в морето десетилетия са изострили неимоверно сетивата му. В мъглата се движи друг кораб. Кой още може да бъде толкова безразсъден, че да потегли в такава мъгла? Сигурно е пиян.

Един нов звук заглушава шума от втория кораб. Откъм каютите се носи музика. Мъжки гласове пеят в хор „Боже, царя пази“. Меланхолията на тези гласове го натъжава и старият капитан се прибира в рубката, като затваря вратата зад гърба си, за да не ги чува.

Мъглата се вдига заедно с нощта, а първият помощник се появява с мътен поглед, за да смени капитана. Тавров му дава курса и излиза от рубката, за да се прозее срещу утринното слънце. Хвърля поглед над сатенената повърхност на морето и с удовлетворение установява, че слухът му не го е подвел — успоредно с дългата диря на „Звездата“ се движи рибарска гемия. Гледа я известно време, а след това свива рамене и отива да предупреди всеки един от хората си да не се мярка близо до офицерските каюти.

Доволен от резултата на обиколката, Тавров се свлича в своята койка и заспива облечен. Първият помощник е получил най-строга инструкция да го събуди при първия признак за нещо извънредно на борда. Независимо от това, овладял до съвършенство изкуството на котешкия сън, Тавров се буди на няколко пъти, за да се послуша, а след това отново заспива. Към обяд става, за да хапне в каюткомпанията малко хляб и сирене, този път подкрепени с колбас, чиято покупка е станала възможна благодарение на придобитото богатство. В камбуза^[3] се суети едра жена, а един як казак носи изпускащи пара съдове към каютите. След като се нахранва, Тавров освобождава помощника си, за да стори и той същото. С напредването на деня, гемията изостава все повече, докато накрая се превръща в една от множеството трепкащи на хоризонта точки.

„Звездата“ се плъзга леко върху огледалната повърхност на огряното от слънчеви лъчи море. В желанието си да стигне Константинопол час по-скоро, Тавров е наредил да се поддържа скорост, близка до максималната, но в крайна сметка старото корито си плаща за младенческото безразсъдство. Около обяд едната машина аварира и макар старшият механик и първият помощник да си играят с нея няколко часа, единственият резултат е, че се омазват до уши. Капитанът разбира, че по-нататъшните усилия са обречени на същия провал и нарежда да продължат напред с една машина.

Майорът чака в рубката и реве като ранен бик, когато капитанът му излага положението. Тавров обяснява, че корабът ще стигне в Константинопол, макар и не толкова бързо — може би след още едно допълнително денонощие.

Якилев вдига юмруци във въздуха и вперва единствено око в капитана. Тавров очаква ей сега да го направят на кайма, но казакът изфучава и с рязко завъртане изскача от рубката. Тавров изпуска

задържания в гърдите въздух и отива при картите си. Корабът напредва с половин бързина, но напредва. Капитанът се моли пред иконата на Свети Николай да не ги подведе и втората машина.

Якилев се връща поуспокоен. Капитанът го пита за състоянието на пътниците. Добре са, отвърща майорът, но ще бъдат още по-добре, ако вонящата ръждива кофа стигне най-послед мястото, към което се е запътила. Отново пада мъгла и Тавров е принуден да намали ход с един-два възела^[4]. Надява се Якилев да спи и да не забележи.

Тавров страда от нервен тик, характерен за мъжете с неговата професия и стаж — погледът му непрекъснато бяга по циферблатите на различните уреди в рубката. От време на време излиза ту на десния, ту на левия борд, за да провери състоянието на времето и морето. Към един часа след полунощ той излиза за пореден път на десния борд и проточва шия. Някакъв съд ги настига. Вслушва се напрегнато. Съдът ги приближава бързо.

Тавров е обикновен, но не и глупав човек. Грабва телефона, който свързва рубката с офицерските кабинети.

— Какво искате? — лае Якилев в слушалката.

— Трябва да ви кажа нещо — отвърща капитанът.

— Ще намина по-късно.

— Не, много е важно. Трябва да ви го кажа незабавно.

— Добре. Слезте при нас! Не се притеснявайте — добавя Якилев с лоша усмивка. — Ще се опитам да не ви застрелям.

Капитанът оставя слушалката и буди Сергей, който воня на алкохол. Налива му чаша силно кафе без захар.

— Дръж същия курс на юг. Връщам се след малко. А сгазиш лука, а съм те лишил от водка чак до Константинопол.

Тавров бърза надолу и отваря внимателно вратата, почти в очакване да го посрещне облак куршуми. Якилев го чака. Застанал е широко разкрячен и с ръце на хълбоците. На пода спят четирима казака. Пети седи праметнал крак връз крак и държи карабина.

— Защо ме събудихте? — пита недоволно Якилев.

— Елате с мен, моля — отвърща капитанът и излиза. Спускат се върху потъналата в мъгла главна палуба и тръгват към кърмата. Тавров се надвесва над парапета и вперва поглед в тъмата, погълнала широката им пенеста диря. Той остава така няколко секунди и казва:

— Някакъв съд ни следва.

Якилев го гледа подозрително и свива шепа край ухото си.

— Вие сте се побъркал. Не чувам нищо, освен шума на този загубен кораб.

— Вие сте казак — казва Тавров. — Значи разбирате от коне, нали?

— Естествено — сопва се майорът с презрително сумтене. — Че кой не разбира?

— Аз например, но пък разбирам от кораби, за сметка на това и ви казвам, че ни преследват. Един от цилиндрите на този съд не работи. Мисля, че е същата гемия, която ни следваше през деня.

— Е и? Какво от това? Нали сме в морето? Рибата се въди в морето, нали така?

— На такова разстояние от брега няма риба. — Тавров се заслушва пак. — Няма съмнение: лодката е същата и следва нашия курс.

Майорът се впуска в дълга серия псувни и удря по парапета.

— Трябва да им се измъкнете.

— Няма как! Не и с една машина.

Лапата на Якилев грабва реверите на капитана и го изправя на пръсти.

— Не ми разправяйте на мен кое е възможно и кое не е — крясва той. — Трябваша ни седмици, за да се домъкнем от Киев. Температурата беше тридесет градуса под нулата. Вятърът шибаше лицата ни като с бич. Такава буря през живота си не бях виждал. Тръгнах с пълна сотня^[5]. Сам виждате какво е останало от нея. Другите останаха в степите, за да ни пазят тила през линиите на германците. Ако не ни бяха помогнали татарите, никога нямаше да се доберем до Одеса. Но ние успяхме. И вие трябва да го сторите.

Тавров овладява кашлицата си.

— В такъв случай, ще трябва да сменим курса и да угасим светлините си.

— Ами, направете го! — нарежда офицерът и отпуска желязната хватка.

Капитанът овладява дишането си и бърза назад към мостика със следващия го по петите казак. Когато приближават стълбата, която води в рубката, отгоре блясва ярък правоъгълник светлина. Няколко души излизат на платформата, а зад гърба им остава отворената врата.

— Бързо вътре! — крясва Якилев.

— Искаме да подишаеме чист въздух — обяснява женски глас с немски акцент. — Вътре ще се издушим.

— Моля ви, мадам — казва майорът с по-мек тон.

— Щом настоявате — отвърща жената след миг. С видима неохота изблъсква останалите в кабината. При обръщането, Тавров различава профила ѝ. Има волева брадичка и съвсем леко чип нос.

Един от казаците се провиква:

— Не можах да ги удържа, господин майор.

— Прибирай се вътре и затвори тази врата, преди да е чул целия свят глупавите ти извинения.

Войникът изчезва и захлопва вратата. Докато Тавров зяпа нагоре към затворената врата, дебелият пръст на майора се забива в рамото му.

— Нищо не сте видял, капитане — съобщава му казакът с дрезгав глас.

— Тези хора...

— Нищичко! За бога, човече! Не искам да ви убивам.

Тавров се мъчи да отговори, но от устата му не излиза и звук. Усеща промяна в поведението на кораба и се дръпва от Якилев с думите:

— Трябва да вървя на мостика.

— Какво е станало?

— Няма никого на руля. Нима не усещате? Онзи глупак, първият помощник, пак се е насвяткал.

Тавров се изкачва пръв в рубката. В светлината на компаса вижда рулевото колело да се завърта ту в една, ту в друга посока, сякаш движено от невидими ръце. Капитанът влиза вътре и се спъва в нещо меко и стенецо. Ругае с мисълта, че помощникът му се е напил до несвяст. Запалва лампата и разбира, колко е далеч от истината.

Помощникът лежи ничком върху металната палуба, а около главата му има локва кръв. Гневът на капитана се превръща в уплаха. Коленичи до младежа и го обръща. Насреща му зейва като втора уста огромна рана — гърлото е прерязано.

С разширени от ужас очи, капитанът се изправя и започва да отстъпва назад, докато гърбът му опира в твърда човешка маса. Рязко се завърта и съзира Якилев.

— Какво е станало? — пита майорът.

— Невероятно! Някой е убил първия помощник!

Якилев подритва трупа с върха на ботуша.

— Кой би могъл да го направи?

— Никой.

— Никой е заклал помощника ви като прасе? Я елате на себе си, капитане!

Тавров клати глава и не може да откъсне очи от трупа на убития.

— Искам да кажа, че познавам отлично хората си. Всички, освен последните двама.

— Какви последни? — Здравото око на Якилев блясва като фар срещу Тавров.

— Наех ги в последния миг като огняри. Бяха в бара, в който разговарях с Фьодоров и после поискаха работа. Имаха вид на главорези, но не ми стигаха хора и нямах избор.

Якилев псува, вади пистолет и като блъска капитана встрани, хуква навън и вика хората си. Тавров поглежда отново помощника и си дава дума да не допусне без бой да му се случи същото. Връзва кормилото и като скача в каютата си, отваря с треперещи ръце вратата на сейфа. Измъква оттам маузер калибър 7.63, с който се е снабдил преди много години за случай на бунт, развива мекото кадифе, зарежда пълнителя и като пъха оръжието в пояса си, наднича предпазливо през вратата.

Спуска се на долната палуба и поглежда през кръглия илюминатор във вратата, която води към кабините на пътниците. Коридорчето е пусто. Спуска се на главната палуба и бавно се прокрадва в нощта. Забелязва приклекналите край парапета казаци.

Внезапно през борда прелита неголям черен предмет, който тупва върху палубата и започва да подскача отгоре ѝ, като хвърля искри.

— Граната! — виква мъжки глас.

С бързината на змия, Якилев се хвърля към гранатата, хваща я и като се претъркулва по гръб, праща опасната гостенка в морето. Следва експлозия и викове на болка, докато казаците стрелят с пушките си в мъглата. Един от войниците се надвесва над парапета, с остър нож в ръка и прерязва въжетата на няколко впити в него куки.

Разнася се рев на двигател, а казациите не спират да стрелят, докато тайнствената лодка се отдалечава.

Майорът се обръща рязко, с готово за стрелба оръжие. Като забелязва капитана, той се усмихва.

— Най-добре е да скриете някъде тази играчка, преди да сте се наранил с нея — съветва го той.

Тавров пъха оръжието в пояса си и приближава с въпрос:

— Какво стана?

— Излязохте прав за преследвачите. Приблужи ни рибарска гемия и някакви невъзпитани простаци направиха опит да се самопоканят на борда. Трябваше да им дадем урок. Един от вашите хора ги насочваше със светлинни сигнали, докато не забихме нож в сърцето му. — Казакът посочва простряно на палубата тяло.

— Посрещнахме горещо посетителите си — обажда се друг казак, а другарите му избухват в смях. Войниците изхвърлят трупа през борда. Капитанът се готви да попита за втория огняр, но закъснява.

Той съобщава за присъствието си с мощен удар — четирима казаци са покосени от пушечен огън, като с невидима коса. Един куршум попада в гърдите на Якилев и го поваля край борда. Той не пада веднага и използва собственото си тегло, за да изтласка капитана от опасната зона. Останалият невредим казак се хвърля по корем и пълзи върху палубата, без да прекратява стрелбата, но е закован на място, преди да стигне до укритието на един вентилационен отвор.

Използвайки заетостта на огняря, Тавров и майорът се измъкват настрани, но след няколко крачки, огромното тяло на казака се свлича в локва кръв. Той прави знак на капитана да се приближи и шепне в ухото му:

— Погрижи се за семейството — чува морякът хъхрещ, гърлен глас. — Те трябва да оцелеят. — Ръката се вкопчава в сакото на Тавров. — Не забравяй: без цар няма Русия. — Офицерът премигва, сякаш силно изненадан от положението, в което е поставен. — Да пукне този мърляв кораб! Дайте ми кон... кон... — И животът си отива от огромното тяло. Огънят в окото угасва, пръстите се отварят и изпускат реверите на сакото.

В този миг корпусът е разтърсен от силен удар. Свит на две, Тавров прибягва към борда и вижда рибарската гемия на стотина метра

от кораба. От нея стрелят с малокалибрено оръдие. Второ попадение разтърсва корпуса.

Някъде отдолу се разнася приглушен тътен. От корпуса изтича запалено смазочно масло, което се разстила като огнена пелена върху повърхността на морето. Вторият огняр решава да напусне кораба. Притичва през палубата, захвърля пушката през борда и сам се мята в незаета от огнената покривка част от повърхността. Преценката му за скоростта, с която тя се разпространява обаче, се оказва неточна. За броени секунди, пламъците го поглъщат и страховитите му писъци огласят нощта.

Канонадата измъква останалите от техните укрития. Моряци тичат отчаяни към спасителната лодка откъм пощадената от огъня страна. Тавров иска да се присъедини към тях, но си спомня предсмъртните слова на Пьотр. Пълнейки с хриптене болните дробове, той се задъхва по стълбата нагоре и отваря с цялата тежест на тялото си вратата към офицерските кабинни.

Погледът му пада върху покъртителна картина. Четири момичета, в девическите си рокли, се притискат към стената заедно с готвачката. Застанала в закрилническа поза над тях, по средата на помещението се е изправила жена на средна възраст, със сиво-сини, изпълнени с тъга очи. Тя има дълъг и тънък нос и волева, но изящна долна челюст. Устните ѝ са решително свити. Биха могли да са просто които и да е подгонени от страха бежанци, но Тавров знае, че не е така. Трудно избира обръщението:

— Мадам — промълвя най-накрая той, — вие и децата трябва да дойдете в спасителната лодка.

— Кой сте вие? — пита жената със същия немски акцент, който капитанът вече е чул.

— Капитан Тавров. Командвам този кораб.

— Кажете ми какво стана. Какъв беше този шум?

— Охраната ви е избита. Корабът стана обект на нападение. Трябва да го напуснем.

Тя поглежда момичетата и сякаш от вида им събира нови сили.

— Капитан Тавров, ако изведете мен и децата ми в безопасност, ще бъдете богато възнаграден.

— Ще направя, каквото мога, мадам.

Тя кимва.

— Водете ни!

Тавров проверява дали пътят е чист, а после придържа вратата, докато семейството напуска каютата и прекосява палубата, като се държи встрани от огъня. Корабът се е наклонил твърде силно и те почти се катерят по хлъзгавата метална повърхност. Падат, стават, помагат си една на друга, но не спират да вървят напред.

Екипажът се тъпче в лодката, като се бори със спускателния механизъм. Капитанът взема нещата в свои ръце и нарежда на моряците да настанят семейството вътре. Когато всички са насядали, той заповядва да започне внимателно спускане. Безпокои го ъгълът на крена^[6], но въпреки него, лодката се спуска успешно, макар да блъска корпус о борда на кораба.

Спасителната лодка се намира на два-три метра над водната повърхност, когато един от мъжете възкликва. Гемията се е показала иззад носа на кораба, с насочено към лодката оръдие. Снарядът попада в края ѝ, а в следващия миг въздухът се изпълва с трески, горещи парчета желязо и части от човешки тела.

Тавров е обгърнал с ръка най-близко седналото до него момиче. Продължава да го прегръща и когато се оказва в ледената вода, викайки високо името на загиналата си дъщеря. Вижда някакъв дървен отломък и се насочва с бавни движения към него, за да не бъде забелязан, като влачи почти изпадналото в несвяст момиче подире си. Той му помага да се покатери върху несигурния сал, а после го тласка от себе си, така че импровизираното спасително средство излиза заедно с товара си от светлината на загиващия кораб, за да потъне в мрака на нощта. Премръзнал и изтощен, старият капитан се плъзга под равнището на ледената вода, като отнася със себе си своята мечта за уютна къщичка на брега на морето.

[1] Бига — палубно съоръжение за товарене и разтоварване на кораба — система от дълго метално (дървено) рамо, макари, въжета и куки. ↑

[2] Кубрик — общо спално помещение за редовия състав на кораб. ↑

[3] Камбуз — корабна кухня. ↑

[4] Възел — моряшка мярка за скорост, равна на една морска миля (1853,25 м.) за час. ↑

[5] Сотня — казашко подразделение, с численост от сто човека. ↑

[6] Крен — наклон на вертикалната ос на кораб спрямо морската повърхност. ↑

1

Недалеч от континента, в наши дни

Лирой Дженкинс тегли рачилото към борда на своя „Керкенец“ и поглежда хоризонта. Там се е появил гигантски кораб. Той бързо изважда чифт гневни и дебели омара, привързва щипките им и ги хвърля в живарника, след което зарежда нова стръв в приспособлението и го пуска зад борда, преди да отиде в кубрика за бинокъла. Той поглежда в окуляра и едва не възкликва на глас:

— Леле-мале!

Корабът е гигантски. Дженкинс го разглежда от носа до кърмата, с око на познавач. Преди да се пенсионира и да се отдаде на лов на омари, той е преподавал години наред океанография в Университета на щата Мейн, а не една или две ваканции е прекарал на борда на изследователски съдове, но този тук няма нищо общо с който и да било познат нему кораб. Дълъг е не по-малко от двеста метра. От палубата стърчат кранове и биги. Дженкинс разбира, че това е някакъв изследователски съд. Гледа го, докато се загубва от погледа му, а след това започва да вади останалите си рачила.

Дженкинс е висок и широкоплещест мъж, около шестдесетте, чиито грубовати черти наподобяват скалистите брегове на родния му Мейн. Когато изтегля последното рачило, силно загарялото му лице се озарява от широка усмивка. Денят е изключително добър. Това златоносно място е открил по чиста случайност преди няколко месеца. То не спира да го снабдява с огромни раци, а Дженкинс не спира да се връща тук отново и отново, макар за целта да се отдалечава от брега доста повече от обичайното. За щастие, единадесет метровата му дървена лодка запазва изключителните си мореходни качества, дори когато е претоварена. Той насочва съда към брега, оставя го на автопилот и слиза долу, за да се възнагради с един хубав, дебел сандвич. Тъкмо изгражда сложната конструкция от хляб, сирене, салам и шунка, когато чува едно приглушено „Бум!“, което прозвучава като гръмотевица, обаче идва отдолу.

Лодката подскача толкова силно, че бурканчета горчица и майонеза се сриват от полицата. Дженкинс запраща ножа в умивалника и се хвърля към палубата. Чуди се дали не се е счупил пропелера или пък се е натъкнал на плаващ дънер, но нищо върху водната повърхност не дава основания за подобни предположения. Морето е спокойно и почти напълно гладко. Малко преди това го е сравнил с опънат син брезент.

Лодката е престанала да се тресе, той се оглежда много внимателно, а сетне свива рамене и слиза да си довърши сандвича. След като почиства кубрика, Дженкинс отново се качва на палубата, за да си хапне на спокойствие. Като забелязва няколко разместени рачила, той ги връзва с въженце, а после влиза в рубката, където изпитва внезапно неприятното чувство, че се намира в потеглил нагоре бърз асансьор. Хваща се за един винч^[1], за да не загуби равновесие. Лодката подскача, после отново се издига още по-високо, пада, за да изпълни цикъла за трети път, преди да се стовари във водата, където започва бясно да се тресе.

След известно време този ад спира, лодката се стабилизира, а Дженкинс съзира в далечината някакво трудно за определяне движение. Грабва бинокъла си и оглежда морската повърхност, за да съзре, след като е нагласил фокуса, три черни бразди в посока север — юг. Вълните се движат към брега. Дълбоко заспала тревога звънва в съзнанието му. Не може да бъде! Спомените го носят назад към бреговете на Папуа, Нова Гвинея през онзи юли на 1998 година, когато се намираше на борда на един изследователски кораб. Внезапно уредите показаха мистериозна експлозия, необяснима сеизмична дейност на морското дъно. Разпознали симптомите на цунами^[2], учените от борда се опитаха да предупредят брега, но много от селищата бяха лишени от всякаква връзка с околния свят. Гигантските вълни ги изравниха със земята, като огромен парен валик. Разрухата беше ужасяваща. Дженкинс никога няма да забрави гроздовете тела, окичили високите дървета, нито пируващото из локвите многобройно стадо крокодили.

Радиото изведнъж забърборва с десетки грубовати гласове на мейнски рибари.

— Оп-па-а-а-а! — разпознава Дженкинс дрезгавия тембър на своя съсед Елуд Смоли. — Чу ли някой този хубав тътен!

— Също като реактивен изтребител, само че под вода — добави друг.

— Друг да е усетил вълните? — обажда се трети.

— И още как! — потвърждава ветеранът Хомър Гуджън. — Помислих си, че са ме качили на влакчето на ужасите.

Дженкинс почти не чува гласовете. Той бързо изравя калкулатор от чекмеджето и след няколко бързи сметки, не може да повярва на получените стойности. След това взема клетъчния телефон, който използва, ако не иска думите му да бъдат чути от всички по морския канал и набира един номер.

Чува грапавия глас на полицейския началник в Роки коув — Чарли Хоз.

— Слава богу, че те хванах, Чарли!

— В колата съм на път за участъка, Рой. Искаш да ми припомниш, как ме би на шах снощи ли?

— Не съвсем. Намирам се източно от Роки поинт. Нямаме много време, Чарли. Огромни вълни са насочени право към града.

От другата страна се чува сухо хихикане:

— Град като нашия, Рой, разположен на брега, трябва да свиква с вълните.

— Ама тези са други. Трябва да евакуираш района на пристанището и най-вече да изпразниш новия мотел.

Дженкинс мисли, че връзката е прекъсната. После отново чува гласа на полицаия:

— Не знаех, че е първи април.

— Чарли, не е шега! Вълната ще опустоши пристанището. Не знам, точно какви щети ще донесе, тъй като неизвестните са прекалено много, но онзи мотел се намира точно на пътя ѝ.

Шефът се смее отново.

— Някои хора биха погледали с огромно удоволствие, как „Харбървю“ потъва в морето.

Двуетажната постройка, просната над пристанището върху колони, разбуди духовете за продължително време. Завършена бе едва след ожесточена борба, скъпо струващ съдебен процес, започнат от инвеститорите и може би някой и друг подкуп в джоба на определени чиновници.

— Нека си се радват, но ти се погрижи да се евакуират гостите на мотела.

— Абе, Рой, там трябва да има над сто души в момента. Не мога да ги натирия просто така. Ще ме уволнят. И още по-лошо — ще стана за смях.

Дженкинс поглежда часовника и тихо изругава. Не иска да всява паника, но повече не може да се владее.

— Да пукнеш дано, проклет глупак! Как ще се почувстваш, след като загинат сто души, само защото теб те е страх да не станеш за смях?

— Да не си правиш майтап, а Рой?

— Нали помниш с какво се занимавах, преди да стана ловец на раци?

— Да, беше професор в университета в Ороно.

— Именно. Ръководех катедрата по океанография. Изучавахме морските вълни. Чувал си за идеалната буря, нали? Значи, в настоящия момент към теб се носи идеална вълна. Според моите сметки, ще удари след двадесет и пет минути. Хич не ми пука, какво ще кажеш на хората в мотела. Заплаши ги с бомбен атентат, ако щещ, само ги изкарай навън и по възможност на по-високо място. И то веднага!

— Добре, Рой, разбрано!

— Има ли нещо отворено на Главната?

— Едно кафе. Хлапетото на Джейкъби е на смяна. Ще му кажа да очисти рибарския кей.

— До петнадесет минути да не остане жива душа по тези места. Това се отнася и за вас двамата с Ед Джейкъби.

— Готово, Рой. Благодаря ти.

Главата на Дженкинс жужи от напрежение. Представя си Роки поинт. Неговите хиляда и двеста жители живеят в къщи, амфитеатрално разположени над полукръгло пристанище. Самото пристанище е сравнително защитено, а жителите са приучени от няколко урагана да строят жилищата си по-далеч от водата. Старите тухлени постройки, по протежение на граничещата с пристанището главна улица, са дадени в по-голямата си част под наем за заведения и магазини, които обслужват туристи. Най-оживените места в пристанището са рибарският кей и мотелът. Дженкинс натиска газта и се моли предупреждението му да е направено своевременно.

Началникът Хоз съжалява начаса, че се е съгласил с предложението на Рой, а съзнанието му е обхванато от гадно чувство за несигурност. И да го стори лошо, и да не го направи — пак лошо. Знаят се с Рой от деца, когато бъдещият професор беше най-умното дете в класа. Никога не го е подвеждал като приятел. Но все пак... Сам той е вече пред пенсия.

Хоз включва мигащата светлина, натиска педала на газта докрай и се понася с неприятно свирене на гумите към морския бряг. Докато преодолява късото разстояние, той се свързва със заместника си, на когото нарежда да опразни кафенетата по Главната, като използва високоговорителя си, за да накара хората да се изкачат на по-високи места. Хоз познава добре навигационните на своите съграждани — кой е станал, кой си разхожда кучето в този час. За щастие, повечето заведения и магазини отварят по-късно.

Виж, мотелът е друга работа. Хоз спира два празни училищни автобуса, тръгнали да събират деца за училище и нарежда на шофьорите им да карат след него. Патрулната кола спира рязко пред главния вход на мотела и началникът се втурва вътре. По отношение на този строеж, Хоз не може да вземе страна. Вярно, че постройката променя в голяма степен вида на красивото пристанище, но пък, от друга страна, създава работни места за населението. В края на краищата, не всички искат да са рибари.

От друга страна обаче, никак не му хареса начина, по който се стигна до този строеж. Няма как да се докаже, но за него е вън от съмнение, че някой в общината е натъпкал гушата.

Инвеститорът е местен човек и се нарича Джек Шрегър — безогледен разрушител на природната красота, който издига грозни жилищни комплексчета, по протежение на реката. Той никога не наема местни хора, като предпочита пришълци — те работят по-продължително, за по-малко пари и са по-непретенциозни.

Администраторът, младеж от Ямайка, поглежда стреснато внезапно налетелия полицейски началник, който започва да крещи:

— Всички вън от мотела! Извънредно положение!

— Какъв е проблемът, началник?

— Има бомба в сградата!

Администраторът се задавя. След това се обръща към телефонната централа и започва да звъни по стаите.

— Имаш на разположение десет минути — осведомява го Хоз.
— Отвън чакат автобуси. Всички вън — ти също! Ако някой се опъва, кажи му, че ще го арестувам.

Полицаят тръгва по най-близкия коридор и започва да удря с юмрук по вратите.

— Полиция! Необходимо е да евакуирате незабавно сградата. Имате десет минути на разположение — вика той в сънливите лица, надничачи от праговете на стаите. — Заложена е бомба. Не губете време с нещата си.

Повтаря това до прегракване. Коридорите се изпълват с хора по нощници и халати, пижами или просто завити в одеяла. От една стая се показва смугъл мъж, с неприятно изражение на лицето.

— Какво става тук, по дяволите! — пита Джек Шрегрър.

Хоз преглъща с усилие.

— Получихме заплаха за бомба, Джек. Трябва да напуснеш.

Млада блондинка подава глава от същата стая.

— Какво става, бебчо?

— В мотела има бомба — отговаря вместо Шрегрър полицая.

Жената побледнява и излиза в коридора. Тя е по копринено кимоно. Шрегрър се мъчи да я задържи, но тя се отскубва.

— Нямам намерение да оставам тук — заявява момичето.

— Аз пък не мърдам от това място — тросва се Шрегрър и хлопва вратата.

Хоз поклаща объркан глава, после повежда жената за ръка и се присъединява към измъкващата се навън тълпа. Вижда, че автобусите са почти пълни и казва на шофьорите:

— Разполагате с пет минути. Карайте към най-високата точка на града.

Сяда зад кормилото и потегля към рибарския кей. Заместникът му се разправя там с трима рибари. Хоз се ориентира бързо в положението и крещи през отворения прозорец:

— Скачайте веднага в камионетката и право нагоре по хълма или ви арестувам!

— Какво става, бе Чарли?

Хоз снишава глас:

— Виж какво, Бък, нали ме познаваш. Прави каквото ти казвам — после ще се обясняваме.

Рибарят кимва и се качва с останалите в пикала. Хоз нарежда на подчинения си да ги следва, а сам минава още един път по кея, откъдето прибира възрастен мъж, зает със събиране на празни кутии и бутилки. После се убеждава, че Главната е пуста и тръгва нагоре по хълма.

Неколцина разтреперани в утринния студ жители викат към него, но полицаят не обръща внимание на обидните думи, а спира колата и се спуска пеша малко надолу по склона. Сега, след като напрежението на момента е отминало, усеща краката си да омекват. Нищо. Поглежда часовника си. Минават пет минути. Заедно с тях отлитат и мечтите му за спокойни старини, с полицейската пенсийка в джоба. Свършено е с мен, казва си той и го избива пот, въпреки хладината на утрото.

В този момент вижда как се надига хоризонтът, а до слуха му достига тътен като от далечна буря. Хората престават да крещят. Над морето надвисва мрак, а пристанището се изпразва — той вижда дъното — но това трае само броени секунди. Водните талози се завръщат, с шум на реактивен самолет при излитане и подмятат във въздуха рибарските лодки, сякаш са играчки. Следват още две вълни, по на няколко секунди една от друга и всяка следваща е по-мощна от предходната. Те се издигат над брега. Когато се дръпват, от рибарския кей и мотела няма и помен.

Роки поинт, оставен от Дженкинс призори е доста по-различен от онзи, който заварва сега. Закотвените в пристанището лодки представляват безформена маса от дърво, метал и фибростъкло, струпана по протежение на брега. По-малки съдове са запратени върху Главната. Витрините са разбити като от банда вандали. Водата е помътняла и пълна с водорасли и парчетии, а серният мирис на морско дъно се смесва с този на умряла риба. Мотелът е изчезнал. От рибарския кей са останали само коловете, макар масивният вълнолом да не е мръднал. Дженкинс насочва лодката си към една фигура, размахала ръце на вълнолома. Началникът Хоз хваща хвърленото му въже, закрепя го и скача в лодката.

— Има ли пострадали? — пита Дженкинс, докато разглежда града и пристанището.

— Джек Шрегър загина. Доколкото знам, само той. Всички други изкарахме от мотела.

— Благодаря ти, че ми повярва. Съжалявам, че те навиках така. Началникът издува бузи.

— Добре че те послушах. Представяш ли си, какво би станало?

— Кажи ми какво видя — настоява Дженкинс. Ученият в него е надделял.

Хоз излага подробностите:

— Застанали бяхме на хълма. Приличаше на ураганна буря и звуците бяха подобни. После пристанището се изпразни, също като умивалник, на който са махнали тапата. Видях дъното. Това трая само секунди, а после водата нахлу назад, с рева на самолет.

— Сполучливо сравнение — в открито море цунами се движат с близо хиляда километра в час.

— Уха! — не се сдържа полицаят.

— За щастие, когато приближат брега и плитчините, скоростта им рязко спада. Но енергията на вълната не намалява от това.

— Значи, водна стена петнадесет метра висока. Три под ред. Всяка една — по-висока от предишната. Отнесоха кея и мотела, наводниха Главната. Знам, че си професор, Рой, но как разбра все пак, че това ще се случи?

— Виждал съм подобно нещо в Нова Гвинея. Провеждахме едно проучване, когато се зароди цунами, с височина до двадесет метра, а самият кораб бе подхвърлен няколко пъти нагоре — същото което ми се случи и днес. Предупредихме населението и мнозина се отърваха, но въпреки това, загинаха повече от две хиляди души.

Полицаят преглъща.

— Това е повече от населението на града ни. — Размишлява върху чутото. — Смяташ, че това се предизвиква от земетресение? Не знаех, че стават такива работи и извън Тихия океан.

— В повечето случаи. — Дженкинс смръщва вежди. — Това тук е напълно необяснимо.

— Ще ти кажа и нещо друго, което не се обяснява лесно. Как да мотивирам заплахата си с бомбен атентат?

— Смяташ ли, че на някой му пука, точно в такъв момент?

Началникът Хоз гледа към града и тълпите народ, които предпазливо се смъкват по хълма и клати глава.

— Не — отвърща той. — Не ми се вярва.

[1] Винч — система от макара, зъбни колела и въже, използвана за различни цели в мореплаването. ↑

[2] Цунами — гигантска океанска вълна с колосална разрушителна мощ. ↑

2

Егейско море

Миниатюрната изследователска подводница NR-1 се полюлява върху вълните, недалеч от турското крайбрежие, почти невидима откъм брега, ако не смятаме оранжевия ѝ коничен купол. Капитан Джо Логан е разкراчил крака върху измиваната от морска вода палуба и се държи за един от хоризонталните стабилизатори, които стърчат от двете страни на купола. По отдавна установен навик, той проверява за последен път съда, преди да се потопи.

Логан оглежда четиридесет и пет метровото туловище на подводницата, чиято палуба се издига само на сантиметри над водната повърхност. Останал доволен от огледа, той сваля бейзболната си шапка в морско синьо и маха към закотвената на петстотин метра млечно-оранжева „Каролин Шуе“. Надстройката на мощния спомагателен съд се извисява на няколко етажа, също като жилищен блок. Масивен кран, с товароподемност от няколко тона, стърчи откъм десния борд.

Капитанът се изкачва до върха на купола и провира тяло през отвор, с диаметър осемдесет сантиметра. Спасителната му риза го затруднява и той се гърчи, за да прокара тяло през дупката. Опипва с пръсти цялата обиколка на отвора, за да се убеди, че е чист, а после затваря люка и се спуска в тясното командно помещение. То изглежда още по-тясно заради десетките датчици, циферблати и най-различни прибори и инструменти, които покриват всеки квадратен сантиметър, както на стените, така и на тавана.

Капитанът е мъж със забележителна външност, който би могъл спокойно да мине за професор от „Бръшляновата лига“^[1]. По образование ядрен физик, Логан е командвал няколко кораба, преди да му поверят изследователската подводница №1. Той е среден на ръст и тегло, с редееща руса коса и едва забележима двойна брадичка. Флотът е скъсал отдавна с капитаните от типа Джон Уейн, които приличат на гладиатори и управляват съдовете си с вдигнат срещу вятъра

наплюнчен пръст. С компютъризираното си управление, лазерни насочващи устройства и „умни“ ракети, съвременните кораби са твърде скъпи, за да се поверяват на каубои. Логан разполага с остър като бръснач ум и способността да прави мигновен анализ и на най-сложната обстановка.

Командваните от него в миналото съдове са несравнимо по-големи от тази подводница, но никой от тях не може дори да се приближи до нейното равнище на електронизация. Макар и построена в 1969 година, лодката се подлага на непрекъснато осъвременяване. Независимо от свръхмодерното си оборудване, тя все още използва някои по-стари, но утвърдени технически решения. Дебело, четиристотин метра дълго въже води от спомагателния кораб към метална сфера, стисната в стоманени челюсти на кърмата на подводната лодка.

Логан дава нареждане да се освободи буксирното въже, а после се обръща към един мъж около петдесетте, с невъобразимо буйна брада:

— Добре дошъл на борда на най-малката ядрена подводница на света, доктор Пуласки. Съжалявам за теснотията. По-голямата част от пространството е заета от противолъчевите защиты. Допускам все пак, че ще предпочетете негодите на клаустрофобията^[2] пред тези на лъчевата болест. Предполагам, че вече са ви развели наоколо.

Пуласки се усмихва.

— Да, и ми обясниха, как именно трябва да си пазя главата при движение. — Мъжът говори с лек акцент.

— Може да ви се наложи понякога да чакате на опашка за кафе — екипажът ни се състои от десет души и от време на време всички се струпват на едно място.

— Разбрах, че можете да останете под вода до тридесет денонощия — казва Пуласки. — Не мога да си представя какво е да седиш на дъното, на километрова дълбочина, през цялото това време.

— Аз ще призная пръв от всички, че дори най-обикновена дейност, като например, вземане на душ или готвене, може да се превърне в сложно изпитание — казва Логан. — За ваше щастие, ще останем под вода само няколко часа. — Поглежда часовника си. — Ще се спуснем на тридесет метра, където ще проверим системите. Ако всичко се окаже на ред, ще продължим.

Логан се провира през тясно коридорче — малко по-широко от раменете му — и показва малко, тапицирано пространство зад двете кресла в командното помещение.

— Обикновено тук седя аз, но днес то е изцяло ваше. Аз ще заема местото на втория пилот. Познаваш доктор Пуласки, нали — обръща се той към пилота. — Морски археолог от Университета на Северна Каролина.

Пилотът кимва и Логан се настанява в креслото от дясната му страна. Пред него има огромно количество екрани и контролни прибори.

— Това са нашите очи — казва той, като сочи един ред екрани. — Ето какво има пред нас — показва ни го челната камера.

Капитанът разглежда блещукащото контролно табло и след като разменя няколко реплики с пилота, съобщава на спомагателния кораб, че е готов за потапяне. Нареща да се започне спускане до тридесет метра дълбочина, където лодката да остане неподвижна. Помпите жужат тихичко, докато в балоните нахлува морска вода. Подводницата потъва под повърхността и престава да се полюшва. Ясният образ на носа изчезва от екрана, погълнат от облак пяна и мехурчета въздух, но после се появява отново, тъмен на синия фон на водата. Екипажът проверява дейността на всички системи, докато капитанът е зает с UQC — подводен безжичен телефон, който го свързва със спомагателния кораб. Гласът, идващ от там, е проточен и с металически тембър, но думите са съвършено ясни и отчетливи.

Когато се убеждава, че всичко е наред, капитанът подава команда за потапяне.

Движението почти не се усеща. Показваните от мониторите образи отначало са сини, но постепенно потъмняват, заедно с отслабването на проникващата през водния пласт светлина. Запалват външните светлини. Спускането е напълно безшумно. Пилотът го направлява с джойстик, а капитанът внимателно следи показанията на уредите и главно — на дълбокомера. Когато съдът стига на петнадесет метра над дъното, капитанът нарежда да спрат потапянето.

Пилотът се обръща към Пуласки:

— На една ръка сме от мястото, което открихме с дистанционно управлявани сензори. Сега ще огледаме наоколо със звукови вълни. Можем да заложим в компютъра програма, при която подводницата

сама следва избран от нея път, докато ние си почиваме. Така се пестят сили и нерви.

— Невероятно — казва Пуласки. — Изненадан съм, че тази забележителна лодка не е в състояние да извърши и да анализира откритията ни, а после да напише доклад, който да защити пред завистниците ни.

— Точно в това направление работим в момента — отвръща Логан с каменна физиономия.

Пуласки клати глава.

— Ще трябва да си търся нова работа — при тези темпове на развитие, морските археолози ще изчезнат като вид, в най-скоро време. Просто ще си наблюдават дъното по телевизията у дома.

— Сърдете се за това на Студената война.

Пуласки се оглежда в почуда.

— И през ум не ми е минавало, че ще мога да използвам за археологически проучвания подводна лодка, създадена за шпионаж срещу Съветския съюз.

— Нямало е как да го знаете. Проектът беше съвършено секретен. Удивителното е, че и цената, в размер на деветдесет милиона, също бе запазена в тайна. По мое мнение, отлично похарчени пари. Сега, след като я получихме от военните, имаме възможност да я използваме за чисто научни цели.

— Доколкото разбрах, използвали са я след катастрофата с космическата совалка „Челенджър“.

— С нея бяха извадени съществени детайли, които позволиха на инженерите от НАСА да определят причините за катастрофата и да ги отстранят при следващите полети. Тя извади един потънал Ф-14, както и една изпусната по погрешка ракета „Феникс“ въздух — въздух, които не искахме в никакъв случай да попаднат в чужди ръце. Някои от нещата, които касаят руснаците, са все още държавна тайна.

— Какво можете да ми кажете за механичната ръка?

— Манипулаторът работи също като човешка ръка с въртеливо движение на всички стави. Лодката има две гумени колела в кила. Не е точно като „Харлей Дейвидсън“^[3], но можем да се движим по пясъчното дъно. Докато лодката лежи върху него, ръката може да действа до три метра разстояние.

— Забележително. С какъв капацитет?

— Може да вдига предмети с тегло до деветдесет килограма.

— А режещи инструменти?

— Щипките на ръката могат да прережат въже или стоманена проволка, но ако работата заяде, могат да държат и кислородна горелка. Както ви казах — многофункционално приспособление.

— Да, без съмнение. — Пуласки изглежда много доволен.

Лодката се движи по класическия начин при проучвания: напред-назад, като се мести встрани като сенокосачка. Мониторите показват морското дъно. Няма никаква растителност.

Логан се обажда:

— Трябва да приближаваме мястото. — Сочи към един екран: — Здравсти! Май страничната камера улови нещо. — Обръща се към пилота: — Поеми управлението и я завърти на двадесет градуса вдясно.

С внимателни тласъци от ускорителите си, NR-1 се спуска под тъп ъгъл надолу. Батериите на десетина външни осветителни тела хвърлят ослепителна, почти слънчева светлина върху дъното. Пилотът кара лодката да застине неподвижно.

— Дръж така — казва Логан. — Имаме визуален контакт с нашия обект. — Той се надвесва напред и впива поглед в екрана, чиято зеленикава светлина се отразява върху лицето му. Различават се заоблени форми — единични и на групи.

— Това са амфори — отбелязва Пуласки. — Глинени делви за пренасяне на вино, други течности и зърно, използвани в древността.

— Камерите ни изготвят триизмерни изображения, които ще можете да анализирате по-късно — казва капитанът. — Искате ли да вземем нещо със себе си?

— Да, би било чудесно. Може би една амфора? Ще може ли от онази купчина там?

Логан нарежда на пилота да разположи подводницата недалеч от посочената купчина. Тежакът четиристотин тона съд докосва дъното с лекотата на перце и бавно тръгва по него. Капитанът дава нареждания на оператора на механичната ръка.

Пристигат двама от екипажа и отварят люк зад командния отсек. Три отвора със стъкла, дебели десет сантиметра, осигуряват видимост към дъното. Единият мъж се свива в тясното пространство и внимава дъното на подводницата да не смаже амфорите. Когато целта е

достигната, лодката спира. Манипулаторът се намира в предната част на кила. Хванал дистанционно управление в ръка, мъжът в дупката командва движенията на ръката и нейните щипки. Ръката се върти на триста и шестдесет градуса около рамото.

Манипулаторът хваща внимателно една амфора за шийката, повдига я и пуска находката в специална мрежа, поставена на носа. Манипулаторът е прибран и Логан заповядва съдът да се издигне над дъното. Докато правят още една обиколка за още снимки, капитанът влиза във връзка със спомагателния кораб, описва находката и съобщава, че се готвят за изплаване. Нареща да се установи сонарен контакт с кораба. Чува се пиукане.

— Готови за изплаване! — казва Логан на пилота.

Доктор Пуласки стои точно зад гърба на капитана.

— Никакви такива! — казва той.

Погълнат изцяло от задачите си, капитанът не вниква напълно в чутото.

— Моля, доктор Пуласки? Какво казахте?

— Казах, че никакво изплаване няма да има.

Логан се завърта заедно със стола си. Лицето му е озарено от весела усмивка.

— Надявам се, че не сте приел за чиста монета хвалбите ми за тридесетдневен престой на дъното? Имаме храна едва за няколко дни.

Пуласки плъзва ръка под якето си и измъква един ТТ-33^[4].
Говори бавно:

— Ще правите каквото ви наредя или ще застрелям пилота ви. —
Допира дулото до главата на човека.

Логан втренчва поглед в пистолета, а после поглежда безмилостното каменно лице.

— Кой сте вие? — пита Логан.

— Това няма никакво значение. Ще го кажа само още един път:
Правете, каквото ви наредя!

— Добре — отвърща Логан, с дрезгав от напрежение глас. —
Какво искате да направя?

— Преди всичко, изключете всички връзки със спомагателния кораб! — Пуласки внимателно наблюдава как капитанът изключва един по един редица бутони. — Благодаря — казва той и поглежда часовника си. — А сега, уведомете екипажа, че лодката е отвлечена!

Предупредете ги, че ако някой приближи, без да е повикан, ще го застрелям!

Логан го поглежда и се обръща към интеркома:

— Говори капитанът. В контролния отсек се намира въоръжен мъж. Подводницата е в негова власт. Ще правим онова, което нареди той. Стойте далеч от контролния отсек! Няма място за шеги! Повтарям: Няма място за шеги! Останете по местата си! Ако някой приближи насам, ще бъде застрелян.

Разнасят се притеснени гласове и капитанът повтаря казаното, за да е сигурен, че няма да има недоразумения.

— Добре — обажда се Пуласки. — Сега издигнете съда до сто и седемдесет метра.

— Чу го, нали — обръща се капитанът към пилота, сякаш не желае сам да издаде такава заповед.

Пилотът е замръзнал в креслото си. Протяга ръце към контролните прибори и започва да изпомпва вода от различни резервоари. Подводницата вдига нос и тръгва бавно нагоре. На сто и седемдесет метра я спира.

— Готово — съобщава Логан, с блеснали от ярост очи. — А сега, какво?

Пуласки поглежда часовника си като пътник, обезпокоен от закъснението на влак.

— Сега ще чакаме. — Той маха оръжието от главата на пилота, но продължава да го държи в готовност.

Минават десет минути. Петнадесет. Търпението на Логан се изчерпва.

— Ако нямате нищо против, бихте ли ми казал какво чакаме?

Пуласки докосва устни с пръст.

— Ще видите — отвръща той с тайнствена усмивка.

Минават още няколко минути. Напрежението е задушаващо. Логан гледа монитора на челната камера и се пита, кой е този човек и какво иска. Отговорът се появява скоро. Край острия нос на лодката се извисява гигантска сянка.

Логан се навежда напред с невярващ поглед. Какво е това, за бога?

Сянката потъва под кила като някаква чудовищна акула, която се готви за нападение. Ужасяващо скърцане се разнася из подводницата,

сякаш NR-1 се е отъркала в гигантски плаз на шейна. Съдът се разтриса от съприкосновението и се надига с няколко стъпки.

— Удариха ни! — възкликва пилотът и посяга инстинктивно към приборите.

— Не мърдай! — лае Пуласки и отново вдига оръжието.

Ръцете на пилота замръзват във въздуха. Всички в лодката чуват шумове като от някакви железни насекоми, които дълбаят и гризат корпуса на подводницата.

Пуласки се хили доволен.

— Делегацията по посрещането пристигна — съобщава той.

Шумовете продължават още известно време, а след това отстъпват място на тези от мощни двигатели. Скоростомерът на лодката отчита все по-бързо движение напред, макар собствените и двигатели да не работят.

— Движим се — съобщава пилотът, без да отделя поглед от скоростомера. — Какво да правя?

Обръща се към капитана. Движат се с десет, после с двадесет възела и скоростта не спира да се увеличава.

— Нищо — отвърща Пуласки. — Съобщете на екипажа, капитане!

— Какво да им съобщя?

Пуласки се усмихва приятно.

— Мисля, че е ясно. Да се отпуснат и да се насладят на пътуването.

[1] Бръшлянова лига — система от скъпо платени университети в САЩ, които поддържат тесни връзки помежду си и чиито дипломи са белег за високо положение в обществото. ↑

[2] Клаустрофобия — психическо страдание, при което засегнатият изпитва непреодолим ужас от тесни, затворени пространства. ↑

[3] Харлей Дейвидсън — марка висококачествени и скъпи мотоциклети. ↑

[4] ТТ-33 — боен пистолет, на въоръжение в съветската армия, а сетне и в българската, до шестдесетте години на миналия век. ↑

3

Черно море

Петметров зодиак^[1] се носи с голяма скорост към далечния бряг, а плоското му дъно ритмично блъска водната повърхност. Присвита в носовата част, стиснала спасителното въже, за да не бъде изхвърлена в морето, Каела Дорн прилича на фино изваяно носово украшение. Водните пръски, които прелитат над носа, я удрят в лицето. Цяла е вир-вода, но тя се обръща само един път назад, към коленичилиия в задната част мъж, който стиска здраво руля в ръка.

— Мехмед, засили го това чудо, засили го! — Тя прави кръгообразни движения над главата си, сякаш размахва ласо.

Изпитият турчин отвърща с беззъба усмивка, която е по-широка от лицето му. Той увеличава газта и зодиакът прехвърля поредната вълна, за да се тресне след нея, с още по-голям шум. Каела стиска по-силно въжето и се смее от удоволствие.

Двамата мъже, които подскачат в лодката като зарове в дървена чаша, не споделят напълно този ентузиазъм. Те стискат здраво въжето, за да не бъдат запратени в морето и тракат зъби при всеки удар. Никой от двамата не е изненадан от искането на Каела да се увеличи скоростта. След три месеца съвместна работа с младата репортерка в телевизионната поредица „Невероятни загадки“, те са свикнали с нейното безразсъдство.

Мики Ломбардо, старшият на екипа, е кореняк нюйоркчанин, чиито мишци са заякнали от товарене и разтоварване на тежка и лека апаратура от всяко мислимо превозно средство, из целия свят. Една вълна е угасила стиснатата между зъбите пура, още при потеглянето. Помощникът му, Ханк Симпсън, е русокосо и мускулесто момче от австралийските плажове, когото Ломбардо нарича „Дънди“.

Когато им казаха, че ще работят в екип с красивата репортерка, никой от двамата не повярва на късмета си. Но това беше преди Каела да ги вмъкне в зарита с прилепски лайна пещера в Аризона, преди да ги преведе през бързеите в зеления ад на Амазонка, както и преди да ги

превърне в неволни участници във вудуистка^[2] церемония в Хаити. Ломбардо и Каела са типична илюстрация за правотата на старата поговорка „Внимавай какво си пожелаващ, защото може и да ти се случи“. Репортерката се оказа кръстоска между Амелия Еърхарт^[3] и Уондър уомън^[4], а либидото на двамата намаля право пропорционално на нарастващото им уважение към нейното безстрашие. Вместо да я разглеждат като потенциално завоевание, те започнаха да се отнасят към нея като към по-малка сестра, която има нужда да бъде предпазвана от собствения си устрем.

Самите Леонардо и Дънди трудно могат да се окачествят като страхопъзльовци. Работещите за „Невероятни загадки“ трябва да са физически подготвени, агресивни и за предпочитане — лишени от благоразумие. Популярното кабелно предаване се радва на завиден брой зрители, както и на голям брой трудови злополуки по време на снимки. Като слага ударението върху високата степен на риск, поредицата често пъти превръща трудностите на самата експедиция в своя тема, нежели оригиналната задача, с чието изпълнение се е заела самата експедиция. Тя е нещо като логическо продължение на поредицата „Оцеляване“, както и на вдъхновените от нея продукции. Ако някой сътрудник бъде отнесен от морските вълни или отвлечен от канибалско племе, толкова по-добре за крайния резултат. Доколкото екипите не понесат загуби в жива сила и не унищожават прекалено скъпа техника, ръководството не се интересува от размера на рисковете, свързани с определена задача.

Тримата пристигнаха преди няколко дни в Истанбул, за да организират търсене на Ноевия ковчег. Ковчегът е експлоатирана до безобразие тема и дори супермаркетите използват този сюжет, редом с изгледи от имението на Елвис Пресли и скици на Чудовището от Лох Нес, така че Каела през цялото време си отваря очите за други възможности, в случай че тази с Ноевия ковчег излезе ялова. Още първия ден, докато Каела търси някаква лодка, с която да излязат в морето, младата американка се натъква на колоритен руснак, който ѝ казва, че е служил в миналото на подводен ракетоносец, чиято изоставена база е скътана в отдалечен край на Черно море. Намеква дори, че известна неголяма сума би могла да опресни напълно спомените му.

Когато споделя ентузиазирано новината с колегите си, те веднага решават да организират едно паралелно проучване. Изоставената подводничарска база би могла прекрасно да запълни дупката, която търсенето на Ноевия ковчег най-вероятно ще остави. Наета е лодка, която да ги отведе за среща с изследователски кораб на Националната Агенция по Морско и Подводно Дело.

Капитан Кемал, собственик на лодката заявява, че знае за базата и с най-голямо удоволствие ще ги заведе там преди срещата с кораба на НАМПД. Гемията обаче, има проблем с двигателя, когато стигат близо до базата и капитанът иска да се върнат в пристанището за ремонт — имал подобен проблем в миналото и можел да го реши за броени часове, стига да се снабди с необходимата резервна част, — обаче Каела го убеждава да се върне самичък, а тях да остави с гумената лодка на своя братовчед Мехмед, който да ги откара до брега. И така, те поемат със зодиака, а с капитана се разбират да ги прибере на следващия ден.

И ето, гумената лодка приближава широк пясъчен залив, чиито бряг се издига, за да се превърне постепенно в дълга пясъчна дюна. Вълните стават по-високи, а разстоянието помежду им — по-късо и Мехмед намалява скоростта наполовина. Морякът бе казал, че базата е изградена под земята, в близост до някаква научна наблюдателница и за да я открият, трябва да търсят завършващите лули на вентилационни тръбопроводи. Каела бърше слънчевите си очила и се взира в хълмистия бряг, но не забелязва никъде и следа от човешко присъствие. Брегът е пуст и еднообразен и тя започва да се пита, дали не са захапали някоя твърде голяма въдица. Счетоводството на сериала не се радва много на непродуктивни разходи.

— Виждаш ли нещо? — пита Ломбардо, като надвиква извънбордовия двигател.

— Няма табелки, ако това имаш предвид.

— Може да сме сбъркали мястото.

— Кемал каза, че е тук, а и скицата на руснака сочи същото.

— Колко даде на този самоук картограф за нея?

— Сто долара.

Ломбардо добива вид като че ли е сдъвкал цял лимон.

— Колко ли пъти я е продавал досега?

Каела сочи към сушата.

— Онази височинка ми се струва обещаваща.

Туп!

Каела отмята глава назад при необикновения шум. После забелязва неправилната дупка в гумираната тъкан на лодката, само на една стъпка от главата си. Тя решава, че някоя от многобройните лепенки по корпуса се е откъснала, в резултат от жестокото тръскане върху вълните и се обръща към Мехмед, но турчинът се е изправил със странно изражение на лицето и притиска длани към гърдите си. После се свлича, сякаш и на него му изпускат въздуха и се катурва през борда. Останал без контрол, двигателят се обръща на една страна и поредната вълна подхваща лодката отстрани. Тя я надига и показва част от дъното на следващата вълна, която я преобръща с лекота, като изсипва пасажерите в морето.

Небето се завихря над главата на Каела, когато студената вода обгръща тялото ѝ. Тя потъва две-три стъпки, след което изплува на повърхността, но не вижда светлина — главата ѝ се намира под обърнатата лодка. Потапя я и излиза на открито. Край нея изплава голата глава на Ломбардо, а после и на Дънди.

— Как сте? — провиква се тя, като ги приближава.

Ломбардо изплюва остатъка от пурата си.

— Какво стана, по дяволите?

— Май застреляха Мехмед.

— Застреляха? Ти да не си луда?

— Хвана се за гърдите и падна през борда. — Каела се насочва към носа на лодката, следвана от Ломбардо. — Ето тук попадна първият куршум, преди вторият да убие Мехмед.

— Господи! — възкликва Ломбардо и пъха пръст в дупката. — Бедното копеле!

Дънди пристига с мощен кроул и тримата остават така, хванати за лодката. Решават да се държат за нея докато се появи Кемал, вместо да рискуват и да излязат на сушата. Зодиакът е почти под вода, но в някои негови отседи все още има въздух. Опитват на няколко пъти да върнат съда в нормално положение, но тежестта на двигателя и хлъзгавата обла повърхност на надуваемите части правят задачата неизпълнима. Уморяват се бързо, а вълните ги изтласкват все по-близо до плажната ивица.

— Това е положението — заключава Ломбардо, след като поредният опит ги е оставил без дъх. — Май, щем не щем, ще се приземим.

— Ами ако копелетата, дето стреляха по нас, са още там? — обажда се Дънди.

— Да не би да криеш някоя по-добра идея?

— Изстрелите сякаш дойдоха под прав ъгъл откъм бреговата линия — обажда се Каела. — Дайте да се скрием под лодката и да опитаме да я изместим покрай брега.

— Нямаме кой знае какъв избор — отбелязва Ломбардо и скрива глава под водата.

Когато останалите двама го последват, той казва с усмивка:

— Я вижте! — Хваща непромокаемите торби, завързани за бордовете на лодката: — Камерите са невредими.

Каела се смее гръмко в тясното пространство:

— Тъкмо ще можем да снимаме нападателя, ако рече да ни застреля.

— Трябва да признаеш обаче — историята си я бива, нали, Дънди?

— Мисля, че вие двамата сте откачени, като всички янки! Ама и аз не падам по-долу — иначе какво бих правил с вас? Слушай бе, малката, нали твоят руснак ти каза, че мястото е изоставено?

— Каза, че руснаците са си отишли много отдавна.

— Може да е някое място като онези островчета в Тихия океан, в които японски войници са се крили десетилетия след края на Втората световна война, без да знаят, че е свършила — обажда се Ломбардо. — Може би тукашните момчета не знаят, че Студената война е приключила. — Подобна възможност явно го въодушевява.

— Звучи ми малко пресилено — отсъжда Каела.

— Е да, съгласен съм, но кажи ми тогава, кой стреля по нас, като по глинени патки?

— Нямам представа. Но ако не се размърдаме, има опасност твърде скоро да научим. Ще ида да проверя — допълва тя и изчезва. Когато след малко се появява отново, казва: — Брегът изглежда безлюден. Предлагам да преместим това чудо надясно — иначе ще излезем право на плажа.

Те се вкопчват в лодката и започват да ритат здраво. Зодиакът се раздвижва, но вълните не спират да ги тласкат към брега. Приглушения шум на прибоя става все по-отчетлив. Няма изстрели и те започват да се надяват, че стрелецът си е отишъл. Този оптимизъм би се стопил начаса, ако можеха да надникнат зад рехавата растителност по хребета на дюната. Редица наточени като бръснач саби се издигат към слънцето, като остриета на чудовищна машина, готова да ги направи на ивици, щом стъпят на брега.

[1] Зодиак — марка висококачествени, надуваеми лодки, с извънбордов двигател. ↑

[2] Вуду — особен религиозен култ, разпространен в Хаити и Доминиканската република. ↑

[3] Амелия Еърхарт — /1898 — 1937/Американска авиаторка. Първата жена прелетяла Атлантическия океан. Изчезва по време на полет над Тихия океан. ↑

[4] Уондър Уомън — персонаж от рисуван сериал, жена героиня. ↑

Високо над преобърнатия зодиак кръжи мързеливо оранжев летателен апарат, с вид на крилато кану. Широкоплещестият мъж, който го управлява, накланя свръхлекия самолет и се визира надолу през цветните стъкла на очилата си. Очите му приличат на подводен корал. Обветрените черти на лицето му изразяват объркване. Само преди миг е забелязал плувци край преобърнатата гумена лодка, а сега ги няма. Кърт Остин проследи зодиака като някакъв въздушен полицай, който гони нарушител и видя как лодката се преобърна. Не можа да разбере обаче, каква беше причината. Вълните са умерено високи, а на дълж и шир не се забелязва никакъв признак за наличие на риф или друго подводно препятствие. Остин се запита, дали тази лодка или другата, която срещна да се връща от тези места, имат нещо общо с телевизионния екип, който издирва. Най-вероятно — не. Екипът би следвало да е на път за срещата си с изследователския кораб на НАМПД „Арго“ и няма никаква работа по тези безлюдни краища.

Остин се намира на борда на „Арго“, в качеството на дълбоководен консултант, временно оставил преките си задължения на ръководител на група за специални задачи към същата организация. Останалите членове на групата, Джо Завала и Пол и Гемей Траут, са получили не особено сериозни задачи, свързани с дейността на НАМПД из целия свят. Директорът на агенцията Сендекър настоя всички да ползват служебен работен отпуск, след схватката с наемните убийци на международен заговор за присвояване на целия воден запас на човечеството. Особени грижи му създаваше любовната връзка на Остин с млада бразилска красавица, която пожертва себе си, за да се разбие престъпната организация.

„Арго“ се намира в акваторията на Черно море, за да събере данни за стойностите на ветровете и вълненията в района. С научната си степен от Университета на Вашингтон и огромния опит като водолаз и проучвател на морските недра, Остин се оказва безценен при разполагането на подводна апаратура от всякакъв вид.

Когато това е направено обаче, квалификацията му вече не е толкова необходима. Чете философските книги, които е донесъл от огромната си лична библиотека, но скуката започва да го завладява все повече. Корабът му прилича на затвор, ограден с просторен ров. Остин си дава сметка, че психическото му равновесие е нарушено и Сендекър постъпва съобразно собствените му интереси, но въпреки това усеща остра необходимост от предизвикателства за духа и физиката си, а не от атмосферата на луксозен туризъм.

Обществото от учени на борда е недоволено от предстоящата визита на телевизионен екип. Разглеждат го като нашествие на неканени гости, пристигащи с неизчерпаем запас от тъпи въпроси. Обстоятелството, че са се заели с въодушевяващата задача да издирват Ноевия ковчег, с нищо не допринася за укрепване на авторитета им в очите на учените. Гледната точка на Остин, обаче, е тъкмо обратната. Той очаква гостите като жадувано разнообразие в скуката на своето всекидневие.

Екипът трябваше да пристигне още сутринта, но така и не се появи, а всички опити да се свържат с него по радиото останаха без резултат. След като обядва, Остин реши да изложи пред капитана на „Арго“ своята идея. Капитанът, Джо Атууд, е очевидно разтревожен от липсата на екипа, както и от невъзможността да се свържат с него по радиото. Той крачи от единия до другия край на мостика, като изследва хоризонта с бинокъла си. „Арго“ трябва да отплава към друг район и Джо е недоволен от забавянето.

— Някаква следа от гостите? — пита Остин, макар да е ясно от намусеното изражение на капитана, какъв би бил отговорът.

Атууд се мръщи срещу часовника.

— Сигурно са се загубили — заявява внезапно той. — Следващия път, когато идиотите от „връзки с обществеността“ поискат от мен да развличам телевизионни откачалки, ще им кажа да заврат молбата си, където слънце не огрява.

Капитанът не е в настроение да изслушва аргументи от рода на това, че именно хората от „връзки с обществеността“ успяват да представят постиженията на НАМПД в такава светлина, че Конгресът да развърже кесията за финансиране на проучвания като настоящото, както и да привличат огромни частни дарения за същата цел.

— Едно предложение — обажда се Кърт. — Нямам никаква работа. Какво ще кажеш да пообиколя наоколо?

Капитанът пуска знаеща усмивка.

— Не ме баламосвай, Кърт! Още щом стъпи на борда, в главата ти се загнезди желанието да полетиш с „Гуни“.

— С един куршум, два заека: хем ще изпробвам птичката в полет, хем ще потърся загубилите се гости.

Атууд прокарва пръсти през светлата си червеникава коса.

— Добре, приятелю. Давай! Само че, искам да ни осведомяваш за местоположението си на всеки няколко минути. Стигат ми тези от телевизията. Нямам намерение да гоня и теб из цялото Черноморие.

Остин благодари на капитана и с видимо подобро настроение отива да приготви „Гуни“ за полет. Свръхлеката машина е конструирана с цел да увеличи визуалния обseg на кораба. Радарните инсталации, с които са снабдени корабите на НАМПД са в състояние да засекаат комар на двадесет километра разстояние, но има случаи, в които човешкото око е незаменимо. Конструкцията е дело на Джо Завала, чийто технически гений се простира в безкрайността. По негова молба, корабът е натоварил „Гуни“, с цел да бъде изпитан в естествени условия от Кърт, но през по-голямата част от времето, корабът е в движение и той не иска да го забавя със собствените си изпитания.

Едноместната машина е наименувана с моряшкия прякор на албатроса — морска птица, известна с невероятната красота на полета си и тромавото излитане и кацане. Остин преглежда машината в издигнатия за нея палубен хангар. Недодяланият ѝ външен вид не го тревожи. Той е управлявал много пъти подобни апарати и отлично знае, че най-важното е тяхното поведение във въздуха, а не външният им вид.

Върху корпуса са изрисувани инициалите НАМПД. Плоскодънният корпус е направен от стъклопласт и има вирнат като на кану нос, а от двете му страни го крепят алуминиеви плъзгачи. Към тях са прикрепени управлявани ръчно колесари, които позволяват на машината да излита и каца, както от водна повърхност, така и на суша.

Самолетът е привързан към борда, а покритите с пластмасова тъкан криле са монтирани по местата си. Остин се вмъква в тясната кабина, а неколцина от екипажа спускат към водата специална рампа.

Остин стартира двигателя, освобождава безопасителното въже и насочва машината към рампата. Самолетът се държи превъзходно върху водната повърхност и той решава да го вдигне във въздуха. Насочва „Гуни“ към въображаема писта за излитане и натиска здраво газта.

Движен от компактен двигател, с мощност четиридесет конски сили, „Гуни“ се издига с лекота и без подскоци. Около тридесет метра почти докосва гребените на вълните, а след това набира височина и започва да кръжи над кораба. Остин разклаща криле за поздрав и се отправя към Босфора — пролива, който свързва Черно море с Мраморно. Нормално е настанените в Истанбул журналисти да пристигнат от тази посока.

Двухактовия, двуцилиндров „Ротакс“ може да тласка машината напред, с разположения отзад пропелер, с максимална скорост от сто и пет километра в час. Подобна скорост не може да се приеме за свръхзвукова, но пък „Гуни“ се държи превъзходно — завива, спуска се и се издига с неописуема лекота. Остин се чувства свободен като морските птици, които кръжат високо над кораба, в очакване на плячка от неговата кухня. Държи се на около триста метра височина, която му позволява да обхваща с поглед десетки километра във всички посоки, като поддържа постоянна скорост от деветдесет километра в час. Двадесет и пет литровият резервоар осигурява на машината близо петстотин километров полет.

Въздухът е чист като кристал, а яркото слънце хвърля сребристи отблясъци върху водната повърхност. Лети на зигзаг, което му позволява да покрие максимално обширна акватория за най-късо време. Екипът е поискал по радиото координатите на кораба и е съобщил приблизителния час на пристигането си. Казаха, че ще дойдат с рибарска лодка. Остин среща няколко такива, но никоя не следва курс към „Арго“.

Избраният начин на летене изчерпва бързо горивото — останало му е около една трета. Това е достатъчно, за да стигне до кораба. Поглежда компаса и се готви да обърне, когато забелязва следата на лодка, понесла се с голяма скорост към руския бряг. Тя събужда любопитството на Кърт, който решава също да приближи брега. Снижава „Гуни“ до сто и петдесет метра над повърхността и почти настига лодката, когато тя се преобръща най-неочаквано.

Докато кръжи отгоре и обмисля следващия си ход, Остин забелязва необичайното поведение на пострадалия съд. Макар и останала във властта на вълните, лодката приближава брега под ъгъл.

Остин взема микрофона и го включва.

— „Гуни“ до „Арго“. Приемам.

— „Арго“ слуша. — Остин познава дрезгавия глас на капитана.
— Как се държи морската птичка? — пита Атууд.

— Като дресиран птеродактил^[1]. Лети си сама — аз просто се возя.

— Радвам се да го чуя. Някаква следа от онези невероятни идиоти от „Невероятни загадки“?

Като не изпуска лодката от очи, Остин казва:

— Единствената загадка наоколо е един преобърнат зодиак. Забелязах и хора около него, но сега ги няма.

— Какви са координатите ти?

— До самия бряг съм. — Кърт разглежда малък полуостров. — Летя над средно високи крайбрежни скали с плажна ивица помежду им, а откъм брега има голяма дюна. Една от скалите ми напомня профила на адмирал Сендекър — брада и всичко останало.

— Ще попитам навигатора. Тези води ги познава като петте си пръста. — След малко гласът добавя: — Мястото се казва „Нос на имама“.

— Лодката стигна прибоя. Повърхността е твърде бурна за мен.

— Какво искаш от нас?

— Ще се спусна ниско и ще имам нужда от помощ, ако открия някого. „Гуни“ не може да вози пътници.

— Потегляме. Вероятен час на пристигане — след около час.

— Роджър^[2]. Ще кацна на сушата, тъкмо да проверя дали няма някоя сваятна кръчма.

Остин изключва микрофона и отново насочва поглед към лодката. Пуска тънка усмивка. Не му се е привидяло: три фигури са се отделили от зодиака и плуват към брега.

Свръхлеките машини се приземяват най-добре срещу вятъра, който в дадения случай духа откъм морето. Остин се снижава до тридесет метра и поема към брега, като не изпуска от поглед хребета на дълга дюна, надвиснала над плажа. Исква да направи обратен завой над нея, а после да приземи машината върху пясъка.

„Гуни“ прелита над плувците, които се борят с прибоя. Те напредват задоволително, като се носят върху гребените на вълните, за да пестят сили. Остин мярва за миг някакви ниски постройки по-навътре в сушата, но вниманието му привлича едно ярко сияние точно отдолу. Машината е в състояние да завие почти на място. Той накланя рязко руля и „Гуни“ се завърта, за да разкрие под погледа му цялата скрита от дюната долчинка.

Там се крият десетина конника с високо вдигнати саби. Сребристото сияние, което е забелязал Остин идва от остриетата. Внезапното появяване на ревящата „Гуни“ подплашва конете и те започват да пристъпят нервно от крак на крак, докато ездачите се мъчат да ги успокоят. Остин зърва тази картина само за миг, а после се вижда отново над плажа. Плувците са на метри от брега.

Внезапно пред очите му се разхвърчават парченца пластмасова материя. Конниците са въоръжени не само със саби. Разположено над главата му, крилото изглежда така, сякаш тигър си е точил ноктите в него — явно някой стреля откъм брега. Тънкото фибростъкло на корпуса не осигурява надеждна защита срещу куршуми. Има и по-лошо: Остин седи фактически върху пластмасовия резервоар на машината. Куршумите свистят засега над главата му, но едно добро, макар и случайно попадение ще го отстреля като дива патка. Натиска рязко щурвала и машината потапя нос. Макар и с наушници, той чува металното „Дрън-н-н!“ от досега на куршума с един от алуминиевите пръти, свързващи корпуса с крилото. Нещо удря дясното му слепоочие — метална частичка го е засегнала и сега от раничката струи кръв. Бърше я с увитото около врата шалче.

Същият залп разбива на парчета един от елероните^[3]. Остин блъска щурвала колкото е възможно по-далеч от себе си и машината полита надолу като откъснала се асансьорна кабина, опасно наклонена заради липсващия елерон. За да компенсира тягата, Кърт накланя собственото си тяло в противоположна посока. Държи курс към открито море, докато излиза от обсега на куршумите, а после обръща и поема успоредно на брега.

Плувците лежат по корем на плажа, когато започва стрелба. Сега те бягат покрай водата. Забелязва стройна жена с потъмняла кожа и двама мъже — един висок и един нисък. Без да спират, и тримата поглеждат назад към „Гуни“ и виждат конниците, които изскачат иззад

дюната, с извадени саби. Забелязали опасността, тримата напругат сили, но просто не е възможно да се тича по-бързо по пясъка. Конниците бързо ще се разправят с беззащитните хора, притиснати между сабите им и морето. Откритото пространство на плажа не предлага никаква защита — идеално място за сеч.

Конниците пришпорват конете и тръгват успоредно на дюната, за да пресекат пътя на бегълците. Остин посяга към комплекта за злополуки и измъква огромен сигнален „Орион“. Вкарва в цевта една ракета с яркост 10000 свеци и натиска газта до краен предел. Като се тресе опасно, заради повредата в крилото, „Гуни“ тръгва със сто километра в час към брега.

Тичащите отново залягат, когато самолетът минава над главите им като някакъв разгневен, огромен ястреб. Остин действа чисто рефлекторно — по-скоро като машина, отколкото като човешко същество. Стиснал щурвала между коленете си, той се надвесва встрани от полукръглия плексигласов щит и насочва сигналния пистолет право в центъра на групата конници. Натиска спусъка и зарядът полита като миниатюрна комета.

Неудобният ъгъл на стрелбата му изиграва лоша шега. Ракетата попада в дюната малко под тревистия хребет, където избухва в ярък, пурпурен дъжд от искри. Най-близките коне се подплашват и застават на задни крака. Останалите изпадат в паника, когато машината връхлита над главите им като гигантско досадно насекомо.

Остин се връща бързо за второ нападение. Хаотичната сцена върху дюната му напомня за прочутото пано на Пикасо „Герника“. Не е лесно да се установи кое е кон и кое конник в цялата разбъркана маса. Летецът се усмихва мрачно и пъхва нов заряд в цевта, след което атакува пак — този път в тил.

В плексигласовия щит отпред се появява нащърбена дупка с фина паяжина пукнатинки от всички страни. Някой от нападателите е успял да уцели — Остин чува свистенето на куршума покрай ухото си. Съсредоточава цялото си внимание и натиска спусъка.

Втората ракета попада в центъра на човешко-конската маса и удря право в гърдите един ездач. Избухва с червен фосфорен пламък. Мъжът пада върху пясъка, а конят го отмъква встрани за заклещения в стремето крак.

Плажът минава отдолу като някаква мъглявина и Остин е отново над морската шир. Той обръща и подхожда под ъгъл към бреговата ивица, докато се появява пак зад дюната. Тревата се е подпалила и към небето се издига черен стълб пушек. Съборени на земята конници се стремят да не попаднат под копитата на подивелите животни. Други са се спешили сами и като стискат здраво юздите, правят всичко възможно да успокоят конете. Те самите се блъскат един в друг и от това ужасът им нараства.

Самотен ездач успява да отдели коня си от групата и поема в галоп. Каела и другарите ѝ чуват тропота от копита и се обръщат към приближаващата ги с високо вдигната сабя фигура. Остин обръща и също застава лице в лице с конника. Насочва сигналния пистолет, но му е трудно да се прицели точно. Тогава снижава самолета и го насочва право в едрата фигура, с развята червена брада. В последния миг издига рязко машината, като едва не одрасква с плъзгача челото на конника. Животното подивява и се понася като бясно далеч от опасността. Ездачът се мъчи с всички сили да овладее коня, но той е поел вече инициативата и като прехвърля хребета на дюната, хуква подир останалите, които са загубили желание да се бият и търсят спасение в близката гора.

Междувременно Остин губи сражението да задържи във въздуха повредената машина. Той сяда наполовина извън кабината, също като при балансиране на яхта, стиска зъби и чака твърдото съприкосновение с пясъка, което неминуемо ще последва.

[1] Птеродактил — в палеонтологията: малък летящ гущер от юрския период, с глава подобна на птича. ↑

[2] Роджър — използва се в радиокомуникациите на телефони, вместо думи като „разбрано“, „добре“, „прието“ и пр., тъй като фонетичните характеристики на думата позволяват да бъде чута и при най-силни смущения. ↑

[3] Елерон — подвижни плоскости при летателни апарати, с чиято помощ се променя курсът на машината. ↑

Каела Дорн наблюдава със затаен дъх странния летателен апарат, който се появява, следвайки необичайна къдрава траектория. В един миг той вирва нос право нагоре. После се гмурва като хвърчило, за да заеме отново хоризонтално положение, с неудържимо трептящо крило.

Най-накрая пилотът успява да установи нещо като контрол над машината и я повежда за приземяване, но малко преди да докосне пясъка, лявата страна на крилото се навежда рязко и забива края си в него. Веднага цялото крило се отделя от корпуса, който прави последен, няколко метров подскок, преди да застине с високо вирната във въздуха задна част. Моторът внезапно млъква и тишината се нарушава единствено от плисъка на вълните и пукането от пламтящата трева.

Тримата журналисти гледат като зомбирани остатъците от свръхлеката машина. Изтощението от плуването и безумния бяг не им позволява да помръднат. Каела е в най-добро състояние от тримата, но усеща нозете си като направени от маджун. Когато неугледният корпус на самолета се появи над главите им, те не знаеха дали е приятел или враг, но по отношение на конниците, не можеше да има никакво съмнение — те жадуваха кръв.

Самолетчето прилича на попаднал във вентилатор врабец и няма начин пилотът му да е останал невредим, но в кабината нещо помръдва. Летецът прехвърля най-напред единия, а после и другия крак през борда на кабината и се измъква. Изглежда му няма нищо — обикаля останките с ръце на кръста и преценява щетите. Ритва едно колело, сякаш купува кола на старо и поклаща глава. След това поглежда към тримата, махва им дружески с ръка и се насочва към тях с леко накуцване.

Ломбардо и Дънди застават решително от двете страни на Каела. Нейното внимание е изцяло съсредоточено върху непознатия. Той е висок малко над метър и осемдесет, а широките му плещи на бияч в нощно заведение пръскат по шевовете морско синята му блуза. Носи

бежови шорти, които разкриват мускулести крака, които не оставят никакво съмнение в способността му да събори с ритници тухлена стена. Когато приближава, мъжът сваля бейзболната си шапка, за да открие стоманеносиви, почти платинени коси. По бронзовото лице няма бръчки, ако не се смятат тъничките мрежи около очите и край ъгълчетата на устата. Тя решава, че е на около четиридесет.

По бузата се стича засъхваща кръв, която е напоила и шалчето му. Това приземяване трябва да е било ужасно преживяване, но видът му е като да се връща от тенис.

— Добър ден — приветства ги той с широка усмивка. — Как сте, приятели?

— Добре сме, благодаря — отвърща Каела за тримата. — Ами вие? Вие кръвите.

Той докосва раната с пренебрежителен жест.

— Това е само повърхностно. Горедолу съм цял. — Сочи с палец потрошения свръхлек. — Ще ми се да можех да се изразя по същия начин за транспортното си средство. Вече не ги правят като едно време. Да имате малко тиксо?

Каела се усмихва.

— Мисля, че машината ви се нуждае от по-сериозно лечение. В подобни случаи застрахователите използват фразата „тотална щета“.

Непознатият бърчи лице.

— Опасявам се, че имате право, мис...

— Дорн. Каела Дорн. Това е моят продуцент, Мики Ломбардо, а този е помощникът му, Ханк Симпсън. Работим за телевизионната поредица „Невероятни загадки“.

— Така си и мислех. Аз съм Кърт Остин от НАМПД.

— От НАМПД? — Ломбардо пристъпва напред и здраво разтърсва ръката на Кърт. — Страшно се радваме да се запознаем с вас. Голям късмет извадихме!

— Не е само късмет — аз всъщност ви издирвах. Трябваше да пристигнете на борда на „Арго“ още сутринта.

— Съжаляваме — отвърща Ломбардо. — Решихме преди това да хвърлим едно око на някаква стара руска база за подводници, която трябва да е някъде по тези места.

— Капитанът на „Арго“ не е особено доволен. Забавихте го. Можехте да ни спестите доста неприятности, ако ни бяхте уведомили

за промяната в плановете си. — Остин се усмихва, но укорът в тона му не може да остане незабелязан.

— Аз съм виновна — обажда се Каела. — Мислехме, че ще се справим за час-два. Искахме да се свържем с кораба, но рибарската лодка, която наехме, нямаше сваятна радиостанция. Капитанът реши да се върне за ремонт на машината и обеща да ви се обади от пристанището.

— Това трябва да е била лодката, която срещнах по обратния курс.

Тя кимва.

— Щеше да ни прибере утре заран. Благодаря, че спасихте живота ни. Моля за извинение, че се наложи да изпитате всички тези неприятности.

— Няма нищо — отвърща Кърт, решил да не кастри повече и без това здраво пострадалия екип. Поглежда останките. — Е, може би, известни неприятности. Какво обърна лодката ви?

— Някой стреля откъм брега и уби турчина, който я караше. Подхвана ни странично вълна и ни обърна. Скрихме се под зодиака и се помъчихме да го отдалечим от тази точка на брега, но прибоят е много силен и не успяхме. — Тя поглежда към дюната, откъдето се появиха нападателите. — Имате ли представа какви бяха тези конници?

Остин не отговаря. Макар да изучава лицето ѝ, тя се изпълва с острото усещане, че мократа блуза и шорти прилепват плътно по тялото ѝ. Придърпва целомъдрено краищата на блузката си, но тя продължава упорито да очертава формите ѝ. Доловил смущението на младата жена, Остин отправя поглед към пламтящата дюна.

— Бих казал, че надали са членове на местното дружество по спортна езда, излезли да се поразтъпчат. Нека хвърлим по едно око!

Остин поема нагоре по брега, а останалите го следват предпазливо. Пламъците са почти угаснали. Тъпчат черните стръкове, останали по хребета. Кърт забелязва нещо лъскаво и отива да го разгледа. Сабя. Вдига оръжието и го премерва върху дланта си. Дългото, извито острие е идеално балансирано, за да даде максимална ударна сила на ръката. Остин присвива устни, като си представя каква рана може да причини това наточено като скалпел острие върху човешката плът. Той изучава буквите на кирилица, гравирани

отстрани, когато австралиецаът възкликва. Дънди е нагазил до коляно в китка оцеляла трева и гледа в краката си.

— Какво има? — пита Остин.

— Труп.

Остин забучва сабята в пясъка и нагазва тревата. Дънди сочи тялото на мъртвец, проснато възник, с вперен в небето застинал поглед. Червена брада и мустаци, цели потънали в пясък, скриват по-голямата част от лицето. Навярно е на около четиридесет години. Главата е изкривена под неестествен ъгъл. Едната страна на лицето е окървавена.

— Бих казал, че е паднал от коня си по време на битката и е ритнат от животното в главата — обажда се Остин. Той не е безчувствен, но не изпитва ни капка жал за конника.

Ломбардо е измъкнал камерата от изхвърления на пясъка зодиак и заснема сцената. Дватамата с Каела идват да видят какво гледат другите. Ломбардо подсвирва.

— Това пък какво е?

Остин кляка край тялото.

— Прилича на сцена от „Вълшебникът от Оз“.

Мъртвият носи кално-сиво палто, закопчано отпред и торбести панталони, с крачоли, затъкнати в черни ботуши. Кожената му кръгла шапка лежи на няколко стъпки встрани. На раменете му се виждат червени еполети. От широкия кожен колан висят кобур за пистолет и кания за сабя. През гърдите е праметнат патрондаш. На врата си е обвесил кинжал.

— Ама че работа! — възхищава се Дънди, — този тук е самоходен арсенал.

Остин претърсва наоколо. На няколко метра открива захвърлена карабина. Допира приклада до рамото и натиска добре смазания спусък. Както и върху сабята, стволът на оръжието е гравирен със славянски букви. Остин колекционира пистолети за дуел и е добър познавач на старинно оръжие. Карабината е система „Нагант“, по-стара е от сто години и е в отлично състояние. Благодарни на ум, че конникът не бе въоръжен с нещо по-модерно. Един „Калашников“ щеше да направи на късове както „Гуни“, така и него самия.

Остин подава карабината на Дънди и претърсва джобовете на убития. Нищо. Откопчава кокардата от кожената шапка и я прибира в

собствения си джоб. Ломбардо е приключил със заснемането на бойното поле и Каела предлага да се разходят с камерата до едноетажните постройки, разположени малко по-навътре в сушата.

— Не мисля, че идеята е добра — намесва се Остин и посочва следите от конски копита, които водят тъкмо в тази посока. Опасява се от завръщане на конниците, но досега запазва страховете за себе си, тъй като не са в състояние да направят кой знае какво по въпроса. — Най-добре е да се изметем оттук, колкото е възможно по-скоро. — Хваща пушката през рамо, измъква сабята и поема назад към плажа. Каела го настига на дюната.

— Имате ли някаква идея, за какво изобщо става дума? — пита задъхана тя. — За какъв дявол им е на тези мъже да ни убиват?

— Знаете точно колкото и аз. Докато не пратиха няколко куршума и на мен, мислех, че се снима филм.

— Имахме късмет, че не умеят да стрелят точно. — Тя замълчава. Остин изучава лицето ѝ както преди. — Какво има?

— Направо ми е неудобно да го кажа.

— Не ми се вярва — нямате вид на такъв човек.

Остин свива рамене.

— Ами, как да кажа... Имам усещането, че вече сме се срещали.

— Съжалявам, но не сме — щях да си спомня.

— Не в буквалния смисъл. Повярвайте ми. Имате поразителна прилика с образа на една принцеса, който съм виждал изписан върху стената на египетски храм.

Каела е висока, като голяма част от ръста си дължи на превъзходно изваяни нозе. Кожата ѝ е гладка, а черната като абанос коса — дълга, с естествени, твърди къдри. Устните са пълни, с почти съвършена форма, а очите имат цвета на тъмен кехлибар. Като привлекателна жена с мъжка професия, тя смята, че познава всеки мъжки подход, но ето че този я изненадва. Тя хвърля кос поглед на Остин.

— Това е странно, защото аз пък си мислех, че сте изпаднал от борда на някой пиратски кораб.

Остин се смее и прокарва пръсти през разрешените си коси.

— Допускам, ме приличам на пират, но все пак, нямам и най-малкото намерение да се шегувам — вие сте точно копие на онова

момиче от храма. Макар и доста по-млада, защото допускам, че онова изображение ще е някъде от четвъртото хилядолетие преди Христа.

— Всякак са ме наричали — отвръща тя, — само не и египетска мумия. Благодаря за комплимента, ако това беше комплимент. Както и, че ни спасихте кожата. Няма да можем да ви се отплатим, мистър Остин.

— Можете да започнете с това, да ме наричате Кърт. А аз мога ли да ви казвам Каела?

— Разбира се — отвръща усмихнато тя.

— Ами сега, след като сме вече стари приятели, ще приемете ли поканата ми за вечеря?

Тя оглежда пустинния бряг.

— Какво точно имате предвид? Нещо от наръчника за оцеляване на скаута ли? Корени и билки, гъбки и къпини?

— При скаутите изкарах по-малко от година, а грубите фуражи никога не са ми били слабост. Мислех си по-скоро за нещо като патица с портокалов сос. Почти съм сигурен, че мога да ви осигуря маса с изглед към водна площ.

— Тук ли? — включва се в играта тя.

— Не, там. — Той сочи към хоризонта, където се е появил тюркоазен на цвят кораб. — Това е „Арго“. Разправят, че неговият готвач е работил за „Четири сезона“^[1], преди да бъде откъснат от НАМПД.

— Мама не е родила нито един глупак — казва Каела. — А само глупак би отказал подобна покана. Не мисля обаче, че съм подходящо облечена за подобна изискана вечеря.

— Положително ще намерите нещо подходящо на борда. Ще се осведомя, когато направя резервацията. Само радиостанцията ми остана цяла при последното приземяване. Съберете приятелите си, докато се свързва с кораба. Но побързайте — намираме се на руска територия, а поне аз лично не нося паспорт. Не бива да прекаляваме с гостоприемството им.

Каела го проследява с поглед, докато той се насочва, към повредения летателен апарат. Има усещането, че е изправена на прага на страхотна серия. Кой ли е този мъж? Не е никакъв грубиян. Провиква се към Майк и Дънди да приключват със снимките. След това тръгва след Остин.

[1] „Четири сезона“ — Световноизвестна верига луксозни хотели. ↑

Москва, Русия

Запазил пълно самообладание, Виктор Петров оставя слушалката на вилката, сплита пръсти и се заглежда в пространството. След няколко мига на размисъл, той се изправя и тръгва към прозореца. Погледът му се плъзга по приличащите на репи куполи на катедралата „Василий Блажени“, а ръката му се насочва към дясната буза. Почти не усеща допира на пръстите си до подобната на пергамент кожа върху белега, където завършват мъртви нервни окончания. Колко време от тогава? Петнадесет години. Странно. Само един телефонен звън и споменът за страховитата болка се завърна.

Петров наблюдава тълпите, плъзнали в лятната жега и жадува за зимата. Както мнозина свои сънародници, той изпитва огромна слабост към снега. Руската зима е остра и безмилостна, но тя е спасила родината му от армиите на Наполеон и Хитлер. Любовта му към снега има и по-прозаичен източник — той покрива видимите язви на града, поглъща шума му и скрива повсеместната корупция с бялата пелена на невинността.

Връща се при очуканото метално бюро — най-големия предмет в неподредената стаичка. От едната страна има старомоден телефон с шайба. От другата — факсов апарат. Празна кантонерка се мъдри в ъгъла — главно за красота. Мъничкият кабинет е само една от множеството кутийки, разположени на десетия етаж на земеделското ведомство — извисен сив паметник на баналността на социалистическата архитектура. От външната страна на вратата е напечатано върху малко картонче: СИБИРСКА СЛУЖБА ПО РАСТИТЕЛНА ЗАЩИТА. Петров рядко има посетители. Понякога се появява заблудена овца, само за да научи, че РАСТИТЕЛНАТА ЗАЩИТА се е преместила отдавна неизвестно къде.

Независимо от спартанската обстановка на работното си място, Петров разполага с огромна власт в руските правителствени среди. В основата ѝ се крие анонимността, която го пази далеч от хорски

погледи. Спомня си старото време, когато „Правда“ добросъвестно отпечатваше снимка на съветското ръководство, застанало на трибуната, за да наблюдава поредния парад на „Червения площад“. Всеки намек, че някой от редицата е възможен наследник на управляващия в момента тиранин, беше равнозначен на смъртна присъда за нещастника. Петров бе овладял до съвършенство изкуството да бъде незабележим. Той беше като онова легендарно същество, което е надарено със способността да се слива с околната среда, като непрекъснато променя формата и окраската си. Тази му способност му позволи да надживее трима премиери и безброй членове на Политбюро. От много години не бе допускарал снимката му да се появи където и да било. Портретните снимки в личното му досие бяха на отдавна починали мъже. Никога не допусна да се назове с определено име длъжността му. През цялата си дълга кариера, той беше наричан просто „сътрудникът“.

В съгласие с възприетата стратегия, той скрива атлетическото си тяло в един от онези торбести костюми, с трудно определим цвят, които са така характерни за сивото чиновничество на Кремъл. Прошарените му коси стърчат над яката на евтина риза, сякаш за да покажат, че не е в състояние да си позволи дори едно свястно подстригване. Стъклата на очилата му са в телени рамки, за да придадат на изражението му професорски вид. Но всяка дегизировка си има граници. Той може да скрие белега, но никаква сила на земята не е в състояние да прикрие живия интелект, който блика в погледа, нито изваяните черти на лицето, които говорят за неудържима решителност.

Обадил се бе млад мъж, на име Алексей, лично избран от Петров за негов агент.

— На юг има раздвижване — съобщава той, без да крие вълнението си.

В очакване да научи още лоши новини за събитията в Грузия, Петров казва:

— Карай нататък!

— Един американски кораб е нарушил днес руските териториални води в Черно море.

— Що за кораб? — пита Петров, с едва скрито раздражение. Съзнанието му е заето от далеч по-съществени проблеми.

— Изследователски съд на НАМПД.

— НАМПД? — Петров стиска здраво слушалката. — Продължавай! — добавя той, като се старее да сдържа гласа си.

— Нашите служби го определят като „Арго“. Проверих за разрешителни — корабът има право да оперира само в международни води. Прихванати са няколко съобщения, разменени между кораба и самолет. Пилотът изразил намерение да влезе в руското въздушно пространство.

— А сторил ли го е?

— Не знаем. Радарите не са засекли каквото и да било.

— Е, все пак не става дума за въоръжено нападение, нали, Алексей? Не си струва да повдигаме въпроса пред Държавния департамент на САЩ?

— Не в този случай. Самолетът дал координатите си, така че успяхме да определим курса му. Летял е към Отдел три — тридесет и едно, когато пилотът внезапно извикал кораба при себе си.

Петров псува безгласно.

— Сигурен ли си в координатите?

— Напълно.

— Къде се намира съдът в настоящия момент?

— Бреговата охрана е изпратила хеликоптер. „Арго“ е напуснал териториалните ни води, с курс към Истанбул. Продължаваме да следим радиообмена му.

— А самолета?

— От него — ни вест, ни кост.

— Но предполагам, че е направен подробен оглед в района на евентуалното приземяване?

— Да. Имало няколко декара изгоряла трева, както и следи от множество хора и коне.

Коне. Петров има усещането, че някой газе върху собствения му гроб.

— Искам да се проследи кораба и ако влезе в пристанище, да се постави под двадесет и четири часово наблюдение. Незабавно да бъде осведомяван за всяка промяна в обстановката.

— Ще бъде изпълнено. Това ли е всичко?

— Изпратете ми напечатан текста на радиообмена между кораба и самолета.

— Веднага.

Петров хвали агента за качеството на неговата работа и оставя слушалката. След малко факсът забръмчава от другата му страна и изплюва няколко листа. Петров проучва разговорите между капитана на „Арго“ и пилота на самолета. Пръстите му застиват още при първата реплика:

— Остин вика „Арго“.

Остин. Не може да бъде!

Петров вдишва дълбоко, за да успокои нервите си. Остин е често срещано име в Америка, а НАМПД е огромна организация. Мъчи се да се убеди, че става дума за най-обикновено съвпадение, но когато прочита всичко, устните му се свиват в тънка усмивка. Няма как да се съберка присмехулния стил на пилота. Непочтителната забележка относно директора на Агенцията е още едно потвърждение. Самият Кърт Остин.

Петров бърка в прашно чекмедже и вади дебела папка с надпис: „НАМПД — Кърт Остин“. Вехтите страници на досието му казват неща, които знае наизуст. Остин е родом от Сиатъл, а баща му притежава просперираща фирма за морско спасяване. Цялостната му личност е формирана от досега с морето. Стъпва на яхта почти заедно с проходването си, а с течение на годините, развива вкус към бързоходни лодки, макар напоследък да се разтушава и с гребане по река Потомак. Живее в собственооръчно преустроен хангар за лодки, в крайбрежната част на Вашингтон, на малко повече от километър от сградата на ЦРУ в Ленгли. Занимава се с философия, събира пистолети за дуел, увлича се от съвременен джаз...

Петров чете нататък, макар очите му почти да не виждат думите. След като получава степента си от Вашингтонския университет, Остин завършва прочута школа за водолази. Придобитите умения прилага в работата си на петролна сонда в Северно море, после се връща за известно време във фирмата на баща си, преди да бъде подмамен на правителствена служба от малко известен отдел на ЦРУ, който е специализира в събирането на ценна информация под вода. В края на Студената война, ЦРУ закрива този отдел и шефът на НАМПД, адмирал Джеймс Сендекър наема Остин като шеф на група за специални задачи в областта на океанските проучвания.

Не би могло дори да се измисли по-различен произход от този на Петров и Остин. Като американец, Петров има морска сол в жилите си, но житейският му старт е много по-нисък: ражда се като единствен син на беден рибар. Още като млад пионер е забелязан, заради физическата си сила и остър интелект и отведен в Москва, където го изграждат като страж на комунистическата държава. Никога вече не вижда близките си. Дори по-лошо — не иска да ги види, защото държавата се е превърнала в негово семейство. Завършва елитни съветски училища, специализира инженерство, служи за кратко като представител на КГБ в подводния флот, за да се прехвърли оттам във военноморското разузнаване. Също като Остин, Петров е служил в малко известен отдел на разузнаването. За разлика от групата на Кърт, която съсредоточава усилията си в областта на океанографските проучвания, тази на Петров има право да прибегва до всякакви средства — включително сила.

Пътищата им се кръстосват за пръв път, когато израелска подводница потапя тайно ирански контейнеровоз, с ядрено оръжие на борда. Петров получава заповед да прибере оръжието на всяка цена: находката би могла да причини международни усложнения, защото е отклонена от съветски арсенал. В същото време САЩ провеждат посредническа мисия между арабските си съюзници и Израел, защото се притесняват арабите да не научат причината за гибелта на иранския кораб, което би довело до обявяване на свещена война срещу евреите. На Остин е възложено да се опита да унищожи доказателствата за израелско присъствие, останали на потъналия кораб.

Съветските и американски кораби пристигат на местопроизшествието почти едновременно. Никой не иска да отстъпи. Ситуацията остава напрегната дни наред. Военни кораби и от двете страни се мерзелаят на хоризонта. Сложно. Петров очаква инструкции от Москва, но го викат неочаквано на мостика, за да установи контакт с американците.

— Моторен кораб „Талон“ вика неизвестен съветски спасителен съд. Приемам. — Гласът говори със силен акцент.

— Съветски спасителен кораб вика „Талон“ — отговаря Петров, с американски акцент на английския, който е изучавал навремето.

— Ще имате ли нещо против да продължим на английски? — пита американецът. — Руският ми е малко нещо позанемарен.

— Няма проблем. Искате да ни съобщите, че се оттегляте ли?

— Не, интересува ме запаса ви от черен хайвер.

Петров се усмихва.

— Предостатъчен е, благодаря за загрижеността. Нека и аз попитам нещо: Кога ще си тръгнете?

— Ама вие май не знаете така добре английски, както си мислех — ние нямаме никакво намерение да напуснем международните води.

— В такъв случай, всяко неблагоприятно въздействие ще мине за ваша сметка.

— Съжалявам, но ние не приемаме никакви неблагоприятни въздействия.

— Не остава нищо друго, освен да постигнем целта си със сила.

— Може би ще уредим нещата с добро, другарю — отвърща безгрижно американецът. — И двамата знаем какво има на борда и какви неприятности може да донесе на съответното правителство. Предлагам следното: Ние ще ви позволим да приберете... хм... откраднатото ви имущество. Даже можем и да помогнем, ако проявите желание. След като свършите, вие си тръгвате и ни оставяте да свършим своята работа. Какво ще кажете?

— Интересно предложение.

— И аз така мисля.

— Какви гаранции получаваме?

— Действията говорят по-красноречиво от думите. Наредих да се оттеглим на половин миля.

Под погледа на Петров, американският спасител вдига котва и заема нова позиция по-настрана от местопроизшествието. Петров разбира, че независимо от проявената отстъпчивост, американецът е твърдо решен да изпълни задачата си. Като алтернатива на спогодбата остава само ескалацията на сила. Петров не е хазартна личност. Ако американецът го подведе, винаги може да прибегне до наличната в района военна сила. Но какъвто и да е изходът от ситуацията, никак няма да е добре, ако изпусне положението от контрол.

— Добре — казва той. — Свършим ли своята операция, ние си тръгваме и вие оставате на ход.

— Чудесно. Как се казвате, впрочем? Искам да знам с кого се договарям.

Въпросът сварва Петров неподготвен. В известен смисъл той няма име, тъй като неговото му е дадено от държавата. Той се усмихва и казва:

— Наричайте ме Иван.

Думите му са посрещнати с най-искрен смях.

— Да пукна, ако половината ви екипаж не носи същото име. Е, добре, аз се казвам Джон Доу^[1]. — Пожелава на Петров късмет и прекъсва връзката.

Петров не губи време да изпраща водолази до потъналия кораб. Оставената от израелското торпедо пробойна осигурява сравнително лесен достъп до трюма и оттам извличат две ядрени бойни глави. На няколко пъти изпадат в напрегната ситуация, когато теченията и възжетата им погаждат разнообразни номера, но работата се води на смени и след по-малко от денонощие, вече е приключена. Петров нарежда корабът му да потегли и дава сигнал на американците. С бинокъла вижда някакъв набит мъжага със сребърни коси да гледа насам. В един момент американецът маха приятелски с ръка, но Петров не отговаря.

Следващият им сблъсък не е така приятелски. Над Персийския залив е свален неизвестно защо и как пътнически самолет на държава от Третия свят. Параноята е основна доминанта в междудържавните отношения в периода на Студената война и поради причини колкото неясни, толкова и дълбоки, двете страни се подозират една друга. Възлагат задачата на Петров и Остин. Двамата отново откриват машината едновременно. Корабът на Петров без малко не блъска този на Остин, като се отклонява в последната възможна секунда и позволява на американеца да види палубата, претъпкана с тежковъоръжени мъже. Остин вика руснака и му предлага да кара по-внимателно, за да не го глобят. Остин упорито отказва да се отмести. Международният скандал е избегнат, едва след като на мястото пристигат кораби от страната — собственик на свалената машина и предявяват претенции върху нея.

Когато двата съда поемат с пълен напред в противоположна посока, Остин изпраща кратко прощално съобщение:

— Със здраве, Иван. До следваща среща.

Петров не се слави с благ нрав и нахалният американец го дразни.

— По-добре се моли, това да не стане — отвърща той със смразяваща прямота. — Изходът от срещата им няма да се хареса на нито един от двамата.

След осем месеца предсказанието на Петров се сбъдва.

В годините на Студената война, САЩ водят целенасочена и упорита разузнавателна дейност. Когато много по-късно воалът на секретността бе най-сетне свален, един автор нарече една нейна акция „Блъф на слепеца“ — опасна игра, при която неколцина сърцати командири на подводни лодки се прокрадват с екипажите си едва на няколко мили от съветския бряг, за да събират информация. Една от схемите предвижда монтиране на специално подслушвателно устройство върху подводни комуникационни кабели.

В неугледния си московски кабинет, Петров пали тънка кубинска пура, специална поръчка, и изпуска облаче ароматен дим. Мисълта му се връща назад през годините и той отново е обгърнат от утринната мараня, която се надига от тъмната, студена повърхност на Баренцово море, докато корабът му пори вълните с максимална скорост.

Бил е току-що в Москва, с надежда да измъкне средства за ново оборудване от един високопоставен апаратчик, който на свой ред се оплаква от поредното свиване на разходите. Един от помощниците на Петров се обажда, за да съобщи за прихващането на странно съобщение, излъчено от неидентифициран съд, недалеч от съветските брегове. Кодираното съобщение е късо, сякаш операторът е бързал страшно много. Съветските криптографи се опитват да разшифроват съобщението. Единствената причина, поради която някой би рискувал да изпрати подобно съобщение, би била този някой да се намира в беда и да иска помощ. За Петров не е тайна, че в Баренцово море има американски подводници. Да не би да е някоя от тях?

Прекъсва срещата си и взема първия самолет за Мурманск, където го очаква неговият специален кораб. Корабът попълва снаряжението си с дълбоководни мини, оръжие и специално подготвени морски пехотинци. Още преди да потегли, шифърът е разгадан. Съобщението съдържа само една дума: „Заседнал“. Заповядва всички кораби и самолети в района да започнат издирването на съмнителни съдове под или над водата.

Независимо от бдителността на руснаците обаче, „Талон“ провежда блестяща спасителна операция. Американският кораб

пристига посред нощ с рускоговорещ специалист на борда, който дава фалшиви идентификационни данни при проверката. Те не са съвършени, но проучването им печели време. Втора американска подводница, със специално конструирани шумни пропелери, отклонява вниманието на руснаците. Заседналата лежи на дъното, на сто метра дълбочина, напълно безпомощна, след тотален срив на електрическата система. Сточленният екипаж е измъкнат за броени часове, с помощта на специално конструиран за подобни случаи въздушен звънец.

Петров разгадава измамата и се носи към мястото на събитието. Корабът му следва подводния кабел, докато измервателните уреди съобщават за присъствието на огромна маса метал. Това може да бъде единствено американска подводница. От района бързешком се измъква някакъв кораб и Петров разпознава „Талон“. Нареща му да спре.

От говорителя се носи познат глас:

— Иван, ти ли си? — казва представилият се като Джон Доу. — Приятно ми е да те чуя отново.

— Подгответе се за приемането ни на борда или ще ви потопим.

От говорителя се разнася мощна вълна смях.

— По дяволите, Иван, мислех руснаците за по-добри шахматисти.

— Откровено казано, предпочитам покера.

— От него ли се научи да блъфираш? Хайде, приятелю, опитай!

— Това беше последно предупреждение. След пет минути над вас ще пристигне самолет и корабът ще бъде потопен, ако не спрете незабавно.

— Много бавно! След три минути сме в международни води. Случаят се наблюдава от нашето военно ведомство, както и от Държавния департамент. Лош късмет, другарю.

— Не съм на същото мнение. Подводницата ви остава при нас, с всичко в нея. Учените ни ще я разпорят с огромно удоволствие по всички шевове.

— И това няма да се случи, приятелю.

— Мисля точно обратното. „Гломар експлорър“ не е единственият кораб на света, който е в състояние да извади потънала подводница. — Петров има предвид случай от миналото, при който американски кораб извади съветска подводница.

— На твое място, не бих приближавал онзи съд. Минирани са и тоалетните.

— Е, кой блъфира сега, мистър Доу?

— По-сериозен съм от когато и да било, Иван. На борда на лодката има сто килограма свръхмощен експлозив, именно за подобен случай.

— Че защо ти е да ме предупреждаваш?

— Виж какво, Иван, Студената война няма да трае вечно. Някой ден ще се срещнем в някоя кръчма и ти ще почерпиш една водка. — Гласът загубва шеговития тон. — Без майтап. Цялата грамада гръмва след двадесет минути — лично нагласих часовника.

— Лъжеш.

— Хората като нас не се лъжат един друг, приятелю.

Ред е на Иван да се разсмее:

— Прекалено много серии от „Мисия невъзможна“ си гледал, приятелю.

Той изключва радиото. Няма как едновременно да евакуират екипажа и да залагат експлозиви. Но той не познава специалните умения на Остин. Би могъл да изчака двадесет минути, за да се увери, че американецът лъже, но гневът го кара да бърза. Той надделява над здравия разум. Разполага на борда с едноместна мини подводница, която е способна да извърши разузнаване и заповядва да я приготвят за спускане.

Седнал сега в московския си кабинет, толкова години след онзи ден, той разглежда сивкаво-червения оттенък на пепелта от пурата. Спуска оформената като въздушна бомба подводница почти вертикално. След броени минути забелязва подслушвателното устройство, лепнато за кабела. Посяга да го прибере с механичната ръка и в този миг се разнася оглушителен гръм. Петров литва нагоре и загубва съзнание.

Събужда го миризмата на дезинфекционни средства, така характерна за съветските болници. Счупеният му крак е нагласен и стегнат в шини. Дясната половина на лицето, изранена от забити в нея метални и пластмасови частици, е превързана. Мини подводницата е била изхвърлена от мощния взрив на повърхността, където я улавят заедно с него вътре. Принуден е да носи слухов апарат, докато заздравеят наранените му тъпанчета. Държат го четири седмици в

болницата, преди да го поверят на грижите на медицинска сестра в неговата дача — държавна вила извън Москва, предоставена му за лично ползване.

Петров чете в зимната градина, когато сестрата му носи красив букет, с втъкната между цветята картичка.

Спомнил си за този ден, Петров изважда един плик. Картичката в нея е пожълтяла от годините, но изписаните едри печатни латински букви се четат с лекота:

„Съжалявам за случилото се, Иван, но не казвай, че не съм те предупредил. Оправяй се по-бързо и се готви за пиенето. Първото е от мен. Джон Доу.“

Остин без малко не слага край на живота и кариерата му. Сега същият тип се навърта наоколо, където би могъл да осуети неговите планове. Той няма как да знае колко е опасна намесата му. Колко несигурно е положението в Русия. Цялата история на неговата страна е белязана от делата на слабоволеви, некадърни и дори психопатични ръководители. Петров е един от хилядите безлики клонинги, които крепят на власт своите господари, без да задават излишни въпроси. И ето, сега тази крехка нация е изправена пред нова оргия на самоунищожение. Завихрилите се в сърцето на Майка Русия фурии се готвят да пометат всичко живо от Сибир до Санкт Петербург.

Петров прочита отново картичката и вдига слушалката.

— Слушам — отзовава се доверен сътрудник, с кабинет в друга част на същото ведомство.

— До час искам самолет за Истанбул. — След това нарежда да отмени насрочената среща с любовницата му.

— Нещо по-специално да предам на госпожица Костикова?

Петров се замисля за миг.

— Да. Предайте, че отивам да се отблагодаря за услуга на един стар приятел.

[1] Джон Доу — С това име се обозначават в САЩ живи или мъртви лица — мъже и жени, — чиято самоличност е неизяснена. ↑

Новоросийск, Черно море

Брадатият седи кръстато върху застлания с килим под на кабината, а грубите му селяшки ръце са отпуснати в скута. Стои така вече над два часа, като единствено тесните му гърди едва-едва помръдват при дишането. Пулсът почти не се усеща, а летаргичните удари на сърцето биха разтревожили всеки кардиолог. Тежките клепачи над огромния нос са притворени, но не може да се каже нито че мъжът спи, нито че е буден. Дебелите устни са извити в блажена усмивка. Невидими зад трънестите гъсталаци, оградили неговото съзнание, блещукат неуловимите мисли на един луд.

На вратата се почуква тихичко. Брадатият не показва с нищо, че е чул. Чукането се повтаря по-силно и настойчиво.

— Да — отзовава се мъжът на руски. Дълбокият му глас идва сякаш от преизподнята.

Вратата се открява и вътре надниква младеж в униформа на корабен стюард. Проникнала откъм коридора светлина пада върху лицето на брадатия. Стюардът промърморва кратка молитва за пропъждане на демони, която знае от баба си. Събрал кураж, той промълвя:

— Прости моето нахалство, господарю.

— Какво има?

— Господин Разов иска да ви види в каюткомпанията.

Дълбоко хлътнали, светло жълти очи се отварят върху изпития череп. Това са хипнотизиращи очи на хищник, огромни и блестящи.

Следва пауза.

— Кажи му, че идвам.

— Да, господарю. — Под погледа на тези ужасяващи очи, младият стюард усеща, че краката му омекват. Той затваря бързешком вратата и хуква по коридора.

Брадатият разплита тяло и се изправя в целия си ръст от сто и деветдесет сантиметра. Носи препасана с пояс черна рубашка от

памучен плат. Военната якичка пристяга плътно врата му, а крачолите на панталоните са натъпкани в ниски ботуши от черна кожа. Тъмно кестенявата коса се спуска на вълни зад ушите, преминава в гъста брада и се разстила до кръста.

Той започва да раздвижва тяло, става след става, като вдишва дълбоко въздух в зажадените за кислород дробове. Когато се убеждава, че дейността на всички жизненоважни системи е възстановена, той открехва вратата, наднича навън и излиза. Изкачва се безшумно по стълбите и стъпва върху главната палуба на сто и тридесет метрова яхта. Изпречилите се на пътя му членове на екипажа бързат да сторят път.

Яхтата е проектирана с широка и празна палуба, с ниска и полегата надстройка, за да се сведе до минимум съпротивлението ѝ при движение. Носът е с V-образна форма, което му позволява да реже надълбоко вълните, а кърмата е вдлъбната нагоре, за да се плъзга по-леко. Движен от модерни турбо системи, корабът може да плава два пъти по-бързо от други съдове със същата дължина.

Брадацият отваря една врата, без да чука и влиза в голяма, колкото малка къща, каюткомпания. Прекосява дневната част, като минава край кресла, канапета и маса за хранене, сякаш отмъкнати от средновековен замък. Подът е покрит с древни персийски килими, всеки от които струва едно малко състояние. Стените са украсени с безценни произведения на изкуството, в по-голямата си част откраднати от световни галерии или частни колекции.

В далечния край на помещението се вижда огромно бюро от махагон, инкрустирано със злато и перли. На стената зад него виси стилизирано лого, съставено от военна кожена шапка и обнажена сабя. Под него личи надпис на кирилица: АТАМАН ИНДЪСТРИЗ. Седнал зад бюрото, по телефона говори президентът на тази компания, Михаил Разов.

Макар да говори почти шепнешком, привидно любезният му тон не успява да прикрие заплахата в гласа му. Бледото му изпито лице е като издялано от карарски мрамор, но никой не би могъл да сбърка жестоките черти на профила му с произведение на някой ренесансов майстор. Тези черти са били видени от безброй жертви, изпускащи последния си дъх.

В краката му са се разположили две бели руски хрътки. Забелязали приближаването на високия мъж, те заръмжават. Разов оставя слушалката и успокоява кучетата, които се свират под бюрото. С домакина протича смайваща метаморфоза. Сивите очи се изпълват с топлота, жестоките устни се огъват в усмивка, цялата грубост на лицето се стопява. Би могъл да мине за който и да е любящ вуйчо. Професионалните престъпници като него се превръщат в съвършени актьори, ако живеят достатъчно дълго, за да го постигнат. Разов е култивирал природната си хамелеонщина, под ръководството на професионалисти. Той е в състояние мигом да се превърне от безмилостен главорез в упорит бизнесмен, очарователен домакин или харизматичен оратор.

Могъщите рамене и мускулести бедра на Разов издават ниското му потекло. Роден в степта край Черно море, в казашко семейство, той се запознава със седлото в мига, в който успява да се задържи на него седнал. Надарен с остър ум, той отрано забелязва недостатъците на тежкия селски живот, съсипал вече майка му и изцеждащ здравето на баща му.

Разов бяга в града, където предоставя физическите си способности в услуга на банда изнудвачи. Умението му да троши кости и да убива му осигурява високи приходи. Вече не помни колко пъти е забивал куршум в коляното на опърничав търговец или в главата на нередовен платец. Нито е в състояние да назове броя на удушените от ръцете му непослушни проститутки. Със спечелените пари, сам открива публичен дом.

Скоро след това овладява цяла верига бордеи, като за целта неутрализира доскорошните си шефове. Закриля инвестициите си, с помощта на жестока армия от главорези и скоро развива фирмата си в нови насоки: хазарт, опиати, лихварство. С помощта на далновидни подкупи и добре пресметнати убийства, той се издига над обсега на съветската власт и става мултимилionер. Превръща се в един от най-влиятелните гангстери в страната и сякаш никаква сила не може да му посегне, освен равен нему бандит.

Брадацият се изправя пред него и полага ръчища върху бюрото.

— Викал си ме, Михаил?

— Борис, скъпи мой приятелю и съветнико, съжалявам, ако съм попречил на медитацията ти, обаче пристигнаха важни новини.

— Значи, опитът е протекъл успешно.

Разов кимва.

— Първоначалните данни за щетите са крайно впечатляващи, ако вземем предвид нищожния мащаб на експеримента. — Натиска един бутон на бюрото и се появява прислужник, който носи бутилка водка и две чаши. Разов пълни чашите до ръба и подава едната на Борис. Отпраща с жест прислужника и като настанява брадатия в удобно кресло, сам сяда срещу него. Вдига чашата.

Огромната адамова ябълка на Борис играе нагоре-надолу, докато той пие бавно водката си, като че ли не е по-силна от билков чай. После обърсва уста с космата ръка.

— Колко убити? — едва има търпение да попита той.

— Един или двама — отвръща Разов и свива рамене. — Явно е имало предупреждение.

Необикновените очи на монаха светват с убийствен блясък.

— Информатор?!

— Не, не. Било е напълно непредвидено. Някакъв рибар предупредил полицията и тя успяла да евакуира населението.

— Жалко — казва Борис, с искрена мъка в гласа. — Трябва много да внимаваме следващия път.

Разов кимва към голям екран на стената. Там се вижда картата на света. По нея блещукащи точки отбелязват корабите на АТАМАН. С дистанционното домакинът увеличава редица светлинки, разположени по източното крайбрежие на САЩ.

— Силите ни заемат позиции. — Очите му стават студени. — Мога да те уверя, че когато ударим, ще има доста мъртъвци за броене, а и много друго.

Борис се усмихва.

— Значи, можем да считаме северноамериканското начинание за актуално?

Разов пълни отново чашите с водка. Изглежда разтревожен.

— И да, и не. Искам да обсъдя с теб някои обстоятелства от жизнено значение. Изправени сме пред неочакван проблем. В Черноморската ни операция е имало външна намеса.

— В Москва са научили за нас?

— Тамошните глупаци все още нямат представа — отвръща Разов, с неочаквано силно презрение. — Не, не става дума за

правителството. Някакъв американски телевизионен екип се изтърсил внезапно в района на старата база.

— Американци? — Братият вдига ръце към небето. — Дар небесен — продължава той с блеснал поглед. — Надявам се, че са опитали на собствения си врат острата гвардейска сабя.

— Тъкмо напротив. Завързал се е бой и гвардейците отстъпили. Неколцина от твоите загинали в битката.

— Как е възможно? Гвардейците са обучени да убиват безпощадно!

— Да, те са превъзходни ездачи, истински казашки герои. Въоръжението им е старичко, но доста ефикасно.

— Как тогава са изтървали невъоръжен телевизионен екип?

— Не били сами — отвърща Разов. — Помогнали им от въздуха.

— Военните?

Разов клати глава.

— Според моите източници, самолетът излетял от кораб, на име „Арго“. Предполага се, че съдът се намирал в Черно море със задача, поставена му от НАМПД.

— Какво е това?

— Забравих, че си бил изолиран от света дълги години. Националната Академия за Морско и Подводно Дело е най-голямата организация за изследване на световния океан и разполага с хиляди учени по цял свят. Един от тях е пилотът, който е убил гвардейците.

Борис става и започва да кръстосва помещението.

— Все пак не разбирам — как е възможно някакъв си там учен да се справи с моите въоръжени гвардейци?

— Уместен въпрос. В едно обаче, съм напълно сигурен — това не е краят. Разпоредих да се предислоцира нашата дейност. Междувременно ще усилим охраната. Позволих си да ги въоръжа с посъвременни средства. Съжалявам. Известен ми е стремежът ти да се запази чистотата на традицията.

— Мога да разбера сериозността на мотивите ти. Какви са новините от Вашингтон?

— Възможностите на източника не са големи, но го помолих да направи каквото може, без да създава рискове.

— Трябва да сме наясно с кого точно си имаме работа — тази НАМПД може и да не е точно онова, за което се представя.

— Съгласен съм. Би било грешка да ги подценим, както са сторили гвардейците.

— Кажи нещо повече за тези журналисти.

— Потвърдено е, че са от някаква американска телевизионна мрежа. Двама мъже и една жена.

Борис поглажда брада, потънал в размисъл.

— Това не ще да е случайно. И те, както и онзи от Агенцията, са прикритие за някаква американска операция. Къде се намират сега?

— На борда на „Арго“, който плава към Истанбул. Пратил съм една лодка подире им.

— Могат ли да потопят кораба им?

— Все едно да смажат комар, но в дадения момент ми се струва, че няма да е уместно — може да привлече внимание върху дейността ни в района.

— Тогава да изчакаме.

— Съгласен. След като приключим в Черно море, ще можеш да си отмъстиш.

— Възхищавам се от мъдростта ти, Михаил.

Усмивката на Разов разцъфва, с топлотата на анаконда.

— Не, Борис, мъдрият си ти. Аз разбирам от политика и бизнес, но ти имаш дарбата да прозреш в големите проблеми на бъдещето.

— Твоя е задачата да материализираш тези прозрения, в качеството си на единствен борец срещу корупцията и материализма, които разяждат като рак тялото на могъщата ни някога родина. Трябва да покажем на света, че нашето дело е право. Нищо не бива да ни спира, когато решим да изкореним злото из корен, където и да го открием.

— Искам да видиш нещо — казва Разов, като натиска някакъв бутон. — Това е последното ми обръщение към армията.

На екрана се появява картина: Разов говори в голяма зала. Слушателите му носят униформи на различни родове войски. Разов започва да говори и за броени минути контролира цялата аудитория. Сякаш пораства от напирещата в него интелектуална и физическа мощ, тласкан от желанието да завладее изцяло съзнанието на слушателите си.

— Ние сме длъжни да пазим неопетнено воинското кредо на нашите братя — казаци. Нашият народ отхвърли игото на Отоманската

империя и разгроми Наполеон. Казаците завоюваха Азов за нашия цар Петър Велики и в течение на векове пазеха границите на Русия от нашественици. А сега, след като сме седем милиона, с вашата помощ, ние ще направим на пух и прах вътрешния враг — финансисты, престъпници и политици, — които се мъчат да стъпчат страната в краката си.

Не след дълго множеството е изправено на крака, изпаднало в състояние на масова истерия. Хората напират към трибуната, с изцъклени погледи и протегнати напред ръце. Искат да станат част от него. Скандират високо: „Разов! Разов!“ — Той изключва екрана.

— Добре си се подготвил, Михаил.

— Не, Борис. Ти ме подготви добре.

— Аз само ти показах как да гъделичкаш чувствата на нашите хора.

— Това е нищо в сравнение с онова, което предстои. Но твърде много зависи от изхода на черноморската ни операция. Тъкмо говорех със спасителния кораб, когато ти влезе. Изправени са пред сериозни трудности, но са вече близо до целта. Казах им, че от техния успех зависи животът им. Няма да се примиря с провал.

— Искаш ли да надникна в бъдещето?

— Да, кажи ми какво виждаш.

Борис свежда глава и докосва чело с върховете на пръстите си. Очите му добиват стъклен блясък. Говори с механичен глас:

— Виждам деня, в който ще хванеш в ръка юздите на Майка Русия като неин нов цар. Всичките ни неприятели ще погинат. Съединените щати първи ще опитат меча на справедливостта.

— Какво друго виждаш?

Челото на прорицателя се сбръчква, сякаш от болка, а гласът му зазвучава кухо:

— Студ и мрак. Царството на смъртта под морската повърхност. — Той посяга към ръката на Разов и впива пръсти в нея като граблива птица. — Има и светлина. — Дебелите устни се извиват в самодоволна усмивка. — Успехът е близо. — Животът се завръща в каменните очи. — Духовете на мъртвите много скоро ще благословят нашето дело. Те ти възлагат да мъстиш в тяхно име. — Разов е преуспяващ бандит и дете на големия град. Изваден от привичната си среда, той е безпомощен.

Спомня си първата среща с Борис. Скита се без цел и посока, полужив от глад из някаква забравена провинция, когато се натъква на колона селяни. Десетки и десетки мъже и жени, болни и недъгави, някои толкова отслабнали, че ги носят други. На въпроса му къде отиват, те отговарят, че са тръгнали на изцеление при „лудия“ в манастира. Той се присъединява към селяните от нямане какво друго да прави. Вижда как сакати захвърлят патериците, а слепи проглеждат. Когато идва неговият ред, монахът го поглежда като стар познат и казва:

— Очаквах те, синко.

Под пронизващия поглед на тези необикновени очи, Разов излива душата си. Разказва за своя шок при последните слова на баща си. За скитанията си из пустошта на крайморските степи. Борис му казва да изчака останалите да си отидат и разговаря с него през цялата нощ. Когато го пита къде са другите монаси, Борис отговаря така:

— Те бяха недостойни.

Разов подозира ужасната истина, но тя не му прави никакво впечатление. Когато се връща към цивилизования свят, зловещата фигура на монаха е до него и си остава там до днешния ден.

По време на отсъствието на Разов, в неговите територии са се наместили други бандити. По съвета на монаха, той пуска слух, че иска да излезе в легалния свят и не би желал мрачното минало да му напомня за себе си. Най-напред сменя името си, а после, след няколко убийства, палежи и бомбени атентати, успява да ликвидира повечето си връзки с престъпния свят. Като използва натрупаните в швейцарски банки милиони, както и оказалия се ефикасен в престъпните среди твърд подход, той скоро слага ръка върху огромни минни предприятия, които се изплъзват от хватката на комунистите. После разширява минната дейност и под морските води.

Близките му забелязват тайнствената и дълбока връзка между двамата. Борис съветва Разов по всички основни въпроси, а той му се отблагодарява съответно. Самият монах би станал превъзходен обект за изследване в областта на клонираната личност. Каютата му на кораба е обзаведена единствено с килима, върху който прекарва дълги часове на медитация, а понякога отказва да се мие с дни. От време на време, когато яхтата се намира в някое пристанище, той изчезва. Разов го проследява и установява, че монахът прекарва времето си в най-

долнопробни бардаци. Двете страни на сложната му личност сякаш са в непрекъсната борба — монахът аскет срещу сладострастния убиец.

Независимо от лудостта си обаче, монахът е безценен съветник, а видимата му ненормалност се компенсира с проникателна интелигентност. В дадения случай е прав за НАМПД — тя може да се окаже скрита опасност.

8

Черно море

Следвайки курса на първия „Арго“^[1], корабът на НАМПД се насочва към Босфора — тесен пролив, който разделя азиатската от европейската част на Истанбул. За разлика от Язон, който донесъл Златното руно, Остин може да се похвали единствено с рана на главата, изтормозен телевизионен екип и един куп въпроси, останали без отговор.

Евакуирането на руския бряг протича без проблеми. Капитан Атууд изпраща лодка, за да прибере на борда на „Арго“ Остин и неговите гости. Прибирането на „Гуни“ се оказва по-лесно от очакваното — става дума за внимателно събиране на множество отломъци. Остин не гори от нетърпение да съобщи на Завала, че симпатичното му самолетче се събира фактически в кутия за обувки.

При последния си бръснещ полет към брега, той е забелязал нещо върху водната повърхност — тялото на турския рибар Мехмед. Вземат и него на борда. Тъжната гледка напомня на Кърт, че той сам би могъл да изглежда така: едно грешно движение и сега щяха да вадят и неговото тяло от водата.

Той отива при корабния фелдшер, за да прегледа раната му, а после взема душ и се преоблича. Разбрал се е с Каела да се видят в каюткомпанията за вечеря, след като си е починала. Избрал е маса, разположена до голям прозорец, откъм левия борд. Загледан в пенестата следа на кораба, той се мъчи да намери някакво обяснение за кървавите събития на брега, когато момичето се появява.

Репортерката носи джинси и избеляла копринена блузка, заети от една океанографка, чиято фигура е очевидно по-ниска и обемиста от тази на журналистката. Удобните, но зле стоящи върху тялото на другата дрехи, са придобили особена изисканост върху елегантните форми на Каела. Тя влиза в помещението, с вида на топ модел на някой парижки подиум.

Усмивва се на Остин и приближава масата му.

— Нещо мирише приятно.

— Имате късмет. Главният готвач е отдал тази вечер предпочитанията си на италианската кухня.

Тя сяда.

— Нека позная. — Затваря очи и вдишва дълбоко. — Салата от трюфели и маслини върху канапе от спагети, а после ризото със свинско.

— Не съвсем точно — отвръща Остин. — Ще имаме пица с гъби и чушлета, а ако предпочитате — със свинско.

Каела отваря широко очи.

— Какво стана с четиризвездния готвач?

Остин полага усилие, за да придобие ангелска невинност, но грубоватите му черти не допускат успех в това начинание.

— Признавам — малко преувеличих, но намеренията ми бяха напълно почтени. Там на брега, имахте нужда от малко духовна подкрепа.

— Вие пък приличахте на човек току-що пробил с главата си витрина. Сега сте по-добре.

— Непостижими са чудесата, които могат да се направят с игла и конец, особено ако са хирургически.

Каела хвърля поглед към шибъра.

— Как е пицата?

— Почти толкова добра, колкото в Ню Йорк. Особено ако се прокара с ей този нектар. — Той посяга под масата и вади бутилка „Кианти“. — Купих цяла каса във Венеция.

— Няма край изненадите при вас, така ли? — казва Каела със смях.

— Съжалявам, че менюто не съответства на обещаното, обаче гледката дори го превъзхожда.

— По този въпрос няма спор. Изключителна е. — Тя става и казва: — А сега, ако решите да отворите виното, аз ще донеса вечерята. — Взема един поднос и се нарежда на опашката. След малко донася две пици и салата. Остин е отворил виното и пълни чашите. Нахвърлят се изгладнели върху вечерята.

— Тази пица е невероятна — отбелязва момичето. Отпива от виното, с отнесен израз на лицето. Внезапно се оглежда и пита: — Да сте виждал Дънди и Майки?

— Тъкмо щях да ви кажа, че момчетата хапнаха набързо и се качиха на мостика да гледат видео — явно са омаяли непристъпния морски вълк, капитан Атууд.

— Тези камери са в състояние да докарат човек до лудост.

— Разкажете ми нещо за Ноевия ковчег.

— Обичайната смесица от шарлатанство и малко фактология, която „Невероятни загадки“ забърква за масовия зрител. Смесваме мъгляви образи от древността с постижения на съвременната снимачна техника и гарнираме всичко това с драматичен текст. Много се държи на напрегнатата музика. Всеки път се намеква за опити на властите да замажат нещата, както и за опасностите, при които е работил екипът. Зрителите обожават такива неща.

— Този път опасността беше истинска.

— Да, така е — отвръща тя замислено. — Много ми е мъчно за братовчеда на капитан Кемал. Моя беше идеята да се заврем в онази изоставена база.

— Не се самообвинявайте. Откъде бихте могла да знаете какво ви очаква там?

— И все пак... Дали са съобщили на Кемал?

— Свързаха се с него преди малко. Явно е оправил радиото си. Капитанът му предаде лошата вест.

— Бедния Мехмед! Непрекъснато превъртам в главата си тази сцена. Близките му ще се побъркат от мъка.

Остин прави опит да отклони мисълта на момичето от печалното събитие.

— Ако ще търсите Ноевия ковчег, не е ли по-разумно да се насочите към планината Арарат?

Каела подема с готовност новата тема:

— Не, защо? Запознат ли сте с откритията на Уилям Райън и Уолтър Питман?

— Това са двама геолози от Колумбийския университет, които подкрепят хипотезата, че това море тук е било сладководен басейн, преди водите на Средиземно да нахлуят през Босфора по време на Потопа. Населението на крайбрежието се е спасило с бягство.

— Тогава ви е ясно, че сагата за Потопа, предавана от поколение на поколение, може да е вдъхновила и историята за Ноевия ковчег.

Което ще рече: митичният съд трябва да е плавал из тези води. Би било загуба на време да се катерим с камерите по Арарат, не е ли така?

Остин се обляга назад и гледа тези кехлибарени очи. В тях блещука проникателен интелект.

— На това ще отговоря с въпрос.

— Да видим дали ще позная. Ще поискате да научите защо човек, който претендира да е сериозен репортер, се занимава с телевизионния еквивалент на жълт вестник.

Остин прибавя добрия усет към останалите качества на Каела.

— Гледал съм ваши предавания. В епизода, който имам предвид, Големият крак^[2] живее в Лох Нес с някакъв потомък на извънземни.

— Това ще е било преди мен, но мисълта ви ми е ясна. Нашата поредица е най-долнопробния боклук сред долнопробните телевизионни боклуци.

Остин разперва ръце.

— Значи?

— Дълго е за разправяне.

— Имаме колкото щещ време за приказки. Ще пълня чашата ви, колкото пъти пожелаете.

— Това е най-доброто предложение, което съм получила днес. — Тя подпира брадичка с длан и го поглежда. В огромните очи няма свенливост. — Ще ви разкажа за себе си, ако направите същото за вас.

— Добре, започвайте!

Тя отпива от виното.

— Родена съм в Оукланд — Калифорния. Кръстили ме Катерина на татковата майка и Ела — на Ела Фицджералд, любима певица на мама. Фамилното ми име е Доран. Когато постъпих в телевизията, съкратих всичко това на Каела Дорн. Мама беше учителка по балет в едно афроамериканско дружество, а татко е от ирландски произход, дългокосо, пушещо марихуана хипи, отишло в Бъркли, за да протестира срещу войната във Виетнам, и т.н.

— Това е типично за шестдесетте години.

Тя кимва.

— Сетне той се отказва от цялата тази работа и днес преподава съвременна американска история в същия този Бъркли, като специализира в областта на протестните движения от шестдесетте и

седемдесетте години на двадесети век. Още носи брада, но доста побеляла.

— Случва се и на най-добрите сред нас — казва Остин, като сочи преждевременно посивялата си глава.

— Като дете и аз бях революционно настроена. Таткова грешка. Един ден мама ме спипа на улицата, където играех с други бандитчета и ме замъкна в балета си, та да ме държи под око. Замених хъшлашките дрехи с пачка. Не бях лоша танцьорка.

Седналата срещу Остин жена сякаш е родена за танца.

— Бих се изненадал, ако отстъпвате по грациозност на Павлова.

— Благодаря. Добра бях, но припкането на пръсти в „Лешникотрошачката“ не се връзваше с моята склонност към приключения. Пак таткова грешка. Преди да ни измъкне собствено ръчно от пламъците на Виетнамската война, той е поскитал доста между Хартум и Делхи. Изучавах английска литература в Бъркли, а после ме взеха в една местна телевизия, която искаше да си попълни квотата за служители от малцинствените групи. Писна ми да чета репортажи за пътни произшествия и щом научих за „Невероятни загадки“, веднага се възползвах от шанса да посещавам екзотични места, като на всичко отгоре ми и плащат добре. Е, това съм аз. А вие? Как стигнахте до положението да спасявате разни девойки и техни приятели?

Остин дава синтезиран отчет за житейския си път, но спестява службата в ЦРУ, като разтяга някой и друг период, за да не допусне логически празноти в повествованието. Каела го слуша внимателно и дори да забелязва усилието му да манипулира отчасти истината, не го показва.

— Не съм изненадана, че си падате по бързи лодки или че събирате пистолети за дуел, дори не и от факта, че обичате съвременен джаз. Смайва ме обаче обстоятелството, че изучавате философия.

— Не знам дали „изучавам“ е точната дума. Попрочел съм едно-друго в тази област. — Замълчава за миг и продължава: — „Човек не може да измисли нещо до такава степен невероятно и неправдоподобно, което да не е било вече казвано от един или друг философ“ — Рене Декарт.

— Тоест?

— В хода на моята работа, се сблъсквам с най-различни странни личности и случки. Успокоява ме фактът, че от гледна точка на философията, няма нищо ново под слънцето. Алчност, сребролюбие, зло. Но също и доброта, щедрост, любов... Платон казва на едно място... — Остин забелязва странния поглед на момичето. — Извинете, говоря като някакъв професор.

— До днес не бях срещала професор, който пада от небето, за да поведе битка срещу цяла банда главорези. — Тя го гледа втренчено. — Кажете моля, с какво точно се занимава вашата група за специални задачи? Някой спомена тази фраза.

— Няма нищо „точно“ около нея. Ние сме четирима, като всеки е специалист в някаква област. Джо Завала е морски инженер, който проектира голяма част от съоръженията ни. Едно от творенията му бе свръхлекият, с който долетях при вас. Той е способен да кара всяка машина над или под водата. Пол Траут е дълбокодънен геолог, с дипломи и атестации от всяка сериозна институция в тази област. Съпругата му Гемей е водолаз и морски биолог, със специализация в подводната археология.

— Внушително. Но още не знам с какво се занимава тази група.

— Зависи. Най-общо казано, провеждаме подводни мероприятия, които излизат от рутинните рамки. — Остин пропуска да уточни, че в някои случаи тези мероприятия излизат от рамките на правителствения контрол.

Тя сплита пръсти.

— Точно така. Сега вече си спомних. Гробницата на Христофор Колумб в Юкатан. Вие я открихте.

— Донякъде. Беше мероприятие на НАМПД.

— Вълнуващо. С удоволствие бих направила една серия за вашата група.

— Отделът ни за връзки с обществеността ще остане възхитен. Благоприятните отзиви за нашата работа са от голяма полза, когато се изправим пред Конгреса с празна кесия. С удоволствие ще ви помогна.

— Благодаря.

— Нека ви попитам нещо. Какво възнамерявате да правите със заснетия материал на руска територия?

— Не знам точно — казва тя и смръщва вежди. — Не разполагаме с кой знае какво, ако изключим трупа на някакъв мъж,

облечен като портиер на руски бар. — Тя избухва в смях. — Не че оскъдицата от факти е пречела някога на „Невероятни загадки“ да забърка своя коктейл.

— Може би е някой от онези извънземни, които всеки път успявате да идентифицирате — предлага Остин.

— Не и с тази сабя. — Каела потръпва при неприятния спомен. — Не, сериозно, Кърт — какво мислите за цялата работа? Кои бяха онези момчета и защо проявиха такава чувствителност към нашето нашествие в изоставена военна база?

Остин поклаща глава.

— Нямам отговор.

— Сигурно сте се замислял за това.

— Естествено. Не е необходимо да си Шерлок Холмс, за да се сетиш, че някой не иска чуждо око да наднича там. Само не знам кой и какво се крие тук.

— Има само един начин да се провери — отвърща Каела. — Като отидем и видим с очите си.

— Не мисля, че ще е много разумно. — Той започва да свива пръсти: — Първо, сега можем да си седим тук и да се присмиваме на хората, облечени като статисти в супер продукцията по „Борис Годунов“, но единствената причина за това е слепият късмет. Второ, след като нямате руска входна виза, ще трябва да проникнете в страната нелегално. Трето, няма как да стигнете до там.

Каела свива на свой ред пръсти:

— Оценявам високо вашата загриженост, но първо, този път ще бъдем по-добре подготвени и бързо-бързо ще се изметем, при първия сигнал за опасност. Второ, липсата на виза не ви попречи да се приземите на руска територия. И трето, ако не убедя капитан Кемал, сигурна съм, че има цял куп други рибари, които с готовност ще приемат да спечелят за ден-два онова, което иначе изкарват за цяла година.

Остин сплита пръсти зад тила си.

— Не се обезсърчавате лесно.

— Нямам намерение да изкарам целия си живот в „Невероятни загадки“. Един такъв репортаж би могъл да се окаже пропускане ми към някоя голяма телевизия.

— Дотук стигат невероятните ми способности да убеждавам другите — казва Остин. — След като явно сте взела решение, може би ще успея да ви убедя да ме придружите на една вечерна обиколка на Истанбул. Дворецът „Топкапъ“ трябва да се види на всяка цена, а около Голямата джамия има няколко великолепни магазина, от които можете да купите нещо за спомен на близките си. Можем да приключим с вечеря на някой от увеселителните кораби.

— Пак четиризвезден готвач?

— Не съвсем, но гледката е великолепна.

— Аз съм в хотел „Мармара“ на площад „Таксим“.

— Знам го. Какво ще кажете за седем часа?

— Ще ви чакам с нетърпение.

През останалата част от плаването той почти не я вижда. Каела и колегите ѝ интервюират капитана и екипажа, работят върху сценария на „Ноевия ковчег“. Остин се свързва с централата на НАМПД, където предава отчет за инцидента на руския бряг, а през останалото време се мъчи да сглоби нещо от останките на „Гуни“. „Арго“ се справя отлично със задачата си и не след дълго, покрай борда му започват да се точат красиви вили и средновековни укрепления, издигнати на брега на Босфора.

Двучасовото плаване през пролива никога не е скучно. Тясната, дълга близо тридесет километра водна ивица се смята за една от най-опасните в света. Капитан Атууд промъква „Арго“ между танкери, фериботи и пътнически съдове, докато извършва дванадесетте промени на курса, необходими за преодоляване на последната отсечка от днешното плаване. Силното течение от Черно към Мраморно море прави преживяването още по-възбуждащо. Всички на борда изпускат въздишка на облекчение, когато „Арго“ отминава пристаните, отредени за фериботи и увеселителни съдове, за да акостира недалеч от моста „Галата“.

Остин наблюдава от мостика, как телевизионният екип товари багажа си в едно такси. Каела му маха за раздяла и колата се загубва в гъстото движение. Кърт поглежда към огромния мост — страж на Златния рог и величествените очертания на „Топкапъ“, издигнат в 1400

година от султан Мехмед. В далечината се виждат минаретата на „Ая София“ и „Синята джамия“.

Връща се в каютата си, за да довърши писмената работа, а после взема душ и сменя шортите и фланелката с широки панталони и лек пуловер. Привечер слиза на кея, за да потърси такси. До него спира шевролет от около 1950 година. В него вече има пътници, което означава, че колата е „долмус“, ще рече — тъпкана. За разлика от нормалните таксита, тези вземат толкова пътници, колкото успеят да се наблъскаат в тях.

Остин сядва между двама души на задната седалка. Мъж с яко телосложение заема сгъваемата седалка, а четвърти седи до шофьора. Остин казва да го закарат до площад „Таксим“. Вече няколко пъти е бил в града и го познава сравнително добре. Таксито поема в друга посока и отначало Кърт предполага, че го прави заради останалите пътници. Само че, никой не слиза. Шофьорът започва да се отдалечава от площада и като мисли, че това става, за да се надуе сметката, Остин се навежда напред и пита къде отиват.

Шофьорът продължава да гледа безмълвно пред себе си, но мъжът до него се обръща назад. Той има широко, брутално лице, което дори родната му майка надали харесва. Остин проучва чертите му за миг, преди да отмести поглед към пистолета в ръката му.

— Млък! — съска мъжът.

Седналият до Остин го дърпа назад за рамото. Дълго острие на нож е насочено към дясното му око. Таксито се стрелва встрани от автомобилния поток и потъва в лабиринт от тесни калдъръмени улици.

Отдалечават се от пролива, заобикалят Каракьой и полицейските патрули, които следят за реда в квартала на червените фенери. Остин гледа с мечтателен поглед светлите ресторанти, накацали по Галата. След това таксито тръгва по „Истикал Кадъсъ“, като ту влиза, ту излиза от гъстия поток, край нощни заведения, кина и нелицензирани бардаци. Колата се изкачва по Бозоглу, където са се намирали всички посолства на стара Европа, по време на Империята и прави поредица остри завои.

Колата не се преобръща, независимо от плачевните стонове на гумите ѝ, което дава на Остин да разбере, че я кара професионалист, добре запознат с нейните възможности. Никой не прави опит да му завърже очите, което го навежда на мисълта, че най-вероятно билетът

му е еднопосочен. Докато продължават да се лутат насам-натам из лабиринта на града обаче, той си дава сметка, че никаква превръзка не му трябва — загубил е всяка представа за местонахождението си.

Обстоятелството, че още не са го ликвидирали, му дава известна утеха. Инстинктивно усеща, че тези мъжаги ще използват оръжията си, без да се колебаят. След още известно време, през което светлините на града доста поизбледняват, колата навлиза в зарината с боклук улица, а после и в някаква алея, която не е много по-широка. Придружителите на Остин го изправят пред тухлена стена, а после връзват ръцете му зад гърба, с помощта на самозалепваща лента. После го вмъкват в преддверието на стара канцеларска постройка. Мраморният под е замърсен. На стената е прикован бронзов указател, цял покрит от патината на годините. Миризмата на лук и бебешки плач навеждат на мисълта, че сградата е жилищна.

Придружителите го натикват в асансьор и застават зад него. Те са едри мъжаги, по-високи от самия Остин, който никога не се е смятал за пигмей. Мястото е оскъдно и Кърт е принуден да притиска лице в хладната решетеста врата на кабината. Според него, тя датира още от султанско време. Старае се да не мисли за ръждивите въжета и прогорели проводници, докато древното съоръжение дрънчи и скърца към третия и последен етаж. Този асансьор му струва повече нерви от пътуването с таксито. Кабината спира и един от мъжете ръмжи в ухото му:

— Излизай!

Озовава се в тъмен коридор. Някой набира гърба на пуловера му в шепа и така го направлява към някаква врата. Тя се отваря и го вкарват вътре. Усеща миризма на стара хартия и масло от отдавна неизползвани канцеларски машини. Натискат го надолу и ръбът на стол удря задната част на краката му. Сяда и присвива очи в мрака. Проблясва светлинка и той премигва като гангстер от стар филм, осъден на смърт.

Изад светлината се разнася английска реч:

— Добре дошъл, мистър Остин. Благодаря за посещението.

Има нещо познато в този глас, но не може да го определи.

— На такава покана нямаше как да откажа.

Тъмнината ражда сухо хихикане.

— Годините не са ви променили, нали?

Познавам ли го? Някакъв спомен се промъква в съзнанието на Остин, с предпазливостта на котка, която драци по входната врата.

— Забравата ме наранява. Искрах да ви благодаря за прекрасните цветя, с които помогнахте за възстановяването ми. Ако не се лъжа, картичката беше подписана от Джон Доу.

Остин се вкаменява.

— Да пукна дано! — казва той, с някаква странна смесица от задоволство и лошо предчувствие. — Иван!

[1] Първият „Арго“ — Става дума за кораба на Язон в гръцката митология, който отплавал за приказната Колхида, в търсене на Златното руно. ↑

[2] Големият крак — така наричат американците йети. ↑

9

Фенерчето угасва, за да бъде заменено от светлината на малка настолна лампа, която изважда на бял свят лицето на около четиридесет годишен мъж. То има широко чело и високи скули и би могло да се нарече красиво, ако не беше голям белег върху дясната страна.

— Не се плашете, мистър Остин, аз не съм Фантомът от операта.

Мисълта на Кърт се стрелва петнадесет години назад към Баренцово море. Отново усеща пронизителния мраз през отопляемия си костюм, докато нагласява часовниковия механизъм на мощния взрив, който неизвестно защо е пощадил руснака.

— Съжалявам за онзи капан, Иван, но те предупредих.

— Няма нужда от извинения. Военна злополука. — Той млъква. — От много време се питам едно нещо. Да речем, че местата ни бяха разменени. Щеше ли да се вслушаш в подобно предупреждение от моя страна?

Като мисли малко, Остин казва:

— Може би щях да го приема за заблуда, както си сторил ти. Ласкае ме мисълта, че бих предпочел благоразумието пред храбростта, но не съм сигурен дали щеше да е така — петнадесет години от тогава.

— Да, беше много отдавна. — Устните на Петров се отпускат в тъжна усмивка. — Очевидно здравият разум се е оказал безсилен пред юношеското ми нетърпение. То бе непобедимо в онези времена. Не се притеснявай — нямам намерение да прехвърлям върху теб отговорността за собствената си глупост. Ако те смятах за отговорен, отдавна да съм те ликвидирал. Както се казва, на война като на война. В известен смисъл и ти си осакатен колкото мен, само че белезите върху сърцето ти не се виждат. Войната ни направи коравосърдечни — и теб, и мен.

— Май чух някъде, че Студената война е свършила. Имам предложение: защо не накараш приятелите си да ни заведат в бара на

хотел „Папас“? Там можем да си поприказваме за старото време на чашка.

— Всяко нещо с времето си, мистър Остин. Всяко нещо с времето си. Трябва да обсъдим проблем от изключителна важност. — Гласът на Петров става делови, а погледът му се втренчва в очите на госта. — Ще ми се да науча, какво точно търсеше при една изоставена съветска база за подводници?

— Пък аз наивно си въобразявах, че кратката ни визита е останала незабелязана.

— Съвсем не. Мястото е пусто. При други обстоятелства би могъл да дебаркираш с цял полк морски пехотинци, без никой да забележи. От няколко месеца държим района под наблюдение, но сега ни свари неподготвени. От прихванатия радиообмен знаем, че си се приземил с някакъв летателен апарат, а кораб на НАМПД те е взел от брега. Кажи ми моля, какво правеше на руска територия. Помисли си добре — не бързае за никъде.

— Ще те осведомя с най-голямо удоволствие. — Остин се размърдва. — Може би ще си спомня по-лесно, ако не седя върху китките си. Не могат ли да ги поотпуснат малко?

Петров мисли няколко секунди и кимва.

— Смятам те за опасен човек, Остин. Да не ти хрумне някоя глупост.

Петров дава къса команда. Някой приближава отзад. Остин усеща студено острие до китките си и лентата е прерязана с едно движение.

— А сега, твоята история, Остин.

Кърт възстановява нормалното кръвообращение с масаж.

— Намирах се на борда на изследователския кораб „Арго“, със задача да помогна при проучването на морските вълни и течения, по един проект на НАМПД. Телевизионен екип от трима души трябваше да ни посети, но дочули за военната база и решили да ѝ хвърлят един поглед, преди да дойдат на кораба и без да ни уведомят за промяната в плановете си. Закъснях и аз излетях да ги потърся. Някакви лица от сушата застреляха лодкаря им, след което направиха опит да ликвидират и тях.

— Какви бяха тези убийци?

— Десетина конника в казашки униформи. Дори сабите и пушките им бяха от онова време. Истински.

— Какво стана после?

Остин разказва подробно за схватката. Петров слуша внимателно, но имайки предвид собствените си впечатления от изобретателността на събеседника си, не остава особено изненадан от изхода на неравния двубой.

— Свърхлек. Гениално хрумване — да използваш сигналния пистолет.

Остин свива рамене.

— Извадих късмет. Те пък използваха антични пушки. Иначе моята история би била лишена от щастлив край ала Холивуд.

— От въздуха не би могъл да се информираш за тази особеност. Сигурно си се приземил?

— В известен смисъл. Древни или не, тези пушки направиха на парцали крилете ми. Разбих се върху пясъка.

— Какво друго забеляза, освен оръжието? Най-подробно, моля.

— Намерихме труп на дюната.

— Облечен като останалите?

— Именно. Кожена шапка, торбести панталони. Намерих това нещо. — Той бърка в джоба си и измъква кокардата, смъкната от шапката на убития казак.

Петров разглежда емблемата и я подава с безизразно лице на един от хората си.

— Продължавай! — казва той.

— След като се убедих, че журналистите са невредими, повиках кораба. Взеха ни на борда и се измъкнахме възможно най-бързо.

— Не открихме никакви следи нито от трупове, нито от оръжие — казва Петров.

— Не знам какво е станало с трупа. Може би онези са почистили след нас. Що се отнася до оръжието, взехме го с нас.

— Но това е кражба, мистър Остин.

— Предпочитам термина „военен трофей“.

Петров махва с ръка.

— Както и да е. А телевизионния екип — заснеха ли нещо?

— Отначало се бореха за живота си. После снимаха трупа, но без обяснения, надали могат да направят кой знае какво с тези кадри.

— Надявам се да е така и то заради самите тях.

— Може ли един въпрос?

— Тук аз ги задавам.

— Известно ми е, но това е най-малкото, което можеш да направиш, в замяна на хубавия букет, който ти пратих.

— Вече съм върнал жеста, като не те убих. Но, карай, задавай въпроса си.

— Каква е цялата тази дяволска работа?

Лека усмивка огъва устните на Петров и той взема пакета цигари от масата пред себе си. Изважда много внимателно една цигара и като пали края ѝ, изпуска дима през ноздри. Острият цигарен дим изпълва стаята и пропъжда миризмата на застояло.

— Какво знаеш за положението в Русия днес?

— Каквото пише по вестниците. Не е тайна, че страната е изправена пред огромни проблеми. Икономиката е нестабилна, организираната престъпност и корупцията са по-могъщи отколкото в Чикаго, по времето на Ал Капоне, военните ви са недоволни от липсата на средства и ниското заплащане, здравеопазването ви е в кома, а в пограничните райони бушуват десетки бунтове и националноосвободителни движения. Но пък от друга страна, разполагате с изобилие от природни богатства, както и с интелигентен и многоброен човешки ресурс. Ако сами не се изпотрепете, ще излезете от кризата, за което обаче е нужно време.

— Доста прилично описание на твърде комплицираната обстановка. В друг случай бих казал, че си прав. Ще се измъкнем. Нашият народ е свикнал с трудностите. Нещо повече — сам си ги създава. Но в настоящия момент сме изправени пред сили, чиито мащаби надвишават всичко познато до момента.

— Що за сили?

— От най-лошите. Човешки страсти, подгонени от див национализъм, цинизъм, отчаяние и безнадеждност.

— И преди сте се сблъскали с национализма.

— Да, но винаги успяхме да го държим в разумни граници, като изнудвахме водачите или ги представяхме като побъркани ексцентрици, преди да успеят да издигнат своята кауза и да увлекат масите след себе си. Сега е друго. Новото движение се пръкна от

степите в южната част на Русия, черноморското крайбрежие, заселено с казаци.

— Казаци? Като онези, които срещнах днес?

— Именно. Първоначално са били живеещи извън закона свободни номади, които заселвали постепенно южните части на Русия и Украйна. След това се обединили в хлабави съюзи. Прочути са с ездаческите си способности, с чиято помощ осигурявали на Петър Велики победи над Отоманската империя. С течение на времето, са се развили във военна каста. Превърнали се в елитни кавалеристи при царете, които тероризирали с тяхна помощ бунтовници, профсъюзни активисти и малцинствени групи.

— След това идва революцията, царят пада, а казаците стават файтонджии в Париж — завършва Остин.

— Не всички имат този късмет. Едни се присъединяват към болшевиките, други защитават с кръвта си останките от имперска Русия, дори и след убийството на царското семейство. Сталин прави опит да ги неутрализира или елиминира, но успява само отчасти. До ден-днешен казаците представляват военна каста, убедена в специалната си мисия на народ, олицетворяващ самата идея за чиста и свята Майка Русия. Наричат себе си „казачество“. Терминът съдържа и идеята за избран от висша сила народ, който да господства над малоценните раси.

Остин се размърдва на стола си.

— Те не са първите, решили че им е отредена свещената мисия да оправят света. Историята е пълна с примери за подобни избраници, които идват, за да си отидат бързо-бързо, като оставят подире си камари трупове.

— Така е. Разликата се състои в това, че тези избраници заемат страници от световната история, а казаците и сляпата им вяра са си живи и здрави днес. — Той се навежда над масата и втренчва поглед в Остин. — Русия се превръща в страна на насието, а насието е в кръвта на казачеството. Наблюдава се мащабен възродителен подем в неговите среди. Неоказаците са завладели властта в цели територии около Черно море. Пренебрегват централната власт, защото знаят, че тя е твърде слаба и беззъба. Основали са частни армии и набират наемници. Идеите им завладяват съзнанието и на мнозина руснаци, които се умориха бързо от така наречения капитализъм и свобода.

Мнозина в парламента, както и от улицата лелеят мечти за възстановяване на някогашното величие на Русия, а пътят към него виждат в най-реакционен национализъм. В редовете на руската армия съществуват чисто казашки единици, които следват собствените си традиции и имат техни си военни рангове и отделна офицерска каста. Основали са Нова Русия край бреговете на Черно море и напират към съседни територии, с цялата си организирана мощ от седем милиона души. Тази кокарда, която си намерил, е емблемата на движението им. Представлява изгряващо над Нова Русия слънце.

— Но те са все пак малцинство, Иван. Какво толкова могат да сторят?

— И болшевиките бяха незначително малцинство, но отлично знаеха как да хванат за сърцето самата Русия. Знаеха, че на войниците им е дошло до гуша от воюване, а селяните искат земя.

— Те имаха своя Ленин.

— Каза го вместо мен — отбелязва Петров, с нерадостна усмивка. — Съвършено вярно. Революцията не би успяла без решителен и безпощаден ръководител, който обедини страната и размаза като буболечка съпротивата. — Усмивката изчезва. — Подобен водач имат и казаците. Името му е Михаил Разов. Приказно богат минен магнат, с огромни интереси в корабоплаването, който оглавява стопанския гигант „Атаман Индъстриз“. Посветил се е на идеята за възстановяване на Велика Русия. Възприел е казашкото преклонение пред мъжествеността и грубата сила. Според него, корупцията се ликвидира най-ефикасно с картечница. Абсолютен параноик, той е уверен, че цял свят се е спуснал по петите му.

— Парите и властта образуват могъща смеска.

— Нещата са по-дълбоки. — Петров пали нова цигара. Остин забелязва с изненада, че ръката с клечката кибрит трепери. — Съветва го някакъв монах на име Борис, човек с вроден магнетизъм и репутация на пророк. Той упражнява зловредно влияние върху Разов, като му внушава, че е законен наследник на Петър Велики и бъдещ цар на Русия.

— Пък аз бях останал с впечатлението, че Николай е последната брънка в династията на Романови.

— Въпросът е бил винаги спорен.

— И така да е, аз също мога да заявя претенции към испанския трон, но това не означава, че ще ми го дадат.

— Разов твърди, че разполага с доказателство.

— ДНК-проба?

— Съмнявам се, че ще допусне да му вземат кръв.

— Изглежда, добре сте се насадили — съгласява се Остин. — Имате си съпротивително движение, имате си харизматична фигура за водач, на всичко отгоре насъсквана от пророк с месиански, че и наследнически претенции. Благодатни условия за една хубава революция.

Думите на Петров звучат тържествено:

— Няма такова нещо като „изглежда“. Русия е на ръба на неоказашко възраждане, което може да я залее цяла, като заличи от лицето на земята всички наши постижения. Царят и семейството му са вече канонизирани от десните сили в страната. А Разов се е навел, за да наметне свещеното наметало. — Петров се усмихва. — Малцина са политиците, които могат с чиста съвест да заявят, че са били свалени от светец.

— Повечето твърдят, че сами са светци. Но каква е твоята роля във всичко това? За КГБ ли работиш?

— КГБ е пълно с хора на Разов. Аз оглавявам малка група в недрата на министерството, която се е заела със задачата да държи под око силите, представляващи заплаха за сигурността на страната. Отчитам се направо пред президента. Но това е само част от историята. Има и друга, която засяга и твоята страна, Остин. Според Разов, САЩ оглавяват международна конспирация, поставила си за цел да навлича непрекъснато бедни върху Русия. Той е убеден, че твоята страна използва своята мощ навсякъде по света, за да държи Русия изостанала и бедна. Това становище споделят и мнозина в Думата.

— Америка има дълъг списък с врагове. Това е част от цената за ролята ѝ като единствена суперсила.

— Добави името Разов в този списък. Той има не само политически, но и лични причини за омразата си. Годеницата му бе убита случайно, по време на бомбардировките в Белград преди седем години. Доколкото съм чувал, Ирина била изключителна красавица, а той така и не е преживял загубата ѝ. Така че, приеми нещата много

сериозно и не забравяй, че той се готви да причини сериозни вреди на страната ти.

— По какъв начин?

Петров разперва ръце.

— Не знаем. Известно ни е само, че операцията се нарича „Тройка“.

— Значи, губиш както собственото си, така и моето време. Би следвало да използваш дипломатически канали и да дадеш тази информация на началниците във Вашингтон.

— Направено е вече. Предупредихме ги да не предприемат никакви открити действия.

— Не мога да си представя, че Белият дом или Пентагонът биха пренебрегнали подобна информация. Особено пък сега, след като платиха скъпо, за да се научат да се отнасят сериозно към всяка заплаха.

— Е, те не останаха доволни от нашата позиция. Предупредихме ги, че ако реагират тромаво, ще провалят нашите усилия и ще направят възможно заплахата, каквато и да е тя, да бъде изпълнена.

— Има ли връзка между нея и базата за подводни лодки?

— Сам отговори на този въпрос. Тя бе създадена за обслужване на подводници, въоръжени с ракети със среден радиус на действие, а задачата им бе да кръстосват Черно море и да не дават мира на Турция, защото разрешава на Америка да поддържа бази на нейна територия. Базата бе изоставена след краха на СССР и остана безлюдна години наред. После Разов я нае. Корабите му непрекъснато влизат и излизат от нея. Срещнатите от теб казаци са част от охраната.

— За какво са им тези циркаджийски костюми и антично въоръжение?

— Свързани са със символиката на неговото движение. Част от хората са екипирани точно като царските гвардейци. Но не бива да се заблуждаваш — той е струпал достатъчно количество модерно въоръжение от арсеналите на бившата съветска армия.

— Защо не сте ги подгонили досега?

— Наблюдаваме ги отдавна и изчакваме удобен момент. И ето че изневиделица се изтърси ти.

— Съжалявам, че ви разбърках картите, но хората бяха изпаднали в беда и се наложи да им помогна.

— Според нас, той ще нападне САЩ, преди да завземе властта у нас.

— Бих могъл да ви помогна в разкриването на неговите планове.

Петров клати енергично глава.

— Не искаме американски каубои да нахлуват с пистолети във всяка ръка.

— И аз не искам. Аз съм учен от НАМПД.

— Ти си лукав и страдаш от склонност към нарушаване на правилата. Известна ми е дейността на групата ти. Разполагаме със сведения за ролята ти в аферата „Андреа Дория“, както и в заговора за узурпиране на правата над световните водни запаси.

— Все гледаме да си запълним свободното време.

— Тогава, запълвайте го с проблемите на океана.

Остин скръства ръце пред гърди.

— Ако те разбирам правилно, очакваш от нас да броим рибките в морето, когато вашият луд нахлуе в страната ни?

— Имаме най-сериозното намерение да спрем Разов, преди да се е стигнало дотам. Твоята намеса може вече да е повлияла фатално върху усилията ни в тази насока. Ако не се държиш настрана, ще те приема като враг на руския народ и ще действам съответно.

— Благодаря за съвета. — Остин поглежда часовника си. — Жал ми е да прекъсна приятната среща, но вече закъснявам за вечеря с изключително красива жена, така че ако си свършил...

— Свърших. — Петров излайва нещо на руски. Мъжагите изправят Остин на крака и се опитват да го изведат през вратата. Той успява да остане на място и казва:

— Приятно ми бе да те видя, Иван. Съжалявам за стореното порано.

— Миналото си е минало. Бъдещето е, за което трябва да се погрижим и двамата. — Петров опипва белега си и казва с официален тон: — Вие ми дадохте много полезен урок, мистър Остин.

— И той е?

— Опознай противника си.

Водят го назад през тъмния коридор към скърцащата кабина на асансьора. Минута по-късно е вече в таксито. Шофьорът избира друг маршрут и не след дълго Остин се оказва точно на мястото, откъдето го взеха.

— ВЪн — казва шофьорът.

Остин се подчинява с готовност. Отскача назад, за да не го събори изфучалата машина. Гледа как стоповете ѝ изчезват зад първия завой и тръгва към трапа на „Арго“. Обажда се в хотела на Каела. След като никой не отговаря от стаята, проверява за оставено на рецепцията съобщение.

— Да, сър, има такова — оставено е от госпожица Дорн — казва администраторът.

— Прочетете ми го, моля.

— Да, сър. Пише следното: „Чаках цял час. Сигурно е изникнало нещо по-важно. Отивам да вечерям с момчетата. Каела“.

Остин се мръщи. В съобщението няма и дума за пренасрочване на срещата. Ще трябва да оправи нещата на сутринта. Междувременно излиза на палубата и започва да я кръстосва надлъж и шир, като обмисля всяка дума от разговора с Иван. Постепенно устните му се свиват решително. Да пукне, ако остане бездееен, докато над страната му виси заплаха. Най-лесният начин да накараш Кърт да направи нещо е да му го забраниш. Прибира се в каютата и набира един номер.

На осем хиляди километра от тук, Хосе „Джо“ Завала вдига жужащата машинка от стойката ѝ в своя корвет кабрио 1961 и отговаря с весело „здрасти“. Завала тъкмо си мисли, колко прекрасен е светът: той е млад, здрав и с работа, която му оставя колкото щещ свободно време. До него е седнала знойна блондинка — статистичка в Министерството на търговията. На път са към едно уютно ресторантче във Вирджиния, където ги очаква романтична вечеря на свещи. Топлият въздух приятно разрошва гъстата му черна коса. След вечеря ще посетят жилището му в бившата сграда на общинската библиотека за по чашка, а след това... кой знае? Има всякакви възможности. Може тази вечер да се окаже начало на продължителна връзка. „Продължителна“ има собствено значение в особения свят на Завала.

Чул гласа на своя приятел и колега, Джо се радва искрено. Лицето му се озарява от усмивка.

— Здравей Кърт, стари приятелю. Как караш отпуската?

— Свърши. Както и твоята впрочем, дължен съм да ти кажа.

Усмивката на Завала посърва и израз на болка помрачава красивото му лице, докато Остин излага плановете си за най-непосредственото бъдеще. Той оставя телефона с дълбока въздишка, поглежда в преданите, красиви очи на своята спътничка и съобщава:

— Опасявам се, че имам лоши новини: баба ми е починала току-що.

Докато Завала се мъчи да компенсира разочарованието на дамата си с дълъг списък умопомрачителни обещания, Пол Траут е сгънал като богомолка двуметровата си фигура над един микроскоп в Океанографския институт на Масачузетс, зает с вдъхновяващата задача да изследва кални проби от най-дълбокото дъно на Атлантическия океан. Макар това занимание да дава обилни възможности човек да се изпоцапа, лабораторната манта на Пол е безупречно бяла. Вързал е една от безбройните си ярки папийонки, а светлокестенявата му коса е срасана с път точно по средата и след това назад над ушите.

Траут пораства в Уудс хол, където баща му се занимава с риболов и при всяка възможност, се завръща при корените си. Поддържа близки приятелски връзки с мнозина учени от този световно признат институт и често им предоставя знанията и опита си на дълбокодънен геолог.

Съсредоточеното внимание на Траут е отвлечено от глас, който вика името му. Без да вдига глава от микроскопа, той поглежда нагоре и забелязва една от техническите помощнички.

— Току-що ви потърсиха по телефона, доктор Траут — казва тя и му подава слушалка. Мисълта му е все още на морското дъно и когато чува гласа на Остин, приема, че му се обажда от централата на НАМПД.

— Върна ли се вече, Кърт?

— Всъщност, още съм в Истанбул, където ще пристигнеш и ти до двадесет часа. Имам една задача за теб тук, в Черно море.

Лешниковите очи на Пол примигват. Истанбул. Черно море? Реакцията му е тъкмо обратната на тази при Завала:

— Винаги съм искал да поработя по онези места. Колегите ми ще позеленеят от завист.

— Кога тръгваш?

— Затънал съм до уши в кал, но мога да замина веднага за Вашингтон.

Линията заглъхва в другия си край, докато Остин си представя Пол потънал в кал. Той е свикнал с характерната за всеки истински янки ексцентричност на Траут и се отказва да научи подробностите. Добавя само:

— Кажу ми на Гемей.

— Наслука, капитане — отвръща Траут, с прочутото рибарско пожелание. — До утре.

На шест метра под водната повърхност, източно от Маратон, във Флорида кийз, жената на Пол, Гемей, чопли с нож около голям корал. Откъртва парченце и го прибира в специална торбичка на кръста си. Тя използва част от свободното си време, за да помогне на група специалисти, които проучват причините за влошения коралов растеж в района. Заключениета ѝ не са обнадеждаващи. Положението е по-лошо от миналата година. Новите корали, които не са направо ликвидирани от отровните отпадъчни води на Флорида, са безцветни или кафеникави и нямат нищо общо с веселия колорит на съплеменниците си от бистрите води на Карибите или Червено море.

Долавя остър плющящ звук — някой сигнализира от повърхността. Прибира ножа в канията, променя налягането в компенсатора и с няколко мощни тласъка на изваяните си бедра, изскача над кораловия риф. Хваща се за наетата лодка и примигва срещу яркото слънце на Флорида. Съсухреният лодкар, наричан Бъд, заради марката бира, която харесва, държи малко чукче, с което е сигнализирал върху металната стълба на кърмата.

— Капитанът на пристанището се обади по радиото — крещи Бъд. — Мъжът ти те търсел под дърво и камък.

Гемей доплува до стълбата, подава кислородната бутилка и колана си, а после се прехвърля в лодката. Изтръсква солената вода от тъмночервената си коса и бърше лице с кърпа. Тя е висока и слаба за ръста си и ако свали някой здравословен килограм, ще да заприлича на модел. Изважда парчето корал и го тика под носа на Бъд.

Той поклаща глава.

— Водолазният ми бизнес отива на кино, ако това продължи.

Той е прав. Нужно е колосално обединено усилие от страна на всички — от местното население до Конгреса, — за да се върне животът по тези места.

— Оставил ли е съобщение мъжът ми?

— Да — веднага да му се обадиш. Викал ви някой си Кърт. Май отпуската ти свърши.

Тя се усмихва, като разкрива съвсем леко раздалечените си предни зъби и подхвърля парчето корал на Бъд.

— Тъй ще да е.

Вашингтон

Вашингтон се пържи под жарко слънце, което, с помощта на високата влажност, превръща държавната столица в турска баня. Шофьорът на тюркоазения джип чероки поклаща глава с възхищение пред храбростта на групата туристи, които не забелязват слънцето. Излиза, че не само бесни кучета и англичани се осмеляват да се показват под обедното слънце, казва си той.

След няколко минути джипът стига Белия дом и мъжът зад кормилото показва карта на НАМПД, със снимката и името на адмирал Джеймс Сендекър. Докато единият дежурен търси бомба по дъното на колата, с помощта на огледало на колелца, вторият връща картата на водача, стегнат мъж с червена коса и брада като на Ван Дайк.

— Приятен ден, адмирал Сендекър — пожелава му той, с широка усмивка. — Радвам се да ви видя отново. Не сте идвал няколко седмици. Как сте, сър?

— Много съм добре, Нормън — отвръща адмиралът. — И ти изглеждаш добре. Как са Долорес и децата?

— Благодаря, сър — разцъфва в усмивка мъжът. — Тя се чувства великолепно. Децата се учат прилежно. Джейми иска да работи в НАМПД, когато завърши колежа.

— Чудесно. Кажй й да се обади направо на мен. Агенцията постоянно търси кадърни младежи.

Пазачът се смее от сърце.

— Ще мине известно време. Тя е на четиринадесет години. — Сочи с палец Белия дом. — Всички ви очакват, сър.

— Благодаря за предупреждението. Поздрави Долорес.

Докато минава под вдигнатата бариера, Сендекър си мисли как многократно се възмездява доброто отношение. Като общува човешки с пазачи, секретари, готвачи, бармани и други представители на считаните за нископоставени в йерархията длъжности, той си създава система за ранно предизвестяване из целия град. Устните му се стягат

в скъперническа усмивка. От думите на Нормън научава своевременно, че останалите са извикани преди него, явно за да имат възможност да обсъдят нещо, докато го няма. Той се радва на заслужената репутация на хронометър — пристига винаги една минута преди уречения час. Това качество е изработено още във Военната академия, а след това е шлифовано през дългите години, в които е заемал различни ръководни постове.

Висок мъж в тъмен костюм, с черни очила и израз на гранитен блок, които го определят като агент на Тайната служба^[1], проверява отново документите му, насочва го към паркинга и промълвя нещо в радиостанцията си. След това го придружава до входа, където вече чака усмихната сътрудничка от президентския екип. Тя повежда адмирала по смълчани коридори, докато стигнат до врата, охранявана от морски пехотинец, с долна челюст, прилична на голям катинар. Той отваря вратата и Сендекър влиза в заседателната зала.

Предупреден от агента за пристигането на адмирала, президентът Дийн Купър Уолас дебне тук своя гост, за да го нападне с горещо ръкостискане. Президентът е известен като най-големият мераклия за този вид поздрав, след Линдън Джонсън.

— Страшно се радвам да ви видя, адмирале — казва Уолас. — Благодаря за незабавното пристигане. — Тръска ръката на новодошлия, сякаш е на предизборна кампания. Сендекър успява да се измъкне от президентската хватка и сам се впуска в приветствена кампания. Минава от човек на човек, като се обръща към всекиго по име и разпитва за жени, деца и постижения в голфа. Особено топло се отнася към приятеля си Ъруин Лъогран, високия директор на ЦРУ.

Шефът на НАМПД е само няколко сантиметра по-висок от метър и половина и все пак присъствието му запълва пространството като огромна машина за производство на тестостерон^[2]. Президентът знае, че сянката на адмирала го засенчва. Той го хваща за лакътя и го повежда към празен стол край голямата маса.

— Запазил съм ти почетното място.

Сендекър се настанява отляво на президента. Известно му е, че това място му е отредено неслучайно, а с цел да бъде погъделичкано самолюбието му. Независимо от общителния си подход към хората, който го оприличава понякога на актьора Анди Грифит, Уолс е ловък политик. Както винаги, вицепрезидентът Сид Спаркман, седи отдясно.

Президентът сяда на свой ред и се усмихва.

— Тъкмо разправях на момчетата, как хванах една престаряла пъстърва последния път като бях на запад. Едра колкото кит. Сгъна ми пръта на две. Сигурно не е знаела, че си има работа с главнокомандващия на въоръжените сили на САЩ.

Мъжете приветстват думите му с висок смях. Най-високо се смее вицепрезидентът. Сендекър се усмихва от немай-къде. Откакто е на служба в НАМПД, той е поддържал топли отношения с всички обитатели на Белия дом. Независимо от политическите си предпочитания, всеки пореден президент, с когото е имал вземане-даване, се е отнасял с респект към влиянието му в столицата, както и към огромния му авторитет и могъщи връзки, които се простират към всички влиятелни научни учреждения в страната и света. Сендекър не е обект на всеобща любов, но дори и противниците му признават безкомпромисната му честност.

Адмиралът разменя усмивка с вицепрезидента. По-възрастен от Уолас с няколко години, той е неявната машина на Белия дом, като крие лостовите на своята власт от широката публика, маскира макиавелистките си машинации и твърдя си похват зад добродушна фасада. Бившият колежански атлет е самоцелен милионер. Сендекър знае, че той тайничко презира президента, с онова самочувствие, типично за хората, постигнали собствен материален успех, вместо да го наследят наготово.

— Надявам се, господа, няма да възразите, ако се заемем с работа — казва президентът, който е облечен небрежно с карирана риза, морско син блейзър и широки панталони в цвят каки. — Еърфорс-1^[3] ме чака зареден догоре, за да ме откара при пъстървите в Монтана. — Той прави цял театър е погледа към часовника си. — Прехвърлям председателството на Държавния секретар, за да ви въведе в нещата.

Висок мъж, с профил на ястреб и бяла коса, така внимателно сресана, че прилича на каска, оглежда присъстващите с пронизателен поглед. Нелсън Тингли напомня на адмирала за един безпощаден наблюдател, който бе казал за Даниел Уебстър^[4], че има вид на прекалено добър, за да е естествен. Тингли беше нелош сенатор, но допусна новият пост да му замае главата. Той гледа на себе си като на Бисмарк при Фридрих Велики в лицето на Уолас. Всъщност,

президентът рядко има пряк допир с него, тъй като връзката се осъществява чрез Спаркман. В резултат, той използва всяка възможност, за да се направи велик.

— Благодаря, господин президент — казва той с надменен глас, звучал дълги години от подиума на Сената. — Всички вие, господа, знаете естествено, колко сериозно е положението в Русия. В рамките на няколко седмици или може би дори дни, ще очакваме сваляне на законно избрания президент. Икономиката се е сринала до непознати в миналото равнища. Очаква се Русия да се оттегли от всички свои ангажименти по света.

— Кажи им за армията — предлага президентът.

— С удоволствие, сър. Руските въоръжени сили са на ръба на военен преврат. Населението не може да търпи повече ширещата се корупция и непобедимата организирана престъпност. Национализмът и враждебността спрямо САЩ и Европа са стигнали връхната си точка. С две думи, Русия представлява барутен погреб, който може да се взриви и от най-незначителен инцидент. — Той млъква, за да вникнат присъстващите в смисъла на думите му и поглежда към Сендекър. Адмиралът познава сладкодумието на държавния секретар и няма желание да се превърне в жертва на някоя от пространните му лекции. Той прекъсва оратора:

— Предполагам, че говорите за инцидента в Черно море, в който бе замесена и НАМПД? — пита той с приятна усмивка.

Секретарят е смутен, но не и обезсърчен.

— При цялото си уважение към вас лично, адмирале, не бих се осмелил да нарека „инцидент“ нахлуването в чуждо въздушно и сухоземно пространство, което представлява грубо посегателство срещу суверенитета на приятелска страна.

— Аз пък не бих го описал като „нахлуване“, господин държавен секретар. Както ви е добре известно, аз прецених случая за достатъчно значим, за да изпратя незабавен и подробен доклад за него във вашето ведомство, та да не ви свари неподготвени, при евентуално оплакване от руска страна. Но, нека разгледаме фактите. — Сендекър изглежда спокоен като будистки монах, по време на медитация. — Лодката на американски телевизионен екип е обстреляна и техният турски водач е убит. Няма друг избор, освен да стигнат брега с плуване. Малко преди да ги нападнат чакащите там бандити, на помощ им се притичва

инженер от НАМПД, който ги издирва от въздуха. По-късно той и журналистите са взети на борда на наш кораб.

— Нищо от изброеното не съответства на установените международни практики — възразява държавният секретар.

— Аз не съм невежа относно събитията в Русия, но да не раздуваме прекалено нещата. Целият инцидент е протекъл в рамките на няколко часа. Телевизионният екип е проявил небрежност, като е навлязъл в национални води, но не е причинил никому вреди с тези си действия.

Секретарят отгръща демонстративно папка с логото на Държавния департамент.

— Не според доклада от вашата агенция. Но освен турския гражданин, поне един руснак е загинал и вероятно неколцина са били ранени, в хода на така наречения „инцидент“.

— Изпратен ли е протест от руска страна, съгласно споменатите от вас установени международни практики?

Съветникът по въпросите на националната сигурност, наречен Роджърс, се навежда напред.

— До момента няма нищо нито от руска, нито от турска страна.

— Значи, става дума за буря в чаша вода — отбелязва Сендекър.

— В случай че руснаците се оплачат от посегателство срещу националния суверенитет, с най-голямо удоволствие ще изложа официално всички факти и лично ще поднеса извиненията си на техния посланик, когото познавам много добре, от съвместна работа на НАМПД с институции от неговата страна. Ще обещаая тържествено това да не се повтаря.

Секретарят Тингли отговаря на Сендекър, но гледа президента, докато реди отровни слова:

— Дано не го вземете много навътре, адмирале, но ние няма да допуснем външната политика на Съединените щати да се диктува от група морски плейбои.

Това се поднася като шега, но никой не се усмихва и най-малко Сендекър, който не харесва описанието на агенцията му като „група морски плейбои“.

Адмиралът се усмихва сърдечно като баракуда, а в очите му се настанява безпощадна студенина, преди да накъса министъра на части.

Вицепрезидентът предугажда бурята и почуква по масата с кокалчетата на пръстите си.

— Ясно е господа, че и двамата изложихте своята гледна точка, с обичайната си убеденост. Да не отнемаме повече от безценното време на президента. Убеден съм, че адмиралът приема с готовност становището на държавния секретар, който, на свой ред, остава доволен от обяснението и гаранциите, предоставени от НАМПД.

Тингли отваря уста за отговор, но Сендекър бързо се хвърля към подадената от Спаркман ръка:

— Много ме радва фактът, че двамата с държавния секретар изгладихме с такава лекота появилите се помежду ни различия.

Известен с негативното си отношение към открити конфронтации, президентът слуша с болезнено изражение на лицето. Накрая се усмихва и казва:

— Благодаря ви, господа. Сега, след като уредихме този въпрос, искам да се заемем с нещо по-важно.

— Изчезването на подводната лодка NR-1? — пита Сендекър.

Президентът го поглежда невярващо и се размива.

— Всички разправят, че имате уши и по петите, адмирале. Как разбрахте за случая? Казаха ми, че е с гриф „строго секретно“. — Оглежда с укор сътрудниците си. — Във висша степен поверително.

— Няма никаква тайна тук, господин президент. Мнозина от нашите хора поддържат най-тесни работни контакти с военните, чиято собственост е подводницата, а на борда ѝ има хора, които работят за агенцията. Бащата на капитан Логан е бивш мой колега и близък приятел. Близки на изчезналите ми се обаждат, да питат какво се прави по въпроса. Те предполагат, че съм информиран.

— Дължим ви извинение. Смятахме да държим за известно време случая в пълна тайна.

— Разбираемо е — отвръща адмиралът. — Потънал ли е съдът?

— Проведено е внимателно проучване. Лодката не е потънала.

— Че какво е станало тогава с нея?

Президентът хвърля поглед към директора на ЦРУ.

— Хората в Ленгли са на мнение, че е отвлечена.

— Има ли потвърждение за такава хипотеза? Например искане на откуп?

— Не, няма.

— Защо тогава не е оповестено пред обществеността изчезването на лодката? Това би помогнало при издирването ѝ. Убеден съм, че е излишно да напомням на някого от присъстващите, че на борда на съда има екипаж от хора. Да не говорим за вложените в подводницата средства.

Намесва се вицепрезидентът:

— На мнение сме, че не е в интерес и на екипажа да разгласяваме засега случая.

— Струва ми се, че обявяването на тревога във всички национални звена по земята би послужило най-добре на техните интереси.

— При други обстоятелства, да. Но случаят е твърде сложен, адмирале — казва президентът. — Смятаме, че подобна стъпка би изложила хората на опасност.

— Може би — отвърща Сендекър колебливо и вперва в Уолас остър като пирон поглед. — Значи, имате план.

Президентът мърда сконфузено на стола си.

— Ще отговориш ли на адмирала, Сид?

— Искаме да бъдем оптимисти — започва той, — но е много възможно целият екипаж да е мъртъв.

— Съществуват ли доказателства, в подкрепа на такава теза?

— Не, но е много вероятно.

— Не мога да приема вероятността като основание за бездействие от наша страна.

Държавният секретар ври като чайник на силен огън. При тази открита обида, той избухва:

— Ние не бездействаме, адмирале. Руското правителство ни помоли да стоим настрана, поне за известно време. Те имат възможност да проследят събитията. Ние само бихме попречили, нали, господин президент?

— Да не искате да кажете, че подводницата е задигната от руснаците? — пита Сендекър, като се обръща направо към президента.

Уолъс отново поглежда заместника си.

— Сид, ти си вътре в нещата от първия ден. Би ли обяснил на адмирала?

— Разбира се, господин президент. С най-голямо удоволствие. Това е свързано с предишната тема, адмирале. Малко след изчезването

на подводницата, с нас влезе във връзка представител на руските власти, който заяви, че може би ще успеят да спасят съда и екипажа му. Те са на мнение, че случаят е свързан с безредиците в страната им. Повече от това не мога да кажа за момента. Мога единствено да помоля за вашето търпение.

— Не мога да проследя логическата нишка във всичко това — не спира да натиска Сендекър. — Да не искате да ми кажете, че трябва да поверим съдбата на хората си в ръцете на правителство, което заплашва всеки миг да се сгромоляса? Аз бих приел по-скоро перспективата руските велможи да се погрижат най-напред за собствения си задник, а не за хората ни.

Вицепрезидентът кима утвърдително.

— Въпреки това, ние приехме да не предприемаме нищо. Дори изправени пред всичките си проблеми, руснаците са с по-добри изгледи от нас да се справят с нещо, което става в техния двор.

До този миг директорът на ЦРУ Льогран мълчи.

— Мисля, че е прав, Джеймс — обажда се той.

Сендекър се усмихва. Довели са Льогран, за да изпълни ролята на доброто ченге, в противовес на лошото ченге Тингли. Адмиралът също може да играе игрички. Той смръщва вежди, сякаш обмисля важно решение.

— Изглежда моят приятел Труин споделя общата загриженост. Е, в такъв случай, нямам какво да кажа повече.

В залата ляга плътна тишина — никой не вярва, че адмиралът се е предал още при първоначалния сблъсък.

— Благодаря, Джеймс — казва президентът Уолас. — Ние побъбрихме малко преди ти да пристигнеш. Знаем, че изкушението да замесиш НАМПД е много голямо, предвид личната ти обвързаност.

— Искате от мен да държа НАМПД далеч от случай с изчезнал морски съд.

— Само временно.

— Уверявам ви, че НАМПД няма да издирва NR-1, но настоявам да бъдем повикани веднага, щом това стане възможно.

— Разбира се, адмирале. — Президентът благодари на всички за участието и се надига от стола си. Сендекър му пожелава „на слуга“ и излиза от залата, за да остави другите да обсъждат срещата, което е сигурен, че ще сторят. Отвън го чака сътрудничката, която го води към

една странична врата. Когато след малко минава край охраната, единият мъж пита с усмивка:

— Горещо ли беше, сър?

— Сигурно се дължи на разпаленото ми въображение, Нормън — хили се Сендекър. — Температурата в тази част на града винаги изглежда с няколко градуса по-висока. — Маха весело с ръка и се включва в трафика.

На връщане към централата на НАМПД, Сендекър набира един номер на мобилния си телефон и казва:

— Руди, чакам те след десет минути в кабинета си.

Адмиралът паркира джипа в подземие на тридесет етажния цилиндър, приютил нервната система на провежданите от агенцията операции по цял свят и взема асансьора до своя кабинет, разположен на покрива. Когато Руди Гън влиза с чанта в ръка, той вече е заел мястото си зад бюрото, направено от палубен люк на конфедеративна^[5] фрегата.

Адмиралът кани с жест първия си помощник да седне. Нисичкият и слаб Руди, с редееща коса, тесни рамене и очила в дебела рогова рамка, изслушва внимателно описанието на проведения в Белия дом разговор.

— Значи, не участваме в издирването? — пита той.

Очите на Сендекър проблясват.

— Как не! Едно попадение в корпуса не означава, че трябва да вдигаме белия байрак! Какво успя да научиш?

— Започнах от предпоставката, която приехме за единствено валидна: само по-голям съд е в състояние да отмъкне подводната лодка, изпод носа на спомагателния й кораб. Много са страните, които разполагат с такива подводници. Помолих Йегър да изработи профил. — Хирам Йегър е компютърният гений на НАМПД и властелин на нейната необятна база данни. — Съсредоточихме вниманието си върху СССР, заради тяхната слабост към чудовищно големи съдове. Първата ми мисъл беше за „Тайфун“.

Сендекър подпира брадичката си с длан.

— При дължина сто и седемдесет метра, за него е детска играчка да нарами нашата NR-1.

— Така е. Тези подводници са създадени, за да изстрелват ракети от района на Полярния кръг. Плоската ракетна палуба би могла да се преустрои за целта, но възникна непреодолим проблем: всичките шест тайфуна са засечени на големи разстояния от местопроизшествието.

— Е, доколкото те познавам, това не е станало причина да вдигнеш ръце, нали?

Гън бърка в чантата си и вади някаква папка. От нея пък изважда една снимка, която подава на Сендекър.

— Това е съветска подводница от клас „Индия“, заснета от Северния ни флот, когато поема курс към Тихия океан. — Прелиства няколко страници. — Това е дизел електровоз^[6], дълъг почти сто и двадесет метра, за който се предполага, че е конструиран с цел да осъществява подводни спасителни операции. Леко сплеснатата задна палуба е предвидена за транспортиране на две мини подводници. По време на война, могат да превозват части на „Спецназ“^[7]. Построени са само две такива лодки. Би следвало да са унищожени след края на Студената война. За едната знаем със сигурност, че е. Съдбата на втората не ни е известна. Според мен, именно тя е била използвана при отвлечането на NR-1.

— Говориш твърде убедено, Руди. Не забравяй, че нашата предпоставка си е все още чиста хипотеза.

Гън се усмихва.

— Мога ли да използвам видеокасетофона?

— Моля.

Помощникът бърка отново в чантата си и вади една касета. Приближава ламперията на стената и като отваря малка вратичка, пъха касетата в апарата.

— Както е известно, нашата лодка излъчва към повърхността изображение на дъното под себе си.

— Лично одобрих бюджета за проектирането. Голям пробив в образователната методика: картината се препредава от спътник до класните стаи във всяка точка на планетата. Така хлапаците научават, че морското дъно може да се окаже далеч по-интересно от MTV. Доколкото ми е известно, програмата функционира добре.

— Дори отлично в дадения случай. Този образ е излъчен от NR-1 в деня на изчезването й.

Гън натиска бутон върху дистанционното. Екранът помътнява, а след това се оцветява в зелено. Мощни прожектори осветяват елегантен черен корпус. Няма звук. В ъгъла са отбелязани датата и часът.

Сендекър седи, със скръстени на гърдите ръце.

— Прилича на изображение от носовата камера — обажда се той.

— Точно така. Вижте сега, какво се получава...

Огромна сянка, с форма на акула, се появява отдолу. Нещо значително по-голямо от NR-1 е застанало под нея. След няколко минути лодката започва да се движи с голяма скорост, докато изчезва в облак мехурчета. Екранът потъмнява отново.

— Тези снимки са получени от сателита точно в мига на изчезването. Както се видя, те са съвсем кратки, а после връзката прекъсва.

— Забележително. Я ги пусни пак!

Гън превърта лентата.

— Белият дом дали разполага с копие?

— Излъчените кадри са приети направо в НАМПД. Допускам, че не са се добрали до тях.

— Браво, Руди! — казва адмиралът. — Но един важен елемент от мозайката продължава да липсва. — Той отваря настолния овлажнител и измъква две пури — изработват се по негова поръчка, лично от собственика на тютюнева плантация в Доминиканската република — и ги хваща една над друга. — Да приемем, че долната лодка е достатъчно по-голяма от горната, за да я качи върху себе си. Е, и? — Той дръпва горната пура встрани. — Нали ме разбираш? Няма да е лесно да се осъществи самото качване.

— Няма, освен ако...

— Освен ако NR-1 не помага при маневрата. Което капитан Логан не би сторил, освен по принуда.

— Точно така мисля и аз.

Сендекър хвърля едната пура към Гън, а другата захваща със зъби. Двата палат и потъват в ароматен дим.

— Разбрах, че на борда имало някакъв гост — обажда се след кратък размисъл Сендекър.

— Имало е. Събрал съм данни и за него.

— Прекарай всичко през най-ситно сито — особено внимателно проучи госта. А междувременно, нека се опитаме да открием мистериозната „Индия“. Флотът държи под око всички руски подводници, но не ми се иска да се знае, че интересът ни към случая не е отслабвал.

— Ще видя дали Йегър не може да влезе в компютърната им система.

— Слушай, Руди — казва Сендекър, докато изследва с поглед жаркия край на пурата си, — как може един първенец на випуск от Военноморската академия да дрънка подобни неща?

Гън прави усилия да изглежда невинен.

— Специалните условия налагат специални мерки.

— Радвам се да го чуя. Остин ми се обади от Истанбул. Събира групата си, за да посетят отново руския бряг.

— Той какво мисли за възможна връзка между базата и изчезването на NR-1?

— Не знаеше за изчезналата подводница, преди аз да му кажа. Но явно се е срещал с някакъв руснак, стар приятел, който го предупредил, че изоставената база може да представлява по някакъв начин заплаха за нас.

— Терористи?

— И аз това попитах. Знае само онова, което му е казал руснакът: САЩ се намират в голяма опасност. Някакъв минен магнат, на име Разов, е замесен, а старата база може би крие ключа към загадката на неговата дейност. Обикновено предчувствията не лъжат Кърт. Сведенията за тази заплаха са още една причина да се намеси НАМПД.

— Можем да разгледаме района на базата чрез сателит.

— Няма да минем без човешко око.

— Ами обещанието пред президента?

— Аз обещах да не издирваме подводницата. Не съм споменавал нищо за изоставена съветска военноморска база. Освен това — продължава адмиралът с палави пламъчета в очите, — Кърт навярно вече е извън обхвата на връзката ни.

— Казаха, че слънчевата активност силно затруднява комуникациите.

— Естествено, ние няма да прекратим опитите си да го намерим. Президентът отиде за риба в Монтана, но предполагам, че ще долети бързо-бързо, ако руското правителство падне.

Гън изглежда притеснен.

— Ако наистина съществува сериозна опасност, не е ли по-добре да информираме президента?

Сендекър приближава прозореца и поглежда към река Потомак. След малко се обръща и казва:

— Знаеш ли как натрупа парите си Сид Спаркман?

— Разбира си — в минната индустрия.

— Точно така. Също като Разов.

— Съвпадение?

— Може би, а може би не. В определени стопански отрасли съществуват клубове на заинтересовани лица, които не признават държавни граници и политически сфери. Не е изключено тези двамата да се познават. Докато не се убедим, че опасността е непосредствена, нека запазим този разговор само за нас.

— Значи...

— Дали са свързани? Не мога да стигна чак дотам. Поне засега.

Гън свива устни, с много сериозно изражение.

— Дано лъжицата не се окаже прекалено голяма за Кърт и хората му.

Сендекър се усмихва мрачно, а погледът му става твърд като кремък.

— Няма да е за пръв път.

[1] Тайната служба (Secret Service) — службата за физическа охрана на президента на САЩ и неговото семейство. Тя отговаря и за охраната на бившите президенти. ↑

[2] Тестостерон — мъжки полов хормон. ↑

[3] Еърфорс-1 — личният самолет на президента на САЩ. ↑

[4] Даниел Уебстър (1782–1852) — американски оратор и държавник, държавен секретар на САЩ, през периодите 1841–1843 и 1850–1852. ↑

[5] Конфедерацията — съюз на южните (робовладелчески щати) срещу северните, по време на Гражданската война в САЩ (1861–1865).

↑

[6] Дизел електровоз — двигателна система, при която дизелови мотори задвижват електрогенератори, които на свой ред движат самото превозно средство. Използва се, защото електромоторите са много по-лесни за управление. ↑

[7] Спецназ — войски със специално предназначение. ↑

Черно море

Остин крачи по брега на Босфора, покрай фериботните терминали и елегантните корпуси на туристически кораби, докато вонята на умряла риба му казва, че приближава рибарските кейове. Дрезгави ята чайки пикират над главата му, докато пред погледа се просва гледката на стотици очукани работни лодки. С увисналата на парцали боя и ръждясали метални части, тези гнили кофи се държат над водата като по силата на магия. Кърт спира пред едно изключение, солидна на вид дървена гемия, която явно е изтърпяла героичните усилия на стопанина си да я ремонтира. Черният корпус и бялата надстройка блестят с многото си пластове боя, а небоядисаните участъци са щедро напоени с подово масло.

Остин изважда сгънато на две листче от джоба си и сравнява записаното име „Торгут“ с белия надпис върху носа на гемията. Усмивва се одобрително. Капитан Кемал започва да му харесва, преди да го е видял. Торгут е прочут адмирал от царуването на султан Сюлейман Великолепни през XV-ти век. Човек, който нарича старата си лодка с това славно име, явно разполага с познания по история и чувство за хумор.

На палубата се вижда само един човек. Той е облечен в черен двуреден костюм и кърпи рибарска мрежа, седнал върху навито корабно въже.

Остин го приветства на турски:

— Мараба. Мога ли да се кача на борда?

Мъжът вдига поглед.

— Мараба. — И го кани с жест в лодката.

Остин изкачва късичкия трап и стъпва на палубата. Гемията е около седемнадесет метра дълга, с широка, удобна за работа палуба. Погледът на госта обхожда „Торгут“, като отчита изключителните усилия да се върне към живот един съд, който сам принадлежи към епохата на своето име. Отива до седналия мъж и казва:

— Търся капитан Кемал.

— Аз съм Кемал — отвръща мъжът. Пръстите му не спират да пърхат над мрежата, като не пропускат нито една дупка.

Капитанът е дребно човече на около петдесет. Лицето му е тясно, а маслинената кожа е почервеняла от съприкосновението със солена вода и парещи слънчеви лъчи. Върху сивеещата си тъмнокестенява коса носи малко кепче, а лицето му е гладко избръснато, ако не смятаме подобните на четка за зъби мустачки, които сякаш се държат на мястото си от голям гърбав нос. Миниатюрен транзистор, в краката на рибаря, свири турски мелодии.

— Аз съм Кърт Остин. Работя в Националната Агенция за Морско и Подводно Дело на САЩ. Бях в екипажа на „Арго“, когато са убили вашия братовчед Мехмед.

Кемал кимва сериозно и оставя мрежата.

— Тази сутрин го погребяхме — казва той на приличен английски. Кемал докосва ръкава на сакото си, за да покаже, че е облечен в най-хубавия си и единствен костюм.

— Научих за това. Надявам се, че не ви притеснявам с неочакваното си посещение.

Капитанът поклаща глава и сочи един куп мрежи.

— Седнете, мистър Остин.

— Английският ви е много добър.

— Благодаря. Когато бях по-млад, работех като готвач в една американска военна база, недалеч от Анкара. — Той разкрива в усмивка превъзходни бели зъби. — Плащаха много добре и аз работех усърдно, за да спестя пари за тази лодка.

— Виждам, че сте й дал името на велик адмирал.

Кемал вдига вежди, явно доволен.

— Торгут е славен герой на моя народ.

— Знам. Чел съм негова биография.

Капитанът изучава Остин с хлътнолите си кафяви очи.

— Благодарете на НАМПД от мое име. Би било твърде печално за близките на Мехмед, ако бяха лишени от възможността да предадат тялото му на земята.

— Непременно ще предам думите ви на капитан Атууд. За вас спомена мис Дорн.

Рибарят се усмихва.

— Красивата репортерка дойде при мен снощи. Каза, че ще се погрижат за вдовицата на Мехмед. Парите няма да върнат Мехмед, но са повече отколкото би спечелил за цял живот. — Той клати в почуда глава. — Аллах е велик.

— Звънях в хотела ѝ, но ми казаха, че е напуснала.

— Замина за Париж. Иска да ме наеме отново, но първо ще иска разрешение от шефовете си.

Остин посреща със смесени чувства новината за заминаването на Каела. От една страна, съжалява за пропуснатата възможност да я опознае по-добре, но от друга, си дава сметка, че такава връзка би отклонила вниманието му от поставената задача.

— Каза ли нещо друго мис Дорн?

— Разказа ми какво е станало с Мехмед. Каза, че някакви конници стреляли срещу тях и убили моя братовчед. — Той смръщва вежди. — Отвратителни хора. Мехмед не е обидил жива душа.

— Да, такива са. Отвратителни.

— Каза ми и как сте ги нападнал със самолетчето си. Колцина убихте?

— Не се знае — открихме един труп.

— Добре. Имате ли представа кои са тези хора, дето го убиха?

— Не, но имам намерение да науча.

Кемал вдига вежди.

— Ще отидете отново там?

— Стига да намеря лодка за целта.

— Но нали разполагате с големия кораб на НАМПД?

— Не може да се използва държавен кораб. — Остин оглежда отново „Торгут“. — Трябва ми съд, който да не привлича вниманието.

Капитанът разбира.

— Нещо като рибарска гемия, може би?

Остин се смее.

— Да, именно нещо като рибарска гемия.

Кемал гледа известно време Остин в очите, после става и се отправя към кормилната рубка. Връща се с голяма бутилка и два очукани филджана за кафе. Изважда тапата, пълни щедро чашите и подава едната на Остин.

— Бог да прости Мехмед.

Чукват се и Кемал поема щедра глътка, сякаш силната напитка е изворна водица.

По характерната остра миризма Остин разбира, че това е силната турска напитка ракь. Макар да няма навика да се сближава с алкохола преди пладне, той не иска да бъде неучтив. Внимателно поема глътка от огненото питие и докато то се стича в гърлото му, си мисли, че вероятно такова е усещането и при поглъщане на счупени стъкла.

Кемал глътва още един път и за радост на госта си, оставя чашата настрана.

Втренчва поглед в Остин.

— Защо искате да се върнете там? Нали могат да ви убият?

— Има такава възможност, но това не означава, че непременно ще се случи. Миналия път няхахме нито информация, нито оръжие. Сега няма да е така.

Кемал обмисля отговора. Остин отбелязва със задоволство, че капитанът не е по прибързаните решения. Това хладнокръвие може да се окаже от изключителна полза в даден момент. Турчинът се вторачва във филджана си.

— Чувствам се отговорен за станалото с Мехмед. Аз го пратих с екипа, та да изкара някоя пара.

— Никой не би могъл да предвиди онова, което стана.

— Прав сте, разбира се. Толкова пъти съм рибувал в района, без да ми се случи нищо лошо.

— Бихте ли отишъл отново там?

— Не и за пари.

Остин е разочарован, но не и изненадан.

— Разбирам, капитане. Но не забравяйте, че начинанието може да се окаже много опасно, независимо колко добре ще се подготвим.

— Не ме е страх — отвръща Кемал и плюва върху палубата. — Но пари не искам. Ще ви се отплатя за услугата, която направихте на близките ми, като убихте онази свиня. — Спира възражението на Кърт с вдигната длан. — „Торгут“ е на ваше разположение — добавя той с апломба на човек, който предлага току-що слезлия от стапела „Титаник“.

— Не сте ми задължен по никой начин.

Капитанът издава брадичка напред. Като премерва всяка дума, за да не бъде разбран криво, той заявява:

— Мъжете, които убиха братовчед ми, трябва да си платят. Тези работи не са ми съвсем чужди. Като младеж се занимавах с контрабанда. Никога не са ме залавяли. — Тупва с пета по палубата и се усмихва гордо: — Два дизела. Трийсет взела скорост. Кога тръгваме?

— Очаквам трима да пристигнат от САЩ още днес. Какво ще кажете за утре призори?

— Лодката ще бъде заредена и готова.

— Ами екипаж? Не ми се ще да излагам на опасност още хора, след онова, което стана с Мехмед.

— Ще взема двама от най-близките си приятели. Ще ги предупредя за опасността, та да си направят хубаво сметката. Но не се съмнявам в отговора им — и двамата са също братовчеди на Мехмед.

Двамата стискат ръце за скрепяване на споразумението. Остин обещава да се яви с изгрева на слънцето. Успява да се измъкне, преди на Кемал да хрумне, че още една глътка ракъ ще заздравя допълнително техния договор. Главата му се върти от силния алкохол, но по обратния път към „Арго“ свежият морски бриз успява да я поизбистри. Качва се при капитан Атууд на мостика, където той изучава някакви карти.

— Как е телевизионната звезда? — интересува се Кърт.

— Сигурно ти е известно, колко съм непринуден пред окото на камерата — отвръща Атууд. — Е, признавам — продължава той с усмивка — прекарах си чудесно с тези откачалки от телевизията. Сигурно ще изрежат кадрите, в които зяпам като отнесен подир мис Дорн.

— Не можеш да им се сърдиш.

— Нито пък те на мен! Изненадан съм от липсата на атака от твоя страна. Да не си загубил тонуса си?

— Сърцето ми принадлежи на НАМПД — отвръща Остин, с ръка на гърдите. — Което ни приближава към причината за моята визита: ще имам нужда от помощ при пълно отсъствие на въпроси.

Капитанът накланя глава. Знаят се с Остин от дълги години и той не помни случай Кърт да си е оставил магарето в калта.

— Ще направим каквото е по силите ни, стига да не се излагат на опасност „Арго“ или хората му.

— Няма. Трябва ми само малко екипировка под наем.

Остин излага списъка на желанията си и моли да се пренесат нещата на борда на „Торгут“. Няма да има спънки в това отношение, убеждава го капитанът. Докато дава необходимите разпореждания, Остин се връща в каютата си и включва своя лаптоп. Свързва се с операторите на частен търговски сателит и иска снимки на определен участък от руското черноморско крайбрежие. Разглежда ги с голямо внимание, но не е изненадан, че не открива на тях нищо особено. Не е и очаквал Съветите да изложат на показ секретната си база.

Избира номер на мобифона си. В САЩ е още рано, но той знае от опита си в ЦРУ, че Сам Леахи е вече в своя кабинет.

— Как е времето в Ленгли? — интересува се Кърт, когато чува металния глас на Леахи в слушалката.

Кратка пауза.

— Сбъркал си номера, братче. Ако ти трябва прогноза за времето, звъни в НАМПД. Тамошните умници знаят всичко, което може да се знае на този свят.

— Почти всичко, Сам. Точно заради това те търся.

— Знаех си, че все ще се върнеш някой ден в Компанията с подвита опашка. Как си бе, морски вълк?

— Добре съм. Още ли те държат вързан за бюрото?

— Още малко. Пенсията е след половин година. После наемам рибарски кораб в Чизъпик. Мога да те взема за старши помощник, в случай че решиш да се измъкнеш от играта на котка и мишки във Вашингтон.

— Звучи примамливо. Имай ме предвид, но в дадения момент имам нужда от малко информация. Какво знаеш за съветските бази за подводни лодки?

— Много широко поставен въпрос. Малко по-конкретно?

— Ами, материалните им характеристики.

— Преди всичко, те са огромни. Трябва да са в състояние да приютяват бебчета от рода на „Тайфун“, който е дълъг точно сто шестдесет и седем метра. Ширината му е двадесет и пет метра. Всяко от тези чудовища има по двадесет ядрени ракети. В желанието си да ги осигурят, дори срещу ядрена атака, убежищата са строени под много дебел пласт скали. В това отношение са следвали примера на немските подводничари, чиито убежища са издържали успешно бомбардировките на съюзниците. Като правило, дълбаят тунел под

много висок хълм, а после изграждат в скалите край него докове за лодките.

— Имаш ли данни за местоположението на тези съоръжения?

— Не е трудно да си ги доставя.

Остин долавя скрито условие в отговора.

— Много ще съм ти задължен, ако изровиш каквото можеш.

— Нямай грижа. Голяма част от тези сведения са така и така вече разсекретени. Но няма да забравя обещанието ти за рибарския кораб.

Остин въздъхва с облекчение — очаквал е да му поискат преминаване през официалните канали за връзка.

— Ти се погрижи за стръвта, аз ще донеса бирата.

Остин съобщава адреса на електронната си пощенска кутия, благодари още веднъж и затваря. Работи с компютъра по някои логистични проблеми на експедицията, после излиза, за да провери как върви подготовката. Исканите съоръжения са подредени в сандъци и готови за транспортиране. Очакват камиона, който ще ги откара до „Торгут“. Остава само да пристигнат другите. Остин не чака дълго. Докато преглежда инвентарния списък, звъни Завала и казва:

— На летището сме.

— Какво ви забави толкова?

Завала въздъхва шумно.

— И това ми било благодарност. Знаеш ли, че ме изтръгна от обятията на най-красивата жена на планетата?

— Всяка жена, с която си се забърквал, е била най-красива на планетата.

— Виждаш ли — късметлия съм си аз.

— Някой ден ще ми бъдеш благодарен, че съм те отървал от хомота на брака.

— Брак ли! Ама че идеи имаш. Да не съм я чул тази дума!

— По-късно ще обсъдим любовния ти живот. След колко време ще бъдете на борда?

— Гемей търси такси, а Пол мъкне багажа навън. Преди да си казал по букви К-о-н-с-т-а-н-т-и-н-о-п-о-л, ние сме там.

След около час, Завала и двамата Траут пристигат в хотела. След кратки приветствия по повод срещата, Завала казва:

— Не че има кой знае какво значение, но се питахме, дали пък няма да ни съобщиш причината, поради която хукнахме като щури от

другия край на света?

— Липсваха ми усмихнатите ви физиономии.

— Точно така. И затова ме накара да ти домъкна пищова, както и собствените си средства за изпращане на метални предмети.

— Признавам, че имам и други съображения, но не лъжа, като казвам, че ми липсвахте.

Остин оглежда членовете на групата за специални задачи и с удоволствие се хили срещу нетърпеливите им физиономии. След това започва да излага своя план.

Роки поинт, щат Мейн

Изображението върху огромния компютърен монитор наподобява профил на много голяма костенурка. Лирой Дженкинс шава с мишката, докато той се сплесква, сякаш отгоре му е минал тир. Дженкинс извършва някои изчисления, въз основа на излезлите на екрана данни, след което избухва в серия специални псувни, които обикновено пази за преплетени въжета на рачилата. Извърща се от екрана и обръща стола към широк панорамен прозорец. Разположена на върха на висок хълм, високата бяла дъсчена къща предлага уникален изглед към пристанището и проснатото зад него море.

В пристанището ври и кипи. Пристанищни съоръжения събират останки, за да ги натоварят в чакащи на опашка камиони. Пристанищни самоходни кранове, които се използват обикновено при зазимяването на яхти на сушата, сега внимателно подреждат една до друга останките от плавателни съдове, за да бъдат прибрани от собствениците им. Огромни кранове са пристигнали, за да извадят от водата отломъците на мотела.

Лодката на Дженкинс е привързана в началото на пристана, заедно с тези на останалите късметлии, които са били въвн от пристанището по време на бедствието. Дженкинс разтрива очи и отново се обръща към компютъра, за да въведе още данни.

След малко поклаща глава в недоумение. Опитва различни методи на моделиране, въведе най-разнообразни данни и все пак нито един от изводите му не се вписва в нормите на разумното мислене. С благодарност долавя звънеца на входната врата. Показва се в коридора и се провиква:

— Влез!

Вратата се отваря, за да пропусне в къщата Чарли Хоз.

— Не те притеснявам, надявам се? — пита шефът на полицията.

— Хич даже. Ела горе! Тъкмо се пипкам с компютъра.

Началникът се качва на горния етаж и влиза в кабинета.

— Добре си я подредил къщурката — одобрява той, като обхожда с поглед акуратно подредените шкафове и кантонерки.

— Благодаря, Чарли. Ще ми се аз да съм го направил. — Поема поставена в рамка снимка на хубава жена на средна възраст, която се усмихва срещу обектива, изправена зад кормилото на някаква яхта. — Мери знаеше, че ловът на омари няма да задоволи изцяло интелектуалните ми нужди. Разполагането на кабинета в мансардата е нейна идея. Знаеш каква беше — от свинско ухо кесия съшива.

— Освен това, успя да се оправи донякъде и с дивия ти характер. Дженкинс се смее.

— Това си е цяло чудо, като се знам колко пари струвам. — Отново поглежда през прозореца. — Тези там май напредват.

— Да, справят се добре. Имаше известни страхове за разливи на машинно масло от разбитите лодки, но природозащитниците решиха и този проблем. Имах нужда да се измъкна поне за миг от журналистите. А и от застрахователни агенти не можеш вдигна глава. Какво правиш с този компютър? — сочи с глава полицаят.

— Опитвам се да осмисля нещата. Седни и виж! Може да ми помогне детективската ти интуиция.

Независимо от селяндурското си поведение, шефът не е за подценяване. Хоз има магистърска степен по криминалистика. Отговаря със скептично сумтене, придърпва една табуретка до Дженкинс и се вторачва в монитора.

— Това, дето прилича на бремна змия, какво е?

Дженкинс вдига вежда.

— Ти би станал истинска находка за Роршах.^[1] Нищо ли не знаеш за цунами?

— Със сигурност знам, че не искам никакви да ги виждам, докато съм жив.

— За начало бива. Нека ти изнеса безплатна лекция. — Той изписва на лист хартия „цу“ и „нами“. — Това са японски думи, които означават съответно „пристанище“ и „вълна“. Терминът е приет на една международна конференция през 1963 година, за да се избегнат двусмислици.

— Чувал съм да ги наричат приливни вълни.

— Такова е популярното им наименование, но то не е точно. Приливите са явление, свързано с гравитационни сили, като тези на

луната и планетите. Ние, учените, също направихме грешка: нарекохме ги „сеизмични“, което внушава мисълта, че се пораждат от земетресения. Но земният трус е само една от възможните причини.

— Мислиш, че онези вълни бяха резултат от земетресение?

— Да. Не. Може би. — Той се смее на озадачената физиономия на началника и откъсва лист от тефтерче. — Виж сега — това е морското дъно — обяснява Дженкинс, като разполага листа хоризонтално. — Земетресението е феномен, при който тектонични пластове се разместват и нарушават релефа на дъното. Внезапно надигналите се земни маси изтласкват нагоре съответни количества вода, която, на свой ред, се стреми да възвърне състоянието си на равновесие.

— Не следвам мисълта ти.

Дженкинс се замисля за миг.

— Същото е като при Джо Джонсън, градския пияница, след нощна обиколка из кръчмите. Той се люлее и криволичи, понеже алкохолът е нарушил чувството му за равновесие. Непрекъснато се стреми да не се отклонява от маршрута, но понякога се блъска в нещо и пада. — Дженкинс се мръщи. — Е, недодялана аналогия, но...

— Схващам картинката.

— Представи си, че Джо е тази надигнала се водна маса, а нещото е крайбрежието на Мейн. Разликата се състои в това, че докато „нещото“ си изпати здравата, на Джо му няма нищичко.

— Защо не всяка вълна е потенциална прилив... искам да кажа цунами?

— Знаех си, че полицаят ще заговори в теб. Има две причини за това. Време и разстояние. Обикновените вълни блъскат брега през пет до двадесет секунди. При цунами този интервал се движи от десет минути до два часа. Разстоянието между две поредни вълни се нарича „дължина на вълната“. При обикновените вълни, тя е сто до триста метра, докато при цунами — петстотин мили и нагоре.

— Случвало ми се е да видя обикновени вълни с доста внушителна разрушителна сила.

— И на мен. Но обикновената вълна има кратък живот и скорост, не по-голяма от тридесетина километра в час, докато цунами се движи със стотици, за да набере огромната си мощ. Колкото по-дълбоко е морето, толкова по-бързо се движи вълната. Ето защо цунами може да

се носи с близо хиляда километра в час в открито море, макар корабите да не я усещат, а от въздуха да не се вижда. Ще ти дам един пример. През 1960 година трус на морското дъно край Чили изпраща огромна вълна в Тихия океан. Висока е не повече от метър. Когато след двадесет и два часа удря бреговете на Япония, тя е висока шест метра и причинява смъртта на двеста души. Дни наред върлува из тихоокеанския басейн, като размазва всеки бряг, до който се докосне.

— Щом в океана е малка, как разбра, че ще стане нещастие?

— Ловях на сравнително плитко място. Вълната забави ход, когато срещна плитчината и започна да се издига. Скоростта ѝ намаля, но огромната ѝ енергия остана. Тя трябва да намери някакъв отдушник. Когато вълната наближи брега, мишлето се превръща в огромен звяр. В някои случаи се разбива на поредица вълни, в други се превръща в нещо като стълбица. В състояние е да изтегли водите и да оголи дъното, а после да ги изплюе обратно.

— Точно така стана и тук. Сякаш някой засмука цялото пристанище в един миг.

Дженкинс кимва.

— Цунами представляват забележителен феномен. Рифове, заливи, речни устия, релеф на брега — всичко това се отразява на характера на вълната. Тя може да се издигне до тридесет и повече метра, но може да смете брега и без това. Всичко зависи от характера на препятствията по нейния път. Цунами е в състояние да мине покрай двата бряга на висок нос, за да причини щети върху отвъдния бряг на остров. Особено опасно става, когато огромните водни маси се окажат притиснати в тясно пространство. — Посочва през прозореца вливащата се в пристанищното езеро река. Високите ѝ брегове са цели зарити от останки. — Могат да продължат пътя си по речни корита, както е станало в нашия случай.

— Добре, че построените от Фред Шрегър жилища не бяха още заселени, иначе вместо дървении, сега щяхме да вадим трупове от пристанището. Страхотен късмет извадихме, че си усетил вълните и си разгадал характера им.

— Повече от късмет. — Дженкинс вади на екрана карта на света, с насочени в различни посоки стрелки. — През последното десетилетие на двадесети век, цунами са причинили смъртта на повече от четиристотин души, както и щети за много милиарди долара. — Той

чука по стъклото с пръст. — Това тук става в Папуа, Нова Гвинея. Истински ужас. Вълната е висока петнадесет метра, когато попада върху плитчина, на около тридесет километра от брега. След няколко минути загиват над двеста човека.

Преминава към моделиране.

— Това тук възпроизвежда родена от земетръс вълна, която удря японско село в 1923 година.

— Не искам да изглеждам тесногръд, но все пак тук става дума за атлантическото, а не за тихоокеанското крайбрежие, а също така — за брега на Мейн, а не за този на Япония.

— Възможно е и тук да имаме някои по-слаби трусове, но по принцип имаш право. Затова и се заех да търся други възможни причини. В по-редки случаи се наблюдава цунами, причинена от свличане на земни пластове. После, имаме вулканична дейност и последици от падане на големи метеорити.

— Нямаме много действащи вулкани насам, доколкото знам.

— Благодарим богу за това. Кракатау вдига тридесет метрови вълни и убива хиляди хора в 1883 година. Ако в средата на Атлантика се тресне метеорит, с диаметър осем километра, вдигнатата от него вълна ще затрие цялата горна част от източното крайбрежие на САЩ, а от Ню Йорк ще останат само спомени.

— Остава свлачището.

— Нека ти покажа нещо. Това е залива Измит в Турция. Имало е свличане, което вдига вълна с унищожителна сила.

— Какво предизвиква свличането?

— Земетресение. — Дженкинс се усмихва. — Знам, че прилича на въпроса, кое идва по-напред — яйцето или кокошката. Най-общо казано, свличането се предизвиква от земетресение. И тук възниква нашият малък проблем: свличане има, но земетресение — не.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. Говорих с обсерваторията в Масачузетс. Те следят сеизмичната дейност в района. Установили са свличане, но никаква следа от предхождащо го земетресение. Малко преди да усетя вълната, дочух страхотен подводен тътен. Очевидно е имало раздвижване на морското дъно, източно от брега на Мейн, но без разместване на тектонични плочи. Говорих с всички водещи специалисти в тази област — никой не е и чувал за подобно нещо.

— Значи сме наникъде.

— Не съвсем. — Дженкинс връща на екрана профила на вълната. — Моделирах нашата вълна. Доста грубо — дори и при най-точни данни, моделирането на морска вълна е сложна работа. Вземат се предвид височина, маса, разрушителна сила и прочее. После идват специфичните особености на брега, които влияят върху крайния резултат. Необходимо е да се отчете и ефектът от последвалите вълни.

— Звучи малко невъзможно.

— Почти. Но не съвсем. Преди няколко години учените прибегнаха до компютърно моделиране, за да разкрият загадката на гибелта на древната критска цивилизация. Това тук е карта на бреговата линия на щата Мейн. Това е пристанището. Най-тежък е бил ударът на десетина километра оттук — рибари видели водните талази да прехвърлят скалите при Ньюкомб.

Шефът подсвирва.

— Те са близо двадесет метра високи.

Дженкинс кимва и сочи екрана. Една стрелка на него сочи брега.

— Основната сила на вълната е била насочена северно от тук, така че независимо от моето предупреждение, нещата биха изглеждали иначе, ако не беше така. Не знам дали дори тази къща би останала на мястото си.

Полицаят побледнява.

— Значи, щеше да смете целия град.

Дженкинс се навежда напред и вперва поглед в екрана.

— Това е учудващо — виж колко направо върви. Сякаш дете си прави вълнички в леген.

— Тук ли се е зародила? — пита шефът и сочи с пръст.

— Да. Според изчисления, направени въз основа на второстепенни данни.

— Изкарал съм курс по обработка на второстепенни данни — нямаш представа до какви изводи може да се стигне, след анализ на състоянието на смачкани калници и следи от гуми.

— С голяма доза увереност мога да твърдя, че вълната се е зародила на около двеста километра източно от нас.

— Какво ще правиш сега?

Врата на Дженкинс се е схванал от напрежение.

— Най-напред ще запаря чай. След това ще те опердаша на шах.

[1] Роршах — Херман (1884–1922). Швейцарски психиатър, който въвежда тест за анализ на личността, основан върху представите, които предизвикват у тествания, показваните му образи и форми. ↑

Черно море

Рибарската гемия „Торгут“ приближава руския бряг, а Остин го оглежда през мощния си японски бинокъл, снабден с жироскоп за стабилизиране. Дебне за всеки детайл, който би бил в несъответствие с околната среда. Голият бряг изглежда спокоен. Вятърът и вълните са заличили всякакви следи от животни и хора. Зелени китки нова растителност стърчат сред обгорелите стебла на степната трева. Трудно е да си представи човек смъртоносната игра, в която бе принуден да участва само преди броени дни, на фона на тази мирна картина.

Плажът е дълъг около километър и половина, а от двете му страни стърчат два носа като облегалки на кресло. Ако се изключи скалата, изваяна от вятъра и водата като старец, местността не се отличава с никакви особености. Над дюните виси влажна мъглица. Остин си спомня, че зад тях пясъкът се спуска към изоставените постройките, а след тях се простира гола равнина чак до гората, която бавно се издига по склоновете на преливащи един в друг хълмове.

Миризма като от горящо конопено въже дразни обонянието му и той оставя бинокъла, за да обърне поглед към капитан Кемал. Капитанът измъква смачкана черна цигара измежду пожълтели от никотин зъби и сочи с нея към брега.

— Как ви се струва, мистър Остин?

— Тихо като в гробница, капитане.

— Чак толкова спокойствие не ми се нрави. — Изпуска две струйки дим през орловия си нос. — Когато бях контрабандист, никога не се доверявах на такова спокойствие. Че даже и птици няма. Наистина ли искате да слезете там?

— За съжаление нямаме кой знае какъв избор. Надявах се мъглата да се изпари до пристигането ни.

Кемал се вглежда в брега.

— След час... може би два...

— Твърде дълго. Ще действаме сега.

Капитанът запраща цигарата във въздуха, а тя изпуска малко облаче искри.

— Хората са готови.

Остин кимва, като си мисли за разговора между него и Кемал по пътя за насам. Попитал го бе, дали познава руския моряк, продал скицата на базата на Каела Дорн.

— Казва се Валентин — отвръща рибарят, без миг колебание. — Рибарите го използват, когато имат нужда от допълнителна работна ръка. Мис Дорн му е платила прекалено висока цена за „голямата“ тайна. Тя е известна на всеки рибар в околността.

— Хората са знаели за съществуването на базата?

— Че разбира се. — Тънките устни на Кемал се отпускат в усмивка. — Рибарите знаят всичко. Ние наблюдаваме времето, водата, птиците, другите лодки. — Докосва ъгълчето на едното си око с показалец. — Не си ли отваря човек очите, лесно попада в беда.

Разкритието на Кемал не изненадва Остин. Често му се случва да работи с наети от НАМПД рибари в различни части на света и добре знае, че всички са изключително прецизни наблюдатели на онова, което се случва под вода, на вода и над водата. Истинският рибар трябва да бъде комбинация от биолог, метеоролог, механик и моряк. Самият му живот е в зависимост от количеството знания и уменията да ги ползва. Като бивш контрабандист, Кемал е по-ефикасен от обикновения моряк.

— От колко време кръстосвате тези води? — пита го Остин.

— Много години. В онези времена тук имаше много лодки: руски, турски, че даже и български. Имаше много риба. Никой не ни закачаше. После изведнъж се изгърсиха руснаците, с патрулни катери и картечници. Казаха ни, че районът се обявява за защитен и ще застрелят всеки, който се появи насам. Някои не повярваха на заплахата и наистина бяха убити, а останалите се подчинихме на заповедта. Работим далеч от брега — там не ни закачат. Понякога виждаме перископи. Един път, недалеч от лодката ми се появи огромна черна маса.

— Кула на подводница?

— Сигурно е искал да се огледа по-добре — кимва Кемал. — После Русия се разпадна. Подводниците спряха да идват. Всички

разправят, че флотът на руснаците е ликвидиран. Един ден реших да рискувам. Проследих рибен пасаж отблизо. — Той държи пред себе си невидимо кормило, за да онагледи действията си. — Готов бях да избягам всеки миг. Но никой не ме спря. От този ден си ловя из тукашните места без страх. — Той свива рамене.

— Когато журналистите поискаха да отидат там с Мехмед, аз си казах: „Че да вървят, не е кой знае какво.“

— Слизал ли си на брега?

— Не. Там нямам никаква работа. Преди да убият Мехмед. Но сега имам.

Историята на Кемал подкрепя наученото от Леахи. Според ЦРУ, изграждането на базата е започнало през петдесетте години. Един U-2^[1] заснел местността. САЩ държали базата под око. Турското разузнаване потвърдило движението на подводници в района. Американски подслушвателни станции установили, че базата се намира под флага на Черноморския флот, с командване в Севастопол. Изследователската станция е била изградена, за да извършва морски проучвания, в услуга на подводниците.

Военната дейност намалила своя обем след края на Студената война. Обеднялата нова руска държава затваря базата, също както някои остарели армейски инсталации биват ликвидирани и в САЩ. Изследователската станция е напусната. ЦРУ би могло да спести милиони, давани за разузнавателни данни, стига да си бе поговорило навреме с Кемал и неговите приятели. За съжаление, в едно отношение турчинът греши — базата не е пуста. Тази грешка струва живота на братовчед му.

Когато „Торгут“ е на около километър от брега, Остин нарежда да се пусне котва. След малко се разнася дрънчене и гемията опъва затрептялата котвена верига. Когато котвата плясва върху водната повърхност, Кемал отива да провери траловете^[2].

Откъм другата страна на лодката се задава Завала, който е подготвял екипировката за гмуркане.

Остин хвърля поглед към смачканата пура в зъбите му.

— Както виждам, крадеш от тютюна на капитана — отбелязва той.

— Той настоя. Не исках да го обиждам. — Завала измъква пурата и я отдалечава на ръка разстояние. — Според мен, това се произвежда

от стари автомобилни гуми, но аз започвам да привиквам. — Той потръпва. — Всичко е готово за потапяне.

Остин го следва към десния борд, където кърмовата рубка ги скрива от евентуален поглед откъм брега. Върху тясната палуба акуратно са подредени два дихателни апарата с по две бутилки, колани с тежести, качулки, ръкавици, ботуши и плавници, както и два професионални костюма „Викинг“, изработени по натовски стандарти. Слънчевите лъчи се отразяват от плексигласовата повърхност на две водолазни торпеда, използвани за бързо придвижване под вода. Оформените като ракети превозни средства достигат скорост от осем километра в час, а акумулаторите им позволяват да се движат без прекъсване в течение на час.

Двамата се намъкват във водолазните костюми, помагат си един на друг при нагласяване на снаряжението и проверка на действието му. После приближават парапета с характерната за леководолази на суша тромава походка.

— Нещо да питаш, преди да потеглим? — обажда се Остин.

Завала хвърля черната пура през рамо.

— Планирай потапянето и потопи плана. Гмурни се. Огледай се. Излез. Бъди нащрек. При нужда импровизирай.

Присмехулната сбита характеристика на Завала може да се приложи с успех към всички ръководени от Остин мисии. Остин е убеден привърженик на простотата в предварителната планировка, защото колкото по-усложнена е тя, толкова повече са възможностите за провал. От собствен опит знае, че не е възможно да се предвидят всички ситуации при оскъдни изходни данни. Мускулестото му тяло е покрито с рани — вечен спомен от случаи, в които за пореден път е ставало ясно, че и най-добре подготвената операция може да вземе най-неочакван обрат. За всеки случай, те носят оръжие и достатъчно муниции. Имат и средства за връзка, макар в дадения случай, ползата от тях да не е кой знае каква. Те нарушават територията на чужда държава. Изпаднат ли в беда, двамата могат да разчитат само на себе си.

— Забрави нещо — казва Остин.

Завала го поглежда.

— Пази си задника ли?

— ПСЗ не бива да се заправя никога. Но имах предвид друго. Да не забравяме, че не играем в „Мисия невъзможна“. Не сме отряд самоубийци. Ние сме просто двама любопитковци, които не смятат за унизително да се завърнат заедно със собствената си кожа, по възможност върху самите тях.

— Това ми се струва подходяща мисъл — отбелязва Завала. — Аз съм силно привързан към кожата си.

Остин смига на приятеля си и вдига палец към капитана. Прихваща с ръка маската и нагръдната торба, за да не ги загуби и скача с краката надолу. Потъва два-три метра, преди автоматичният регулатор да го върне обратно на повърхността. Отново проверят апаратурата и Остин дава знак на Кемал да спусне торпедата.

Капитанът спуска внимателно двата жълти апарата на вода. Откъм брега, екипажът му се суети около траловите. Гледан от сушата, „Торгут“ не се различава от която и да е друга рибарска лодка. Остин напомня на Кемал да не изключва радиостанцията и да изчезне при най-слаб намек за опасност. Не иска нови погребения в семейството му.

Кемал го дарява с усмивка, от която ясно личи намерението му да не се вслуша в добрия съвет, а после им пожелава късмет на турски и английски. Остин захапва мундщука на дихателния си апарат, сгъва тяло на две и с мощен тласък на плавниците потъва под повърхността. Завала го следва след миг. На шест метра дълбочина, те спират и проверяват действието на връзката си.

— Готов ли си за нашествие в Русия? — пита Остин.

— Нямам търпение! — отвръща Завала, а гласът му звучи като на Доналд Дък в слушалките на Остин. — Русия може да се похвали с едни от най-красивите жени в света — зелени очи, високи скули, пищни бедра...

— Обуздай либидото си, Хосе. Не сме тръгнали към „Клуб Медитеране“^[3]. Като се приберем у дома, можеш да си поръчаш руска булка по Интернет.

— Заливаш със студена вода най-знойните ми плътски мечтания.

— Като става дума за студена вода, сетих се че имаме над километър от нея за прекосяване, та по-добре да поемаме.

Остин проверява компаса на китката си и сочи с палец към брега. Включват двигателите на торпедата си, те зажужават тихичко и плавно

повличат подпре си двамата мъже през бледо зелената вода на морето. Напредването им се съпътства от паническо бягство на многобройни пасажии, което обяснява настойчивостта на Кемал и колегите му да рибуват в тези води.

Близо до линията на прибойа, водата помътнява от хилядите парченца морска растителност, откъсвана при разбиването на вълните в брега. Остин и Завала полагат спрелите торпеда върху морското дъно.

— Знаем ли какво търсим? — пита Завала, втренчил поглед в стръмното дъно, което на метри от тях преминава в плажна ивица.

— Светещ неонов надпис ЕТО МЕ, обаче ако не видим такъв, бих се задоволил и с нещо като огромна гаражна врата.

Завала включва мощния си подводен фенер „фантом“ и шари с него по дъното.

— Не виждам дори дръжка от врата.

— Губим си времето тук. Да не са луди да строят на плажа. Трябва им яка скала над тиквите. Да отидем натам. Аз поемам дясната страна.

Завала маха с ръка и с лекотата на роден пилот насочва торпедото си в желаната посока, за да изчезне бързо в сумрака. Остин поема в противоположна посока. След миг патешките звуци отново нахлуват в шлемофона на Остин — Завала го дарява с фалшиво изпълнение на „Гуантанамера“^[4].

Остин следва пясъчната ивица, докато тя премине в твърда скала. Квиченето на Завала става все по-слабо, успоредно на увеличаването на разстоянието помежду им. Остин е благодарен за това, но и не иска да се отдалечават много един от друг. Като не открива нищо, което да наподобява вход, той се готви да повика Джо, но в същия момент патешката серенада рязко спира и се чува удивеното „А стига бе!“

— Какво има?

— Открих нещо, Кърт — отвърща развълнувано Завала.

Остин обръща торпедото. Отново минава покрай плажа, за да се насочи към миниатюрна светлинка, която примигва като светулка в лятна нощ. Завала виси във водата и мига с фенера като някаква шамандура. Когато Остин пристига, той концентрира лъча в малко петно и започва да шари с него в скалната основа на полуострова.

Остин разглежда чудовищен сипей от натрошена каменна маса, каквато може да се срещне на някои места по голите планински склонове. По дъното, на голямо разстояние са разхвърляни огромно количество едри камъни и парчета бетон — видимо от експлозия.

— Не ми прилича много на червен килим — отсъжда Остин.

С къси движения на плавниците, той започва да се издига по сипея. Ако това е входът на базата, никоя подводница не би могла да го използва в близко време. Плува насам-натам в търсене на отвор, но затрупването е стопроцентово.

Завала се носи редом.

— На ти сега руски красавици!

Остин разглежда камънака, а после приближава плоча с размери метър на два, която стои почти изправена като надгробен камък. От горния ѝ край стърчат две жезла като антени на някое насекомо.

— Ако катурнем тази плоча, може би ще предизвикаме свличане, което да поотвори малко нещо.

— Не е лоша идея. Жалко, че не носим динамит.

— Може и да не ни потръбва. Какво е казал Архимед?

— Той притежава гръцки ресторант и девизът му е: „Ядеш тук или чупка!“

— Имам предвид онзи Архимед.

— А, онзи ли? Той е казал: Еврика!

— Казал е още следното: Дайте ми опорна точка и достатъчно дълъг лост и аз ще отместя земята.

Завала гледа железата.

— Бивало го е Архимед в опорните точки и лостовете.

— Еврика! — отвръща Остин и се стрелва към горния край на плочата. Минава зад нея и като опира гръб в склона, натиска с ходилата едното желязо. Завала прави същото с другото.

— А да видим сега, дали ще можем да отместим едно мъничко парче от земята — казва Остин. — На три.

Двамата натискат с все сила и плочата се помръдва с няколко сантиметра, преди да заеме първоначалната си позиция. Кислородните бутилки им пречат. Те ги разхлабват и отместват встрани, преди да направят нов опит. Този път плочата се разклаща заплашително. За миг им се струва, че всеки момент ще се катурне, но ето че тя пак се люшва назад.

Завала предлага да натискат по-нагоре, за да увеличат рамото на лоста. Закрепват ходила върху самия край на железата и отново напъват. Сега плочата се катурва с такава лекота, че двамата за малко не я последват. Тя сцепва на две огромен камък, подскача няколко пъти и потъва в тинест облак на дъното.

— Груба работа, но ефикасна — отбелязва Кърт, спуснал се до отворена в сипея дупка. Осветява я с фенера и прави опит да се промъкне, но бутилките пречат. Сваля ги и като не пуска мундщука от уста, пъхва крака в отвора, а бутилките дърпа с изправени ръце подире си. Завала го следва по същия метод.

Притиснати са в тясно пространство, между каменния насип и две огромни стоманени криле на врата. Те са заварени, но експлозията е откъртила в горния десен ъгъл парче, достатъчно голямо, за да се проврат заедно с апаратите си. Осветяват около себе си. Лъчите потъват в нищото, но над главите си виждат сивкаво сияние. Оказва се бетонен таван. Продължават да плуват на няколко метра под него.

След няколко минути бетонът над главите им изчезва и те изплуват в свободно пространство. Тъмнината е пълна. Остин изважда мундщука от уста и предпазливо поема въздух. Той е застоял, но годен за дишане. Палят светлините и разбират, че са стигнали почти до брега на воден басейн — очевидно дело на човешка ръка. Приближават закрепена в бетона стълба, излизат от водата и започват да опипват с лъчите на фенерите си краищата на правоъгълния басейн.

— Здравсти — обажда се Остин. — Някой си е забравил гуменото патенце във ваната.

Лъчът на фенера му очертава контурите на подводница в противоположния край на басейна.

Подреждат екипировката си за евентуално бързо оттегляне и се събличат по леко, непромокаемо бельо. Вземат единствено оръжието, фенерите и едно радио, което носи Остин. Прави опит да се свърже с Кемал, но дебелият слой бетон не позволява. Започват да изследват басейна, като го кръстосват в разни посоки, за да видят огромно количество тръбопроводи, жици и помпени съоръжения.

От тавана висят телфери и куки за вдигане на големи тежести. Остин и Завала плуват през басейна към подводницата, която е извадена на сух док. Според Остин дължината ѝ е между сто и сто и тридесет метра. Качват се на борда и я проучват от единия край до

другия. Палубата зад кулата е с необикновен дизайн — плоска, дълга и наклонена. Качват се на кулата и отварят люка. Отвътре се разнася застояла миризма на готвено, немити тела и нафта.

Като специалист по подводна технология, Завала влиза пръв, докато Остин наблюдава. След малко Джо се връща.

— Няма никого у дома — съобщава той с еквивалентен глас в огромното помещение.

— Нищо?

— Не съм казал това. — Завала му подава бейзболна шапка в морско синьо. — Намерих я в кубрика.

Остин разглежда извезаните отпред бели знаци „NR-1“.

— Това повдига повече въпроси, отколкото дава отговори — решава той.

— Самата лодка обаче — казва Завала, — не представлява никаква загадка. Дизел, конструиран за изпълнение на специални задачи. Няма въоръжение. Навярно е доста бърза на повърхността и с добра маневреност под водата. Палубата е модифицирана, с цел да се пренасят големи товари — може би потопяеми апарати.

— Нещо като нашата NR-1?

— И като нея. Но защо са заварили входа?

— Повече нямат нужда от нея. Какъв по-добър начин да скрият уликите? Дали пък няма да открием собственика на тази шапка? — И Остин я пъха под бельото си.

Убедили се, че подводницата няма намерение да им предостави никакви други сведения, те тръгват да обикалят басейна по ръба. Скоро стигат до снаряжението си. Железопътни релси водят към яки стоманени двери, високи около четири метра. В едната от тях е изрязана врата с нормални размери за преминаване на хора. Завала натиска дръжката.

— Виж ти късмет — отключена е.

— Не се радвай прибързано. Да не се окаже гостоприемно отворена от паяка врата към паяжината?

— Няма проблем — отвръща Завала и прикрепя кобура на своя девет милиметров Heckler & Koch VP-70M към дръжката на пистолета, което му дава възможност да пуска редове от по три куршума от рамо. — Взел съм препарат против насекоми.

Остин също вади от кожения кобур своя запас от пестициди. Неговия Ruger е изработен по специална поръчка от компанията „Боуън Класик Армз“ и стреля с тринадесет милиметрови дебели мощни патрони. Дланта му усеща чирените, изработени от специално южноамериканско дърво. Дебелият ствол е само десет сантиметра дълъг, но ударната мощ на изстрелите е чудовищна.

Отварят вратата и попадат в зала наполовина по-малка от първата. Релсите продължават през нея, а върху тях са наредени няколко платформи, с размер на лека кола, както и пропанови двигатели. И в двете посоки има множество разклонения, които водят към арковидни отвори на съседни помещения.

В първото такова помещение откриват лавици с безброй резервни части. В другите има инструменти, пожарогасители и всякакви спомагателни материали. В едно помещение, отделено от останалите със стоманена врата, откриват експлозиви и леко въоръжение. Връщат се назад и се изправят пред един асансьор. До него има врата към стълбище. Отгоре се стеле миризма на варено зеле. Изкачват се до първата площадка, където забелязват светлина да се процежда под близка врата.

Остин долепя ухо до нея и наостря слух. Като не чува нищо, открява леко вратата. След това внимателно я отваря широко и прави знак на Завала да приближи. Намират се в коридор, осветяван от скрити в тавана лампи. Коридорът е достатъчно широк, за да мине по него войнишка колона по четирима. Излят е изцяло от бетон, както и противобомбеното убежище на долния етаж.

От едната страна са наредени няколко врати. Първата е камера за дълбоко замразяване, натъпкана с месо и зеленчуци. В следващата има консерви. Следва просторна кухня с пекарна. До нея има столова, обзаведена с дълги маси и пейки. Миризмата на готвено става все по-силна.

Остин приближава някаква маса, забърсва трохите върху нея и бучва пръст в малка локвичка вода.

— Отваряй си очите на четири! Някой от постоянното присъствие може още да се навърта наоколо — казва той.

Друга врата свързва столовата с празна спалня, в която преброяват петдесет легла. Те са разхвърляни, а шкафчетата до тях — празни. Спалнята е свързана с малка дневна, обзаведена с няколко

маси и столове. Остин приближава шахматна дъска, мисли за момент и като премества черния офицер, обявява:

— Мат.

Двамата се връщат към главното стълбище и се изкачват на следващото равнище. В отличие от спартанската обстановка долу, тук стените са облицовани с дърво, а подовете — покрити с дебели персийски килими. Минават през няколко кабинета и заседателни зали. По стените виси по някоя и друга излиняла карта, но в бюрата и шкафовете цари пълна пустота.

— Тук трябва да са работили шефовете на базата — обажда се Остин.

— Бая време има, откак е ставало това — казва Завала. — Доста злокобно местенце. Дали да не извикаме Гонителите на духове?

— Типчетата, дете ме свалиха онзи ден, изобщо не бяха духове.

Минават през няколко обзаведени с по две легла стаи, които биха могли да бъдат офицерски спални, за да стигнат до просторен и луксозно обзаведен апартамент. Полираните дъбови подове са застлани със скъпи ориенталски килими. Изисканите мебели са изработени от тежко, тъмно дърво.

Стените са изрисувани в съгласие с византийската и блискоизточната традиция, с видимо предпочитание към червени тъкани и злато.

Завала наблюдава образа на сладна девица — една от няколкото, красящи стените — и казва:

— Като се върна, ще си преустромя жилището в стил „харем модерн“.

Остин не може да си представи един съветски командир на подводница, с челюсти на булдог, наред тази декадентска обстановка.

— Вероятно някой така си представя бардаците от викторианската епоха.

Независимо от празните приказки, и двамата са нащрек. Остин не е забравил дивото насилие, което го посрещна на този гостоприемен бряг. От сегашната тишина кожата му настръхва. Продължават да разглеждат покоите и стигат накрая до дебела дървена врата, резбована с множество орнаменти, сред които се мъдри буквата „P“.

Завала разглежда античната брава и бързо изважда калъф от мека кожа, чието съдържание би довело до арестуването му в повечето

цивилизовани страни. Избира си един особено голям инструмент.

— Това трябва да свърши работа — решава той. — Оpipва с ръка яката врата и панти. — Сигурно държат нещо ценно вътре, но защо не са монтирали по-сигурна брава? — Човърка малко в добре смазания механизъм, който се отваря с ядно щракване.

Остин долепя ухо до вратата. Не чува нищо и хваща дръжката. Спира за момент с мисълта, дали пък всяка тяхна стъпка не е била проследена от скрити камери, а сега зад вратата ги очаква банда главорези, изгарящи от нетърпение да им забият куршум в сърцето или кинжал в окото. Устните му се свиват в горчива усмивка. Дали в сърцето или в окото — смъртта му е в кърпа вързана.

Остин не може да си спомни кой бе казал, че няма по-добра защита от нападението, но винаги е смятал този постановка за отлична. Дръпва петлето на пистолета, кимва към Завала, отваря рязко вратата и се хвърля през нея.

[1] U-2 — американски разузнавателен самолет, летящ на 20 000 метра височина, смятан за недосегаем за зенитните установки от времето си. Свален изненадващо от руска ракета, при което е пленен пилотът Гари Пауърс. ↑

[2] Трал — специална рибарска мрежа, която се тегли от голяма лодка или кораб. ↑

[3] Клуб „Медитеране“ — голяма туристическа компания, която разполага с хотели (клубове) по цялото земно кълбо, в които членовете на „клуба“ получават общо взето унифицирани услуги. ↑

[4] Гуантанамера — популярна по цял свят и често аранжирана наново кубинска песен. ↑

Черната лада с карирана ивица отстрани подскача по неравния път, а всеки болт на измъчената и рама вие с болка и протест. Дупчестата алея минава сред високи борове, за да стигне до група хижи в селски стил, скупчени на брега на Черно море. Таксито продължава да се полюлява върху отслабналите си ресори, дори и след като Пол и Гемей Траут измъкват с мъка тела от задната му седалка. Вземат торбите си от покрива на колата и се разплащат с шофьора. Таксито поема назад, потънало в облак прах, а вратата на най-близката хижа се отваря с трясък. През нея изскача мъжага, чийто рев разлюлява дърветата.

— Траут! Не вярвам на очите си. — Той го дарява с меча прегръдка. — Радвам се да те видя, приятелю! — Тупа Пол по гърба.

— И аз се радвам, Влад — отвръща Траут, като се изхитря да не изпусне въздуха от дробовете си при поредния удар. — Това е жена ми, Гемей. Гемей, запознай се с професор Владимир Орлов.

Професорът протяга прилично на пушен бут ръчище и прави опит да чукне петите на кожените си сандали.

— Удоволствие е за мен да се запозная с вас, Гемей. Вашият съпруг ми е разказвал много за прекрасната си жена, докато лочехме бира в „Капитан Кид“.

— И за вас съм чула доста нещо, професор Орлов. Пол много пъти е споменавал, как хубаво сте си прекарвали в Уудс хол.

— Имаме прекрасни спомени и двамата. — Обръща се към Пол: — Наистина е красива и очарователна, каквато си я представях. Късметлия си ти.

— Благодаря. Искам да ти кажа, че твоето място в бара е празно.

— Значи остава да се реши кога? Как вървят нещата в Океанографския?

— Бях там до преди няколко дни. Все гледам да си ходя у дома между две поредни задачи в НАМПД. Уудс хол не се е променил с нищо, откак ти беше там.

— Как ти завиждам. В качеството си на просияшка страна, Русия няма пари за чисто научна дейност. Даже такава авторитетна институция като Ростовския държавен университет трябва да проси непрекъснато. Пак добре, че ни позволиха да използваме това място за нуждите си.

Гемей оглежда хижите и блещукащата между дърветата вода.

— Но тук е чудесно! — възкликва тя. — Напомня ми за старите колониални хижи край Великите езера, където съм израсла.

— По съветско време са се използвали като летовище за старши офицери и техните семейства. Има и тенис корт, обаче настилка е същата като на луната. Докарахме тук студенти, които хвърлиха огромен труд за възстановяване на хижите. Идеално място за нас, учените, да се оттеглим „за размисъл“. — Той грабва саковете. — Елате да ви покажа къде ще спите.

Орлов ги повежда по засипана с борови иглички алея към една постройка, която блести с новата си бяла и зелена боя. Остава торбите на верандата и отваря вратата пред семейство Траут. Едностайната хижа е обзаведена с две двуетажни легла, груба маса, умивалник с помпа за вода и газов котлон. Орлов приближава мивката и помпи.

— Водата е чиста и студена. Винаги дръжте по малко в това канче за обезвъздушаване на помпата. Навън има душ. Тоалетната е на гърба на къщата. Малко е примитивно наистина.

Гемей оглежда обстановката.

— Вижда ми се доста уютно.

Пол отбелязва:

— Ние се натрапихме, професоре. Трябва да сме благодарни, че не ни настанявате на поляната.

— Дрън-дрън! Да не съм чул такива приказки. Сигурно ще искате да се преоблечете. — Професорът носи размъкнати шорти и червен потник. — Както сами виждате, тук не се спазва строг етикет. Когато се пригответе, елате обратно по пътеката до главната поляна. Ще ви чакам.

След като професорът се оттегля, те пълнят умивалника и се измиват. Гемей сменя модните си панталони и блуза с шорти и блуза, с инициалите на Океанографския институт, където се запозна навремето с Пол. Пол сваля немачкаемия блейзър и широки панталони в цвят каки, като и една от крещящите си папийонки, които боготвори. Сменя

всичко това с бежови шорти, тъмносиньо поло и маркови сандали. После крачат назад между боровете.

Орлов е седнал край дървена маса в сянката на боровете. Потънал е в разговор с двойка на средна възраст, които представя като Наташа и Лео Арбикови — физици. Те говорят слабо английски, но имат слънчеви усмивки. Орлов обяснява, че има още много учени и студенти, които са пръснати из гората по задачи или просто за да четат на спокойствие. От недрата на огромна хладилна чанта той измъква пресни плодове, хайвер, пушена съомга, студен борщ, шише вода и друго с водка. Американците опитват храната, но се задоволяват с вода, като оставят силното питие за по-късно. Професорът не проявява подобна предпазливост и се налива с водка, без видим външен ефект.

— Помага ми да се концентрирам — съобщава той, като отмива с огнена вода лъжичка хайвер в гърлото си. Отново тупва Пол по гърба. — Това е направо невероятно — да те видя тук, приятелю. Така се радвам, че се обади.

— Чудесно е да те видя, Влад, макар да се добрах до теб с доста мъка.

— С външния свят ни свързва един-единствен телефон. Това му е хубавото на това място. Забравен свят. Само ние — старите динозаври. — Той се тресе от смях на шегата си. — Почти не ни плащат, но ние пък провеждаме евтини експерименти. — Той вдига бутилката, заобля устни и си налива нови два пръста. — Но, стига за мен. Кажете, какво ви води на Черно море?

— Чувал си за кораба на НАМПД „Арго“.

— Естествено. Даже съм бил на борда му. Преди няколко години. Страхотен кораб. Но от НАМПД не може да се очаква нещо по-долнокачествено.

Пол кима утвърдително.

— Двамата с Гемей провеждаме проучвания по една обширна тема, поставена пред „Арго“. Сетих се, че работиш в университета и си казах, я да взема да му се обадя.

Остин поиска от двамата Траут да поразровят около АТАМАН ИНДЪСТРИЗ, докато те със Завала се повъртят около базата. Главната квартира на компанията се намира в пристанищния град Новоросийск, разположен на североизточния бряг на Черно море. Пол моментално се сети за Орлов, който бе гостувал в Океанографския преди време и за

когото знаеше, че преподава в Ростов, недалеч от Новоросийск. Когато му се обади, професорът заяви, че никога няма да му прости, ако не му отиде с Гемей на гости.

— Лесно ли се добрахте до тук? — пита той.

— Не съвсем. С голям късмет намерихме в последния момент билети за Новоросийск. От университета ни уредиха такси, с което се дотърсихме. — Пол се оглежда. — Я да видим дали се ориентирам правилно. Намираме се между Ростов и Новоросийск, нали?

— Точно така. Новоросийск е нефтеното пристанище на Кавказ. Той е също така град герой, пълен с грозни паметници, посветени на народната съпротива срещу окупатора, по време на Великата отечествена война. — Орлов се обръща към Гемей: — Пол се хвали много с уменията ви на морски биолог. С какво се занимавате напоследък?

— Преди да пристигнем на Черно море, изучавах вредното влияние на замърсяването върху кораловата популация край бреговете на Флорида.

Орлов клати глава.

— Значи руснаците не сме единствените екологични варвари. Аз също се занимавам с проблемите, които поставя замърсяването в Черноморския басейн. А ти Пол?

— Аз бях в Уудс хол, където участвах в едни разработки, свързани с дълбокодънно минно дело. Всъщност четох, че една от вашите водещи компании в тази област се намира в Новоросийск.

Лукавството не е сред силните страни на Пол. Той има открития нрав на янки и се чувства ужасно неудобно, когато крие истината, особено от приятел. Но захвърленото с притеснение семенце попада в плодородна почва.

— Океански рудодобив? Сигурно имаш предвид АТАМАН.

— Май това беше. Сигурен съм, че четох някъде.

— Бих се изненадал, ако не си. АТАМАН е нещо огромно. Започнаха като конгломерат в минната индустрия, но бързо осъзнаха перспективите на морското дъно и сега корабите им шарят по цялото земно кълбо.

— Това е разумен ход, с оглед предстоящия недостиг на суровини.

— Така е, но по-малко известно е, че компанията е водеща в световен мащаб в добива на метанов хидрат от морското дъно.

— Мисля, че това не се споменаваше в статията.

— АТАМАН гледа да не излиза много-много на показ. Руският капитализъм е все още в стадия на дивото натрупване. Ние не разполагаме със законодателството, което осигурява прозрачност при вас. Впрочем, това надали поражда някаква особена разлика. При хилядите работещи в АТАМАН не виждам как може да се опази каквато и да било тайна. Компанията построи огромна флотилия от кораби чудовища, които ще се използват за добив на огнен лед.

— Огнен лед? — обажда се Гемей.

— Някой измисли този термин за метановия хидрат — обяснява Пол. — Залежи от него има по цялото дъно на световния океан. Прилича на заскрежен сняг, само че гори.

Орлов продължава:

— Всеизвестно е, че съветските учени претендират да са изобретили всичко — от електрическата крушка до компютъра, но в дадения случай, трябва да им се признае приоритета. Първите находища бяха открити в Сибир. Тогава нарекоха веществото „блатен газ“. Някои американски учени бяха въодушевени от перспективите и след известни проучвания откриха огнен лед под морското дъно.

— Край брега на Южна Каролина, ако не се лъжа — казва Траут. — Уудс хол също извърши няколко потапяния с дълбоководни апарати и откри изтичащ газ през пукнатини на дъното.

— Има ли стопанско приложение?

Орлов понечва да си сипе още водка, но размисля и блъска шишето на страна.

— Възможностите са невъобразими. Общото количество на метановия хидрат, което съдържа земята, крие в себе си повече енергия, отколкото всички останали горива, взети заедно.

— Тоест, можем да го разглеждаме като заместител за петрола и природния газ?

— Ни повече, ни по-малко — в американските научни издания го наричат „гориво на бъдещето“. От него могат да се изкарат трилиони и затова толкова много хора са насочили апетитите си натам. Но техническите предизвикателства са също огромни. Веществото е летливо и бързо се разпада, щом бъде извадено от естествената си

среда на огромно налягане и отсъствие на кислород. Който овладее процеса на добив, владее бъдещата енергийна база на света — заключава Орлов. Широкото му чело се покрива със ситни бръчици. — Кое то не е добре.

— И защо?

— АТАМАН е притежание на един-единствен амбициозен бизнесмен, на име Михаил Разов.

— Сигурно е приказно богат — отбелязва Гемей.

— Въпросът не е само в това. Разов е сложна личност. Държи делата си забулени в пълна тайна, но обществените му изяви са широко известни в Русия. Убеден противник на начина, по който се управлява страната, той печели непрекъснато последователи.

— Икономическите гиганти с политически амбиции не са екзотика дори за САЩ — казва Гемей. — Ние често избираме баснословно богати мъже за губернатори, сенатори и президенти.

— Бог да ни е на помощ, ако у нас дойде на власт някой като Разов. Той е фанатизиран националист, а в устата му е само славното минало, което трябва да бъде възстановено.

— Пък аз мислех, че с комунизма е свършено.

— С комунизма да, но Разов има предвид друг вид олигархия. Той е убеден, че Русия е достигала най-високите върхове в развитието си по време на царете: Петър Велики, Иван Грозни. Не излага твърде ясно подробностите на своята доктрина, което кара хората да се опасяват. Задоволява се само с твърдението, че иска да види миналото величие, въплътено в днешна Русия.

— Такива като него минават и заминават — отсъжда Пол.

— Дай боже, но в този случай не съм много убеден. Той притежава вроден магнетизъм, а опростенческите му формулировки се оказват примамливи за руската душа.

— Какво е „Атаман“ — град или някаква област?

Орлов се усмихва.

— Думата означава казашки командир. Разов е казак по рождение. Повечето време прекарва на борда на една фантастична яхта. Името ѝ е „Казачество“. Не би било зле да я видите! Плаващ дворец. В момента е закотвена недалеч от тук. — Орлов показва златните си зъби. — Стига вече за политика. Има и по-приятни теми за обсъждане. Първо, искам да помоля да ме извините за известно време

— имам някои неотложни неща за довършване. След час-два съм напълно свободен. Междувременно можете да се попечете на плажа.

— Все ще намерим какво да правим, не се притеснявай.

— Чудесно. — Орлов става, ръкува се с Пол и прегръща Гемей.
— Ще се видим по-късно и ще си говорим цяла нощ. — Семейната двойка на средна възраст също се оттегля и те остават сами. Пол предлага да разгледат брега.

Дълбокото синьо море е на хвърлей от лагера. На около тридесет метра от брега виждат самотен плувец. Брегът е каменист и не става за лягане, а пръснатите по него метални пейки са нажежени като скари. Докато Гемей търси място да се излегне, Пол тръгва покрай водата. След малко се връща.

— Открих нещо интересно — казва той и я води към миниатюрно заливче, където на суша е изтеглена лодка с мощен двигател. Бялата ѝ боя се лющи, но самото корито изглежда напълно здраво. Извънбордовият двигател е „Ямаха“, а в резервоара има гориво.

Гемей прочита мислите на мъжа си.

— Да не искаш да я отмъкнеш?

Траут сочи излизацията от водата младеж.

— Да попитаме онзи мъж.

Двамата отиват към младежа, който се бърше с хавлия. Когато го поздравяват, той казва усмихнат:

— Значи, вие сте американците.

Пол кимва и представя себе си и Гемей.

— Аз се казвам Юри Орлов — казва на свой ред руснакът — Познавате баща ми. Студент съм в неговия университет. — Английският му е с американски акцент.

Ръкува се с двамата. Юри е висок и кльоцав, около двадесет годишен, със сламено рус перчем и големи сини очи, които изглеждат още по-големи, заради очилата в рогови рамки.

— Чудехме се, дали би могло да се поразходим с моторницата — казва Пол.

— За приятелите на баща ми няма забранени неща — отговаря усмихнат младежът.

Той изтиква лодката във водата и дърпа стартовото въженце. Двигателят кихва и замлъква.

— Този мотор е с характер — извинява го студентът. Потрива длани, завърта обогатителя на горивната смес и дърпа пак. Ямахата кашля гневно и поема равномерно. Семейството се качва в лодката, а Юри я блъска леко и скача върху кърмата.

Очите на Остин свикват бързо с полумрака. Острият мирис на тамян му напомня за древна византийска катедрала или манастир, каквито е виждал в Гърция. В специално пригодени ниши, в грубо измазаната стена, са разположени газени светилници от злато и стъклопис. Навсякъде има прекрасни икони. Извитият таван е укрепен с яки дъбови греди. Стол с висока облегалка е обърнат към олтар, разположен в дъното на помещението.

Двамата приближават. Олтарът е покрит с пурпурна тъкан, върху която е извезана със злато буквата „Р“. Върху олтара дими кадилница. Върху стената над олтара е закачена лампа, чиято жълта светлина пада върху снимка, в рамка от чисто злато.

На снимката са запечатани седем души. От чертите им личи, че двамата възрастни и петте деца са едно семейство. От лявата страна е застанал прав брадат мъж, в парадна военна униформа с богата украса. Върху гърдите му личат медали.

Слабичко и бледо момче с моряшко костюмче е застанало отпред. До него са наредени три момичета в юношеска възраст и едно по-малко. Всичките са скупчени около седнала жена на средна възраст. Чертите на децата съвместяват широкото чело на бащата и овала на майчиното лице. На преден план се вижда ниска колона, чийто капител е увенчан с великолепна корона.

Тя е масивна и очевидно не е предназначена за продължително носене. Инкрустирана е щедро с рубини, диаманти и смарагди. Всички те блестят като малки пламъчета дори и от черно-бялата фотография. Двуглав орел е впил нокти в земното кълбо.

— Тази дрънкулка не ще да е съвсем евтина — отбелязва Завала, като се навежда, за да разгледа по-добре снимката. — Всички имат толкова нещастен вид.

— Сигурно предчувстват какво ги чака — обажда се Остин. Прокарва пръсти по златната буква и добавя: — „Р“ ще рече „Романови“. — Оглежда помещението. — Това е светилище, в памет

на Николай II и неговото семейство. Момченцето е престолонаследник и би следвало да стане цар, ако не бе застреляно заедно с останалите членове на семейството.

Остин сяда на стола с висока облегалка и когато се отпуска назад, в пространството се разнасят дълбоки гласове на мъжки хор. Религиозният химн изпълва помещението и отеква от стените. Остин скача от стола като изхвърлен от пружина и песента мигом секва.

Завала съзира изненаданата физиономия на Кърт и се засмива:

— Малко друса, нали?

— Хитро — отбелязва Кърт и натиска облегалката с ръка. — Песента се чува отново и спира, щом отпуска ръка. — Механичен прекъсвач, който дава свършено друг смисъл на израза „музикален стол“. Искаш ли да опиташ?

— Не, благодаря. Моят музикален вкус дърпа повече към салсата^[1].

— Ще трябва да помисля за колекцията си от съвременен джаз. — Остин поглежда вратата. — Нямаме повече работа тук. Дори и най-тъпият плъх не би се оставил да го загащят на такова място.

Излизат от печалното светилище на царското семейство и се връщат при стълбата. Изкачват още един етаж, за да се окажат в друго казармено помещение, което не се отличава от първото, освен с това, че е невероятно разхвърляно, а във въздуха се носи смрад на некъпани тела и развалена храна.

— Пфу! — възмущава се Завала.

Остин бърчи нос.

— Нещата трябва да се разглеждат откъм положителната им страна — тук не ни трябва куче, за да проследим миризмата.

Тръгват по широк коридор, който се издига нагоре също като рампа в подземен гараж. Не след дълго вонята от спалното помещение е отвята от свеж полъх. Естествената светлина, която блика иззад недалечен завой, кара да избледнеят жълтите кръгове, хвърляни от лампите на тавана.

Коридорът свършва с широко отворена стоманена врата. Къс мост води към нещо като склад или гараж. Бетонният под е осеян с маслени петна и изпражнения на дребни животни. От купчина боклук Остин измъква пожълтял брой на „Правда“. Рунтавите вежди на Леонид Брежнев личат на първата страница.

Остин захвърля вестника и приближава един прозорец. В железната рамка не е останало и парче стъкло, което да пречи на погледа. Виждат се няколко стоманени конструкции. Складът е част от цял комплекс изоставени сгради. Остин ги е виждал вече от въздуха. Те са покрити изцяло с ръжда, а покривните греди са се огънали под тежестта на годините. Бетонните стени са обрасли в зеленина.

Завала изсвирва остро. Той гледа през насрещен прозорец. Като се провира през боклуците, Остин отива при него и надниква навън. Постройката е разположена върху ниско възвишение над огромно, обрасло с бурени поле, чиято форма е груб правоъгълник, леко вдълбан като огромна сапунерка. В единия край стърчи ръждива футболна врата. Явно игрище, използвано някога за разтуха на пристигащите подводни екипажи.

Сега трите страни на полето са пълни с конници. Четвъртата, открита към постройките, е оставена празна. Остин разпознава сивите рубашки и черни панталони на казаците, които го свалиха. Сега броят им е поне три пъти по-голям и погледите на всички са насочени към центъра на игрището.

— Защо не ми каза, че ще посетим клуб по поло? — сърди се Завала, със зле имитиран английски акцент.

— Искан да те изненадам — отвръща Остин, загледан в скупчената насред полето групичка. — Дошли сме навреме за последната чука^[2]. Ела с мен и ще те запозная с приятелчетата, които срещнах при първото си идване тук.

Остин и Завала се измъкват от сградата и стигат с пълзене до края на игрището, където бурените разреждат. Кърт отстранява с ръка треволяка, за да види по-добре тримата конника, които се втурват откъм трите страни на игрището към групичката мъже в средата. Те се носят в галоп, надали кръвожадни викове, за да спрат току пред краката на хората и започват да ги обикалят в кръг, като апахи дилижанс. С всяка обиколка скъсяват разстоянието. Конските копита хвърлят пръст, а ездачите се навеждат встрани и нанасят страховити удари с бичове.

Остин бързо схваща едностранчивите правила на играта. Казаците се стремят да разпръснат групата и да подгонят хората по отделно. Четвъртата страна е оставена нарочно отворена, за да изкуши някого да побегне натам. Но този замисъл не дава плод. При всяка

следваща обиколка, групата се сплотява все по-гъсто, също като стадо зебри, нападнато от лъвовете.

Тримата казаци се връщат на изходни позиции, с дивашки викове. Остин очаква нова, може би по-многобройна атака. Но вместо това, от редиците излиза самотен конник и повежда коня си ходом като на утринна разходка.

Остин засенчва бинокъла с длан, за да не отрази слънчевите лъчи. Ездачът носи познатата кално-сива рубашка, торбести черни панталони и кожена шапка, макар да е доста горещо. Гърдите му са кръстосани от патрондаши. Тъмносивият му огромен кон има широка задница и мощни плещи като на впрегатно животно.

Остин се вглежда в дългата, рошава брада и пуска злобна усмивка. За последен път бе видял тази червенобрада физиономия, лепната за приклада на старинна пушка.

— Ето че пак се срещаме.

— Този уличен метач да не ти е приятел? — интересува се Завала.

— Бегъл познат. Разменихме погледи неотдавна.

Без да бърза, казакът преминава в параден ход и обикаля игрището, под одобрителните възгласи на останалите. След това измъква сабята си, вдига я високо над главата и надава дрезгав вик. Забива шпори в корема на животното и тръгва към средата на полето, устремен като топка за боулинг. В последния миг спира рязко коня, който прикляква на задни крака и бие отчаяно въздуха с предните.

Мъжете се дръпват назад, за да избегнат ударите на копитата. В суматохата един се препъва и пада на земята, като остава сам. Бързо скача на крака и иска да се втурне към относителната безопасност на общността, но казакът му препречва път с коня си. Мъжът финтира надясно и хуква в противоположната посока. Казакът предугажда този ход и го завръща като каубой говедо. Като не вижда друг изход, мъжът хуква към свободния край на полето.

Лицето на бегача изразява пълна решимост, макар да си дава сметка, че неговите два крака не могат да надбягат четирите на животното. Казакът не бърза да го гони, а продължава да изпълнява фигури, за радост на другарите си. Когато беглецът преполовява разстоянието, конникът се обръща към него. Той поема ходом,

преминава в тръст, а след това отново вдига сабя във въздуха и се понася в галоп.

Доловил ударите от конски копита, бегачът издува гърди като пред финиш и мобилизира сетни сили, за да изцеди още нещо от себе си. Безполезно. Конят профучава край него, казакът се накланя на една страна и сабята се спуска рязко, за да нанесе смъртоносен удар в шията. Краката на мъжа се подкосяват и той забива лице в земята. Остин псува безпомощно. Тази атака на страхливец е проведена така светкавично, че той не успява да реагира. Казакът се смее доволен, обръща коня назад и спокойно приближава центъра, в очакване друг смелчага да опита късмета си.

Остин насочва ругера в широкия гръб на ездача. Понечва да натисне спусъка, когато периферното му зрение долавя някакво раздвижване. За най-голямо негово удивление, падналата фигура се размърдва и изправя. Казакът си е играл с плячката — ударил е с плоското на сабята, за да продължи удоволствието от играта.

Конниците се развикват. Червенобрадият се преструва, че не разбира за какво става дума, след това се обръща и демонстрира престорена изненада. Разтваря ръце, за да изрази учудването си от това възкресение, след това тръгва напред. Беглецът е почти стигнал края на игрището. Остин си дава сметка, че казакът няма да го пусне в сградата, където би го стигнал значително по-трудно. Следващият удар ще бъде последен.

Завала губи търпение.

— Айде де, какво чакаш? — Вдига оръжието си и го насочва в гърдите на казака.

Остин слага ръка върху ствола на оръжието и казва:

— Недей! — После се изправя в цял ръст.

Когато бягащият го забелязва, обляното му в пот лице се изкривява от изненада. Видял пътя си за бягство отрязан, той рязко спира. В същото време и червенобрадият съзира Остин. Той задържа коня, надвесва се над главата му и вперва поглед в широкоплещия мъж, с необикновен цвят на косата. Кърт вижда омраза в погледа му. Конят пръхти и нервно рие с копито. Загубил интерес към беглеца, казакът изправя коня на задни крака и изпълнява пирует. След това симулира атака, колкото да обърне назад, видял, че Остин не отстъпва.

Кърт седи с ръце зад гърба, като дете, което крие откраднат сладкиш. Изважда лявата и прави приканващ жест. Озадачената физиономия на ездача се разтяга в доволна усмивка. Тази нова игра му харесва. Приближава предпазливо.

Остин отново махва с ръка. Окуражен, ездачът приближава още. Остин се усмихва като котарак от детска книжка, съзрял мишле. Ездачът надава рев и се устремява напред.

Все още усмихнат, Остин изчаква разстоянието да се скъси достатъчно, за да направи всеки пропуск изключен, а после показва ругера. Стиснал с две ръце тежкия револвер, той го насочва в пресечната точка на патрондашите.

— Това ти е заради Мехмед! — пояснява той и натиска спусъка.

Револверът излайва кратко. Масивният куршум попада в гръдната кост и пръсва ребрата, като парченца от тях се забиват в сърцето. Казакът умира, още преди пръстите му да изпуснат юздите. Конят продължава към Остин, оцъклил подивели от страх очи. Кърт се проклина, че не се е хванал на работа миг по-рано.

Подплашен от застаналия на пътя му човек и като не усеща никаква команда от юздата, животното се отклонява встрани. Твърдата като скала задница блъска Остин като стенобойна машина и го събаря. Той отхвърква няколко крачки назад, за да се приземи върху лявата си страна. Спрял да се търкаля, той прави опит да се изправи, но едва успява да застане на едно коляно. Целият е в прах, а едната му страна е мокра от конската пот. Завала бърза при него и му помага да стане. Когато замъгленото зрение на Кърт се избистря, той поглежда към полето, в очакване да види казашката лава.

Но времето сякаш е спряло.

Смаяни от внезапната кончина на водача си, казаците седят на седлата, неподвижни като статуи. Мъжете насред игрището също не помръдват. Остин изплюва малко пръст. С бавна и решителна стъпка той отива до мястото, където е изпуснал револвера и го вдига от земята. Провиква се към беглеца да влезе в склада. Заповедта раздвижва мъжа и той хуква нататък.

Видели спасяващия се свой другар, останалите хукват подире му в безредна тълпа. Остин и Завала подвикват окуражително и сочат сградата. При вида на мъртвия си водач и бягащата плячка, казаците надават вой и тръгват с вдигнати саби към Остин и Завала. Двамата се

любуват неподвижни на дивата красота, която представлява казашката лава.

— У-ха! — възкликва Завала. — Също като в стар уестърн.

— Дано не се превърне в римейк на „Последния рубеж на Къстър^[3]“ — отвърща Остин с тънка усмивка.

Той вдига ругера и стреля. Челният ездач се разделя със седлото. Пушкалото на Завала се разтриса и на земята има второ тяло. Останалите не отслабват устрема на атаката, с ясното съзнание за своето числено превъзходство. Нов залп и още двама на земята.

Казаците са смели мъже, но лишени от самоубийствен комплекс. Един по един увисват до туловищата на конете си, за да не са толкова лесни мишени. Докато Остин и Завала се приспособяват към новата тактика, един кон се стоварва на земята и ляга странично.

Остин решава, че животното се е спънало, но веднага вижда залегналия зад коня ездач, който стреля по тях. Примерът е бързо последван от други. Останалите на седлата се пръсват встрани, за да нападнат по фланговете като рамене на клещи. Остин и Завала се хвърлят на земята. Над главите им като разярени оси свистят куршуми.

— Това е автоматично оръжие! — сърди са Завала. — Нали каза, че имат само мускети и копия?

— Как можех да знам, че са обрели оръжейна изложба?

— Ами нали разчитаме на предварителните данни.

Отговорът на Остин е удавен от автоматични откоси. Дватама със Завала стрелят един-два пъти; колкото да не е без хич и се оттеглят пълзешком в сградата. Казаците посипват района с куршуми. Решили, че противникът е неутрализиран, те се мятат на седлата и продължават прекъснатата атака.

Скрити зад дебел бетон, Завала и Остин се прицелват внимателно и още двама тупват на земята. Разбрали грешката си, ездачите бързо обръщат конете и се оттеглят към средата на терена за прегрупиране.

Като се възползва от моментното прекъсване, Остин се отделя от прозореца и поглежда групата мъже. По-окаяни нещастници не му се е случвало да види. Работните им костюми са загубили цвят от мръсотия. Смачкани и мазни, те висят по телата им на парцали. Дълбоко хлътналите им от изтощение очи гледат отчаяно. Първият беглец, изпитал на гърба си казашкия гняв, идва при Остин.

Униформата му е скъсана на лактите и коленете и цяла в прах. Върви обаче със стегната, горделива походка като на парад.

Младежът отдава отривисто чест и казва:

— Мичман втори ранг Стивън Крайсман от екипажа на подводна лодка NR-1, от състава на американските военноморски сили.

Остин бърка под дрехата си и вади бейзболната шапка, намерена от Завала в руската подводница.

— Може би ще върнете това на собственика му — казва той, като я подава на мичмана.

— На капитана е. Къде я намерихте? — пита Крайсман, вперил поглед в шапката, сякаш я вижда за първи път.

— Партньорът ми я откри в една руска подводница.

— Кои сте вие, момчета? — пита младият мъж.

— Аз съм Кърт Остин, а онзи до прозореца е партньорът ми Джо Завала. Служители сме на НАМПД.

Ченето на мичмана се удря в адамовата му ябълка. Със своите стоманени погледи и димящи оръжия, двамата спасители на него и другарите му приличат повече на командоси, отколкото на учени.

— Представа нямах, че НАМПД разполага със специални части за бързо реагиране.

— Не разполага. Ранен ли сте?

— Ако пренебрегнем усещането, че съм прегазен от булдозер, много съм си добре — отвръща той, като разтрива удареното от сабята място. — За известно време ще трябва да се откажа от носенето на вратовръзка. Може и да ви прозвучи глупаво, мистър Остин, но какво търсите тук, вие и другарят ви?

— Аз питам пръв. Според последните ми данни, вашата лодка търсеше грънци по дъното на Егейско море.

Младежът свива рамене.

— Това е дълга история.

— Не разполагаме с много време. Вижте дали не можете да съберете събитията в тридесет секунди.

Крайсман се усмихва.

— Ще направя каквото мога.

Поема си дълбоко дъх и започва да разказва:

— Имахме на борда гост, учен на име Поласки. Той извади неочаквано оръжие и установи контрол над лодката. Закачиха ни на

гърба на гигантска подводница. Всичко това е направо невероятно. — Той млъква за миг, като очаква скептична реакция. След като такава липсва, младият човек продължава: — Прехвърлиха ни на спасителен кораб. Накараха ни да работим в един потънал товарен кораб. Рискована работа с използване на дистанционно управляеми манипулатори. После голямата подводница ни докара тук. Капитанът и пилотът останаха в NR-1. Затвориха ни под земята. Когато ни изведоха днес на открито, решихме, че ще се връщаме в NR-1, но те ни изкараха на онова поле. Охраната ни изчезна някъде, а тези с кожените шапки започнаха игра с нас. — Той отново разтрива врата си. — Кой са тези кучи синове?

Завала дава знак на Остин.

— Съжалявам — казва той. — Трийсетте секунди май свършват.

Остин приближава и Джо му подава бинокъла.

— Членовете на конния клуб се разправят за нещо — съобщава той.

Остин поглежда през бинокъла групата казаци, все още скупчени наред игрището. Част от ездачите са спешени и размахват едно ръце.

Остин оставя прибора и казва:

— Може би си разменят готварски рецепти, но според мен, по-скоро искат да включат имената ни в пазарния списък на готвача си.

Завала има вид на човек, измъчван от зъбобол.

— Много изящно се изразяваш. Как ли да избегнем тази чест, без да ги обидим прекалено дълбоко?

Хванал брадичка в размисъл, Остин отговаря:

— Имаме две възможности. Можем да хукнем към морето и да се отдалечим с плуване, като разчитаме на вероятността, нашите разгневени домакини да не прекъсват разправията си. А можем и да потънем вдън земя.

— Сигурен съм, че и сам виждаш проблема, пред който сме изправени — казва Завала. — Ако излезем на открито, ще ни отстрелят като на стрелбище. Ако се върнем под земята, имаме апарати само за двама.

Остин кимва.

— Предлагам смесена тактика. Ти и останалите бягате към брега. Аз оставам и ако ездачите нападнат, ще ги увлека надолу в базата, където не могат да се възползват от преимуществото, осигурено от

конете. Ще се измъкна по пътя, по който пристигнахме. Също като рибка през дупка в мрежата.

— Шансовете за успех са много по-високи, ако сме двама и се пазим взаимно.

— Някой трябва да охранява групата. Те са доста изтощени.

Мичманът ги приближава.

— Простете, че ви подслушвам. Аз имам курс при „тюлените“^[4]. Позагубил съм тренинг, но все още мога да изведа хората от тук.

Остин преценява степента на решимост, изразена от квадратната челюст и решава да не губи време в спорове.

— Добре тогава, така да бъде. Бягайте към брега и плувайте навътре. Ще ви вземе една рибарска гемия. Ние ще ви прикриваме, докато можем. Тръгвайте!

Дори и да се е запитал, как Остин успя да уреди евакуацията по море, младежът не казва нищо. Той поздравява с отсечен жест и бърза при другарите си. Измъкват се през един прозорец откъм, гърба на постройката. Докато Завала ги придружава до брега, Остин остава на пост. Казаците още не са се разбрали. Кърт включва радиостанцията и вика Кемал.

— Всичко наред ли е? — пита капитанът. — Чухме изстрели.

— Нищо ни няма. Чуйте ме внимателно, капитане. След малко ще забележите едни хора да плуват откъм брега. Приближете колкото е възможно и ги вземете на борда.

— Ами вие и Джо?

— Ние ще излезем по обратния път. Пуснете котва по-настрана и ни изчакайте! — Остин прекъсва връзката. Нещо привлича вниманието му.

Когато Завала се връща, Кърт е отвън.

— Изпратих ги до дюната. Вече трябва да са във водата.

— Предупредих Кемал. — Посочва нагоре, където нещо блещука под слънцето. — Какво е това, според теб? — Предметът пораства от глава на топлийка до насекомо. Чува се ритмичен шум.

— Защо не ми каза, че казаците имат и военновъздушни части?

Остин наблюдава приближаващия хеликоптер през бинокъла. През отворената му врата виси Ломбардо с камера в ръце.

— Ах това мръсно свинско копеле!

Завала поема бинокъла, а машината се завърта и показва другата си страна. Той разглежда застанала там фигура и хвърля странен поглед към Остин.

— Трябва ти очен лекар, драги — казва той и му връща бинокъла.

Погледнал отново, Остин псува още по-ядовито. Мургавото лице на Каела се вижда съвършено отчетливо. Хеликоптерът увисва над игрището. Водени от придобития опит, журналистите явно са инструктирали пилота да държи машината по-височко. Но те не знаят, че конниците са заменили допотопните си пушкала със съвременно автоматично оръжие. Казаците забелязват хеликоптера и без да губят и секунда, започват да го обстрелват. След миг двигателят започва да изхвърля черни облаци пушек. Хеликоптерът се разтриса, като попаднала в неочакван порив на вятъра птичка и пада от небето.

Перките са забавили въртенето до степен да се виждат по отделно, но бавното им въртене осигурява на падането парашутен ефект. Машината се спуска като лист. Съприкосновението със земята е достатъчно грубо, за да сплеска колесара, но корпусът остава невредим. Миг след удара, Каела, Ломбардо, Дънди и още един мъж се пръсват навън като пилци.

Казаците ги забелязват и яростта им избухва като вулкан. Те скачат на седлата и се втурват към беззащитната четворка в галоп. Кръвта на Остин изстива. Казаците са на секунди разстояние от жертвите си. Няма време да ги спасяват, но въпреки това той хуква нататък, с пистолет в ръка. Когато конниците започват да падат от седлата, като посичани с невидима коса класове, той е все още на тридесет метра от тях.

Така неудържимата до преди миг атака е спряна като със стена. Конниците се въртят объркани. Още и още казаци падат.

Остин забелязва движение в гората, недалеч от игрището. От нея излизат мъже в черни униформи. Те вървят бавно и уверено към конниците. Стелят в движение от рамо. Преценили огромното силово превъзходство, казаците се оттеглят в противоположна посока.

Мъжете в черно не спират преследването. Освен един. Той се отделя от другите и тръгва към Остин и Завала. Накуцва. Когато приближава, Завала вдига инстинктивно оръжие. Остин навежда дулото му към земята.

Петров спира на няколко крачки. Белегът на бузата му се откроява ярко.

— Здравей, Остин. Радост е за мен да те видя отново.

— Здравей Иван. Дори не можеш да си представиш колко се радвам пък аз.

— Мисля, че мога — отвръща Петров с безгрижен смях. — Елате с приятеля си да почерпя по водка. Можем да си побъбрим както за старото, така и за новото време.

Остин се обръща към Завала и кимва. С Петров начело, тримата тръгват през полето.

[1] Салса — типична за Латинска Америка музика. ↑

[2] Чука — част от среща по поло. ↑

[3] Къстър (1839–1876) — Джордж Армстронг. Американски генерал. ↑

[4] Тюлени — специално обучени, за изпълнението на особени задачи, части в американските военноморски сили. ↑

С високата си, суха фигура и безспорна интелигентност, Юри Орлов напомня на Пол Траут за собственото му детство, прекарано в компанията на учените от Океанографския институт. Застанал така на руля, той би могъл да мине за който и да е от рибарите в района на Кейп код. Единствените необходими допълнения към образа на младежа биха били червена бейзболна шапка и черен лабрадор^[1] в краката.

Юри извежда лодката на стотина метра в морето и оставя двигателя да работи на празен ход.

— Много ви благодаря, че ме взехте със себе си, доктор Пол и доктор Гемей. Голяма чест е за мен да бъда в компанията на двама толкова известни учени. Завиждам ви заради работата в НАМПД. Баща ми е разказвал много за Америка.

Двамата се усмихват, въпреки че младежът е осуетил плановете им да разузнаят околността. Той е така пълен с младежки ентузиазъм, а сините му очи пламтят зад роговите рамки.

— Баща ви често разправяше за семейството си в Русия — казва Пол. — Показвал ми е ваши и на майка ви снимки. Разбира се, там сте по-млад и днес не успях да ви позная.

— Според някои, повече приличам на майка си.

Траут кимва утвърдително. По време на престоя си в Уудс хол, професор Орлов бе гонил пристъпите на носталгия, като показваше гордо семейни снимки от портфейла си на всички. Още тогава Траут остана поразен от контраста между подобния на мечка професор и приличащата на върба Светлана.

— Удоволствие бе за мен да работя с човек като баща ви. Великолепен учен и прекрасен човек. Надявам се някой ден отново да работим заедно.

Юри разцъфва цял.

— Обещал е следващия път да ме вземе със себе си.

— Не би следвало да има проблеми — английският ви е превъзходен.

— Благодаря ви. Родителите ми често вземаха американски студенти да живеят у нас. — Сочи с ръка в обратна посока на онази, в която гостите биха искали да поемат. — Брегът нататък е много красив. Обичате ли да наблюдавате птици?

Гемей отговаря, че задачата им е по-друга.

— Всъщност, Юри — казва тя мило, — искахме да отидем до Новоросийск.

Удивление се изписва на лицето на младежа.

— Новоросийск? Сигурни ли сте? Но брегът в другата посока е много по-красив.

Пол се притичва на помощ:

— Във Вирджиния често наблюдаваме птици, но като океански геолог, аз се интересувам много повече от дълбокодънно минно дело. Доколкото разбрах, една от най-големите световни компании в тази област е установила централата си в този град.

— Така е. Имате предвид АТАМАН. Те са огромна корпорация. Аз самият изучавам икономика на екологичния минен добив и вероятно ще си потърся работа при тях, когато завърша.

— Е, тогава ще разберете моя интерес към дейността им.

— Напълно. Жалко, че не знаех по рано за това. Може би щяхме да уредим нещо по-добро, но и от общ поглед може да се добие представа за мащаба на дейността им. — Юри въздъхва облекчено. — Слава богу! Аз обичам да наблюдавам птици, но не чак дотам.

— Макар птиците да влизат в кръга на непосредствените ми професионални интереси, нямам нищо против да отидем в Новоросийск.

— Ами, тогава всичко е решено — заключава Пол.

Юри завърта газта и обръща лодката с широк завой. Той се движи успоредно на брега, на около половин километър от него. Не след дълго, гората започва да се разрежда, за да отстъпи място на поляни и стръмни хълмове. Плажовете отстъпват на обрасли с тръстика мочурища и речни разливи.

Пол и Гемей седят в средата на лодката, която бодро пори сините води на морето. Тя е дълга около шест метра и е построена здраво като танк — от занитени един към друг метални листове. Юри не спира да

им показва различни забележителности по брега. Двамата кимат с разбиране, макар пукотът на двигателя и пляскането на корпуса по водата да поглъщат повечето думи.

Първоначалните резерви на Гемей и Пол за присъствието на Юри се разсейват бързо — той владее съвършено управлението на чувствителния мотор и познава в подробност крайбрежието. Сами биха се справили значително по-трудно с навигацията в оживеното пристанище. Откриването на АТАМАН щеше да е почти невъзможно без водач. Колкото по-навътре влизат в залива, толкова по-очевидно става стратегическото местоположение на града. Кораби влизат и излизат от пристанището в непрекъсната колона. Този морски парад включва всички съществуващи съдове: танкери, контейнеровози, товарни и пътнически кораби, ферибот, изследователски кораби.

Юри се държи на почтително разстояние от големите кораби и пенестите им дири, заплашващи да катурнат лодката. Брегът става все по-гъсто застроен. Издигат се високи корпуси, зърнени силози и елеватори, димящи комини. Юри забавя хода на лодката.

— Историята на града е много богата — отбелязва той. — На всяка крачка, човек се натъква на някакъв паметник. Тук свършва и революцията през 1920 година, когато флотът на съюзническите сили евакуира остатъците от Бялата армия. Това е и едно от най-големите пристанища на Русия. По тръбопроводи от Северен Кавказ, тук пристига нефт. Ето там е нефтеното пристанище.

Пол наблюдава тъмната повърхност на водата.

— Това е дълбоководно пристанище, ако се съди по размера на някои кораби — отбелязва той.

— То никога не замръзва. Основно пристанище за търговския обмен между Русия и Средиземноморието, както и останалата част на Европа, но обслужва също така Африка, част от Азия и района на Персийския залив. Пристанищните съоръжения са последна дума на техниката. Всъщност, пристанището се дели на пет части: три участъка за сухи товари, нефтеното пристанище и пътническият терминал. Вие сами пристигнахте със самолет, така че е излишно да ви осведомявам за универсалните връзки на града с останалия свят.

— Ясно е защо „Атаман индъстриз“ са го избрали за център на операциите си — се обажда Гемей.

— Сега ще ви покажа нещо — казва Юри.

Той увеличава скоростта и насочва носа към обширен участък на брега, от който шест дълги бетонни кея се вдават в залива. Към тях са пристанали шест големи кораба. Зад кейовете се виждат огромни пристанищни съоръжения: кранове, стопански постройките, пристанищни кранове, биги и гигантски товаро-транспортни машини. Около тях, като трудолюбиви насекоми, пъплят трактори, фадроми и мотокари.

— В коя част се намира АТАМАН? — пита Гемей.

— Всичко това е АТАМАН — отговаря с широка усмивка Юри.

Гемей подсвирва удивена.

— Че това тук е по-голямо от някои известни пристанища.

— Корпорацията разполага със собствена флота влекачи, танкери и кораби за насипни товари. Виждате ли онези гигантски кранове? Това е корабостроителницата им. Всички свои кораби си строят сами. Така имат възможност да контролират качеството на изпълнението, както и стойността. — Той свива вежди и се оглежда, като да е загубил нещо. — Много странно — пристанището им е фактически празно.

Пол разменя объркан поглед с жена си.

— На мен не ми изглежда такава. Я погледнете цялото това движение. А и на пристаните виждам поне пет огромни кораба.

— Това са малки кораби, според представите на АТАМАН. Щеше ми се да ви покажа океанските им сондажни съоръжения. Те изглеждат така, като че ли пробият земята по цялата ѝ ос. Всяко едно от тези плаващи съоръжения прилича на среден по размери град.

— Може би всички работят в момента.

— Може би — отвърща младежът скептично. — Но не ми се вярва. Те имат толкова много съдове, че през цялото време една голяма част от тях се намира тук за поддръжка и ремонт. Кейовете никога не стигат за всичките. — След малко забелязва нещо и допълва: — Нищо, сега ще ви покажа нещо също толкова интересно.

Юри държи същия курс, докато отминават главните кейове и тогава се насочва към един значително по-къс. Там е привързана луксозна яхта, с дължина около сто и тридесет метра. Блестящата белота на корпуса е подчертана от черни линии по бордовете. Надстройката е с изключително елегантни форми и наклонена назад. Носът е оформен в източено V, за да реже вълните. Широката кърма е огъната арковидно нагоре.

— Леле-мале! — казва Юри. — Чувал бях за нея, но за пръв път я виждам.

— Доста луксозна яхта — отсъжда Пол, с тон на познавач.

— На Разов е — собственикът на АТАМАН. Разправят, че живее на борда и оттам управлява целия си бизнес. — Юри отпуска малко газта. Гемей прави няколко снимки.

— Можем ли да минем от другата страна? — пита тя.

Юри отговаря с малко газ и завъртане на руля. Минават зад кърмата. Гемей вдига камерата към окото си и натиска бутона за широкоъгълни кадри, когато забелязва раздвижване на палубата. Някаква фигура се изправя в цял ръст и Гемей я приближава до краен предел.

— Мили боже! — възкликва тя.

— Какво има? — пита Пол.

Тя му подава камерата.

— Виж сам.

Пол поглежда в окуляра и обхожда палубата, но не вижда нищо.

— Палубата е празна. Какво видя?

Гемей не се плаши лесно, но сега с труд удържа потръпването си.

— Висок мъж, с дълга черна коса и огромно брадище. Гледаше право в мен. Толкова страшно лице не съм срещала никога досега.

Подобна на джип машина подскача по един страничен път към пристана и инстинктът на Пол го кара да застане нащрек. Той отново поглежда през обектива на камерата, когато колата излиза на кея.

— Време е да се измитаме — съобщава Пол. — Тези идват за нас.

Колата спира със свистене на гуми, от нея скачат шестима въоръжени униформени мъже и хукват към трапа на яхтата. Юри се колебае за миг, но като ги вижда на борда на яхтата, завива руля до краен предел и дава газ към средата на пристанището.

Носът се надига и корпусът започва да глисира със завидна скорост, независимо от тромавия си вид. На яхтата проблясват пламъчета от изстрели с леко оръжие. Куршумите вдигат ниски фонтанчета върху водната повърхност. Пол виква на останалите да се снишат. Един откос издрънчава по лодката, но в следващия миг тя излиза от обсега на автоматите. Опасността обаче, още не е преминала.

Край яхтата спира друга кола и нейните пътници бързат към кея, където са завързани няколко бързоходни лодки.

Юри насочва лодката в най-оживената част на пристанището, като я прекарва зад огромния корпус на един кораб, поел към открито море. Лодката подскача като делфин, докато прекосява дирята му, но се справя блестящо със задачата. Сега търговският съд им служи за щит. След като се отдалечават достатъчно от акваторията на АТАМАН, Юри отделя лодката от гигантския съд и поема назад покрай брега. На едно място, Пол предлага да се скрият в малко поточе. Чакаат десетина минути, но никой не ги следва.

Юри е цял поруменял от вълнение.

— Голямо преживяване, нали? Много приказки съм чул за това, че големите бизнесмени си имат собствени армии, за да пазят интересите си от мафията, но за пръв път ги виждам в действие.

Пол изпитва вина, че е изложил на риск сина на своя приятел. Знае, че двамата с Гемей му дължат обяснение, но пък от друга страна, информацията сама по себе си също крие опасности. Гемей му съобщава с поглед, че знае какво да направи.

— Юри, ще ти поискаме една услуга — казва тя. — Молим те да не споделяш с никого това, което се случи.

— Тоест, посещението ви при моя баща не е изцяло мотивирано от приятелски чувства.

Гемей кимва.

— Имаме задача да проучим АТАМАН. Съществуват подозрения, че те са замесени в тъмни дела. Искрахме да поразгледаме от разстояние, но и през ум не ни е минавало, че могат да се окажат толкова... докачливи.

— Беше като при Джеймс Бонд — казва усмихнат младият мъж.

— Само дето не беше измислено, а най-реално.

Юри се опитва да бъде сериозен.

— Ще си мълча, но ще ми е много трудно да не споделя такова нещо с приятелите си. Впрочем, те няма да повярват така или иначе.

Пол казва:

— Щом разберем каква е цялата тази работа, ще ти кажем. Ще бъдеш между първите, които ще научат. Става ли?

— Става — отвръща Юри, доволен, че е вече съзаклятник.

Тримата стискат ръце.

Слънцето се е спуснало над хоризонта и сенките над лагера са се издължили, когато пристигат. Тримата въздъхват от облекчение да видят познатия бряг. Едва ли щяха да го сторят, ако знаеха, че подобното на птица петънце, високо в небето над тях, е хеликоптер, снабден с мощна оптика.

На брега ги очаква професор Орлов. Той нагазва водата и дърпа лодката върху пясъка.

— Здравейте, приятели. Виждам, че сте се запознали със сина ми.

— Той беше така любезен да ни поразходи — отвърща Гемей. Тя скача отстрани и закрива с тяло оставената от куршума дупка в борда на лодката. — Побъбрихме си за настоящето и бъдещето.

— Настоящето предвижда да отскочите до бараката си и да се пригответе за вечеря, а бъдещето включва самата прекрасна вечеря и дълги приказки за доброто старо време. Ние може да живеем примитивно в битово отношение, но се храним добре. — И той потупва изразително внушителния си корем.

Професорът ги придружава до голямата поляна, където заявява, че очаква завръщането им след половин час. После се отдалечава в компанията на сина си. Юри ги поглежда през рамо и им смига. Посланието е ясно — тайната ще бъде запазена.

Пол и Гемей се връщат в бунгалото си, за да отмият от телата си солта от пот и морска вода, наслоила се в резултат от последното приключение. Гемей се докарва в маркови джинси, които подчертават формите на дългите ѝ крака, лилава блуза и блейзър. Пол не се отказва от изтънчения си вкус. Обува широки панталони в цвят каки, слага си бледо зелена риза ала Гетсби и виолетова папийонка. Край масата са се събрали и други обитатели на лагера. Съпрузите Траут виждат отново възрастната двойка и се запознават с млад физик, който прилича на писателя Александър Солженицин и двойка младоженци — студенти в политехниката на Ростов. Грубата маса е застлана с красива бродирана покривка, върху която са подредени яркоцветни порцеланови съдове. Японски фенери хвърлят живописни сенки наоколо.

Орлов грейва в широка усмивка, когато ги вижда да приближават.

— А, моите американски гости. Изглеждаш прекрасно, Гемей, а ти Пол, си елегантен както винаги. Нова папийонка? Сигурно имаш хиляди.

— Тази ми слабост започва да натежава на семейния бюджет. Да познаваш някой, който произвежда по-евтинки?

Професорът избухва в гръмък смях и превежда на другите. После ги настанява на отредените им места, потрива доволно ръце и се насочва към своята барака, за да организира вечерята. Тя включва баница с пушена съомга и бистър борш. Професорът се е погрижил и за каса с прочутото руско шампанско. Независимо от липсата на водка и общ език, вечерята се проточва дълга и шумна в най-приятелска атмосфера. Минава полунощ, когато американците стават от масата и се разделят с останалите.

— Но веселбата едва започва! — сърди се Орлов. Той се е зачервил от изпития алкохол и току-що привършилата неприлична версия на руска частушка.

— Не я разваляйте заради нас — казва Пол. — Прекарахме дълъг ден и това започва да ни се отразява.

— Сигурно сте много изморени, пък аз ви държа на масата с певческите си опити.

Пол се потупва по корема.

— Отличен домакин си. Но днес съм малко по-стар от времето, когато осъмвахме в „Капитан Кид“.

— Явно си загубил тренинг, приятелю. Една седмица тук ще ти върне формата на бърза ръка. — Той прегръща и двамата. — Но, разбирам ви. Искате ли Юри да ви изпрати?

— Благодаря, професоре. Ще се ориентираме и сами — отвръща Гемей. — До утре.

След още прегръдки и целувки, те си тръгват. На път към едничката светлина на закачената на тяхната барака гола крушка, те чуват Орлов да пее неузнаваема руска версия на „Какво да го правим пияния моряк?“.

— Не му завиждам за махмурлука, който ще го нагази утре заран — отбелязва Гемей.

— Никой не може да пие като руснаците.

Те стъпват усмихнати на верандата. Не са преувеличили умората си. Мият зъби, събличат се и се пъхат под хладните чаршафи. След

броени минути заспиват. Гемей спи по-леко. Призори се буди, сяда в леглото и се ослушва. Не може да разбере какво я е събудило. Гласове. Високи и възбудени. Тя разтърсва Пол.

— Какво има? — мърмори той сънено.

— Слушай. Като че ли... играят деца?

Но в същия миг, вик на неподправен ужас разцепва въздуха.

— Това не са деца — отвърща Пол и скача от леглото. Пъха се в панталоните, като за малко не пада по лице. Гемей бързо нахлузва шортите и облича лека блузка. Изскачат на верандата, откъдето виждат червеникаво сияние между дърветата. Във въздуха виси тежка миризма на пушек.

— Пожар! — възкликва Пол.

Тичат по пътеката боси и за малко не събарят Юри, който бяга срещу тях.

— Какво става? — пита Пол.

— Тихо! — отвърща Юри, останал без дъх. — Трябва да се скрием. Натам!

Двамата поглеждат още един път към огъня, а после хукват след Юри. Той бяга с бързи дълги крачки. Когато навлизат навътре в боровата гора, той хваща Гемей за лакътя и я дърпа върху меката покривка от иглици. Прави знак на Юри да залегне. Чуват пукот на клечки и груби гласове. Пол се надига, за да погледне, но Юри го дърпа към земята. След няколко минути шумовете заглъхват. Юри проговаря в тъмното:

— Слях в бараката на татко — казва той, с прегракнал от напрежение глас. — Някакви мъже се появиха в нощта.

— Какви?

— Нямам представа. Бяха маскирани. Измъкнаха ни от леглата. Търсеха червенокосата жена и мъжа. Баща ми каза, че сте си заминали. Не му повярвах. Биха го. Той ми каза на английски да ви предупредя. В суматохата се измъкнах и хукнах към вас.

— Колко бяха?

— Десетина може би. Не знам точно. Тъмно беше. Сигурно са дошли с лодка. Иначе щяхме да ги чуем.

— Трябва да отидем при баща ти.

— Добре, следвайте ме!

Пол хваща Юри за шортите, а Гемей държи мъжа си за ръка и така тримата се промъкват по обиколен маршрут към лагера. Димът става по-гъст. Скоро виждат източника му — бараката на професора. Излизат от дърветата и отиват при хората, които пръскат горящото бунгало с маркучи, очевидно захранвани от моторна помпа. Не успяват да спасят постройката, но не позволяват на огъня да се разпростре върху съседните бараки и гората. Неколцина по-възрастни са се събрали в групичка. Юри говори с тях на руски, а после казва на Пол:

— Били си тръгнали. Видели ги да се отдалечават с лодка.

Пръсват се да дирят Орлов. Той лежи на земята, потънал в кръв. Гемей коленичи, за да провери пулса и да усети дъха му, след това опипва ставите и крайниците.

— Не можем ли да го преместим на по-удобно място? — пита тя.

Вдигат го върху дървената маса и го завиват с бродираната покривка. Донсят топла вода и кърпи, по молба на Гемей. Тя измива внимателно кръвта от лицето и оплешивяващото теме.

— Кървенето е спряло — отбелязва тя. — Идва от главата, така че нещата са по-зле, отколкото изглеждат на пръв поглед. От устата също тече, но ми се струва, че причината не е вътрешна.

Устните на Пол се свиват при вида на незаслужено пострадалия колега.

— Използвали са го като боксова круша — казва той.

Професорът се размърдва и казва нещо на руски. Пол се навежда над него, а после казва усмихнат:

— Иска водка.

Отгоре им пада пепел от пожара, а пушекът затруднява дишането и Пол предлага да се отдалечат. Заедно с други трима, пренася професора в най-отдалечената барака. Слагат го в леглото, покриват го с одеяло и му донасят чаша водка.

— Съжалявам, че не е шампанско — казва Гемей, като му поднася чашата и придържа тила с длан.

Част от течността се разлива покрай устата, но Орлов съумява да глътне достатъчно от силната напитка, за да върне цвета на бузите си. Пол придърпва стол до леглото.

— Говори ли ти се в момента?

— Ако не скриеш водката, мога да ти говоря цяла нощ. Какво стана с бунгалото ми?

— Пожарникарите не можаха да го спасят, но и не позволиха на пожара да се разрасне.

Доволна усмивка разпъва подутите устни на професора.

— Първата ми работа тук беше да организирам противопожарна служба. Вода теглим направо от морето.

— Кажете ни, моля, какво точно стана — пита Гемей, докато бърше лицето на професора с влажна кърпа.

— Спяхме си най-спокойно — започва той. — Някакви мъже нахълтаха в бараката. Тук никой не заключва. Искаха да знаят, къде са хората от лодката. Отначало не разбрах какво изобщо искат, но после се сетих за вас. Естествено, казах, че не знам нищо. Пребиха ме на бърза ръка.

— Аз изтичах да ги предупредя — обажда се Юри. — Те тръгнаха да ни търсят. Крихме се в гората, докато си отидоха.

Орлов протяга ръка и го потупва по рамото.

— Правилно си постъпил — казва той.

Иска още водка. Питието сякаш прояснява съзнанието му. Като гледа Пол в очите, ученият казва:

— Е, приятелю, май двамата с Гемей сте успели да завържете няколко интригуващи приятелства по време на краткия си престой у нас. Вероятно, докато се разхождахте с лодката?

— Много съжалявам, наистина — казва Пол. — Сигурно ние сме отговорни за цялата бъркотия. Всичко беше толкова непредвидимо! Направихме и сина ти съучастник.

Пол разказва на Орлов за подозренията на НАМПД и за случилото се през деня.

— АТАМАН? — повтаря Орлов. — В известен смисъл реакцията им не ме изненадва. Такива корпорации имат склонност да действат така, сякаш законите не се отнасят до тях.

Гемей казва:

— На борда на яхтата имаше един изключително странен субект. Тясно лице, дълги коси, огромна брада. Това ли е Разов?

— Не ми прилича на него. Сигурно е бил приятелят му, шантавият калугер.

— Моля?

— Казва се Борис. Дори не знам истинското му име. Разправят, че е второто аз на Разов, неговият ментор. Малцина са го виждали.

Имала сте голям късмет.

— Не знам дали беше точно късмет — отвърща Гемей. — Сигурна съм, че и той ни видя.

— Навярно той е насъскал хрътките — обажда се Пол.

Орлов въздъхва.

— Това е положението в Русия днес. Съветвани от побъркани псевдомонаси, главорези безчинстват на воля. Просто не искам да повярвам, че Разов е добил такава мощ.

— Питам се — обажда се отново Пол, — как са разбрали, къде трябва да ни търсят. Сигурен съм, че Юри успя да им се измъкне с лодката.

— Може би, по-голям интерес представлява въпросът, какво са щели да направят с нас, ако ни бяха заловили? — намесва се Гемей, а после казва на професора и сина му: — Наистина съжаляваме дълбоко за станалото. Как да се реваншираме?

— Може би, бихте ни оказали известна помощ при възстановяване на бунгалото — отвърща Орлов, след кратък размисъл.

— Затова няма какво въобще да се говори — казва Пол, — а нещо друго?

Орлов въси вежди.

— Ами, може и още нещо — казва той усмихнат. — Както ви е известно, Юри мечтае да посети Америка.

— Смятай го за решено, обаче при условие, че го придружиш.

Професорът не крие радостта си.

— Спечели с голям пазарлък, приятелю — смее се той.

— Аз съм корав янки — недей го забравя! Мисля да тръгваме с Гемей утре.

— Толкова скоро?

— За всички така ще е най-добре.

Разговарят докато изтощението надделява и професорът заспива. Двамата Траут и Юри си разпределят смените, така че постоянно да има един бодърстващ, докато останалите почиват.

Утрото настъпва без инциденти и след бърза закуска, семейството се сбoguва, с обещанието да се видят отново след няколко месеца в Щатите. Взема ги същото раздрънкано такси.

Докато ладата подскача по черния път, Гемей хвърля поглед през задното стъкло към изпепелената барака. Над нея още се стеле дим.

— Доста има да разправяме на Кърт, когато се видим — казва тя. Очите на Пол блясват весело.

— Доколкото го познавам, сигурно неговите новини ще са още по-интересни.

[1] Лабрадор — порода едри кучета, използвани за спасяване на удавници или за изваждане на потънали предмети от неголяма дълбочина. ↑

Мъжът, известен на Кърт като „Иван“, гледа с невярващи очи светилището на Романови. Остин му е демонстрирал току-що пеещия стол.

— Твърде необичайна находка! — отбелязва руснакът.

Кърт отговаря с крива усмивка:

— Значи, простено ни е, че нахлухме с оръжие в ръка?

— Не само това — именно така исках да постъпите.

— Странен човек си ти, Иван! — казва Остин и клати глава.

— Може и така да е, но в дадения случай, действията ми се подчиняват на желязна логика. — Той показва с палец и показалец: — Ей толкова дебела папка имам за теб, да не говорим за личния ми опит. Ясно си давах сметка, че няма по-добър начин да те вкарам в играта от този, да ти я забраня.

— И защо трябваше да прибегваш до такъв изтънчен макиавелизъм? Защо просто не ме покани? Аз съм доста сговорчив.

— Защото знам, че не си вчерашен. Ако тогава в Истанбул, бях помолил за твоята помощ, как би реагирал, като се има предвид историята на нашите взаимоотношения?

— Де да знам? — отвърща Остин, като свива рамене.

— Но аз знам. Веднага щеше да си кажеш, че това е капан, хитра уловка, с която те примамвам, за да си го върна за този малък спомен от нашата последна среща. — И руснакът докосва с пръст белега.

— Руснаците са известни с увлечението си по шахмата. Трябва да признаеш, че отмъщението може да бъде силен аргумент.

— Научен съм да контролирам собствените си емоции и да използвам тези на другите, в техен ущърб. Има и друга причина да се въздържа от пряк подход — ти би могъл да съгласуваш действията си със своите висшестоящи, а те положително щяха да те отрежат.

— Защо си така сигурен?

— Някои среди в твоята родина оказват подкрепа на тъмните сили в моята.

Остин вдига вежди.

— Познавам ли някого от тях?

— Вероятно, но надали ще ми повярваш, така че засега задържам сведенията за себе си.

— А защо си толкова убеден, че действам без одобрение отгоре?

— Считаю за твърде малко вероятно, правителството ти да разреши тайно проникване в чужда територия.

— Но НАМПД е също държавна организация.

— Не само за теб съм се интересувал, Остин. Имам подробни сведения за всички значими служители на агенцията. Като започнем от Завала и свършим със Сендекър. И двамата знаем, че адмиралът никога не би санкционирал такава хулиганска операция. — Руснакът се смее. — Освен ако не е под личния му контрол.

— Знаеш си урока — признава Остин.

— Познаването на вътрешните механизми на НАМПД е от жизнено значение, за да бъде въввлечена в играта.

— Не разбирам. Защо НАМПД?

— Защото разузнавателните общности и на двете държави са инфилтрирани от враждебни сили. Тези бойци, които видя днес, са ми били верни, в течение на години. Но дори и най-вярната бойна единица може да бъде компрометирана от само едно предателство. Реномето на НАМПД, в това отношение, е непробиваемо. От практическа гледна точка, имам нужда от световната комуникационна и информационна мрежа на агенцията.

— Благодаря за високата оценка, но не знам дали ще бъда от полза — все пак аз съм само един от хилядите служители.

— Без излишна скромност, Остин! Никога не би предприел подобна акция, без изричното одобрение на Сендекър и Руди Гън.

Остин остава силно впечатлен от дълбокото познаване на кухнята на агенцията, демонстрирано от Иван.

— Даже и да е така, все пак не разполагам с властта да ти осигуря всичко поискано.

— Когато проумееш мащабите на заплахата, надвиснала над твоята страна, ще запееш друга песен! Ние имаме нужда едни от други.

— Това е вече друго. Все още не си ми казал, каква е тази заплаха?

— Единствено, защото не знам.

— Но си убеден, че е реална?

— О, да, Остин — напълно. Като знам актьорите в тази пиеса, мога убедено да кажа, че е така.

Остин все още не е наясно, доколко може да се довери.

— Може би, някой от казаците би помогнал в това отношение?

Петров се усмихва.

— И двамата трябваше да се сетим за това по-рано! Червенобрадият беше техен началник. За съжаление, мъртвите не говорят.

— При така стеклите се обстоятелства, не може да се направи много нещо в това направление. Колко време дебна с момчетата си в гората?

— От зори. Слязохме доста далеч оттук и цяла нощ се придвижвахме покрай брега. Видях пристигането на гемията и си помислих, че си на борда. Не знаех обаче, че си слязъл на брега, така че появяването ти ме изненада доста. Поздравявам те за успешния десант!

Остин пропуска комплимента.

— Значи, видя, че хората са в беда.

— Видяхме, как изведоха екипажа на подводницата напред полето и за да отговоря на непроизнесения въпрос: да, щяхме да се намесим. Хората ми бяха готови за атака. Но се появихте двамата с твоя приятел и намесата ни стана излишна. С оглед причинените загуби, реших, че трябва да е пристигнал поне взвод морски пехотинци. Съмнителна е възможността казаците да ни бяха казали нещо — това е просто измет, събрана, с едничката цел да охранява района. Петров приближава олтара и докосва снимката. — Последният цар — промълвя той.

— Прилична шапка — отбелязва Остин, като сочи короната.

— Който носи короната на Иван Грозни — казва Петров, — той управлява Русия! — Забелязал усмивка на лицето на Кърт, пояснява: — Това е стара руска поговорка. Не търси скрити пророчества тук — има се предвид буквално казаното. Който има сили да понесе това страотно бреме, както и необходимата за запазването му жестокост и решителност, той ще може да владее страната.

— Къде се намира короната сега?

— Изчезна по време на революцията, заедно с голяма част от царското съкровище. Когато Бялата армия завзема Екатеринбург — там най-вероятно е ликвидирано царското семейство, — заварва списък на негови притежания. Нещо от изброеното в описа е открито, но всеобщо е мнението, че самият списък обхваща едва част от имуществото, придружавало заточеното царско семейство. Най-големите ценности, също като короната, потъват в неизвестността.

— Има ли списък на изчезналите предмети?

— Съветите са съставили такъв, но никой не го е виждал оттогава. Предполага се, че до падането на комунистите от власт, списъкът се е пазел в КГБ. Направих някои проучвания и стигнах до извода, че той все още съществува, но местонахождението му си остава загадка.

— Откъде тогава знаеш за короната, след като я няма в никакъв списък?

— Виждал съм я на тази, а и на други известни снимки. Тя се състои от две части, които представляват съответно източната и западната част на империята. Двуглавият орел е фамилен герб на Романови. Кълбото, в което се е вкопчил орелът изразява идеята за световно господство.

— Сигурно струва цяло състояние.

— Стойността на короната не може да се измери, нито в долари, нито в рубли. Както самата тя, така и останалите ценности на царя, са плод от потта на руските крепостни, които гледат на царя като на божество. Царят е най-богатият човек на света. Негови са приходите от царските земи, които включват милиони квадратни километра, както и от безчет сребърни и златни мини. Притежава и други несметни богатства. Нашите царе почти напълно споделят преклонението пред блясъка на златото и скъпоценните камъни, така характерно за варварските племена. Цар е руската дума за „цезар“. Шахове и емири, векове наред, слагат дарове, с баснословна стойност в краката му.

— Семейството от снимката обаче, няма вид да ползва плодовете на такова огромно богатство.

— Те знаят, че короната е по-скоро проклятие, отколкото благословия. Предстояло е да я наложи малкият Александър, макар да е съмнително, дали би доживял да наследи короната на своя баща. Страдал е от хемофилия, болест на кръвта, при която тя не се съсирва.

Такива са тежките последици от всички тия брачни кръвосмешения, типични за европейските династии. Но, така или иначе, други роднини биха предявили претенции към трона.

— Кой е направил това светилище?

— Първоначално си помислих, че може да е самият Разов. Съвсем ясно мога да си представя, как седи тук и си мечтае за руския трон. Но декадентското обзавеждане на жилищната част ме обърква. Разов е почти аскет по убеждения. Монахът, от друга страна, бил стар развратник. Напомня много Распутин в начина си на живот. Предполагам, че Борис прекарва тук повече време от Разов. Разов се стреми да възроди миналото, докато монахът живее в него.

— Интересно разпределение на ролите.

— Може би, но едно е сигурно: и двамата трябва да бъдат спрени! А ти трябва да помогнеш!

Остин продължава да е скептично настроен.

— Ще си помисля, Иван. Засега изпитвам остра нужда от малко свеж въздух.

Петров хваща Остин за лакътя.

— Може би ще ти помогнат думите на един твой сънародник. Великият американски патриот и философ Томас Пейн казва: „Аз не съм тръгнал да се бия за няколко акра земя, а за една кауза.“

Кърт не се съмнява, че в посветената на него папка, с която разполага Петров, няма как да не се споменава за шкафовете му с философска литература.

— А твоята кауза каква е, Иван?

— Може би не се различава от твоята.

— Не бива да ме разбираш погрешно, но някак не мога да те видя в ролята на патриот, развял байрака, в защита на майката, ябълковия пай и американския начин на живот.

— Аз съм си отвял дължимото, само че със сърп и чук на червен фон, по време на първомайските манифестации. Тук става дума за по-дълбоки неща. Нека не позволяваме на миналото да ни пречи! Гледай нещата в светлината на днешния ден и тогава нашите две страни ще имат бъдеще!

Остин забелязва, как омекват твърдите като стомана очи. Може пък това все пак да се окаже човешко същество.

— Започвам да мисля, че двамата сме обвързани един с друг, независимо дали го искаме или не.

— Значи ще работим заедно?

— Не мога да ангажирам НАМПД, но лично ще направя каквото ми е по силите — казва Остин и протяга ръка. — Хайде, приятелю, мога да ти покажа още нещо интересно! — Завежда го при подводницата. Петров я разпознава веднага.

— Това е клас „Индия“. Предназначена е да транспортира по-малки дълбоко потопяеми съдове.

— Как е попаднала тук?

— Световният пазар за съветско въоръжение процъфтява.

— Да, но това тук не ти е сандък с АК-47^[1].

— В моята страна всичко се прави на едро. Стига да платиш, можеш да купиш и съвременен боен кораб. Както ти е известно, през годините на Студената война, СССР пусна на вода десетки гигантски подводници. Повечето от тях са унищожени или по друг начин извадени от строя. Но с оглед печалното състояние на въоръжените ни сили, всичко може да се случи. Това тук може да се окаже съществена следа — не мога да си представя, че е възможна сделка от такъв мащаб, която да не остави следи поне в паметта на много хора. Какво ти разказа екипажът на NR-1?

— Разговарях с един от тях. Лодката им била завладяна от някакъв гостуващ учен с пистолет, а после я натоварили на „Индия“, за да ги отведат при някакъв потънал кораб, където извършили спасителни операции. След това ги докарали тук, но фактът, че капитанът и пилотът са все още задържани другаде, говори в полза на тезата, че се предвижда още работа за NR-1. — Остин почуква с пета стоманения под. — Може би, ще имаш възможност да проучиш собственика на това място.

— Вече го сторих. Той все още си е руската държава. Преди две години е отдадено на лизинг на частна корпорация. Щели да правят завод за преработка на риба.

— От видяното оставам с впечатление, че наемателят се е интересувал много повече от онова, което е под земята, отколкото на повърхността ѝ. Що за корпорация е това?

— Разклонение на АТАМАН.

Остин кимва.

— Защо ли не се учудвам? Трябва да се прибирам — Джо ще се тревожи.

Връщат се по коридори и стълби на повърхността. Какво облекчение да излезе човек на слънце и чист въздух! За голяма изненада на Остин, игрището е празно — ни следа от трупове.

Предугадил въпроса, Петров казва:

— Наредих да разчистят и погребат телата в гората.

— Много благородно от твоя страна!

— Нищо благородно няма в случая. Не искам да оставям следи, които се забелязват от въздуха. — Приближават сваления хеликоптер.
— Оправих се с мъртвите — ти се справи с живите!

Цяло чудо е, че хеликоптерът се приземи толкова плавно. Казаците са направили кабината и капаците на двигателя на сито. Наблизо е седнала Каела. Тя стенографира бързо в специален бележник. Усетила сянката му, вдига поглед.

— Малък е този свят! — отбелязва Кърт, с ослепителна усмивка.

Репортерката го пронизва с поглед, като с шиш.

Без да обръща внимание, Кърт се тръсва на земята до нея.

— Много мило от ваша страна, че си навличате всички тези прекеждия, само и само да пренасрочим несъстоялата се наша среща!

— Вие не се явихте в уречения час там, в Истанбул.

— Така си е. Именно затова се радвам на възможността да направя опит и да се реванширам.

Тя вдига вежди.

— Искате да се реванширате за какво: че ме накарахте да ви чакам или защото задигнахте капитан Кемал?

Каела няма да е лесна плячка на очарованието му. Ясно е, че ще трябва много повече усилия.

— Добре. Нека се сдобряваме на малки порции! Най-напред аз ще се извиня за разминаването в Истанбул. Бях обвързан най-неочаквано и не можах да се обадя. Що се отнася до Кемал, вината си е ваша — трябваше да го ангажирате с някаква предплата, преди да отлетите за Париж.

— Моля да ми спестите нравоученията си. Как би могло да ми мине през ума, че ще го задигнете, след всичките приказки, че това

било чужда територия и да съм се държала настрана, защото е много опасно?

— Е, поне за опасността, ще трябва да се съгласите, че се оказах прав! — казва той и поглежда останките от хеликоптера.

Каела въздъхва тихо и казва:

— В това отношение, трябва да призная очевидното. Но пък съм сигурна от друга страна, че нито вие, нито приятелчето ви от НАМПД, сте били канени тук на чай!

— Така си е, но от това предотвратените събития не стават по-справедливи.

— Говорите като майка ми — казва тя, с престорено отвращение. — Извинението ви за пропуснатата вечеря се приема. За щастие, моите продуценти дават достатъчно пари, така че нямаше да наема капитан Кемал, след като мога да взема хеликоптер. И все пак, вие си оставате длъжник.

Остин забелязва пламъчетата в очите ѝ и разбира, че се възползва от чувството му за вина, за да го пързала.

— Играете си с мен, така ли?

Каела отмята глава назад и се смее от сърце.

— Поне се опитвам! Заслужавате го, след тази крокодилска усмивка и баналните приказки, колко е малък светът. Жалка работа! После щяхте да ме попитате, коя зодия съм. Е, козирог, ако това ви интересува.

— Не исках да се държа като в клуб за самотни сърца. Впрочем, моята е риби.

— Риби ли? Подходящо за човек от НАМПД. — Тя оставя бележника настрана. — Не ви съветвам да се мъкнете по клубове за запознанства! С този чепат характер, всяка вечер ще си се прибирате самичък!

Остин решава, че тази жена определено му харесва. Тя е едновременно корава и женствена, притежава остро чувство за хумор и необикновен интелект. Всички ценени от него черти, опаковани в красива външност.

— Добре, след като ме накарахте да налапам въдицата, ще ви оставя да си поиграете с мен. Но само до определена граница. Какво искате от мен всъщност?

— Истината, като начало! Какво търсите тук, например? И какви са тези яки момчета, в черни униформи? И защо всички наоколо са толкова негостоприемни?

— Това за телевизията ли е?

— Може би. Но на първо място, искам да задоволя любопитството си. То е главното оръжие на добрия репортер.

Остин не обича да лъже, но не желае да въвлече Каела и хората ѝ в нещо, което може да се окаже опасно за тях. Засега късметът не им изневерява, но третият сблъсък с лошите може и да се окаже фатален.

— Вие не сте единствената любопитна на този свят. След първата ми среща с тези конници, поисках да науча още. Освен това, щеше ми се да направя нещо, заради братовчеда на Кемал.

— Има ли тук база за подводници?

— Да. Доста голяма дори.

— Знаех си. Искам да вляза вътре!

— Лично аз не възразявам, но може би ще срещнете спънки с оня господин там. — Откъм гората, където е проверявал работата на хората си, пристига в тяхна посока Иван.

— Кой е той?

— Казва се Иван. Той е шефът тук.

— Военен?

— Защо не го попитате сама?

Каела грабва бележника и скача на крака.

— Май ще трябва!

Тя пресреща руснака. Остин забелязва, как се опитва да го предразположи с езика на тялото. Тя намира с целия арсенал на женствеността, пристъпва от крак на крак, поклаща бедра, докосва го леко по гърдите, заслепява го с очарователни усмивки.

Иван отразява атаките, с твърдостта на гранитна скала, скръстил ръце на гърди. Когато тя свършва, руснакът промълвя няколко думи. Чертите на Каела се вкаменяват, тя изправя рамене и вирва брадичка към лицето му. После се обръща рязко и тръгва назад към Остин.

— Какво упорито човече! — фучи тя. — Базата била собственост на руската държава и поради това — недостъпна за външни лица! Предложи ми да се разбера с вас за бърза евакуация или щяла съм да си нося последиците. — Тя се усмихва. — Е, ние пак ще си скалпим репортажа — имам достатъчно кадри.

Отива при останките от летателната машина и говори с Ломбардо и Дънди, които се ровят из тях. Разговорът е оживен и става дори разгорещен, когато и показват купчината пластмаса и метал, останала от камерата. Каела се връща бавно.

— Май ще трябва да се върнем с вас — казва сломено тя.

Остин забелязва Джо Завала да приближава откъм плажа, където е бдял над подводничарите, докато се доберат до гемията. Остин моли за извинение и се дръпва настрана с него.

— Всички са в гемията.

— Това е добре, но имаме друг проблем. Трябва да вземем Каела и хората ѝ, а не искам по никакъв начин да видят екипажа на NR-1.

Завала мятва възхитен поглед към репортерката.

— В такъв случай, мога да те зарадвам: „Арго“ ни държи под око и е следил целия радио-обмен. Ей сега говорих с капитан Атууд. Изпратили са лодка за подводничарите — гемията на Кемал е свободна.

Остин пуска ехидна усмивка и казва:

— Що не се обадиш пак на „Арго“, да ни вземат и нас? А след това се свържи с капитан Кемал и му предложи да вземе вместо нас няколко други пътника!

— Слушам, сър! — отвръща Завала и козирува.

Докато Джо вика гемията, Остин отива да съобщи на Каела и колегите ѝ, че им е осигурил първокласен превоз.

[1] АК-47 — автомат Калашников, модел 1947 година. ↑

Полетът от Новоросийск до Истанбул се оказва въздушен кошмар. Поради неназовани технически причини излитането се забавя. Семейство Траут прекарва в горещата и душна кабина повече от час, преди да ги прехвърлят в друг самолет. Пасажерите, които вкусват от месото, включено в менюто, си плащат скъпо за смелостта, когато машината започва да се тресе във въздушните ями. На всичко отгоре, работи само една тоалетна.

Пол и Гемей решават, че мъките им са свършили, когато най-после машината каца, но се оказва, че шофьорът на таксито им страда от самоубийствен комплекс. Когато Пол го моли да намали, той натиска газта докрай.

— Нещо не се разбирате — отбелязва Гемей, надвикала свистенето на гумите.

— Сигурно е от произношението ми — отвръща Пол.

— Не се притеснявай! — казва Гемей. — След всичко станало досега, на това пътуване, нищо, дори смъртта, не е в състояние да застане между мен и един горещ душ, едно сухо мартини и един здрав сън.

Шофьорът изпуска за един сантиметър хотелския портиер, който отскача като матадор от бичи рога и заковава колата пред входа на хотел „Мармара“, на площад „Таксим“ в Истанбул. Двамата напускат колата, като изхвърлени от катапулт на изстребител, плащат на усмихнатия водач и се отправят през огромното фоайе към рецепцията.

Администраторът е елегантен мъж, чиято занижена коса и подкастрирани с бръснач мустачки го карат да прилича на Еркюл Поаро^[1]. Забелязал приближаването на семейството, той цял засиява в усмивка и ги приветства радушно:

— Добре дошли отново, семейство Траут! Надявам се да сте пътували добре и да сте провели плодотворно проучване на древния Ефес! — Преди да заминат за Новоросийск, двамата разтръбиха навсякъде, че отиват да разгледат бреговете на Мала Азия.

— Благодаря! Да, храмът на Артемида е нещо забележително! — отговаря Гемей.

Мъжът се усмихва и подава на Пол ключа и един плик.

— Това пристигна днес.

Пол отваря плика, разгъва бележката и я подава на Гемей. Прочита краткото изречение: „Обадете се веднага! О.“.

Следва телефонен номер.

— Дългът ни зове — отбелязва Пол.

Гемей обръща очи.

— Понякога този дълг зове в най-неподходящо време! — Тя грабва ключа и тръгва към асансьора.

Стигнали стаята, Пол предлага тя да се изкъпе първа, докато той се свърже с Кърт. Тя приема предложението, без миг колебание и поема към банята, като оставя следа от разхвърляни дрехи подире си. Решил да се възмезди, заради жертвата, Пол поръчва да му донесат в стаята шейкър сухо мартини. То пристига почти едновременно със спирането на душа. Пол пълни чаша и почуква на вратата на банята. Тя се отваря и заедно с облак пара, през цепнатината се подава търсеца ръка. Сипва и на себе си, като изпъва дълги нозе на една табуретка, отпива и отсъжда, че като за Истанбул, коктейлът си го бива. Възстановил така силите си, той набира оставения от Остин номер.

— В Истанбул сме — съобщава той. — Получихме бележката ти.

— Добре. Как мина пътуването?

— Пълно с информация и изненади. — Траут разказва накратко.

— Както описваш яхтата на Разов, трябва да е бързоходен кораб. Сигурно разполага с турбини, които го тласкат два пъти по-бързо от кораб с подобни размери. Хитро! Разов може да премества централата си по цялото земно кълбо за броени дни. Радвам се, че няма жертви, но не е добре, дето професорът е загубил бунгалото си. Още щом затворя, ще изпратя в НАМПД заявка за покана на професора и сина му в САЩ.

— Те ще бъдат възхитени. Как мина твоята екскурзия?

— Също като вас с Гемей и ние получихме радушно посрещане. Ще ти разкажа, когато се видим.

— С нетърпение очаквам да науча подробностите.

— Ще имаш такава възможност много по-скоро, отколкото си мислиш. Намирам се на борда на „Арго“ и с удоволствие ще се

възползвам от евтините услуги на морски биолог и морски геолог.

— За нещастие, на мен ми е добре известно, къде могат да се намерят двама такива несретници.

— Знаех си, че мога да разчитам на вас. Уредил съм транспорта. След колко време сте готови?

— Току-що пристигаме, така че няма нужда дори да стягаме куфари. — Пол гледа с усмивка към банята, откъдето се показва Гемей, с песен на уста — изпълнява много фалшива версия на „Ще го махна този мъж от своята глава“. — Имаме ли време да си допием коктейла?

— Пийте по два! Ще пътувате с VIP^[2] от Щатите, а той пристига след няколко часа.

— Превъзходно! Значи ни чака компанията на някой нафукан сенатор.

Остин се смее.

— Невероятен си, Пол! Трябва да имаш психически отклонения. Как разбра?

— Предположих. Ще кажа на Гемей. До довечера!

Пол си записва времето и мястото на пътуването. Остава слушалката и се обръща към Гемей, която излиза, загърнала стройно тяло в хотелска кърпа. На главата е увила като чалма втори, а в ръка стиска недопито мартини. Топлата вода и пиетието са повдигнали настроението ѝ. Когато научава, че отново потеглят на път, тя дори се усмихва и казва, че ѝ е домъчняло за Остин и Джо.

Пол влиза на свой ред в банята, а Гемей поръчва агнешки шишове и пилаф. Храната пристига, когато са започнали второто си мартини. След вечеря се обличат и с пълни стомаси, чисти тела и обновен дух, вземат друго такси обратно към летището. Този път, шофьорът не се оказва прикрит камикадзе и ако не се брои претрупаното до немай-къде движение, пътуването протича успешно.

Както е поръчал Остин, слизат далеч от главния вход на летището, пред малък терминал, използван за частни полети. Приближават светлините на един хангар, пред който се кипри тюркоазен хеликоптер, със среден размер. С черни букви, отстрани пише НАМПД. Перките се въртят бавно, докато моторът загрява. На асфалта до машината, пилотът разговаря с някого. Макар и в гръб, двамата начаса разпознават тесните рамене и хълбоци, както и

оредялата косица на Руди Гън. Той се обръща, поздравява ги и пита, с палец, вдигнат нагоре към отворената врата на хеликоптера:

— Да ви взема ли с мен?

Гемей поглежда мъжа си.

— Значи това е много важният сенатор?

Траут се прави на ударен.

— За бога, Руди, защо не ни каза, че ти си този невероятно важен VIP?

— Искан да ви изненадам. Адмирал Сендекър реши, че няма да е зле да се навъртам наоколо, в случай че ситуацията се напече. И без това бях в Атина, като представител на НАМПД, на международна конференция по морска археология. Колко му е да прескоча насам с един служебен самолет. А хеликоптерът бе взет от един екип, който работи в източния район на Егейско море. Сендекър реши, че трябва съм тук, след като Кърт съобщи за пратката, която трябвало да изпрати.

— Каква пратка?

— Ще ви разкажа всичко по пътя. Да тръгваме ли?

Тримата се качват в хеликоптера и заемат места в просторната кабина. Моторът набира мощност и не след дълго „Сикорски“ се издига бързо във въздуха. Под тях, по двата бряга на Босфора, прострян върху два континента, се разстила, като осеян с пайети, светещият килим на Истанбул. Понесен от двата си двигателя „Ариел“, хеликоптерът потегля на север, с двеста и осемдесет километра в час.

Гласът на пилота казва малко провлечено:

— Здравсти, момчета. Казвам се Майк. Настанете се удобно! Има предостатъчно място, да се изпънете. Машината е проектирана за обслужване на петролни платформи, така че повече прилича на летящ автобус. Може да поеме до дванадесет пасажера. Имате късмет, че се случвате в тази посока. На връщане ще бъдем претъпкани. Разполагате с термос горещо кафе. Обслужете се сами! Ако имате нужда от нещо, моля да ми съобщите! Наслаждавайте се на полета!

Гън налива кафе и раздава димящи чаши.

— Радвам се да ви видя и двамата! Жалко, че ви съкратиха почивката! Официално погледнато, вие сте все още в отпуск, аз съм в Атина и въобще не сме се виждали.

— Какво става, Руди? — пита Пол. — Чуваме само по нещо от тук от там.

— Не мога да кажа как изглежда картината като цяло, но ето какво знаем с положителност. Преди седем дни, адмирал Сендекър е бил повикан в Белия дом за среща, в която са участвали президентът и вицепрезидентът. Правителството е притеснено от влошаването на политическата ситуация в Русия. Някои от президентските хора се заяли с адмирала, защото е допуснал Кърт да наруши суверенната руска територия, в района на изоставената база. Опасявали се, че подобен акт би дал на руската опозиция нови аргументи срещу правителството, което без друго се бори за живота си. Адмиралът се извинил с обяснението, че става дума за инцидент и предложил лично да се свърже с руснаците. Предложението било отхвърлено. После попитал, какви мерки предприема правителството, във връзка с NR-1. Неизвестно защо, не му казали за изчезването на лодката.

Пол пита с усмивка:

— Доста тъпо от тяхна страна да допуснат, че адмиралът няма да научи.

Гемей клати глава.

— Просто да не повярва човек, че лодката може да изчезне ей така, сякаш погълната от морско чудовище.

— Не си далеч от истината. Била е отвлечена и пренесена на гърба на друга подводница.

— Това е още по-фантастично от хипотезата за морско чудовище — отбелязва Гемей.

— Тъкмо се мъчехме да се ориентираме в обстановката, когато се обади Кърт с новината, че зад политическите размирици в Русия, стои минен магнат, на име Михаил Разов. Според Белия дом, между изчезването на подводната лодка и бъркотията в Русия съществува връзка. На всичко отгоре, компанията на Разов „Атаман ентърпрайзис“ е взела на лизинг старата база.

— Значи затова Кърт ни помоли да поразровим около тази компания в Новоросийск.

— Смяташ, че нашата подводница е била откъсната в тази стара руска база? — пита Пол.

— Приехме го като възможност. Но повече ни разтревожи друго, което каза Кърт. Според източника му, Разов е свързан с мащабен заговор срещу САЩ.

— Какъв заговор?

— Нямаме представа. Сендекър смята, че положението е във висша степен сериозно. Когато Остин съобщи, че събира групата си, за да се върне в базата, адмиралът даде мълчаливо съгласие. Кърт сигурно ви е уведомил, че тази мисия е... хм... неофициална.

— Каза го по доста колоритен начин — смее се Гемей.

— Хич няма и да питам! — казва Гън. — От Белия дом специално поискали от Сендекър да стои настрана от издирването на изчезналата подводница. Предполагам, няма да се учудите, когато ви кажа, че той се измъкнал от ситуацията с техническа маневра — обещал да не търси самата подводница, но нищо не споменал за базата и екипажа.

— Боже, ужасена съм! — шегува се Гемей.

— И аз — приглася Пол. — Кой би допуснал подобно нещо?

— Сарказмът ви е съответно забелязан и отминат с презрение. Но сте прави. Трябва да държим адмиралът изолиран, за да му дадем възможност да маневрира.

— Рисковано е! — казва Пол. — Цялата работа може да вземе да изгърми!

— Сендекър е напълно наясно с тази възможност, но боговете в Черно море са благосклонно настроени.

— Приличаш ми на котка, току-що налала канарче — казва Гемей. — Явно Кърт се е докопал до нещо. Защо не изплюеш камъчето?

— И то до какво се е докопал! Двамата със Завала открили екипажа на NR-1. Това е пратката, за която споменах. Държали ги в руската база. Сега са на борда на „Арго“.

— Това е великолепно, но аз пак не разбирам — мръщи вежди Пол. — Руснаците са ги заловили и отвлекли?

— Доста по-комплицирано е, доколкото разбирам. Кърт предложи всички да се съберем, за да изслушаме екипажа.

— Откриването на тези хора е сериозно постижение за НАМПД и адмирала — казва Пол.

— За съжаление, няма как да го оповестим публично, след като обществеността няма и представа за самото отвличане. От най-високо място наложиха информационно затъмнение по случая.

— Във Вашингтон трудно се запазва тайна — казва Пол. — Все отнякъде ще протече.

— Съгласен съм. Уведомихме командването на военноморските сили за случилото се, но без подробности. Няма да можем вечно да се измъкваме с подобна стратегия. Ето защо, предстоящата среща с екипажа е от огромно значение. Трябва да стигнем до дъното на инцидента. Да пийнем още кафе, а вие ще ми разкажете за АТАМАН.

Гемей пълни отново чашите.

— Нека Пол се заеме с хронологията, а аз ще внасям колорит.

Гън слуша повествованието, без да се обажда. От опит знаят, че той ще попие и анализира фактите като компютър — репутацията му в това отношение е пословична. Той завършва Военноморската академия на САЩ, като първенец на випуска, командвал е на различни равнища, а преди да поеме сегашния си пост в НАМПД, е отговарял за цялостната логистика в системата на НАМПД.

След края на разказа, Гън задава въпросите си. Особен интерес проявява към „людия калугер“ Борис, както и към забележката на Юри, за липсата на големи кораби в частното пристанище. Грубата реакция на АТАМАН се обяснява лесно: Разов крие нещо и не иска никакви чужди лица наоколо. Но фигурата на Борис и липсата на корабите не се вметват в никаква хипотеза. Гън се обляга в креслото, наглася роговата рамка на очилата върху орловия си нос и сплита пръсти замислен, също както би сторил Шерлок Холмс. Липсва му само лула и жокейска шапчица с козирка.

Гласът на пилота го изважда от това състояние.

— Кацаме на „Арго“, момчета. Можете да го видите откъм дясната страна.

На кораба са запалени всички светлини за приветствие и той блести като коледно дръвче, върху мастиления фон на морето. Машината увисва над палубата и внимателно се спуска точно върху мигация X, който обозначава площадката за кацане. Приземяването е почти свършено — копелетата на хеликоптера едва чуто тупват на палубата. Перките спират да се въртят и вторият пилот идва да им отвори. Пътниците благодарят за успешния полет и слизат на палубата, като премигват срещу прожекторите, превърнали нощта в ясен ден.

Сред събраната тълпа посрещани, се открояват ярко широките плещи и сребърната коса на Остин. Той приближава, ръкува се с Гън и прегръща семейството през раменете.

— Надявам се, че можяхте да си изпиеете на спокойствие мартинито — казва той.

Гемей отвърща с усмивка:

— Мушнахме по две, благодаря.

— Съжалявам, че се наложи да ви мъкна насам, така скоро след преживяното в Новоросийск. — Той ги води в столовата, където се виждат пред три блестящи кристални чаши, пълни с току-що изцеден сок от портокал. — Джо бабува на екипажа в заседателната зала. След петнадесет минути започваме. Те нямат търпение да се приберат у дома. Разбрал съм се да ни отделят един час, докато приготвят хеликоптера за обратния полет.

Гън цупи устни от удоволствие, докато Кърт разказва за спасяването на подводничарите.

— Не искам да омаловажавам случилото се, Кърт — казва той, — ама ми звучи като епизод от „Розовата пантера“, с всички тези суетящи се насам-натам хора.

— На мен повече ми приличаше на сцена от Виетнамската война — отвърща Кърт. — Някой ден ще си спомням всичко това с усмивка. — Той прокарва пръсти през косата си. — Но ако косата ми имаше накъде да побелява още, щеше като нищо да го стори.

— Много ме заинтригува този руснак, дето му викаш Иван. Откъде го познаваш?

— Пътищата ни се кръстосаха, когато работех за ЦРУ.

— Приятел ли е или враг?

— За момента го приемам като приятел. Сигурен съм, че би направил много нещо за доброто на Русия, както го разбира. Той е много хитър и изобретателен и не е оцелял през всичките чистки в специалните им служби, със сляпо послушание.

— Доста ясно резюме. И смяташ, че трябва да му се доверим, въпреки съмнителното му минало?

— Засега. Поради една проста причина.

— Каква?

— Не разполагаме с алтернатива!

[1] Еркюл Поаро — главен герой от редица романи на Агата Кристи, детектив. ↑

[2] VIP — Very Important Person (Лице от особена важност). ↑

От окаяната банда плувци, взети на борда от капитан Кемал, няма и помен. На тяхно място виждаме весела група подводничари, които с чувство за хумор си спомнят преживяното. Именно в това състояние ги заварват Остин и новодошлите в заседателната зала на „Арго“.

След качването им на борда, всички са внимателно прегледани от корабния фелдшер, натъпкани са здраво с храна и облечени в резервни работни униформи на НАМПД. Като изключим драскотините и синините, мъжете почти нямат други белези от преживяното. Централно място на металната маса заемат капитан Атууд, мичман Крайсман и Джо Завала. Джо се усмихва широко, когато вижда колегите си да влизат. Става, за да се ръкува с двамата Траут и Гън. Винаги кавалер, той дарява Гемей с целувка по бузата.

След като представя новодошлите, Остин обявява, сред радостни подвиквания и свиркане:

— След няколко часа сте в Истанбул, където ви чака самолет за дома. На близките ви е съобщено, че сте невредими. Сигурно нямате търпение, да потеглите час по-скоро, но аз трябва да ви помоля за една услуга. Ние чухме забележителната ви история само отчасти. Докато хеликоптерът се готви за обратен полет, надявам се да чуем всичко, от игла до конец.

Мичман Крайсман става и казва:

— Това е най-малкото, което можем да сторим. Сигурен съм, че давам израз на общото мнение, като благодаря на двама ви с Джо, че ни измъкнахте невредими от онова място.

— Другия път ще пристигнем с танк — обещава Остин под всеобщ смях. След като той стихва, добавя: — Ако не възразявате, мичман, ще поема ролята на Пери Мейсън^[1]. Мисля, че така ще стане по-бързо.

— Няма проблем, сър!

— Добре. Да започнем от самото начало!

Крайсман застава пред окачена на стената карта на източната част на Егейския басейн.

— Мисията ни предвиждаше да се спускаме в района на археологическите находки, недалеч от турското крайбрежие. Ето тук! — Той посочва на картата. — Освен нас, на борда се намираше и гост, който се представи като Джоузеф Пуласки от MIT^[2].

Гън вдига ръка.

— За сведение: След като научихме за изчезването на подводната лодка, направихме проучвания за личността на вашия гост. От MIT отговориха, че за първи път чуват това име.

— Жалко, че не проверихме, преди да се качи на борда — отбелязва мичманът. — Във всеки случай, мисията се увенча с необикновен успех. Извадихме някои предмети от тинята. Готвехме се за изплаване, когато Пуласки извади пистолет. Повечето от нас се намираха зад командния отсек и не видяха нищо. Капитанът ни осведоми за положението по интеркома. Нареди да кротуваме. Лодката се издигна до известно положение и застина.

— Колко време? — пита Остин.

— Около двадесет и пет минути. След това на мониторите се появи огромна сянка. Приличаше на гигантски кит или акула, която застава под нас. Последва страхотен трясък и скърцане. Лодката се разтресе толкова силно, че който не бе седнал или не се държеше за нещо, тупна на пода. След това доловихме шум, като от огромни бръмбари, които щъкат по корпуса — водолази. Видяхме ги и на мониторите. Един шегаджия даже ни махна с ръка. След това те изчезнаха, а подводницата се понесе през водите.

— Къде се намираха капитанът, пилотът и онзи учен по това време?

— Всичките бяха в командния отсек.

— Капитанът каза ли още нещо?

— Да, сър. Нареди да се занесат там сандвичи и кафе.

— А какво правеше по това време спомагателният кораб?

— Чухме го да ни вика, докато Пуласки нареди да се изключи връзката. Предполагам, че са ни проследили, докато излезем от обхвата на апаратурата.

— Колко време продължи подводното пътуване?

— Часове. Когато изплавахме на повърхността, отвън беше тъмно като в Царството на сенките. Никаква светлинка. После в лодката се спуснаха въоръжени мъже.

— Руснаци?

— Не можехме да определим, макар да носеха АК-47. Държаха се като професионални войници. Не като онези чекиджии с конете, от които ни отървахте. Говореше само Пуласки. Той нареди да напуснем NR-1. Озовахме се на палубата на огромна подводница.

— Колко огромна? — пита Гън.

Крайсман се оглежда.

— Кой иска да отговори?

Обажда се друг подводничар.

— Служил съм на бойна подводница и според дължината на най-големия диаметър — около петнадесет метра, — бих казал, че е горедолу колкото нашия клас „Лос Анджелис“. Около сто и двадесет метра.

— Вашата лодка е дълга едва петдесет. Спокойно са могли да ви нарамят, че и да им остане място — отбелязва Остин.

Морякът кимва.

— По-голяма беше от спомагателния ни кораб.

Остин оглежда присъстващите.

— Някой да е забелязал означения по нея?

Хората мълчат.

— Беше тъмно като в рог — обяснява Крайсман.

— Значи, преместват ви в голямата лодка?

— Да. Затвориха ни в един кубрик. Нямахме достатъчно койки за всички, та спяхме на смени. От време на време ни носеха храна. Потопихме се за двадесет и четири часа. Когато изплавахме, пак беше нощ. Морето беше по-различно от Егейското. Въздухът не бе така солен, както сме свикнали. Нещо като при Великите езера.

— Разкажи за корабните звуци, които чухме преди това! — обажда се някакъв моряк.

— Забравих. Случи се малко преди да изплаваме. В кубрика беше абсолютно тихо. Някои от момчетата чули шум от корабни двигатели през стената. Всички залепихме уши за нея и се заслушахме. Истина беше.

— Имаше ли други кораби наоколо?

— Не. В крайна сметка шумът заглъхна. След няколко часа, спряхме при друг кораб — изглежда ни очакваше. Преместиха ни в друг кубрик на неговия борд. Той стана наш дом за три денонощия.

— Все в кубрика ли бяхте?

— Не, за съжаление! Рано призори на другия ден, ни изкараха на палубата. Имаше насочени към нас автомати, а от голямата подводница — ни вест, ни кост. Там беше и Пуласки. Дари ни една от гадните си усмивки и извика: „Добро утро, господа.“ — Крайсман имитира акцента му. — „В отплата за това приятно пътуване, ще ви помолим да ни свършите една работа.“ Каза, че трябвало да извадим разни неща от някакъв кораб. Пуласки и още един бандит тръгвали с нас. И така, качихме се отново в NR-1, която бе привързана редом и се потопихме.

— На каква дълбочина?

— Над сто и тридесет метра. Не е кой знае какво за лодка като нашата. Не ни трябваше много баласт, за да слезем. Дъното беше основно тинесто, леко наклонено до един праг, от който се спускаше стръмно надолу. Корабът лежеше на брега на каньон или долина, разположена перпендикулярно на бреговата линия.

— Имаше ли име?

— Не можахме да видим. Целият бе покрит с водорасли и ракообразни. Носът му не беше много наклонен — нещо като онези снимки на „Титаник“. — Човекът показва с ръка.

— Как бе разположен на дъното?

— Корабът лежеше на една страна, силно наклонен. Човек имаше чувството, че ако го побутне по-здраво, ще се преобърне. На левия борд имаше голяма пробойна.

— Виждаше ли се нещо през нея?

— Пълна беше с боклук. Там се задържахме по-малко от минута. Повече ги интересуваха другият край. Бяха поставили кислородна горелка в края на манипулатора. Легнахме върху наклонена платформа в кърмата. Беше доста рисковано да разполагаме лодката под ъгъл. Имахме усещането, че корабът ще се преобърне всеки момент. Накараха ни да прогорим дупка в надстройката.

— Не в трюма? — пита изненадан Остин. — Товарът би следвало да се намира в трюма.

— И ние бяхме на същото мнение, но не ни бе работа да спорим. Направихме отвор, с размери около три на три метра. Не беше особено

трудно, при този почти изгнил метал. Трябваше да бъдем много внимателни все пак. Също като при хирургическа операция. Едно непредпазливо движение и съдът би потънал в дълбокото — всички си давахме ясна сметка за това. Виждаха се койки и матраци. Пуласки и приятелчето му се развълнуваха видимо. Започнаха да се разправят нещо над корабни чертежи, които носеха със себе си.

— На руски ли?

— Така звучеше. Изглежда ни бяха накарали да режем не където трябва. Направихме още два опита, преди да попаднат на онова, което търсеха. Беше доста просторна кабина, пълна с големи сандъци, също като онези, които продават в антикварните магазини.

— Колко такива сандъка имаше?

— Десетина, разхвърляни на различни страни. Пуласки ни накара да ги приберем. Не беше лесна задача — те бяха очевидно тежки и напругаха ръката на манипулатора до краен предел. Придърпахме сандъците до ръба на отвора и поискахме от кораба да спусне въжета с куки накрая. Прикрепихме ги към сандъците и се дръпнахме назад, за да може корабът да ги изтегли с мощните си винчове.

Опитният в подобни операции Остин отбелязва:

— И аз бих постъпил по същия начин.

— Идеята беше на капитан Логан — отвърща притеснен Крайсман. — Приличахме на британските войници в оня филм „Мостът на река Куай“. Професионалното предизвикателство ни увлече и бяхме горди, че се справихме с успех.

— Няма за какво да се срамувате — иначе може би щяха да ви убият.

— Същото каза и капитанът. Работехме на смени. Натъкнахме се на няколко усложнения, каквито могат да се очакват при толкова сложна работа, но в крайна сметка измъкнахме всички сандъци от потъналия съд.

— Разбрахте ли какво има в тях?

— Много странна работа! Избутаха ни зад надстройката, но ние ги чувахме, как отварят сандъците с кози крак. Бяха много възбудени. После настъпи тишина, а след това започнаха да се карат. Сетне при нас дойде Пуласки и започна да ни крещи на руски, сякаш ние бяхме

виновни. Беше много ядосан, но и малко уплашен сякаш. — Крайсман оглежда другите и те кимват в съгласие.

— И не разбрахте, защо е цялата разправия?

Той поклаща глава.

— Свалиха ни долу, а когато отново ни изкараха на палубата, беше вече нощ. Гигантската подводница се бе върнала. Имаше и още един кораб наблизко. Не се виждаше добре в тъмното, но май беше голям. Прехвърлиха ни на борда на подводницата — без капитана и пилота — в същата първокласна кабина. Плавахме под вода по-кратко време от първия път. Когато ни изведоха, видяхме се в помещение, голямо колкото самолетен хангар.

— Трябва да е бил докът за подводници. Какво стана с NR-1?

— Нямам представа. Когато потеглихме, тя остана привързана към спасителния кораб. Надявам се капитанът и пилотът да са добре. Защо ни разделиха?

— Може би са имали и друга задача за лодката, а може просто да ги държат с някаква друга цел. Какво стана след това?

— Настаниха ни в помещение с койки. Там останахме няколко дни. Скука до немай-къде! По едно време отдолу се разнесе страхотна експлозия.

— Взривили са входа към хангара.

— Защо?

— Базата бе открита и са искали да бъдат сигурни, че никой няма да проникне в нея. Голямата подводница е изпълнила задачата си. Не бих се изненадал, ако по-късно бяха взривили и надземната част. Може би с вас вътре. А как стоеше въпроса с охраната?

— Същите, които ни пазеха и на кораба. Военни наглед, с автоматично оръжие. Даваха ни черен хляб и вода и ни държаха заключени. После се появиха тези юнаци, с кожените шапки и чували вместо панталони. Първата ни охрана приличаше на отряд скаути, в сравнение с тези гадове. Пребиха неколцина, ей така за удоволствие, а после ни изведоха на онова поле. Останалото ви е известно.

Остин оглежда присъстващите.

— Някакви въпроси?

— Успяхте ли да видите местоположението си, докато бяхте на борда на NR-1? — пита Гън.

— Те изключиха всички прибори за определяне на местоположение.

— Не ги е срам!

Всеобщ смях залива залата.

— Какво смешно има? — продължава играта Гън, но един русокос моряк става и плъзга по масата някакво листче.

— Това са координатите на потъналия кораб — заявява той.

— Откъде си така сигурен? — пита Гън.

Морякът, на име Макормак, показва на китката си нещо като бремениен часовник и обяснява:

— Подари ми го жена ми. У дома имаме карта и всеки път, когато се свържа с нея, тя може да нанесе точното ми местоположение на нея.

— Все му се подигравахме, че жена му го държи на каишка — казва Крайсман. — Но вече не е така.

— Когато ни отвлякоха, аз преместих уреда над лакътя си — обяснява Макормак. — Те не ни обискираха.

GPS^[3] часовникът на фирма Про Тес е цяло чудо на миниатюризацията — според производителите: най-малкият GPS прибор, пуснат в масово производство. Той показва местоположението си, с точност до няколко метра, във всяка точка на планетата.

Остин се усмихва.

— Е, а сега, ако трябва да цитираме безсмъртния Порки Пиг^[4]: „Това е всичко, приятели“. Благодаря за съдействието и bon voyage^[5]!

Подводничарите скачат като един и се изнизват от помещението, с нетърпеливия вид на подушило вода жадно стадо. Остин се обръща към хората от НАМПД.

Пол отваря лаптопа си и го включва към един модем, който прехвърля образа върху голям екран на стената. Гемей застава до екрана, с лазерна показалка в ръка. Пол натиска няколко клавиша и на екрана се показва оформеното като бърбек Черно море и околностите му.

— Добре дошли на Черно море, един от най-възхитителните водни басейни на земята! — започва тя. — То се простира на около 1000 километра от изток на запад и 550, в посока север — юг. Тук „в талията“, където изпъква Кримският полуостров, то е широко едва 240 километра. Независимо от малките си размери, това море има твърде лоша репутация. Гърците го наричат „ахенос“, което ще рече

„негостоприемно“. Отоманските турци били по-прями и го нарекли направо Море на смъртта.

— Трогателно! — отбелязва Завала. — Много поетично!

— Независимо от всичко това — продължава Гемей, — морето е твърде оживено. Оттук минава Язон, с неговия „Арго“, за да търси Златното руно. В продължение на хилядолетия, морето е оживен търговски път и източник за препитание за поколения рибари. През Ледниковия период, то представлява огромно, сладководно езеро. Около 6000 години преди Христа се скъсва естествена земна дига и в него нахлуват водите на Средиземно море. Водното равнище се повишава със стотици метри.

— Потопът — казва Остин.

— Според някои — да. Местното население се спасява, с бягство към по-високи райони. — Гемей се усмихва. — Не мога да кажа, дали са го сторили с ковчег. Солената вода задушила живота в езерото. Вливащите се в него реки влошили допълнително положението. — Тя дава знак на Пол, който показва на екрана профил на морското дъно.

— Виждате огромната дълбочина. Континенталният шелф, който най-вероятно е бившето крайбрежие, обикаля басейна от всички страни. Той е най-широк, при бреговете на Украйна. Спуска се рязко към гълбините. Тънкият най-горен пласт на морето е пълен с живот. Но под 170 метра, липсва кислород и водите са мъртви. Това е най-голямата маса мъртви води в света. И дори по-лошо: тези маси са пълни с водороден сулфид. Една глътка от тази вода, убива човек. Ако тази отровна маса бъде освободена по някакъв начин, над морския басейн ще се издигне огромен облак убиец, който ще унищожи всяка следа от живот наоколо.

— Значи, турците са дали много точно определение — Море на смъртта — отбелязва Завала.

Пол изважда на екрана пунктирана линия, която очертава вътрешен район от морския басейн.

— Крайсман каза, че потъналият кораб лежи на около сто и тридесет метра дълбочина. Това ще рече, близо до ръба на континенталния шелф. На малко по-голяма дълбочина, от него няма да остане и помен. В отровната зона се запазват непокътнати дървените корпуси, защото там няма кислород, който да осигурява живот на дървоядите, но химикалите разяждат метала до шушка.

— Корабът щеше да се разложи до молекулярно равнище — отбелязва Остин.

— Именно. Тази клисура, за която говори морякът, е най-вероятно някогашна река. Континенталният шелф е равен и се спуска полегато надолу. Разлагането на безброй микроорганизми образува джобове, пълни с метан. Предполага се, че водолазът е защитен срещу подобна опасност, но все пак, може да има други в тази отровна среда.

Гън попива всяка дума. Той става и взема показалката на Гемей.

— Да видим сега, с какво разполагаме! Лодката е отвлечена от това място. — Той прокарва с червената точка линия от Егейско море към Босфора. — Тук именно са доловили шум от движение на кораби. — Движи показалеца по протежение на континенталния шелф. — А тук се намира нашият тайнствен кораб, съгласно показанията на GPS.

Пол рисува с мишката едно X на посоченото място.

— Твърде големи усилия се полагат за изваждане на този товар — казва Остин. — Може би той именно крие ключа към цялата загадка.

Гън се обръща към капитана.

— За колко време можем да потеглим?

До този момент, капитан Атууд е мълчал. Сега казва с усмивка:

— Всички сте така увлечени по това Черно море, че не чухте разговора ми с мостика. Вече сме на път. Призори сме на мястото!

Едва доловима вибрация на пода показва, че машините работят. Гън се изправя с думите:

— Отивам да ударя една глава — утрешният ден може да се окаже дълъг.

Когато остава сам, Остин започва да се взира в линиите и плетениците на картата, която изобразява Черно море, сякаш са букви и знаци от неразгадан език. Погледът му се заковава върху отбелязаното място на потъналия кораб.

През съзнанието му се нижат събитията, довели го до борда на този кораб, в търсене на какво? Чувства се като човек, бръкнал в огромно кълбо със змии, без да знае кои от тях са отровни. Гаси лампите и излиза от заседателната зала. Докато отива към каютата си, една мисъл не му дава мира: Ами ако всичките са отровни?

[1] Пери Мейсън — частен детектив, герой на редица книги и екранизации. ↑

[2] MIT — Технологически институт на Масачузетс, изключително престижно научно и учебно звено в образователната система на САЩ. ↑

[3] GPS — Global Positioning System. Световна система за координиране. В разговорния език: портативен прибор, който, чрез сателитна връзка, показва точното си местонахождение върху земното кълбо. ↑

[4] Порки Пиг — свободно може да се преведе: Свинско Прасе. Герой от комикси, който произнася цитираната фраза, преди края на съответния епизод. ↑

[5] Bon voyage (фр.) — На добър път. ↑

Събужда го сивата светлина, която струи през илюминатора на каютата му. Поглежда към съседното легло, заето от Завала, който без съмнение сънува свят, пълен с червени корвети и русокоси красавици. Завижда на способността на своя партньор да се потапя в здрав сън, като напълно изключва действителността, за да се събуди на сутринта свеж и напълно готов за действие. Собственият му сън е бил неспокоен, пълен с неясни образи и събития, сякаш е търсил в сферите на подсъзнанието си важни за реалния свят отговори.

Измъкнал се от леглото, Остин отива до умивалника и наплисква лицето си със студена вода. Обува джинси, навлича дебел пуловер и винтяга, а после излиза от каютата. Студени талази се надигат от водната повърхност, за да го блъснат рязко в лицето и да прогонят последните остатъци от съня. Слънцето показва око над източния хоризонт, като хвърля червеникави и златни отънъци върху облаците.

„Арго“ пъпли с петнадесет възела и Остин се навежда над парапета, за да погледне опаловата повърхност на морето и да чуе тихото съскане на водата, която се плъзга по корпуса на кораба. Морски птици докосват пяната по гребените на вълните. Трудно е да се повярва, че на по-малко от двеста метра под краката му, лежат най-мъртвите простори на планетата. Черно море е само една голяма локва мъртва вода, но Остин знае, че много по-опасна бездна представлява безмилостното зло, което може да се скрие в едно човешко съзнание.

Когато влиза в топлия уют на столовата, устата му се напълва със слюнки от уханието на прясно кафе, пържени яйца и бекон, а мрачните мисли си отиват. Ако не се обръща внимание на морската шир отвъд прозорците, помещението може да мине за тихо квартално кафе, в което всеки посетител разполага с чаша, на която е гравирано собственото му име. Сънливи членове на екипажа от нощната вахта са насядали около една-две маси.

Остин взема чаша кафе и излиза. На път за мостика, се натъква на двамата Траут, които са вече закусили и правят обиколка на кораба.

Тримата се качват в кърмовата рубка, чиито прозорци, разположени във всички посоки, откриват гледка към носа и кърмата.

Руди Гън, ранобудник още от морските си години, стои пред панел с контролни прибори и разговаря с капитана. Усмивва се широко на колегите си.

— Добро утро. Тъкмо щях да ви търся. Капитанът разглежда мястото на корабокрушението на картата.

— Кога пристигаме? — пита нетърпеливо Остин.

Атууд посочва зеленикав, кръгъл екран, с концентрични бели окръжности върху защитното стъкло. Сиви петънца показват данните на системата GPS, която получава сигнали от двадесет и четири спътника, обикалящи земята, на височина 18000 километра. Дигитален дисплей отстрани показва местоположението на кораба. Системата го фиксира, с точност до петнадесет метра.

— Трябва да пристигнем след около четвърт час, ако данните от ръчния GPS на моряка са точни.

— Значи не се шегувахте, когато каза, че пристигаме рано сутринта — отбелязва Остин.

— „Арго“ може и да прилича на товарна кранта, но в жилите му тече състезателната кръв на породист жребец.

— С какво ще започнем?

— Най-напред ще картотекираме околността, с помощта на новите си прибори, а после ще погледнем по-отблизо — екипажът вече подготвя БСПП. Беспилотната свободно плаваща подводница е последната дума на подводната изследователска технология.

Пол иска да погледне картата. Капитанът дръпва завесата, която разделя рубката от картографската кабина. Карта на Черно море е простряна върху масата.

— Намираме се ето тук — казва Атууд и мушва пръст в една точка в западната част на морето.

Високата фигура на Траутсе сгъва над масата.

— Намираме се над ръба на плитък континентален шелф, който обикаля крайбрежието от Румъния, през Босфора, до Кримския полуостров на север. Гемей може да ни информира за биологичните и археологични характеристики на района.

— Шелфът, споменат от Пол, представлява зона на невероятно интензивен риболов. Тук се среща съомга, белуга, калкан. Има и

делфини, макар и малобройни. Според някои, турците прекаляват с риболовните мащаби, но други са на мнение, че причината за рязкото спадане на рибната популация се крие в масовото замърсяване на морските води от Дунава, който мъкне боклуци от цяла централна Европа. Онова, което е безспорно е, че на дълбочина под 180 метра, няма и следа от живот. Деветдесет на сто от морската вода е стерилна. Успоредно с намаляване на рибата се увеличава броят на медузите. Всичко това създава достатъчно сериозно безпокойство, за да се предприемат някакви мерки.

— Ето защо в района се появиха екипи на НАМПД — обажда се капитан Атууд. — Ние помагахме в събирането на информация за нуждите на смесена турско-руска програма.

— А защо на борда няма представител на която и да било от двете държави? — пита Кърт.

— При предишни подобни експедиции, такива представители използваха пребиваването си на борда, най-вече за да кажат къде не трябва да извършваме проучвания. Този път, адмирал Сендекър поиска пълна свобода, след молбата за помощ. Което ще рече — никакви представители, които да пречат през цялото време. Възползвайки се от престижа на организацията и отчаянието на двете страни, той успя да наложи своето.

— И двете страни имат пълно основание да бъдат отчаяни — отбелязва Гемей. — Ако замърсяването стигне повърхността, целият живот в басейна ще загине.

— Единствено заплахата срещу живота е в състояние да накара човека наистина да си размърда задника — преценява Гън.

Траут прокарва дълъг пръст по картата.

— Дъното тук трябва да е покрито с черна тиня, върху глинена основа, което е свързано с прерастването на сладководното езеро в море. Ако прекрачим ръба на шелфа, ще видим дълбоки клисури, които нарязват стръмните склонове. Преди десет хиляди години, равнището на водата е било с триста и петдесет метра по-ниско от сега. Според теорията за Потопа, водите на Средиземно море са залели над сто и петдесет хиляди квадратни километра.

— Което страшно вдигнало рейтинга на всеки притежател на плавателен съд — допълва Остин.

— Това има пряко отношение към нашия случай — продължава Гемей. — Както обясни снощи и Пол, дървоядите не могат да живеят в дълбоките води, така че дървените корабни корпуси остават невредими с хилядолетия. А стоманените се разпадат.

Викат капитана на мостика. Атууд моли да бъде извинен. След миг се връща, широко усмихнат.

— Над целта сме. Нашият тайнствен кораб се намира точно под нас.

Гън казва:

— Дано не забравя да изпратя букет на младата жена, подарила онзи GPS на нашето моряче.

Остин хвърля поглед към безкрайната морска шир и си мисли за многодневните и най-вероятно безплодни усилия за издирване на мястото, които им спестява мъничкият прибор и казва:

— И цяла оранжерия да изпратим, пак не можем се отплати.

Пристига Завала и те слизат на палубата откъм десния борд, където блести под слънцето неголямо торпедо в алуминиев сандък. Високият мъж, който в момента разкача компютърен модем от тялото на торпедото, е Марк Мърфи, специалист по дистанционно управляеми, подводни превозни апарати.

Той е убеден противник на шаблона, поради което не носи обичайния за НАМПД работен комбинезон, а джинси с отрязани крачоли, жакет от мека кожа върху тениска, ниски ботуши и бейзболна шапка, с къса козирка. Както тениската, така и шапката имат надпис „Аргонавт“^[1]. Той е в началото на петдесетте, носи гъста прошарена брада, но червендалестото му лице излъчва момчешки ентузиазъм.

Забелязва лакомия поглед на Завала и казва:

— Заповядай!

— Благодаря. — Завала прокарва пръсти по лъскавата повърхност на торпедото и казва: — Много е секси.

— Ще трябва да извините приятеля ми — не е слизал на брега поне от двадесет и четири часа.

— Прекрасно разбирам чувствата му — отговаря специалистът. — Тази мацка е върхът! Почакайте само да видите на какво е способна!

Остин се забавлява с нескрития възторг на двамата възрастни мъже от тази скъпа играчка. Завала е гениален конструктор, сътворил

лично или помогнал при създаването на голяма част от подводния инструментариум на НАМПД. Мърфи е изтъкнат майстор в тяхното практическо приложение. За тях, изчистените линии на съвършеното техническо постижение са не по-малко привлекателни от формите на красиво женско тяло.

Остин разбира страстта им. Машината е дълга само метър и половина, диаметърът ѝ е двадесет и два сантиметра, а тежи едва тридесет и пет килограма. Но въпреки това, тя представлява върхът на изследователския скалпел. В състояние е да действа почти самостоятелно, при най-разнообразни подводни условия. Разработена е в Океанографския институт на Уудс хол.

— Почти сме готови за старта — казва Мърфи. — Спуснали сме два трансдюсера — по един във всеки край на изследвания район. Те образуват навигационна мрежа. Торпедото разменя непрекъснато информация с тях, с тяхна помощ се ориентира и насочва действията си, а получаваните от него данни се записват на твърд диск, който след това ще прехвърли информацията в бордовия компютър.

— А защо не се предава направо на кораба?

— Би могло, но предаването през водата би отнело много време. Задал съм програма, в изпълнение на която съоръжението ще проучи десет маршрута, по тридесет и пет метра всеки. Ще се движи на тридесет метра над дъното, със скорост девет километра в час. Специална система не допуска колизия с твърди предмети, а кара торпедото да ги заобикаля.

Мърфи натиска сензорен бутон върху корпуса. Задвижваният от акумулатор пропелер от неръждаема стомана започва да жужи тихичко. С помощта на един асистент, Мърфи спуска апарата на вода.

„Арго“ е настръхнал цял от множество кранове, винчове, биги и всякакви други съоръжения, с чиято помощ учените на борда спускат във водата и контролират всякакви надводни и потопяеми съоръжения и измервателни прибори. Дори най-мощният кран обаче, разполага с „крехки“ части, които се чупят при претоварване и не позволяват на кораба да потъне, в случай че се заеме с изтеглянето на непосилна тежест.

Повечето тежки съоръжения се спускат през гигантска врата върху централната част на корабния корпус. В дадения случай обаче, трябва просто да се спусне апарата през борда. Той стига водата и

поема напред като избягала от кукичката риба. След малко започва да описва кръг.

— Ще направи четири обиколки, за да калибрира компаса — обяснява Мърфи. — В момента влиза във връзка с навигационната система и въвежда местоположението си в триангулационната карта^[2]. — Апаратът описва последен кръг и изчезва под водата.

— Тръгва по първия зададен маршрут.

— А ние какво ще правим? — пита Остин.

Мърфи разкрива зъбата усмивка.

— Ще хапнем понички с кафе.

[1] Аргонавти — членовете на екипажа на „Арго“, които търсят Златното руно с Язон. ↑

[2] Триангулационна карта — система за координатно привързване, при която територията се разделя на вписани един в друг триъгълници, като пресечните точки са с точно установени координати, спрямо които се определя местоположението на точки извън тях. ↑

Подводният апарат се движи напред-назад като косачка, а движенията му се отразяват върху екран, на борда на кораба. Приключил изпълнението на задачата, той се прислонява край трети трансдюсер, също като кученце, на което са показали кокал. Показва нос до борда на кораба, където го очаква специална мрежа, с която го изтеглят нагоре. Мърфи го свързва с лаптопа си и копира цялата събрана информация.

Стисва лаптопа под мишница и повежда цялата група към заседателната зала, където го включва към голям монитор. Пред очите на присъстващите започват да се нижат бавно образи на морското дъно. То се разгъва върху екрана като килим. В дясната страна на екрана, се отбелязва точното местоположение на конкретната част от дъното. Мърфи наглася цвета и на екрана се появяват приятни за окото жълто-кафяви образи.

Дъното е в по-голямата си част еднообразно. От време на време се появява по някой голям камък или пък светли и тъмни петна обозначават различен характер на седимента^[1]. При четвъртия маршрут, апаратът показва две прави линии, съединени под остър ъгъл. Всички погледи са устремени към екрана, върху който се проектира дъното под апарата. Той завършва маршрута и тръгва назад, когато в един момент, Мърфи спира картината.

— Бинго! — казва той.

На монитора личат ясно очертанията на корабен корпус. Мърфи приближава образа. Тъмните и светли петна се превръщат във врати, прозорци и люкове. Компютърът показва размерите.

— Дълъг е седемдесет и пет метра — отбелязва Мърфи.

Остин сочи някакво петно на корпуса.

— Можеш ли да увеличиш тук?

Мърфи кликва с мишката и посоченият от Остин участък се появява като малък четириъгълник в едната страна на екрана. Ученият

си играе известно време с компютъра, докато на екрана се очертава ясно пробойна, под самата васерлиния^[2].

Прави цветно копие на принтера и го разстила върху масата.

— Лежи на сто и петдесет метра дълбочина — казва Мърфи. — Ето, в тази точка, стометровият кил виси над клисура в стръмния склон към дълбокото дъно. Корабът е застанал на кантар. Имаме късмет. Още малко по-дълбоко и от него не би останала никаква следа.

— Браво, Мърфи! — казва капитан Атууд. После се обръща към останалите: — Можем веднага да спуснем подводен робот през големия шлюз. — Всички преминават в малко помещение, от което се ръководят действията на спускани през главния шлюз апарати. Като сочи конзола с контролни прибори, капитанът казва на Гън:

— Ще поемете ли управлението, комодор^[3]?

Външният вид на учен прикрива жадната за действие същност на Гън, който се измъчва от положението си на свидетел от мига, в който е стъпил на борда на „Арго“. Освен това е опитен оператор на подводни работи, така че не чака да го канят втори път.

— С огромно удоволствие, капитане!

— Кажете, когато сте готов!

Гън заема операторското място и започва да изучава приборите, изпробва движението на джойстика. След това се усмихва и потрива ръце.

— Спускайте го!

Капитанът откопчава от колана си малка радиостанция и дава съответната команда. Миг по-късно, екранът оживява и показва огромния отвор на централния шлюз, както го вижда монтираната в предната част на робота камера. Тя сякаш се наводнява, когато я потапят в шлюза. Появява се леководолаз, който освобождава въжетото на крана. Той изчезва и мястото му е заето от облак мехурчета и плътна синева — роботът е излязъл през дъното на кораба.

Триста метров, специално защитен кабел свързва робота с борда на „Арго“. По него преминават сигналите, подавани от Гън към операционната система на робота, както и тези от неговите камери към бордовия компютър. Корабът разполага с много по-големи и мощни работи, но след инцидента с NR-1, капитанът решава да използва малки апарати, които действат в непосредствена близост. Този робот има големината и формата на огромен куфар. Независимо от

скромните си размери, той разполага с няколко видео камери, както и с манипулатор.

Хванал с опитна ръка джойстика, Гън води апарата към потъналия кораб. Роботът използва събраните от торпедото данни, за да се насочи самостоятелно към пробойната. Цветовете постепенно изчезват, защото дневната светлина отслабва, с увеличаване на дълбочината. Гън включва двата сто и петдесетватови, кварцови прожектора, но дори и тяхната мощна халогенна светлина е погълната от непроницаемия мрак.

Роботът се спуска плавно и увисва на няколко метра над морското дъно. Леко подводно течение ограничава скоростта му над тинестото дъно до един възел. Сетне дъното рязко се спуска надолу, а роботът увисва над подводен каньон. Това става така внезапно, че на зрителите им се завива свят. Гън насочва работа надолу, като го държи успореден на склона. След това го издига бавно, докато застава над потъналия съд.

Корабът лежи под ъгъл спрямо склона, като кила му е затънал в тиня. Апаратът се плъзва покрай корпуса, на равнището на главната палуба и преминава край редица прозорци и люкове, някои от които са отворени. Всичко е покрито с ракообразни, които допълват призрачната картина. На места прозират петна ръждив метал. Дървената надстройка се е разпаднала. Спускателните приспособления на спасителните лодки са празни, а въжетата висят обвити с водорасли. От димохода е останала само купчина боклук.

Корабът представлява метален труп, по чиито артерии, гъмжали някога от хора, сега се стрелкат рибни пасажи. За Остин, който наблюдава екрана с израз на възхищение, тези жалки останки представляват живо същество. Макар да няма живи ръце, които да затворят откъртените, при бързото излизане на въздуха, палубни люкове, Остин почти чува тихия тътен на машините, тласкащи кораба по морската повърхност. В съзнанието си вижда леко разкращения на дървена решетка кормчия, който е отпуснал длани върху огромно кормилно колело, докато останалите членове на екипажа се суетят, всеки с работата си или се мъчат да преборят неизбежната в корабния живот скука.

Остин моли Гън да насочи работа към кърмата. Както бе казал и мичманът, тя е цяла обрасла и никакъв надпис не личи. Гън кара

апарата да разчисти тук-там по някой участък, с надежда да се появи нещо, но без резултат.

Остин казва на Гемей:

— Какво би казал щатният ни археолог за видяното?

Гемей пощипва замислено брадичка, загледана в призрачния образ на екрана.

— Моята специалност са древногръцки и римски дървени плавателни съдове и ако поискаш от мен да ти кажа нещо повече за триремите^[4], щях да ти бъда от полза. — Сега камерата се движи край средата на кораба, където ръждивият метал се е изкорубил и не е покрит с водорасли или ракообразни. — Това са занитвани метални плоскости, а след 1940 година, корабостроителите преминават към заваряване. Ако се съди по палубните съоръжения, корабът е товарен. Според дизайна си, това е стар съд, строен в края на деветнадесети век или около началото на следващия.

Остин моли Гън да насочи работа към повредения борд. Корпусът лежи върху наклона и от този ъгъл, изглежда като че ще се срине надолу всеки миг. Гън насочва апарата така, че след малко пробойната запълва почти целия екран. Проникналите във вътрешността лъчи показват изкривени тръбопроводи и стоманени конструкции.

— Какво ще кажеш за пораженията, Руди? — пита Кърт.

— От начина, по който е нагънато всичко, ще река, че машинното отделение е било ударено с взривно устройство. За торпедо попадението е твърде високо. По-скоро е направено с оръдеен снаряд.

— Че кой би потопил безобиден престарял търговец? — пита Завала.

— Вероятно някой, който не го е имал за толкова безобиден — отвръща Кърт. — Нека надникнем в онази част, за която говори мичманът!

Гън натиска бутоните и роботът се издига над палубата. От израза на лицето му личи, че Руди се забавлява неимоверно. Придвижва внимателно апарата, като гледа да не закачи кабела му за мачтата или рейте. Роботът минава край мостика, след това спира и увисва пред голям правоъгълен отвор. За разлика от разкъсаните ръбове на пробойната, тези тук са сравнително гладки. Гън приближава камерата на около метър от отвора. Светлините измъкват

от мрака образите на железен стол, част от койка и метална маса — всичко струпано на купчина.

— Можем ли да влезем? — пита Остин.

— Имаме странично течение, което може да представлява известен риск, но ще видя какво може да се направи. — Руди маневрира в различни посоки, след това центрира робота точно срещу отвора и го нанизва вътре, с лекотата на шивачка, която вдява иглата си. Роботът е способен да се върти около собствената си ос и именно тази маневра изпълнява сега Руди Гън. Обективът на камерата обхожда сивкави купища отпадъци. Руди бучва на едно място манипулатора и оттам се надига облак ръжда. След това роботът се заплита в нещо и не може да помръдне. Руди изчаква да се слегне облакът и с няколко движения измъква робота от хватката на паднал върху него, гол проводник.

— Какво ще кажеш? — обръща се той към Остин.

— Мисля, че всичко ценно е отмъкнато. Ще трябва да възстановим историята от самия кораб, а не въз основа на онова, което е превозвал. — Посочва някаква лавица. — Това например, какво е?

Острото око на Остин е уловило очертанията на правоъгълен предмет. Гън разчиства наоколо и прави няколко неуспешни опита да хване предмета. Той се изплъзва, с упоритостта на лъскава кутийка от панаирджийските игри — жалки подобия на този манипулатор. Гън стиска упорито челюсти и прибутва предмета в ъгъла, откъдето трудно може да се изплъзне, след това отдалечава робота, така че да изпълне цялата си ръка и хваща с лекота малка, плоска кутийка.

— Ще го издигна на повърхността — казва той. — Роботът се връща на „Арго“.

След малко, на екрана светват лампите на шлюза. Капитанът нарежда да се изпрати находката, потопена в морска вода. Не след дълго един от техническите сътрудници донася малка пластмасова кофа. Гемей, чийто опит на морски археолог я прави най-подходяща за изпълнение на задачата, иска да ѝ дадат мека четчица. Тя изважда кутийката и я полага внимателно на пода. След това постепенно отстранява с четката патината на времето и отдолу проблясва метал.

— Сребърна е — казва тя и продължава работата си, докато половината повърхност е почистена. В метала е гравирен двуглав орел. Гемей разглежда пантичката. — Бих могла да я отворя, но не смея,

защото може да се повреди това, което е вътре. От съприкосновението с въздуха. — Тя поглежда капитана.

— „Арго“ е пригоден главно за биологически и геоложки проучвания — казва Атууд, — но недалеч оттук се намира друг съд на НАМПД, „Морски ловец“, а той се занимава с археологически изследвания. Те може би ще помогнат.

— С положителност могат. Преди няколко години поработих при тях известно време — обажда се Остин. — Той е двойник на „Арго“, нали?

— Почти еднакви са.

— Трябва да занесем тази кутийка при тях — казва Гемей. — Аз ще я стабилизирам в морска вода, доколкото е възможно. — Тя гледа алчно кутията: — Дявол да го вземе! Така ми се иска да разбере, какво има вътре!

— Дали да не ѝ хвърлим един поглед на рентгена? — предлага Остин. — Така може би ще задоволиш любопитството си, поне отчасти.

Гемей връща внимателно кутийката във водата и помощникът я отнася.

— Ти си гениален! — казва тя.

— Може и да размислиш по въпроса, като чуеш следващата ми идея — предупреждава я Кърт и излага своя план.

— Струва си да се опита — отсъжда Атууд и посяга към портативната си радиостанция. Не след дълго, екранът оживява и там се появява отново вратата на шлюза. Отново спускат робота. Потопянето се извършва, също както първия път. Екранът отново се покрива с кипяща пяна.

Гън насочва апарата право към останките от кораба. Не след дълго се появява и самия той — откъм кърмата. Гън работи с джойстика и механичната ръка се протяга изцяло в светлината на халогените. Работата на Гемей с четката дава на Остин интересна идея — манипулаторът стиска в щипците си голяма телена четка, с каквато почистват корпуса на „Арго“, преди боядисване.

Роботът прави няколко опита да изчегърта наслоенията, но тук си казва думата законът за действие — противодействие на Нютон: в резултат от приложеното усилие, корпусът на робота е отхвърлен назад. Корабът не желае да разкрие без съпротива своята самоличност.

За около три четвърти час, успяват да разчистят петно, с диаметър тридесет сантиметра. Забелязва се част от изписана с бяло буква. Би могла да е О или част от няколко други букви.

— На ти сега гениална идея! — процежда Остин.

Гън е също така объркан. По челото му личат ивици пот. Той прави опити да неутрализира стремежа на робота да се отдалечава от мястото, като увеличава мощността на двигателите му. В един миг загубва контрол над тях и роботът се блъсва в корпуса на кораба. Откъртва се голямо парче от наслоението, за да разкрие буквата С.

— Под морските наслоения се е образувала твърда кора — казва Гемей. — Затова така трудно се почистват.

— Не можеш ли да откъртиш още някое парче? — пита Остин, а след това се обръща към капитана: — С твое разрешение, разбира се!

Атууд свива рамене.

— Аз съм не по-малко любопитен да науча името на този приятел и ако това ще струва една-две драскотини по работа, няма да възразя.

Лицето му се изчервява при мисълта, че говори такива неща, в присъствие на втория човек в НАМПД, но Гън няма никакви угризения във връзка с апаратурата. Той стиска зъби и започва да блъска по корпуса с апарата, все едно че се мъчи да събори крепостна стена. Парченца от тънкия, подобен на циментов, слой започват да се къртят, едно по едно. След няколко последователни удара, от кърмата се откъртва голям слой, за да разкрие името на кораба. То е изписано на кирилица.

Остин разглежда надписа, блеснал в светлината на халогенните прожектори и поклаща глава.

— Руският ми може и да е позабравен, но името на кораба е „Одеска звезда“.

— Нищо ли не ти говори? — пита Атууд. — Чувал ли си за него?

— Не — отвръща Кърт, — но се обзалагам, че познавам човек, който е чувал.

[1] Седимент — отлагане, наслояване на материали по дъно на басейн или съд, съдържащ течност — най-често вода. ↑

[2] Васерлиния — линия, до която газ и воден съд, при нормално натоварване. ↑

[3] Комодор — командир на малка флотилия, с ранг по-нисък от адмиралския. ↑

[4] Трирема — кораб от древността, с по три реда весла от всяка страна. ↑

Вашингтон

Джулиън Пърлмътър е прекарал по-голямата част от деня в проучване на броненосец, от времето на Гражданската война^[1]. Задачата му е поставена от института „Смитсониън“^[2] и нейното изпълнение предизвиква чудовищен глад. Всъщност, всичко на този свят предизвиква у Пърлмътър чудовищен глад. Всяко нормално човешко същество, в същото положение, би сложило набързо парче салам или сирене между две филийки хляб, но не и Пърлмътър. Той отстъпва пред силната си привързаност към немската кухня, като сядя пред пълна чиния свински крачета с кисело зеле, а край нея поставя бутилка „Ризлинг“, доставена от собствената му избена колекция, съдържаща четири хиляди бройки. Сребърните прибори и порцелановите съдове са взети от борда на френския кораб „Нормандия“. Дебелакът е на върха на щастието. То остава ненакърнено, дори когато телефонът зазвънява като корабен звънец.

Той попива устни с ленена салфетка, с везан монограм и посяга с пухкаво ръчище към телефона.

— Джулиън Пърлмътър слуша — съобщава той с приятен глас. — Моля, изложете въпроса си в сбита форма!

— Съжалявам, сигурно съм набрал грешен номер! — казва гласът в слушалката. — Господинът, когото търся, не би говорил така възпитано, при никакви обстоятелства.

— А-ха! — Гласът на Пърлмътър достига децибелите на излитащ свръхзвуков самолет. — Има защо да съжаляваш, Кърт. Какво стана с моя имам?

— Не мога да твърдя, че познавам човек с такова име. Пита ли в службата за издирване на изчезнали в Истанбул?

— Не се шегувай със сериозни неща, нахален хлапак такъв! — гърми Пърлмътър, а небесносините му очи блещукат върху червендалесто лице. — Много добре знаеш, че ми обеща най-тържествено да ме снабдиш с автентична рецепта за приготвяне на

имамбаялдъ. Което ще рече „имамаът припаднал“, след като опитал вълшебния вкус на това ориенталско ястие. Помниш, нали?

Остин печели благоволенieto на Джулиън, като мъкне от цял свят екзотични готварски рецепти.

— Разбира се, че помня. Полагам неимоверни усилия да убедя един истанбулски готвач да се раздели с рецептата си и щом успея, ще ти я изпратя, та да не се минеш случайно.

Пърлмътър избухва в смях, като разтриса здраво близо сто и осемдесетте килограма плът, натрупана върху якия му скелет.

— Няма особено голяма вероятност това да се случи. Още ли си в Турция?

— Тъдява. На един наш кораб съм в Черно море.

— Ваканционно плаване?

— Свърши се с ваканцията. Отново съм на работа и искам да те помоля за една услуга. Можеш ли да изровиш нещо за един стар, товарен кораб, на име „Одеска звезда“? Потънал е в Черно море, но не знам кога. Само толкова мога да ти кажа.

— При такова изобилие от изходни данни, няма как за не открия кораба завчас! — отвърща саркастично Пърлмътър. — Я ми кажи всичко, което знаеш! — Джулиън си записва оскъдната информация, която е в състояние да му даде Остин. — Ще направя, какаото мога, макар да съм изтощен от глад, което положение би могло лесно да се поправи, ако получа една определена турска рецепта.

Остин го уверява още един път, че може да я счита в кърпа вързана и затваря. Гризе го съвестта. В напрегнатия ход на събитията, той е забравил молбата на Джулиън. Обръща се към капитан Атууд:

— Някой в камбуза има ли представа от ориенталска кухня?

Докато Остин се мъчи да изрови рецепта за имамбаялдъ, на няколко хиляди километра от него, в преустроения за жилище някогашен хан, Пърлмътър грее в доволна усмивка. Независимо от престорения си гняв, той обожава трудните задачи. „Смитсониън“ ще трябва да почака, независимо че концепцията на загадъчния двукорпусен броненосец е твърде интригуваща. Той оглежда огромното помещение, което представлява комбинация от спалня, дневна и кабинет. Всеки квадратен сантиметър от него е затрупан с книги. Независимо че видът на това помещение би вкарал в лудницата

всеки почтен библиотекар, то съдържа най-добрата колекция от книги, посветени на историята на корабостроенето и морското дело изобщо.

Пърлмътър е чел поне два пъти всеки притежаван от него том. Уникалният му мозък е попил хиляди данни, които препращат към свързани с тях други, също като веб страница в Интернет. Той е в състояние да грабне някоя книга от прашна купчина и след като я прелисти на бърза ръка, да запомни съдържанието на всяка нейна страница.

Той смръщва вежди в размисъл. Нещо му убягва, изплъзва се и се крие в сумрачните дебри на подсъзнанието му. С положителност знае, че вече се е натъквал на името „Одеска звезда“. Или ще стигне до истината, в рамките на пет минути, или никога. Рови из книгите и списанията си, като мърмори под нос. Да пукне, ако си спомня. Май започва да остарява. Рови цял час, преди да се откаже. Изважда картичка от една купчина и набира лондонски номер.

Миг по-късно, глас с британски акцент проговаря:

— Библиотека „Гилдхол“.

Пърлмътър назовава името си и иска да го свържат със служителка от каталожния отдел, която познава от предишни подобни случаи. Както много други британски институции, библиотеката „Гилдхол“ съществува от векове. Основана в 1423 година, тя е завоювала световен авторитет, с уникалната си историческа колекция, която се връща назад във времето, чак до единадесетото столетие.

Библиотеката разполага също и с превъзходна колекция готварски книги — обстоятелство, което няма шанс да убегне от вниманието на Джулиън. Но то най-често се насочва към морските регистри, които съхранява библиотеката. Британската мореплавателска традиция, както и необятните простори на някогашната колониална система, превръщат тези регистри в истинска съкровищница от данни, за всяка, свързана по някакъв начин с морето, страна в света.

Служителката, приятна млада жена на име Елизабет Босуърт, вдига слушалката:

— Джулиън, колко се радвам да те чуя!

— Благодаря, Елизабет. Надявам се, всичко при теб е наред?

— Така си е, благодаря! В момента се занимавам с индексация на колониални съдове от седемнадесети век.

— Не те притеснявам, надявам се.

— Разбира се, че не, Джулиън. Материалът е любопитен, но самата работа може да бъде и досадна понякога, сам знаеш. С какво мога да ти помогна?

— Искам да се добера до някаква информация за стар търговски кораб на име „Одеска звезда“, та си викам, дали не би могла да разровиш архивите на „Лойд“.

В библиотеката се съхранява целият архив на застрахователната компания до 1985 година. Лондонската „Лойд“ е основана в 1811 година, с цел да осигури „достоверни данни и надзор“ във всички главни пристанища на света. За да постигне целта си, компанията създава мрежа от агенти. В края на столетието, тя включва четиристотин агенти и петстотин подагенти, пръснати по цялото земно кълбо. Техните доклади, свързани с морски катастрофи, корабособственици, маршрути и товари се съхраняват в библиотеката, за да бъдат използвани от хора като Пърлмътър.

— С удоволствие ще го направя! — отвърща Босуърт. Нейният ентузиазъм е мотивиран само отчасти от свръхщедрите, далеч надвишаващи обикновените такси, парични преводи, които Джулиън прави редовно на библиотеката. Също като него, тя е запленена от проблемите на морската история, възхищава се от неговата литературна сбирка и не един път я е ползвала за собствени нужди.

Като се извинява за оскъдицата, Пърлмътър ѝ предава наученото от Остин за кораба. Босуърт обещава да се обади веднага, щом се добере до нещо. Пърлмътър се връща към работата си за „Смитсониън“. С упоритостта на булдог, той е успял да изрови груба скица на двукорпусния броненосец и започва да пише доклада си на компютъра, когато телефонът звънва. Обажда се Босуърт:

— Джулиън, пускам ти по факса някои материали, относно „Одеска звезда“.

— Много ти благодаря, Елизабет. За благодарност, ще те заведа на обяд в „Симпсън“, когато дойда следващия път в Лондон.

— Дадена дума — хвърлен камък! Знаеш, къде да ме намериш.

След няколко минути, факсът се съживява и изплюва няколко страници. Пърлмътър поглежда най-горната. Това е доклад от агента на „Лойд“ в Новоросийск, някой си господин А. Зубрин. Датиран е от април 1917 година:

„С настоящия съобщавам, че «Одеска звезда», десет хилядитонен търговски съд, с товар въглища от Кавказ, не е пристигнал в Истанбул, след като е потеглил от Одеса. Предполага се, че е потънал. Влязох във връзка по въпроса с истанбулския агент Г. Боздаг. Няма сведения за кораба в никое от пристанищата по курса му. Собственик на съда е «Фоше ООД» от Марсилия, Франция. Компанията е предявила иск за застрахователна премия. Последният преглед на кораба, извършен през юни 1916 година, показва нужда от незабавен, основен ремонт. Моля, изпратете инструкции във връзка със случая!“

Останалите листове представляват копия от кореспонденцията, водена между агента, лондонската централа на „Лойд“ и корабособственика. Французите настояват за пълно изплащане на премията, застрахователите се опъват, като се позовават на плачевното състояние на съда, докато се споразумяват за една трета — по-голямата част от сумата представлява стойността на товара.

Пърлмътър измъква от висок до тавана шкаф един подвързан в тъмночервено том, чиито корици са изтъркани от човешка ръка. Прелиства този регистър на френските корабособственици. „Фоше“ излиза от бизнеса през 1922 година. Пърлмътър ръмжи с разбиране. Нищо чудно, като се има предвид пълното отсъствие на грижа към корабите им. Връща регистъра на мястото му и взема друг от получените по факса листове. Това е копие от критична статия, в лондонски вестник, по повод на излязла през тридесетте книга. Заглавието гласи: СТАР МОРСКИ ВЪЛК РАЗКРИВА ЧЕРНОМОРСКИ ТАЙНИ. Той оставя статията настрана и преглежда бележката от Босуърт:

„Драги Джулиън, надявам се този материал да ти бъде от полза. Намерих препратка към твоя тайнствен кораб в описа на архивите, дарени на библиотеката от лорд Додсън, дългогодишен служител във Външното министерство. Става дума за ръкопис, съдържаш мемоари

на лорда, но изглежда семейството му е изтеглило документа. За «Одеска звезда» се споменава и в една книга със заглавие «Живот в Черно море». Ние разполагаме с нея и ако искаш, мога да ти я пратя по международната куриерска служба.“

Пърлмътър оставя бележката и приближава до шкаф, натъпкан до пръсване с книги от най-различен вид и размер. Пухкавите му пръсти шарят по лавиците, докато измъкнат тъничък том, красиво подвързан в позлатена кожа.

— О-хо! — възкликва триумфално Джулиън. Ако можеше да танцува, щеше да му удари една пета. Без да се тревожи повече за белите петна в паметта си, той надрасква една бележка и я пъха във факса:

„Недей да пращаш книгата! Имам я. Благодаря!“.

Докато текстът прекосява Атлантика, Пърлмътър се настанява удобно в креслото, с чаша изстуден чай пред себе си и започва да чете.

Руски капитан, на име Попов, написва тази книга през 1936 година. Капитанът има усет към детайла и силно развито чувство за хумор и Пърлмътър се усмихва често-често, докато Попов разказва за приключенията си, изпъстрени с бури и течащи съдове, пирати и разни други бандити, крадливи търговци и подкупни чиновници, бунтовно настроени екипажи.

Най-интересна е главата с надслов: „Малката морска сирена“. Попов командвал натоварен с дървен материал кораб в Черно море. Една нощ вахтеният забелязал светлина в далечината и чул звуци като от гръм. Небето обаче, било съвсем ясно. Предположил, че някой е изпаднал в беда, Попов решил да провери.

„Когато моят кораб пристига няколко минути по-късно, на мястото заварваме голямо маслено петно и облак гъст пушек във въздуха над него. Навсякъде плават

останки и което по-ужасяващо — обгорели тела. Независимо от моите заплахи, екипажът отказва да ги прибере на борда, като заявява, че носят лош късмет, а освен това са си вече мъртви така или иначе. Наредих да спрем и се заслушвахме. Пълна тишина. След това се чу нещо като писък на морска птица. Извиках верния си старши помощник и спуснахме лодка. Насочихме се през печалните останки към звука. Можете да си представите нашата изненада, когато лъчът на фенера ни попадна върху златните къдри на едно младо момиче. То се бе вкопчило в дървен капак и би загинало от студ, ако бяхме закъснели само с няколко минути. Измъкнахме я в лодката и почистихме маслото от лицето ѝ. Помощникът ми възкликна: «Та тя прилича на сирена!» Видели прекрасния ни товар, моряците забравиха бунтовните си настроения и започнаха да се грижат за нея. Веднъж дошла на себе си, тя се оказа доста разговорлива. Приказваше без всякакво усилие на френски с един от екипажа. Разказа, че пътувала със семейството си на борда на кораб, наречен «Одеска звезда». Макар да помнеше това име, тя не беше сигурна за собственото си, като смяташе, че е Мария. Не помнеше нищо от досегашния си живот, нито можеше да опише обстоятелствата, при които е потънал корабът. Закоравелите главорези от екипажа проявяваха нечувана нежност и внимание към спасената и я наричаха «малката сирена».

Капитанът съобщава за инцидента на пристанищните власти, но неизвестно защо, не споменава нищо за момичето. Този пропуск се мотивира, едва в края на книгата:

„Навярно моите скъпи читатели ще се попитат, какво ли е станало с малката морска сирена. Днес, след толкова много години, вече мога да споделя истината. Когато намерих хванатото за онзи капак момиче, аз бях вече женен от пет години. През цялото това време, моята красива и

млада жена не успя да зачене. След връщането си в Кавказ, ние осиновихме Мария. Тя бе наша радост и утеха, докато жена ми почина, а след това сама се омъжи и народи деца. Днес, когато съм се оттеглил вече от активен живот, чувствам свободата да съобщя пред света за този морски дар, след годините несгоди, които бях преживял.“

Пърлмътър оставя книгата и взема статията от лондонския вестник. Авторът има куп забележки относно литературната стойност на творбата, но е силно заинтригуван от малката сирена. Пърлмътър допуска, че някой по-внимателен служител на „Лойд“ би могъл да приложи статията към досието на „Одеска звезда“.

Разказът на капитана е така завладяващ, че Пърлмътър забравя да закуси. Той бързо поправя грешката, като намазва порция трюфелна паста за двадесет долара върху една бисквитка и лакомо я налапва. Върнал се в действителността, той хвърля поглед през прозореца. След това си спомня споменатия от Босуърт лорд Додсън. Прочита отново бележката и се пита, защо ли им е на близките да изземват част от архива?

Независимо от тромавия си външен вид, Пърлмътър е човек на действието. Той грабва слушалката и звъни на неколцина познати в Лондон. За нула време узнава, че внукът на лорда, сам лорд, е жив и пребивава в Котсуолдс. Пърлмътър получава телефонния номер, след като източникът го проклина да яде до края на живота си само в „Макдоналдс“, ако го издаде. Пърлмътър звъни и се представя на вдигналия слушалката мъж.

— Аз съм лорд Додсън. Казвате, че се занимавате с морска история? — Гласът му звучи приятно, с характерния за британската висша класа изговор.

— Точно така. Попадна ми отпратка към архива на вашия дядо, докато проучвах обстоятелствата около един кораб, наречен „Одеска звезда“. Библиотеката видимо е върнала материала, по искане на вашето семейство. Питам се, дали той ще бъде даден обратно на „Гилдхол“?

От другия край на линията замълчават. След това Додсън казва:

— Никога! Искам да кажа, част от този материал е от прекалено лично естество. Трябва да проявите разбиране, мистър Пърлмън! — Човекът е очевидно смутен.

— Казвам се Пърлмътър, ако не възразявате, лорд Додсън. Разбира се, един личен материал може по всяко време да бъде отделен от историческия.

— Съжалявам, мистър Пърлмътър — отговаря овладелият се лорд Додсън, — в случая става дума за едно цяло. Никой няма да спечели и дори напротив, публикуването на материала би причинило прекалено много неприятности.

— Простете досадната ми настойчивост, обаче волята на наследодателя е архивът да бъде изцяло предаден на обществеността!

— Това е така. Но дядо ми трябва да бъде правилно разбран. Той беше болезнено честен човек. — Доловил веднага неволния паралел със собствената си личност, лордът добавя: — Искам да кажа, че в много отношения, той беше наивен.

— Но не дотам, че да му попречи да заема висок пост във външното министерство.

Додсън се смее неестествено.

— Вие, американците, можете да бъдете дяволски настоятелни! Вижте какво, мистър Пърлмътър, не искам да прозвучи грубо, но трябва да прекъсна този разговор. Благодаря за проявения интерес! Дочуване!

Линията замира. Пърлмътър се вира замислено в слушалката и клати глава. Защо се подразни толкова този старец от едно толкова обикновено запитване? Що за болезнена тайна крие, след толкова време? Е, направи, каквото можа. Набира номера, оставен от Остин. Нека други открият, защо „Одеска звезда“ възбужда такива силни емоции у някого, цели осемдесет години след потъването си на черноморското дъно.

[1] Гражданската война — има се предвид войната между северните и южни щати от 1861–1865. ↑

[2] „Смитсониън“ — Смитсъновия институт, основан през 1848 година, с помощта на голямо дарение, направено от британския учен, химик и минералог, Джеймс Смитсън (1765 —1829). ↑

Москва, Русия

Нощният клуб се намира недалеч от парка „Горки“, в тясна алея, използвана до неотдавна за нощувка от пияни човешки отпадъци, подлагащи под главите си капаци от кофи за боклук вместо възглавница. Пияниците са прогонени от тълпи младежи, които имат вид на току-що излезли от летящата си чиния извънземни. Всяка вечер, пред осветената от единична крушка синя светлина се събира тълпа. Вратата представлява вход към нощно заведение, което е толкова на мода в Москва, че дори не се нуждае от име.

Предприемчивият млад бизнесмен, който го е отворил, вижда блестящите възможности, които разкрива събирането на едно място на празноглавата столична парвенющина с най-упадъчната част от западната поп култура. Начинанието е режисирано по подобие на „Клуб 54“, световно прочулият се нюйоркски бар, чието име не слиза от първите страници, преди да потъне в море от данъчни актове и наркоскандали. Заведението е разположено в огромно помещение, използвано някога от държавно предприятие, произвеждащо с нископлатения труд на стотици работници евтини пародии на американски джинси. Допусканите вътре посетители попадат в атмосфера на френетична музика, умопомрачаващо осветление и подправени наркотици, доставяни от руската мафия, турила ръка на клуба, след като неговият първоначален собственик загива от остро натравяне с олово.

Петров наблюдава тълпата отстрани. Изпълнени с надежда потенциални клиенти, носят най-необичайно облекло, за да привлекат вниманието на издокарания в черна кожа плещест портиер, който стои между тях и дрогирания екстаз. Петров съзерцава в почуда тълпата известно време, а после си пробива път, между облечено в прозрачен сутиен и шорти същество и неговата дружка от мъжки пол, която се е нагласила в бикини от алуминиево фолио. Портиерът гледа приближаващия непознат, с погледа на неаполитански мастиф,

наблюдаващ седнала в чинията му котка. Петров спира пред него и му подава сгънато на четири листче хартия.

Той прочита бележката с подозрителни свински очета, прибира сложената вътре стодоларова банкнота, след което вика друга мутра, да заеме мястото му при вратата. Изчезва зад синята врата, за да се върне след малко, в компанията на як мъж на средна възраст, в униформа на съветски морски офицер. Гърдите му са окичени с повече медали, отколкото могат да се заслужат, в течение на няколко човешки живота. Гардът сочи Петров. В скритите под тежки клепки очи проблясват пламъчета и униформеният дава знак на Петров да влезе.

Пулсиращият тътен на музиката едва не го поваля на пода. Огромна маса човешки тела се гърчи като един организъм на дансинга, под яростния монотонен тътен на десетина тон колони, които са откънати вероятно от някой стадион. Той следва с благодарност моряка в едно съседно помещение, чиято яка врата кара тътена да зазвучи като глухо начало на земетресение.

— Тук намирам убежище понякога — казва офицерът. Познатият на Петров командирски глас звучи някак кухо, а в дъха му се улавя застоял мирис на водка. Дебелите устни се извиват в усмивка.

— Мислех те за умрял, другарю.

— Цяло чудо е, че още не съм, адмирале! — отвръща Петров, като разглежда униформата му. — Има и по-лошо от смъртта!

Усмивката на адмирала посърва.

— Няма нужда да ми казваш колко съм изпаднал! Още не съм ослепял. Но все пак, не чак дотам, че да се забавлявам за сметка на нещастieto на стар другар.

— Съгласен съм, но не съм дошъл тук, да се забавлявам. Дойдох да моля за помощ и да предложа своята.

Адмиралът се смее.

— Че с какво мога да ти помогна аз? Днес не съм нищо повече от един клоун. Онази измет, дето ми плаща, ме държи тук за развлечение на клиентелата и за да ѝ напомня за лошото старо време. Е, не беше толкова лошо за всички.

— Така е, приятелю. Но и не за всички беше добро — отбелязва Петров, като докосва с ръка белега на бузата си.

— В онези дни, от нас се страхуваха и ни уважаваха!

— Да, но враговете. Собственото ни правителство ни презря и отритна, когато се превърнахме в пречка за престъпните му дела. Вече нямаха нужда от нас, да им вършим мръсната работа. Гордият някога флот стана за посмешище, а героите като теб се превърнаха ето в това.

Раменете на адмирала се свеждат под лъскавите еполети. Петров разбира, че е отишъл прекалено далеч.

— Съжалявам, адмирале!

Морякът вади пакет американски цигари и предлага на Петров. Той отказва.

— Сигурно съжаляваш. Всички съжаляваме. — Той запалва цигара. — Стига сме говорили за миналото! Каквото е станало, станало е. Не искаш ли курва? Не се занимавам само с театро. Вземам и комисионни. Капитализмът си има и положителни страни.

Петров се усмихва, при спомена за острия като бръснач ум на адмирала по времето, когато са изпълнявали съвместни задачи. Новите тънкокожи управници нямат намерение да понасят откритите критики на адмирала. Петров оцеля, защото се остави да потъне безмълвно в управленското блато. Адмиралът се опита да остане на повърхността и неговият крах е точно отражение на тъжната участ, сполетяла любимия му флот.

— Може би по-късно. Сега ми е нужна информация за определено имущество на военноморския флот.

Очите на адмирала се присвиват.

— Много широк обхват!

Петров произнася само една дума:

— Индия.

— Подводната лодка? И какво по-точно?

— По-добре е за теб, ако не знаеш!

— Искаш да кажеш, малко е рисковано? Е, може пък да си струва!

— Готов съм да платя за информацията.

Офицерът мръщи вежди, а в погледа му се настанява тъга.

— Виж какво, изпаднал съм до нивото на проститутките, които изнудват клиентите да ги черпят с фалшиво шампанско. — Въздъхва. — Що се отнася до въпросите ти, ще отговоря, доколкото ми е по силите.

— Благодаря. Веднъж съм виждал такава подводница в базата ѝ, но никога не съм стъпвал на борда. Доколкото знам, проектирана е за изпълнение на мисии, подобни на моите.

— „Интеграция“ е мръсна дума за военните по цял свят. Питай американците, колко пари са пропилили, само защото отделните видове въоръжени сили разработват само за себе си на практика едно и също оръжие. Същото бе и при нас. Военноморският флот по никой начин не би споделили постиженията си с друга група, особено пък с твоята, която беше извън неговия контрол. — Той се усмихва. — Извън чийто и да било контрол!

— Предполага се, че подводницата е конструирана като спасителен съд.

— Бабини деветини! И колко подводни екипажа е спасила? Аз ще ти кажа! — Той прави колелце с палеца и показалеца си. — Нула броя. Тя може да се спусне до потънала друга подводница. В състояние е да носи върху себе си два дълбоко потопяеми съда, които могат да измъкнат бедните морячета, но това никога не е ставало. „Индия“ е предназначена да изпълнява секретни задачи и да превозва „спецназ“ части.

— Специалните сили?

— Ами да. Когато душехме около бреговете на Швеция, тези лодки носеха на борда си бронирани амфибии, които шарят по морското дъно, като големи бръмбари. Сладко нещо е индията — бърза и много маневрена.

— Според достъпните публикации, построени са две?

— Така е. Имахме една в Северния флот и една в Южния. Понякога се събираха за съвместна операция.

— Какво стана с тях?

— Загубихме Студената война и те бяха извадени от строя. Бяха предназначени за нарязване.

— А нарязани ли са?

Адмиралът се усмихва.

— Да, разбира се.

Петров повдига вежда.

— Поне на книга — допълва адмиралът. — Всичко живо се бои, да не би някоя ядрена глава да попадне в ръцете на поредния луд, нали знаеш. Но когато продавахме половината си конвенционално оръжие,

което може да бъде също така опасно, попаднало в подходящи ръце, никой не обели дума.

— И къде се запиляха индиите?

— Едната наистина беше унищожена. Втората продадох на частно лице.

— Знаеш ли на кого точно?

— Естествено, но какво значение има? Той представлява групировка, използвана от друг, да му вади кестените от жаравата. Може дори да са цяла верига.

— Но сигурно подозираш кой може да е истинският купувач?

— Убеден съм, че остана в страната. Купувачът се нарича „Волга индъстриз“. Имат офис в Москва, но никой не знае, коя е компанията майка. Пък и никой не се интересува. Платиха си в брой.

Петров поклаща глава.

— Как е възможно с такава лекота да се покрие бойна машина, дълга сто и тридесет метра?

— Непрекъснато го правят. Нужни са просто неколцина твърди офицери, които не са получавали заплатите си, в течение на година. Такива има цял куп. Следва договорка с някой правителствен амбулантен търговец и хайде! Най-страшни са бившите комунисти!

— Като нас ли?

— Бабината ти! Ние веехме червения байрак, но никога не сме били идеолози. Добре ми е известно, че и ти не вярваше в цялата дивотия. Правехме го, защото беше вълнуващо и друг плащаше сметката.

— Трябват ми имена!

— Че как да ги забравя? Боклукът, който направи милиони от тези далавери се поинтересува, дали не искам някоя троха. Казах не, не е справедливо да се разпродава народно имущество за лична полза. В резултат, се оказах на улицата. Никой не ме щеше. И ето, сега съм тук.

Адмиралът затъва в море от горчиви спомени.

— Имена, моля те?

— Извинявай! Не бяха лесни години. Основните играчи са петима. — И той изстрелва имената.

— Познавам ги до един — отбелязва Петров. — Дребни партийни функционери.

— Какво да ти кажа, приятелю? Достатъчно ли е? Само това знам. Тукашните клиенти не обсъждат военни тайни. Във всеки случай, радвам се, че те видях! Шефовете ми искат да обикалям през няколко минути. Прощавай! Трябва да се връщам.

— Може би не трябва — казва Петров. Бърка в джоба си и му подава кафяв плик. — Ако можеш да си пожелаеш нещо, какво би било?

— Извън възкресението на жена ми и убеждаване на децата ми, че все пак си заслужава да разменят по някоя дума с мен? — Той се замисля. — Бих искал да се преселя във Флорида. Да си седя на слънце и да разговарям само с когото аз пожелаая!

— Какво съвпадение! — казва Петров. — Вътре има еднопосочен билет за форт Лаудърдейл, паспорт и виза, както и попълнени имиграционни формуляри, които ще направят възможен престоя ти в САЩ. Има също известна сума пари, както и името на един господин, който се интересува от съдружник в риболовно предприятие. Особено голям е интересът му към човек, с опит в мореплаването. Разбира се, флотилията ще бъде значително по-малка от тази, с която си свикнал.

— Не си играй с мен! — казва морякът. — Все пак, бяхме приятели едно време!

— Все още сме — казва Петров, като подава плика. — Приеми го, като закъсняло възнаграждение за заслугите ти към родината.

Адмиралът поема плика и разглежда съдържанието му. Очите му се наливат със сълзи.

— Как разбра?

— За Флорида ли? Приказва се. Не е трудно да разбере човек.

— Не знам как да ти се отплатя!

— Вече го стори. Сега трябва да вървя, а ти уведоми работодателите си, че искаш да напуснеш!

— Да ги уведомявам? Само се преобличам и изчезвам!

— Идеята не е лоша, ако вземем предвид каква сума носиш. Впрочем, още нещо!

Морякът замръзва.

— Какво?

— Не забравяй плажното масло — слънцето там е много силно.

Адмиралът прегръща Петров в яки мечешки обятия. После отпраща фуражката в ъгъла. Кителът с дрънчащи медали я следва.

Петров се измъква тихичко. Излиза навън и пуска една от редките си усмивки. Ръкува се с портиера, като му оставя още сто долара. Горилата прави път на Петров през тълпата, а той се стопява бързо в нощта.

Черно море

Капитан Атууд се обажда, докато хеликоптерът на НАМПД лети към турския бряг. Остин преглежда записките в бележника си, когато познатият глас прозвучава в слушалките.

— Чуваш ли ме, Кърт? Обади се!

— Липсвам ли ти вече, капитане? Колко трогателно!

— Трябва да призная, че наоколо е значително по-спокойно, откакто ни напусна, но не затова ти се обаждам. Не мога да вляза във връзка с „Морски ловец“.

— Кога ги чу за последен път?

— Снощи им съобщих, че тази сутрин тръгвате. Всичко си беше наред. Когато им се обадох, след твоето излитане, не получих никакъв отговор. От тогава ги викаме няколко пъти — нищо.

— Странно! — казва Остин, загледан в кофата, оставена в краката му. Там почива, потопена в морска вода, кутийката, взета от борда на „Одеска звезда“. По настояване на Гемей, бяха разговаряли със специалист на „Морски ловец“, който да изследва нея и съдържанието ѝ в подходящи условия. Капитанът на другия кораб събщи, че са приключили работа и плават към Истанбул, където с удоволствие ще приеме Остин.

— Не е само странно — ненормално е! Какво мислиш?

Остин изрежда в съзнанието си всички възможни причини за мълчанието на „Морски ловец“, но нито една от тях не издържа критика. Всички превозни средства на НАМПД са снабдени с най-модерна комуникационна техника, която се проверява непрекъснато и всички са в постоянна връзка помежду си.

— Нямам представа, капитане. Пита ли в централата?

— Да. Казаха, че са осъществили връзка вчера. От кораба съобщили за откриването на много ценни образци от Бронзовата епоха, както и че плават към пристанището.

— Задръж така, капитане! — казва Остин и се обръща към пилота: — За колко път ще ни стигне горивото?

— Приближаваме турския бряг. Нямаме товар, така че можем да летим още три четвърти час, преди да тупнем на земята. Искате да се отклоним ли?

— Може би. — Остин поглежда към Руди Гън, който слуша разговора. Той кимва едва забележимо, като участник в наддаване. Прави каквото трябва, казва този жест. Остин заговаря отново по радиото и съобщава на капитана, че ще се опитат да открият „Морски ловец“. Сетне съобщава на пилота последните известни координати на кораба. Хеликоптерът се накланя и полита по нов курс.

Завала се изправя и отваря очи. Унесъл се бе напълно в латиноамериканската музика на един компактдиск. Сам опитен летец, той начаса усеща промяната, сваля слушалките от главата си и поглежда изпитателно навън.

— Правим малко отклонение — обяснява Кърт. Свързва се отново с „Арго“ и моли капитана да уведоми семейство Траут за промяната в първоначалния план. Пол и Гемей останаха на кораба, за да картографират района около потъналия кораб и щяха да се приберат след няколко дни с „Арго“.

Остин затваря очи и се мъчи да си представи „Морски ловец“, какъвто го е запомнил от работата си на него, преди две години в Карибския басейн. Вижда го в съзнанието си като върху компютърен монитор. Не е особено трудно, защото корабът е почти двойник на „Арго“, построен по същото време от една и съща корабостроителница в щата Мейн. Седемдесет метровият корпус е боядисан в тюркоазения цвят, с който се гордеят всички превозни средства на НАМПД. Над кърмата се издига конструкция с форма на буквата А, зад надстройката има хидравличен кран, а на десния борд се вижда още един, по-малък подежник. През надстройката минава само димоход, а на носа се извисява огромна радио антена.

Мисловната му камера обхожда кораба от кърмата, през винчовете и главната лаборатория, библиотеката и столовата. На долната палуба са разположени малката лаборатория и каютите на екипажа и научния персонал. Обичайното население на борда включва дванадесет членен екипаж и десетина учени. Ясно си представя капитана на кораба Лойд Брюър, изправен с добродушна усмивка в

кърмовата рубка. Опитният моряк и учен по никой начин не би оставил без отговор, което и да било радио повикване.

Хеликоптерът следва курс от последното известно местонахождение на кораба към неговата цел. Остин се настанява от едната страна, а Завала забива нос в прозореца на отсрещната. Гън сяда до пилота, за да обхожда с поглед хоризонта пред тях. Забелязват рибарски лодки и търговски кораби, както и увеселителни туристически съдове. Трафикът оредява, тъй като са вече встрани от основните морски пътища.

Остин поглежда часовника си и пита пилота по интеркома:

— Как се движим?

— Скоро ще трябва да обръщаме.

— Имаме ли още пет минути?

Пауза.

— Ще ви отпусна десет, но само секунда повече и ще трябва да се учим да вървим по водата.

Остин моли пилота да направи всичко, което зависи от него и присвива очи, като си повтаря едно стихче от стара моряшка молитва: „О, Господи, толкова е необятно морето ти и така малка е моята лодка“.

Гласът на Завала прозвучава в слушалките:

— Кърт, виж на два часа^[1].

Остин отива от другата страна и проследява с поглед правата, започната от показалеца на Джо. На няколко километра от тях, се очертава огромен, тъмен силует. Пилотът е забелязал действията на Завала и насочва острия нос на машинната в същата посока. Не след дълго, яркото слънце осветява синьо-зелен корпус и белите букви НАМПД.

— „Морски ловец“ — казва Остин, разпознал очертанията на кораба.

— Няма и помен от дия — отбелязва Гън. — Те не се движат.

Хеликоптерът се спуска ниско. Прелитат над палубата и после увисват над нея. Няма ги обичайните за подобен случай обърнати нагоре лица и махащи ръце. Нищо не помръдва, освен флаговете по мачтите. Машината виси точно над мостика. Пилотът я накланя ту на едната, ту на другата страна, за да могат пътниците да видят по-добре. Движени от двата турбо двигателя, перките вдигат невъобразим шум.

— Този трясък би трябвало да събуди самия Нептун — казва Гън. — Жива душа не виждам. Няма и котвени вериги. Изглежда лежат на дрейф.

— Пробвай радиото! — казва Остин.

— Сега!

Пилотът казва, че никой не отговаря на позивната.

— Ще ми се да кацна, но палубата е прекалено разхвърляна.

Всеки изследователски кораб представлява на практика плаваща платформа, върху която учените разполагат своите прибори или плаваща апаратура. По едно и също време могат да се изпълняват няколко различни програми. Всяка такава палуба е снабдена с изобилие от куки, издатини и отвори, с чиято помощ всичко това се прикрепя здраво. В някои случаи на палубата се разполагат и контейнери, които се оборудват като допълнителни складови помещения или лаборатории. Палубата на „Арго“ е сравнително подредена, което позволява да се използва по предназначение хеликоптерната площадка, но в дадения случай, тя е заета от именно такива контейнери.

Остин оглежда палубата и вниманието му е привлечено от покрива на един контейнер.

— До каква височина можеш да ни спуснеш? — пита той.

— Десетина метра. По-надолу е опасно — роторът може да засегне някоя мачта.

— Имаш ли лебедка?

— Естествено. С нея закачаме товари с обем, който не позволява да ги вземем на борда.

Завала слуша разговора с интерес. От дълго общуване с партньора си, той познава начина му на мислене и сега му е съвсем ясно, какво ще последва. Той взема сака си от съседното кресло. Остин инструктира пилота, след това проверява ругера, пъха го в своя сак, който мята през рамо.

Вторият пилот отваря страничната врата, през която нахлува морски въздух. Гън му помага да развие въже от барабана на лебедката и да го спусне през вратата надолу. Остин сядна на прага и люлее крака във въздуха. Когато машината увисва в нужното положение, той хваща въжето и се измъква от нея. Спуска се по него, докато ходилото на

единия му крак опира в куката на края и увисва там, като топка на голямо махало.

Пилотът не може да го наблюдава от мястото си и разчита на помощника си, който се е свил на прага и крещи напътствия. Машината се спуска съвсем малко. Палубата прелита под краката на Остин. Хидравличният кран заема голяма част от задната палуба, а наоколо са пръснати навити въжета и вериги, пластмасови чували, с различни уреди в тях, вентилационни отвори, кашони и сандъци.

Вкопчен с една ръка във въжето, Остин сочи с пръст най-близкия товарен контейнер. Хеликоптерът се премества на няколко стъпки по хоризонтала, за да увисне точно над него. Остин дава знак, с насочен надолу палец. Макаратата се развива и той виси на по-малко от половин метър от контейнера. Скача върху металната повърхност и се претъркулва няколко пъти, за да не позволи на масивната метална кука да го прасне в тила.

Въжето се навива нагоре, а Остин скача на крака и дава знак на хората горе, че всичко е наред. Завала не губи време. Той скача върху контейнера, но не е премерил добре движенията си, защото би полетял от него с главата надолу към палубата, ако другарят му не го задържа с ръка. Като вижда, че и двамата са долу, пилотът бързо отлита. Загледан след него, Остин се моли да му стигне горивото.

Когато машината придобива размерите на комар, двамата разтриват длани с дезинфектиращ препарат, защото са охлузени от въжето. От своята височина, те имат прекрасна гледка, а видяното ги навежда на мисълта, че на кораба няма жива душа.

Скачат на палубата и тръгват покрай двата борда, като всеки държи оръжието си готово. Остин следва десния, а Завала — левия борд. Напредват много внимателно. Единствените шумове долитат от разветите знамена и вимпели по въжетата. Стигат едновременно предната палуба.

Лицето на Завала изразява смущение.

— Нищо, Кърт, също като на „Мария Селесте“ — казва той, като има предвид платнохода, намерен без човек на борда. — Ти откри ли нещо?

Остин му дава знак да го следва и тръгва обратно покрай десния борд. Прикляква край тъмна следа, разположена между рейлинга^[2] и

една врата в надстройката. Остин докосва предпазливо лепкавата маса и поднася пръст към носа си.

— Дано не е онова, което си мисля, че е — казва Завала.

— Ако си мислиш, че е кръв, ще бъдеш абсолютно прав. Някой е мъкнал тяло от вътрешността — може би не само едно тяло — и го е хвърлил в морето. На рейлинга има още кръв.

С натезало сърце, Остин напуска слънчевата палуба и влиза в мрачната прохладна вътрешност на кораба. Двамата със Завала проучват методично столовата, библиотеката и главната лаборатория, след това се изкачват на мостика. Колкото повече напредват, толкова по-ясно става, че „Морски ловец“ е бил превърнат в кланица. На всяка крачка се натъкват на кървави локви или петна. Челюстите на Остин са стиснати здраво. Лично познава мнозина от екипажа и учените на борда.

Влизат в кърмовата рубка, с опънати като струни нерви. Подът е осеян с накъсани карти, листове хартия и парчета стъкла от строшените прозорци. Остин вдига отскубнат от връзката си микрофон. Но и да бе останал свързан, той не би свършил работа, тъй като цялата комуникационна конзола е нашарена с куршуми.

— Сега поне знаем, защо не отговарят — промълвя Кърт.

Завала мърмори тихичко на испански:

— Все едно се е водила гангстерска война.

— Да хвърлим едно око в жилищния отсек!

Спускат се две нива надолу, в гробовната тишина на кораба, минават през каютите на екипажа и учените, откриват още следи от диво насилие, но нито един оцелял, докато не застават пред врата с надпис: СКЛАДОВЕ.

Остин я отваря, пъха ръка в процепа и пали лампите. Голям брой кашони са подредени на дървени палети, с по малко оставено за минаване пространство между тях, а в ъгъла се вижда сервизен асансьор за издигане на продукти към камбуза.

Остин долавя приглушен звук и показалецът му се втвърдява на спусъка. Дава знак на Завала да наблюдава едната половина на помещението, докато сам се заема с другата. Завала показва, че е разбрал и тръгва, безшумно като призрак. Остин се лепва за стената, а сетне надниква иззад куп кашони с консервирани домати. Шумът се чува по-силно и повече наподобява животински, отколкото човешки.

Завала наднича от другия край, а после и двамата излизат в открито пространство. Остин допира пръст до устните и сочи тесен процеп между два палета. От там се носи тихо стенание.

Остин дава знак на Завала да остане на място. Стиснал ругера с две ръце той го пъха между кашоните. Псува ядно, когато вижда, че едва не е застрелял млада жена, свита в тясното пространство.

Тя представлява тъжна гледка. Тъмни къдри висят пред лицето ѝ, зачервените очи гледат с безумен поглед, носът е също червен и не спира да тече. Свряла се е в миниатюрно пространство, свила колене и обвила ръце около тях. Кокалчетата на свитите юмруци са побелели от напрежение. Забелязала Остин, тя издава нечленоразделен звук:

— Н-н-ъ-ъ-н-ъ...

Кърт разбира, че жената повтаря нескончаемо думата „не“. Прибира оръжието в кобура и кляка така, че лицата им се изравняват.

— Няма страшно! — казва той. — Ние сме от НАМПД. Разбирате ли?

Тя вперва поглед в Остин и мълви без звук: „НАМПД“.

— Точно така. Аз съм Кърт Остин. — Джо е застанал зад гърба му. — Това е Джо Завала. Ние сме от „Арго“. Можете ли да ни разкажете какво се случи?

Тя отговаря с рязко завъртане на главата.

— Да излезем на чист въздух! — предлага Завала.

Тя отново клати глава. Няма да е лесно. Жената се е завряла като лалугер в дупката си и могат да наранят както нея, така и себе си, ако направят опит да я извлекат със сила оттам. В шок е.

Остин протяга ръка, с отворена нагоре длан. Тя я гледа втренчено известно време, а после на свой ред протяга ръка и внимателно докосна неговата с пръсти, сякаш за да се убеди, че е истински. Физическият контакт я връща към действителността.

— Бях на този кораб преди две години. Познавам капитан Брюър много добре — обажда се Остин.

Жената го гледа известно време, а после в погледа ѝ нещо се променя.

— Виждала съм ви един път в централата.

— Възможно е. От кой отдел сте?

Тя поклаща глава.

— Аз не работя там. Казвам се Жан Монтегю. Преподавам в Тексаския университет. Бях гост на кораба.

— Ще излезете ли оттам, Жан? Не вярвам да е много удобно.

Тя прави гримаса.

— Чувствам се като сардина.

Събуденото чувство за хумор е добър признак. Остин ѝ помага да се измъкне, след което я предава на Завала. Той проверява дали не е ранена.

— Не, нищо ми няма. Мога да вървя сама. — Тя прави няколко стъпки и протяга инстинктивно ръка за опора към Джо.

Излизат на задната палуба. Чистият въздух и слънцето не са в състояние да разпръснат облака от ужас, надвиснал над кораба. Жан сяда върху едно навито въже и премижава срещу слънцето. Завала ѝ предлага плоско шише с текила, което винаги носи в торбата си, воден от медицински съображения, както сам твърди. Алкохолът връща цвета на бузите ѝ, а погледът ѝ се съживява. Остин чака търпеливо тя да заговори.

Жената е вперила поглед в морето. Най-накрая проговаря.

— От там дойдоха.

— Кои?

— Убийците. Пристигнаха призори. Повечето хора спяха.

— С каква лодка пристигнаха?

— Не знам. Те просто бяха... тук. Лодка изобщо не видях. — Започнала един път, историята се изнизва докрай: — Измъкнаха ме полузаспала от леглото и ме извлякоха навън. Облечени бяха в някакви странни униформи, с торбести панталони и ботуши. Застреляха приятелката ми без предупреждение. Из целия кораб се разнасяха изстрели.

— Казаха ли кои са?

— Не пророниха ни дума. Занимавах се с работата си, също като че ли избиват животни в скотобойна. Само един от тях проговори.

— Разкажете ми за него!

Тя протяга треперееща ръка и отпива нова глътка текила.

— Беше висок, много висок и кльоцав — почти съсухрен. Кожата му бяла, сякаш никога непоказвана на слънце, а косите и брадата дълги и сплъстени. — Тя бърчи нос с отвращение. — Вонеше, като че ли не се е къпал с години.

— Как беше облечен?

— Целия в черно, като някакъв свещеник. Но най-страшни бяха очите му. — Тя потръпва. — Твърде големи за това тясно лице, кръгли и втрещени. Мисля, че не мигаха. Като на риба. Мъртви — никакво чувство в тях.

— Казвате, че ви проговорил.

— Трябва да съм припаднала. Когато дойдох на себе си, лежах в моето легло, а той се бе навел над мен. Дъхът му беше така отвратителен, че напрегнах всички сили, за да не повърна. На кораба беше тихо. Само един глас, тих като съскане на змия. Почти хипнотизиращ. Каза, че е избил всички на кораба, освен мен. Оставяли ме жива, за да предам едно послание. — Тялото ѝ се свива конвулсивно в ридания, но гневът надделява и ѝ помага да продължи: — Искал НАМПД да узнае, че това е отмъщение за избитите му гвардейци и оскверняването на „светия кът“. Каза, че искал Кърт Остин.

— Сигурна сте, че ме назова по име?

— Не мога да сбъркам такова нещо. Казах му, че не сте тук. Те знаели, че сте на „Арго“. Казах, че това не е „Арго“. Накара един от хората си да провери. Когато разбра, че са сбъркали кораба, той побесня. Заяви, че НАМПД и САЩ трябва да са наясно, че това е само троха от горчивия зальк, който им е приготвил.

— Друго?

— Само това си спомням. — Тя гледа с празен поглед.

Остин благодари и отива при торбата си, хвърлена на палубата. Измъква сателитния телефон. След броени секунди, разговаря с Гън.

— Още ли си във въздуха?

— Горещо-долу. Летим на честна дума, но май ще стигнем. Вие с Джо как сте?

— Добре.

Гън усеща напрежение в тона на Кърт.

— Какво става на борда?

— Не ми се говори за това по телефона, но по-лошо няма накъде!

Гън отговаря:

— Пристига помощ. Обадох се на Сендекър и той се свърза с приятелите си във флота. Те са благодарни за спасения екипаж на NR-

1. Когато им каза, че имаш нужда от помощ, изпратиха един кръстосвач от НАТО, който се намира в района.

— Не бих възразил срещу самолетоносач, но и кръстосвач върши работа.

— След два часа са при вас. Друго?

Челюстите на Остин се свиват, а погледът му бълва огън.

— Да, бих искал да остана насаме за пет минути с един побъркан, с очи на паяк!

[1] На два часа — указание за ориентиране, използвано от пилоти и командоси, при което се приема, че онзи, комуто се дава указанието, се намира върху оста на часовникова стрелка с лице към 12, а посоченият час показва в коя част на въображаемия циферблат се намира предметът или опасността. ↑

[2] Рейлинг — парапет на плавателен съд. ↑

Военните поставят въоръжена охрана на борда на „Морски ловец“, но преди да пристигне следствен екип, нищо повече не може да се направи. Остин не се нуждае от съдебен медик, за да си представи смъртоносната последователност на събитията, на борда на изненадания кораб. Нападателите са пристигнали по вода и са се прокраднали незабелязано на борда. След това са избили методично всички, като са оставили само нея, напълно умишлено. Атаката е ръководена от отмъстителен луд.

Оставеното, чрез единствената оцеляла, послание доказва, че нападението е отмъщение. Остин се обажда в централата, за да бъдат предупредени всички екипи на НАМПД и особено работещите в района на Средиземно море. Той се измъчва от угризения, независимо от уверенията на Завала, че никоя жива душа не би могла да предвиди кървавите събития на борда на „Морски ловец“. Остин едва сдържа гнева си. Завала добре познава този израз на студена ярост и си дава сметка, че противоборството между неговия приятел и убийците е добило изключително личен характер. Ако не беше видял стореното от тях на борда на този кораб, направо щеше да им съчувства.

Плаването до Истанбул преминава без инциденти. Остин и Завала пристигат в хотела си призори. На администрацията ги чака пакет за Остин, пристигнал през нощта с куриер от САЩ. Той го отнася в стаята си и се усмихва, когато прочита сгънатата в плик бележка:

„Прилагам свързан с «Одеска звезда» материал. Ако има друго, ще те уведомя. Не си ли забравил нещо? П.“

Кърт звъни на главния администратор и обещава щедро възнаграждение, ако изпрати на Пърлмътър добра рецепта за имамбаялдъ. После преглежда материалите.

Сведенията от „Лойд“ са полезни, но той не знае какво да прави с историята за малката сирена. Затова я складира в задния двор на съзнанието си. Описанието на странния разговор с лорда привлича вниманието му. Интересно. Защо се нахвърля така яростно върху Пърлмътър този английски лорд? Твърде силни емоции събужда „Одеска звезда“ за такава стара развалина. Само при споменаване на името, Додсън спуска завесата на мълчанието.

Остин се обажда в стаята на Завала.

— Спокойно, мой човек, почти съм си приготвил багажа — казва той.

— Радвам се да го чуя. Какво би казал да се поразходиш до Англия? Искам да си поприказваш с някого там. Бих отишъл и сам, но Руди иска да ме води във Вашингтон при Сендекър. — Освен това, Остин е наясно с избухливия си нрав и правилно преценява, че добрите маниери на спокойния като муле Завала дават по-големи шансове за успешен разговор с упорития англичанин.

— Готово! Тъкмо ще се видя с една приятелка в Челси...

— Тя ще се побърка от яд, когато разбере, че нямаш време за социални контакти. Въпросът не търпи отлагане — добавя сериозно Кърт. — Ще ти донеса нещо за прочит.

Остин отваря съседната врата. Когато Завала потъва в четене на материалите от Пърлмътър, Остин отново звъни на главния администратор, с молба да резервира полет на Джо за Лондон. Чиновникът отвърща, че е изпратил на Пърлмътър исканата рецепта, а по втория въпрос ще стори каквото му е по силите. Остин знае много добре, че нещата в Истанбул се задвижват по два начина: официалния и втория, при който се използва системата близки и познати, както и принципа „аз на тебе — ти на мене“. Мъжът е явно добре поставен в обществото, защото осигурява последния свободен билет за полет след два часа.

Завала свършва с четенето. След кратко обсъждане с Остин, вдига слушалката и звъни на Додсън. Представя се като сътрудник на НАМПД и го уведомява, че лети за Лондон, където иска да се срещнат, за да поговорят за приноса на благородното семейство в морската история на Великобритания и службата му на Короната. Лицемерието на тази плитка лъжа не би заблудило и възпитател в детска градина, но дори и да забелязва наивната наглост, лордът с нищо не го показва.

Заявява, че ще бъде на разположение по всяко време на деня и обяснява, как се стига до дома му.

Машината на „Бритиш еървейз“ захожда за кацане, а Завала гледа през илюминатора към Лондон, с копнеж в чувствените очи. Пита се дали кестенявата журналистка, с която е излизал навремето, все още живее в Челси и си представя, колко приятно би било отново да заседнат двамата в любимия си индийски ресторант на „Оксфордстрийт“. С херкулесово усилие отпъжда тези разсейващи мисли. Измъкването на стара семейна тайна от лапите на обигран английски аристократ е само по себе си достатъчно сложна задача, та да я затруднява допълнително с отвличащи вниманието фантазии.

Завала прелита през митницата, взема ключовете на наетата кола и поема към Котсуолдс, на няколко часа път от британската столица. Искрено се надява да не прилошее на някого от счетоводителите в централата, когато пристигне сметката за наетия ягуар кабрио. Съгласно твърдото убеждение на Завала, тази кола е неравностойна компенсация за вредите, нанасяни от НАМПД в любовния му живот. Ако я кара все така, мисли си мрачно той, спокойно може да завърши в манастир.

Излиза от магистралата, за да поеме по криволичещи селски пътчета, някои от които са колкото да мине по тях крава, като през цялото време полага усилия да се държи в лявата половина. Околните пейзажи са живописни като изрязани от календар. Хълмове и пасища блестят в почти неестествена зеленина.

Здраво построени къщи от меден на цвят камък са скупчени в малобройни селца, които нарушават девствения характер на околността.

Лорд Додсън живее в една махала, която силно напомня онези британски мистерии, в които цяло село се пита, кой уби викария? Къщата на лорда стои в гордо усамотение, в края на алея, малко поширока от колата. Завала следва заградената с жив плет, чакълеста лента, която го отвежда до паркиран пред входа очукан пикап морис минор. Двуетажната постройка е изградена от топъл кафяв камък, а покривът е почти черен. Цялото нещо няма нищо общо със замъка, който би трябвало да обитава, според Завала, един достоен английски

лорд. Къщата и дворът са оградени от каменна ограда. Някакъв мъж, облечен в кърпени гащи и избеляла риза, е потънал до шия в цветята.

Решил, че е попаднал на градинаря, Завала излиза от ягуара и казва:

— Извинете ме, моля, търся Сър Найджъл Додсън.

Бузите на мъжа са покрити с къса бяла четина. Той сваля едната мърлява памучна ръкавица и протяга ръка за яко ръкостискане.

— Аз съм Додсън — казва той, за пълно смайване на госта. — Вие ще да сте американският джентълмен, който позвъни вчера.

Завала се надява домакинът да не е забелязал смущението му. Чул вчера изискания акцент, той очаква да срещне британец, с квадратна брадичка, в карирано късо сако и голф, чийто гъст мустак краси къса горна устна. Всъщност, Додсън е дребен, слабичък и плешив. Вероятно е към седемдесетте, но има вид на две десетилетия по-млад.

— Това орхидеи ли са? — пита гостът. Къщата на семейството му в Санта Фе е цяла потънала в цвят.

— Да. Това се жабешки орхидеи. — Додсън вдига вежди, в израз на това, че и неговите представи за американците са поразклатени. — Изненадан съм, че ги познавате. Те нямат нищо общо с тлъстите, месести цветове, които всеки си представя, когато чуе думата орхидея.

— Моят баща беше луд за цветя. Някои от тези тук ми се сториха познати.

— Е, в такъв случай ще ви разведа наоколо, когато привършим. Сигурно сте ожаднял след пътуването, мистър Завала? Споменахте, че се обаждате от Истанбул. Не съм бил там от години. Очарователен град. — Кани с жест госта да го последва зад къщата, където се намира обширен вътрешен двор, застлан с големи плочи. Додсън извиква през отворената широко врата червендалестата си, яка икономка на име Джена. Тя поглежда Завала като да е насекомо, току-що открито от господаря ѝ, върху някое от любимите му цветя и донася две високи чаши леден чай. Сядат в ориенталска беседка, обрасла с бръшлян. Широка поляна, поддържана така добре като игрище за голф, се спуска покрай бистро поточе към езеро, на чийто бряг е привързана лодка.

Додсън отпива от чая и се любовува на гледката.

— Рай, истински рай! — Проницателните му сини очи се насочват към госта. — Е, мистър Завала. Това посещение има ли

връзка с телефонния ми разговор от преди няколко дни, проведен по инициатива на мистър Пърлмътър?

— В известен смисъл.

— Хм. Направих някои проучвания. Излиза, че споменатият господин е високо уважаван в определени научни среди. С какво мога да ви бъда полезен?

— Пърлмътър се занимаваше с едно проучване, по задание на НАМПД, когато попада на препратка към архивите на вашия дядо. Остава озадачен от вашето нежелание да говорите за тези архиви. И ето, аз съм тук.

— Боя се, че бях малко рязък с мистър Пърлмътър. Предайте му, моля, моите извинения! Той ме свари неподготвен. — Домакинът замълчава и зарейва поглед над покрива на къщата си. — Имате ли представа, колко стара е тази постройка?

Завала изучава обветрените камъни на масивните комини.

— Трудна работа — усмихва се той. — Колко?

— Вие сте предпазлив човек и това е добре. Много е стара. Това село е съществувало още в Желязната епоха. Оригиналната къща на рода се намира зад онези дървета — затова не я виждате — и е от седемнадесети век. Нямам потомство, на което да оставя всичко това, а и не е по силите ми да се грижа за него, та го подарих на държавата, като запазих само тази къщурка. Тя е изградена върху основи, останали от времето на Август Цезар. Мога да ви покажа римски цифри, издълбани в камъните на избата. Самата къща е последна от четирите постройки, стояли върху същите основи, през последните две хилядолетия. Тя датира от четиринадесетото столетие, приблизително от времето, когато е била открита вашата страна.

— Не съм съвсем сигурен, че виждам връзката между всичко това и моя въпрос.

Додсън се навежда напред като оксфордски корифей, който наставлява разсеян студент.

— Тази страна не борава с десетилетия или дори векове, както е в Америка, а с хилядолетия. Осемдесет години са просто едно цъкване на часовника. Съществуват могъщи фамилии, които и днес може да се почувстват засегнати от изнесеното в архива на моя дядо.

Завала кимва.

— Разбирам позицията ви и не искам да бъда нахален, но може би има нещо, което все пак бихте могли да споделите.

Додсън присвива хитри очи.

— Готов съм да ви кажа всичко, което искате да узнаете, млади момко.

— Моля? — Той се бе надявал да изкрънка някое и друго кюлче, а лордът му предлага цялото съкровище.

— След обаждането на мистър Пърлмътър, аз доста мислих. Със своето завещание, дядо ми предава собствеността върху архивите на библиотеката „Гилдхол“, с право на обществен достъп ефективно, от началото на двадесет и първи век. Аз самият не съм ги виждал. Те бяха собственост на баща ми и станаха моя отговорност, след неговата смърт. Пазеха се от юридическата фирма, която държи и завещанието на дядо, така че аз не можах да се запозная с тях, преди да попаднат в библиотеката. Изтеглих ги оттам, след като научих за ролята на самия ми дядо в описваните събития. Сега обаче, взех решение да уважа неговата воля, независимо от последиците. Да вървят по дяволите торпедата — пълен напред!

— Адмирал Фарагът, в битката при Мобайл бей.

— И вие ли се занимавате с морска история?

— Няма как иначе при моя занаят.

— Което вади на бял свят един въпрос от моя страна. Какви точно интереси има НАМПД в този случай?

— Един от корабите ни попадна на потънал съд в Черно море. Казва се „Одеска звезда“.

Додсън се обляга назад и поклаща глава.

— „Одеска звезда“. Значи такава е била съдбата на този кораб. Татко смяташе, че е попаднал в някоя от жестоките бури, типични за това море.

— Не е съвсем така. Потопен е с оръдие.

Да бе излял чая си в лицето му, Додсън не би имал по-изненадан вид. Той се овладява с усилие.

— Простете! Ще ви дам да прочетете едно-друго. — Влиза в къщата, за да се върне след малко, с нещо като дебел ръкопис в ръце. — Ще ида до селото за малко посадъчен материал, а вие през това време се запознайте с това тук! Когато се върна, ще го обсъдим! Джена няма да ви остави на сухо — само дръннете това звънче!

Завала гледа, как раздрънканата камионетка на лорда подскача по чакълестата алея. Изненадан е, че Додсън поверява ръкописа в ръцете на един непознат. После си дава сметка, че Джена не е противник за пренебрегване, в случай че опита да се изтегли към колата си, с пакет в ръце. Той отвързва широката черна панделка, която придържа пожълтелите, разчертани листове. Красивите букви са грациозно изписани от човек, който се е занимавал с калиграфия, но самите редове са силно наклонени, сякаш писани под натиска на ограничено време. Приложен е и английски превод.

Първата страница съдържа кратък пасаж:

„Това е дневникът на майор Пьотр Якилев, капитан на царската казашка гвардия. Кълна се пред Бога с офицерска клетва, че всичко изложено тук е истина.“

Завала обръща страницата.

„Одеса, 1918. Седнал в скромната си стая, аз пиша със сковани от студа пръсти и мисля за събитията от последните седмици. Болшевишкото предателство, свирепият студ и гладът умориха по-голямата част от моята сотня, поделение верни казаци, което броеше в началото точно сто души. Оцеляха само шепа смелчаци, но историята на тази достойна дружина ще бъде написана с кръв, защото това е историята на спасилите майка Русия и пламъка на Петър Велики. Нашите страдания са нищо, в сравнение с тези на благородната господарка и нейните четири дъщери, които, по волята Божия, бяха поверени на нашите грижи. Боже царя ни пази! След няколко часа ще напуснем тази страна, за да отплаваме към Константинопол. Това е краят на една история и началото на нова...“

Завала потъва в четене. Капитанът има склонност към реторично красноречие, но разказва завладяваща история, която отвежда читателя от слънчевата зеленина на английската провинция към ледените селения на руската зима. Вихри се носят над безлюдната степ, смърт стаена чака в горите, предателство крие и най-скромната хижа. Завала почти тръпне от студ, докато чете за трудностите и страданията, изпречили се по пътя на храбрата дружина към брега на морето. Върху ръкописа пада сянка и Завала вижда лорд Додсън, застанал до него, с хитра усмивка.

— Увлекателно, нали?

Гостът разтърква очи и поглежда часовника си. Минали са цели два часа!

— Невероятно е! Какво означава всичко това?

Англичанинът дрънва звънчето и казва:

— Че е време за чай.

Икономката изнася димящ чайник и поднос със сандвичи и бухти. Додсън налива чашите и се обляга назад.

— Моят дядо е бил заместник-министър във външното министерство на крал Джордж през 1917 година. На младини, двамата с краля пиянствали и хойкали по жени заедно. Познавал е всички короновани глави на Европа, включително цар Николай, който бил братовчед на нашия Едуард. Николай бил нисък и слаб, въпреки гигантския ръст на предците си, а тези ограничения не свършвали с физиката му. Баща ми казваше, че Ники не бил лош човек, но малко нещо глупав.

— Тази характеристика може с успех да се приложи към половината действащи политици в наши дни.

— Няма да споря по този въпрос. Николай бил по-некадърен от повечето хора, напълно непригоден за ролята си, с оглед на неговия темперамент и интелектуално равнище. И въпреки това, разполагал с неограничена власт над сто и тридесет милиона души. Нему принадлежали приходите от два и половина милиона квадратни километра царска земя, както и от златните мини. Казано иначе, той бил най-богатият човек на земята. Притежавал осем великолепни дворци, а състоянието му се оценявало на осем до десет милиарда долара. Освен това, бил и глава на църквата, а в очите на простолудията, стоял на една крачка от господата.

— Такава отговорност би сломила всекиго.

— Така е. Не бил в състояние да управлява и конюшня, ненавиждал положението си на цар, освен в случаите когато имал възможност да си играе на военен и би предпочел да прекарва дните си в английската провинция, но не му било писано.

— Идва революцията.

— Точно така. Сигурно голяма част от онова, което ще кажа, ви е добре известна, но нека бъде цялостно моето повествование. Консервативно настроените кръгове от неговия двор искали отстраняването му, още преди революцията. Те се опасявали, че разгромът на страната в Първата световна война може да им навлече на главите някое въстание и ненавиждали побъркания монах Распутин, който упражнявал неограничено влияние върху царицата. В Русия се ширели демонстрации, глад, необузdana инфлация, дезертърство и всеобщ гняв, заради милионите жертви на онази безсмислена война. В качеството си на неограничен суверен, Николай пренебрегвал протестите, войската се обърнала срещу него и той абдикирал, след като му било казано, че това би било най-доброто решение, с оглед на интересите на страната. Новосъздаденото временно правителство арестувало него и семейството му и ги затворили в дворец край Санкт Петербург. Това правителство обаче, било на свой ред свалено от добре организираните болшевики на Ленин и Русия започнала своя дълъг и мъчителен експеримент с марксизма.

— Значи, Ленин и болшевиките му получават царското семейство в наследство.

— Добре казано! Ленин наредил да бъдат преместени с ограничена свита в Екатеринбург, град в златоносните райони на Урал. И там именно се предполага, че всичките били разстреляни през юли 1918 година. Самият Ленин се намирал под силен натиск, от страна на „ястребите“ в своите среди, а в преговори с германците било установено, че царубийството си е вътрешен руски проблем, но жените трябвало да се пощадят. Ленин разпоредил такова ограничено убийство, след това хвърлил вината върху левите екстремисти в партията си и общо взето, тази версия била широко разпространена и приета.

— Каква е ролята на вашия дядо в случая?

— Кралят му наредил да следи много внимателно събитията. Все пак, крал Джордж и Николай били братовчеди. Дядо ми наредил на свое доверено лице, което говорело добре руски, Албърт Гримли, да разбере какво точно се е случило. Можете спокойно да сравните този човек със съвременния Джеймс Бонд! Той пристигнал в Екатеринбург, малко след като Бялата армия е прогонила оттам болшевиките и разговарял с офицера, разследвал убийствата. Открити били дупки от куршуми и кръв, но не и тела. Според офицера, убити били най-много двама: царят и неговият син, който е престолонаследник. Висшестоящите на този офицер потулили неговото заключение.

— С каква цел?

— Белите били под командата на реакционно настроен монархист, който живеел с идеята, че е натоварен със свещена мисия да спаси Русия. Искал е хората да повярват, че болшевиките избиват жени и деца. Царското семейство му вършело работа по-скоро в ролята на мъченик, отколкото на живи хора.

— И какво става с жените?

— Всичко е написано в доклада на Гримли. Той предполага, че са били преместени, преди убийството на царя и престолонаследника. Във военно отношение, нещата на болшевиките не вървели добре и може би Ленин е искал да разполага с жените като разменна монета, в случай че загази прекалено много. Според някои изследователи, царицата и дъщерите ѝ били откарани в Перм, където останали до момента, в който градът бил нападат от белогвардейците. Според очевидци, семейството било натоварено, заедно с огромно съкровище, на влак за Москва, след което изчезва. Съветите не позволяват никаква информация да изтече от този момент нататък. Известието, че Ленин преговаря с германците за съдбата на царското семейство, би оставило тъмно петно върху ореола на Ленин.

— А какво става със съкровището на Романови?

— Много малка част от него е била намерена.

— Съобщил ли е дядо ви своите заключения на краля?

— Той изказал предположението, че майката и дъщерите са вероятно живи и поискал помощ, за да организира спасителна акция. Въпреки роднинската връзка, крал Джордж си измива ръцете. Не забравяйте, че омразният кайзер е също братовчед както на краля, така и на царя. Такива са роднинските отношения между царстващите

особи. Джордж се опасява, да не би да разбуни левите сили в кралството, ако даде убежище на царицата и децата ѝ. Тя е немкиня по кръв, а немците са врагове.

— Значи, не е имало дори опит да ѝ се помогне.

— Неколцина англичани решили да помогнат, но не стигнали доникъде, заради преместването на семейството. Направени били и няколко опита от страна на казаците, които искали, с помощта на германците, да възстановят царския институт в Русия. Може би кайзерът е изпитвал известни угризения, че е внедрил Ленин в Русия, с цел да отслаби натиска на източния фронт. Най-интересна е идеята да се отвлекат жените и да се преведат през окупираната от германците Украйна, а след това, по Черно море да се отведат в Истанбул.

— Провалил ли се е този план?

— Всъщност, не.

— Спасили ги?

— Да, но не германците. Казаците нямали доверие на Германия. Някъде по пътя, може би в отсечката преди Москва, същият отряд храбри казаци, които вече се опитали без успех да отвлекат жените, този път успяват и си пробиват път с бой чак до Одеса.

Завала сочи ръкописа.

— Майор Якилев?

Додсън се усмихва.

— Този казашки офицер е бил изглежда изключително изобретателен и решителен. Той не обяснява точно по какъв начин са попаднали жените под негова закрила. Щял е да стори това, след напускането на Русия. Дневникът е трябвало да бъде публикуван, когато Романови се появят в европейското общество. Ръкописът е трябвало да се пренесе с неутрален кораб и обнародването му би следвало да спечели за спасените всеобщи симпатии. Той попада в ръцете на моя дядо и след като семейството не пристига, той просто го запазва.

— Имате ли представа, кой би могъл да потопи кораба?

— Тук именно нещата стават неясни. Особено като се има предвид казаното от вас — причина за потъването на кораба е оръдеен снаряд. — Додсън си поема дъх. — Както личи от архивите, семейството е трябвало да бъде отведено в Истанбул, където го очаквала немска подводница. Турция била съюзник на Германия.

Великобритания била известена за плана, за да не напада подводницата по нейния маршрут.

— Твърде великодушно решение от страна на Лондон.

Додсън се смее гръмко.

— А, те са интересна пасмина! Това великодушие е мотивирано от убеждението, че болшевиките ще осуетят замисъла.

— Хитра игра!

— Не толкова. Англичаните уведомяват Ленин и неговите главорези, че царското семейство потегля на борда на „Одеска звезда“.

— И вашият дядо е знаел?

— Бил е решително против, но мнението му било пренебрегнато.

— От кого?

— От крал Джордж.

Завала присвива очи.

— Сега разбирам, защо не ви се ще да дадете гласност на цялата работа. На някои хора не би се харесал новият образ на британския крал, в ролята на предател и съучастник в петорно убийство.

— Не знам дали бих отишъл чак дотам, да характеризирам краля като престъпник, макар поведението му бездруго да е укорително от морална гледна точка. Може и да изглежда наивно днес, но Джордж наистина не е допускал, че Ленин ще отиде чак дотам, че да ликвидира жените. Според моя баща, той бил убеден, че Романови ще бъдат заточени в манастир. Вероятно с такова убеждение са го оставили самите болшевики.

Двамата остават няколко минути мълчаливи, потънали в мислите си и заслушани в песента на птиците.

Завала поклаща глава в недоумение.

— Нещо не ми е съвсем ясно! Преди няколко години, руснаците изровиха някакви кости, за които заявиха, че били останките на царското семейство.

— Съветите бяха царе на подобни инсценировки. Допускам, че наследниците им не са останали чужди на това изкуство. Може и да има известна доза истина, но безспорно е, че останки на момчето Алексей, както и на великата княгиня Мария, така и не са показвани.

— Мария?

— Да, предпоследната по възраст. Защо?

Завала отива до колата и се връща с получените от Пърлмътър материали. Намира нужните листове и подава на лорда историята за морската сирена. Англичанинът изважда очила в телени рамки. Започва да чете и изразът на лицето му става напрегнат.

— Удивително! Ако това е истина, родът на Романови не е загинал! Мария или Мари, както е наречена тук, се е омъжила и е имала деца.

— И аз така смятам.

— Знаете ли какво означава това? Някъде може би живее законен наследник на царския трон! — Той прокарва пръсти през косите си. — Господи, каква катастрофа!

— Май не ви разбирам.

Додсън се овладява.

— Русия се намира в много сложен период. Търси и не намира своята идентичност. В основата на целия кипеж, стои яростен национализъм. Онези, които обръщат поглед към величието на Петър, дърпат чувствителна струна в руската душа, но не предлагат нищо конкретно — само носталгия по безвъзвратно отминали времена. При наличие на реален престолонаследник, тяхната кауза добива плът и кръв. Тази страна продължава да държи голямо количество оръжие за масово унищожение, както и огромни природни ресурси. Не би било здравословно за останалия свят, ако тя се впусне в гражданска война и се разцепи, под ръководството на демагози от най-долна проба. Британската роля в заговора срещу царя ще даде нова храна за параноичната омраза към Запада. — Той гледа Завала със стоманени очи. — Кажете на своите висшестоящи, че трябва да бъдат много дискретни. Иначе никой не би могъл да контролира хода на събитията.

Завала е впечатлен от бурната реакция на иначе сдържания англичанин.

— Да, разбира се. Ще им предам вашите думи!

Но Додсън сякаш не забелязва вече присъствието на своя гост.

— Царят е мъртъв — мълви той, — да живее царят!

Вашингтон

Лирой Дженкинс си поема дълбоко дъх, когато напуска задушавашката жега на столицата, за да влезе в прохладната атмосфера на тридесет етажното здание, извисено над река Потомак.

Външният вид на цилиндричната постройка е достатъчно внушителен, но нищо не може да подготви посетителя за първото му влизане в централата на НАМПД. Той проточва врат, за да погледне тавана на фойето, после обхожда с възхитен поглед стенните водопади и аквариуми с екзотични риби, застава смяян пред огромния глобус, легнал върху морско зеления мрамор на пода.

Засмян като дете в магазин за играчки, той тръгва през огромната площ, като заобикаля групите туристи, водени от облечени в безупречни униформи екскурзоводи. Привлекателна млада жена, една от няколкото зад информационния плот, му се усмихва дружески.

— Мога ли да ви помогна?

Дженкинс онемява. По време на полета от Портланд, той си повтаряше какво ще каже, когато влезе в НАМПД, а сега езикът му стои като залепнал за небцето. Изцяло е завладян от някакво почти религиозно чувство, предизвикано от обстоятелството, че се намира в централата на най-голямата океанографска организация в света. Сам специалист в тази област, той отдавна обмисляше посещение в Светая светих на морските науки, но задълженията му на преподавател, а след това болестта на съпругата му, не му позволяваха да реализира своята отколешна мечта. А сега е настъпило време, когато не му се ще да напуска щата Мейн, защото, както сам се шегува, хрилете му ще зараснат, ако се отдалечи твърде много от водата.

Въздухът сякаш пращи от електрически заряди. Всеки натуралист около него стиска под мишница лаптоп. В ничия ръка не вижда дори подобие на ожулената кафява чанта, която носи той. Дженкинс си дава притеснено сметка за омачканите панталони, износените обуца на „Хъш пъпис“^[1] и избелялата работна риза, цяла просмукана от пот.

Сваля рибарската шапка и бърше потта от челото си с червена кърпа, като мигом съжالياва за стореното, защото този жест го кара да прилича още повече на селяндур. Тъпче кърпата обратно в джоба.

— Искате ли да се срещнете с точно определен човек?

— Да, но не знам с кого. — Дженкис се усмихва притеснено. — Съжالياвам за глупавото положение!

Младата жена не за пръв път се напpавя пред подобни посетители.

— Не сте първият в това положение. Това място е малко потискащо. Да видим какво можем да направим! Бихте ли ми казал името си?

— Разбира се. Рой Дженкинс. Доктор Лирой Дженкинс, искам да кажа. Преподавах океанография в Мейнския университет, преди да се пенсионирам, преди няколко години.

— Ето че кръгът се стеснява. Искате ли да се срещнете с някого от океанографския отдел, доктор Дженкинс?

Чул титлата си, той се окуражава.

— Не знам, да ви кажа право. Имам няколко много специални въпроса.

— Защо не тръгнете от океанографския, пък нататък ще стане ясно?

Жената вдига слушалката, натиска някакъв бутон и казва няколко думи.

— Надясно, доктор Дженкинс. На деветия етаж ви очаква наша сътрудничка. — Тя го дарява с нова ослепителна усмивка и насочва поглед към следващия посетител.

Дженкинс отива при вратите на асансьорите, подредени в единия край на фойето. Като се пита дали наистина е бил целия този път, само за да се прави на глупак, пред някой магистър с жълто около устата, който на всичко отгоре го гледа снизходително, той влиза в кабината и натиска бутона с номер девет. Вече е късно за връщане, казва си той, когато кабината се понася нагоре.

На десетия етаж, Хирам Йегър седи срещу подковообразен панел и се вира в огромен монитор, който има вид на донесен от космоса. На него се вижда образът на мъж, с изпито лице и рунтави вежди,

който се е надвесил над шахматна дъска. Мъжът премества бял топ през две полета. Той гледа известно време дъската и казва:

— Офицер на Е5. Шах и мат!

Мъжът от екрана кимва и поваля царя си с пръст. После проговаря с тежък акцент:

— Благодаря за играта, Хирам! Трябва пак да се срещнем. — Екранът опустява. На него остава зеленикаво сияние.

Седналият до Йегър мъж на средна възраст казва:

— Доста впечатляващо! Виктор Карпов не може да се нарече аматьор.

— Аз послъгах малко, Ханк. Когато програмирах всички срещи на Карпов в базата данни на Макс, аз въведох и цяла серия ответни ходове, базирани на стратегията на Боби Фишер. Така че, Фишер не ми позволява да правя глупави ходове!

— Всичко това ми звучи като черна магия — отвърща Ханк Рийд. — И като говорим за свръхестественото, питам се, къде ли ни изчезнаха сандвичите? — Той се облизва. — Мисля, че бих работил в НАМПД дори и без заплата, стига да имам достъп до столовата.

Йегър кимва утвърдително.

— Да се връщаме на работа! Ако момчето не пристигне до пет минути, ще се обадя пак!

— Добре. Каза ли Остин, за какво му е всичко това?

Йегър се усмихва под мустак.

— Кърт е типичен покерджия — никога не сваля картите, преди да е сигурен в ръката си.

Същата сутрин Остин се е обадил на Йегър с веселото „Здрасти!“. След това е отишъл право на въпроса:

— Имам нужда Макс да ми помогне. В какво настроение е днес?

— Макс е винаги в добро настроение, Кърт. Докато й давам електронни коктейли, прави каквото поискам. — Понижил неизвестно защо глас, той добави: — Убедена е, че ми трябва умът, а не тялото й.

— Не знаех, че Макс има и тяло.

— Тя разполага с цял набор тела: Ма Уест, Бети Гребъл, Мерилин Монро, Дженифър Лопес. Каквото й програмирам.

— Дай й тогава, каквито си поиска коктейли и я помоли да изрови всичко за метановия хидрат.

Мисълта за това съединение не напуска съзнанието на Остин, откакто Траут му каза за усилията, полагани от „Атаман индъстриз“ да го извлича от морското дъно.

— Ще ти се обадя следобед, става ли?

— Добре. Преди обяд, така или иначе, съм при адмирала.

Йегър не пита спешно ли е — при Остин е винаги спешно.

При първа среща, хората обикновено не могат да съвместят хипарския вид на Йегър, с неизменните му джинси и тениска, с репутацията му на компютърен гений. Стига обаче да го погледат само няколко минути, докато работи, за да разберат, защо адмирал Сендекър го е направил шеф на цялата информационна система на НАМПД. От работното си място, той има достъп до цял океан данни, свързани с морето, неговите недра, неговата история, методите за проучването им и резултатите от тези проучвания.

Изравянето на необходимата информация, сред толкова много други, изисква опитна ръка. Йегър знае много добре, че ако поиска от Макс всичко за споменатото съединение, тя ще го залее с дигитален потоп. Трябва му някой, който да стесни бреговете на информационната река. Моментално се сеца за Ханк Рийд.

Той е в лабораторията си, където го открива Йегър.

— Здравсти, Ханк. Бих желал да се възползвам от знанията ти. Дали не би могъл да напуснеш за малко бунзеновите си горелки^[2]?

— Да не би случайно щатният компютърен гений на НАМПД да се нуждае от помощта на обикновено човешко същество? Да не би на всичко знаещата ти машинария да ѝ е изгорял бушон?

— Нищо подобно. Макс наистина знае всичко, затова ми е нужен някой, който знае по-малко, за да отсее нужното. Виж какво, ще поръчам обяд за двама ни!

— Ласкателство и храна. Неустоима комбинация! Идвам веднага!

Рийд влиза в информационния център с широка усмивка. Независимо от дребните си закачки, те са отлични приятели, свързани от своята ексцентричност. С посивяващата си конска опашка и бабешки очила в телени рамки, Йегър изглежда като персонаж от филма „Коса“. Доктор Хенри Рийд има кръгло лице на херувим и висок перчем сламено руса коса, който увеличава малко ръста му от метър и половина и има вид на растителност, която се сресва с вила. Дебелите стъкла в кръгли рамки, кацнали на нослето, му придават вид

на кукумявка. Той сядна на предложението му стол и скръства пухкави ръчици.

— Дръпни вълшебните си струни, Фроги!

Йегър поглежда над бабешките очила.

— Какво?

— Това е от радио театър, който обичах да слушам като дете. Фроги е гном. Впрочем, няма значение — ти надали си чувал дори за радиото!

Йегър се хили.

— Разбира се, че съм. Баба ми е разправяла. Нещо като телевизия, само че без картини. — Обляга се, с ръце зад тила и добавя: — Макс, кажи здрасти на моя приятел, доктор Рийд!

От пръснатите в цялата зала говорители, промърква женски глас:

— Здравейте, доктор Рийд. Много се радвам да ви видя отново...

Когато вратите на асансьора просъскват зад гърба му, Рой Дженкинс си казва, че е странно, че само той излиза от кабината. Поглежда цифрата на стената и псува тихичко. Превърнал се е в завения професор, чийто образ е ненавиждал цял живот. Момичето каза девети етаж. Зает с мислите си, той е натиснал копчето за десетия.

Вместо обичайната канцеларска архитектура от коридори и врати на кабинети, целият етаж представлява обширна, оградена със стъкло зала. Би трябвало да се върне в асансьора, но научното любопитство взема връх. Минава покрай редици лъскави компютри, оглежда се на всички страни, слуша техния шепот. Сякаш е кацнал на непозната планета, заселена само с машини.

С известно облекчение забелязва двамата мъже, седнали пред мигащата конзола, в средата на залата. Те се взират в огромен екран, който сякаш е окачен на невидими въжета. От него гледа жена, с кестенява коса и кафяви очи. Долният ръб на монитора едва прикрива щедрата ѝ гърд.

Жената говори и което е още по-необикновено — мъжът с конска опашка ѝ отговаря. Решил, че се е набутал в прекалено лична територия, Дженкинс бърза да се оттегли, но в този миг го забелязва вторият мъж, който явно има нужда от сенокосачка. Той възкликва:

— Ето ги най-накрая нашите сандвичи!

— Моля?

Рийд забелязва, че новодошлият носи чанта, а не загънат в хартия пакет, изучава обветреното и загоряло лице и накрая се спира на работната риза и рибарска шапка.

— Май не сте от столовата! — констатира той с тъга.

— Казвам се Лирой Дженкинс. Съжалявам, че ви обезпокоих. Слязох на погрешен етаж. — Той се оглежда. — Какво е това място?

— Компютърният център на НАМПД — отвърща мъжът с опашката. Той има момчешко, гладко избръснато лице, тънък нос и сиви очи. — Макс е в състояние да отговори на почти всеки въпрос, който решите да й зададете.

— Макс ли?

Йегър сочи екрана.

— Аз съм Хирам Йегър. Този е Ханк Рийд. Тази красива дама отсреща представлява холограмна илюзия. Гласът ѝ е женски вариант на моя собствен. Отначало използвах и собствения си образ, но ми писна да се гледам непрекъснато пред себе си. Затова сътворих тази мечта — моята съпруга.

Макс се усмихва.

— Благодаря за комплимента, Хирам!

— Няма защо. Макс е умна и хубава. Питайте я, каквото ви хрумне! Макс, това е мистър Дженкинс.

Образът се усмихва и казва:

— Радвам се да се запозная с вас, мистър Дженкинс.

Подивях в този Мейн, мисли си Рой.

— Всъщност, доктор Дженкинс. Аз съм океанолог. — Той си поема дълбоко дъх. — Опасявам се, че въпросите ми могат да се окажат сложни — свързани са с метановия хидрат.

Двамата пред екрана се споглеждат, а след това вперват взор в Дженкинс.

Макс отговаря, с почти човешка въздишка:

— Трябва ли да повтарям казаното?

— Не го вземайте присърце, доктор Дженкинс! Работата е там, че през последните няколко часа, Макс работи именно по тази тема — обяснява Йегър. Избира номера на столовата и добавя: — Бихме искали да ви поканим на обяд!

Рийд се навежда напред.

— Препоръчвам сандвичите с пастърма. Избор на живота.

Те наистина се оказват необикновено вкусни. Дженкинс си дава сметка едва сега, че като се изключи пакетчето бадеми, изядено на борда на самолета, стомахът му е съвсем празен. Той прокарва сандвича с чаша бира и поглежда двамината, които го изчакват.

— Това, което ще ви кажа, е доста шантаво.

— „Шантав“ е второто име и на двамата ни — отвърща Йегър. Рийд свежда глава, в знак на съгласие. Независимо от хъшлашкия си вид, двамата изглеждат много интелигентни. А и очевидно проявяват силен интерес към неговата история.

— Да не кажете след това, че не съм ви предупредил! Добре. Преди няколко години се пенсионирах от университета и си купих лодка за лов на омари, в родния ми Роки поинт.

— А-ха! Рибар — обажда се Рийд. — Знаех си.

Дженкинс се усмихва и продължава:

— Сигурно сте чули, че това място бе поразено неотдавна от цунами.

— Да, истинска трагедия! — казва Рийд.

— Можеше да бъде и по-лошо. — Дженкинс разказва за своята роля в случая.

— Добре, че сте бил вие! — казва Йегър. — Но нещо ми убягва. За пръв път чувам за подобно нещо. Нова Англия^[3] не се намира в района на голям разлом, какъвто е случаят с Япония или Калифорния.

— Единствена аналогия, до която успях да се добера, е голямата вълна, предизвикана от земетресението при Гренд Бенкс в 1929 година. Епицентърът се е намирал на морското дъно, южно от Нюфаундленд. Трусът е бил усетен в Канада и Нова Англия, но източникът се е намирал на четиристотин километра от най-близкия бряг, така че щетите не били значителни. Имало земни свличания, паднали комини и счупени чинии. Иначе — нищо особено. Но в морето не било същото.

— В какъв смисъл? — пита Рийд.

— Близко до епицентъра имало два кораба. Така ги разтресло, че отначало сметнали, че са счупили витло или са се натъкнали на неотбелязана плитчина или потънал кораб. Надигнала се огромна вълна, която ударила южното крайбрежие на Нюфаундленд, три часа по-късно, като нахлула срещу течението на реките и заляла брегова

ивица, широка близо сто километра. Най-тежки били пораженията, нанесени на полуостров Бърлън. Цунами се издигнало до десет метра, сринало постройки и вълноломи, причинило смъртта на двадесет и пет човека.

— Твърде сходно с бедствието при Роки поинт.

— Почти идентично. За щастие, жертвите в моя град бяха по-малко. Има и още едно важно сходство. И двете вълни изглежда са причинени от гигантски земни размествания на морското дъно. За бедствието от двадесет и девета година няма никакво съмнение, че е причинено от земетресение. Презокеанските кабели били прекъснати на десетки места. — Той млъква за момент. — И ето, тук е разликата. Разместването на земни пластове, в случая на Роки поинт, е станало без земетресение.

— Интересно! Това ли показват сеизмографските отчети?

— Проверих в Бостънската обсерватория. Магнитудът на земетресението при Гренд Бенкс е бил седем цяло и две. Следователно, трус с подобна сила е в състояние да предизвика цунами. Регистрираната във втория случай дейност на морското дъно представлява трус, но без характерните за земетресение данни.

— Да видим сега! Искате всъщност да кажете, че разместването на земни пластове, в случая с Роки поинт, не е причинено от земетресение?

— Мисля, че е доста лесно да се установи. Онова, което не съм в състояние да кажа обаче е, каква е действителната причина за такова разместване.

Йегър отново поглежда над рамките на бебешките си очила.

— Кое е първо — яйцето или кокошката?

— Нещо подобно. Чел съм за залежите от метанов хидрат по морското дъно и се питам, дали известна нестабилност по тези места не би могла да стане причина за подобно явление.

— Със сигурност би могла — отвръща Рийд. — По протежение и на двата ни бряга, океанското дъно крие огромни залежи от това съединение. Открили сме такива срещу бреговете на Орегон и Ню Джърси например. Чувал сте за Блейк Ридж?

— Разбира се. Подводно възвишение, на няколкостотин километра южно от САЩ.

— Срещу крайбрежието на Северна Каролина, за да бъдем точни. Тази земна маса е пълна с метанов хидрат. Според някои специалисти, възвишението представлява „бутилка под високо налягане“. Учените са открили по дъното пукнатини, през които някога се е отделил метан.

Дженкинс се почесва по главата.

— Не знам особено много за хидратите. Старая се да не изоставам от науката, след пенсионирането си и редовно следя специализираните издания. Но заради лова и всичко останало, не ми остава много време за четене.

— Това е сравнително нова област. Знаете ли състава на хидратите?

— Това са молекули природен газ, затворени в лед.

— Точно така. Някои ги наричат „огнен лед“. Открити са още през деветнадесети век, но знанията ни в това направление бяха ограничени. Първите естествени залежи са открити в Сибир и северните райони на САЩ, под вечния лед. Нарекли ги „блатен газ“. След това, през седемдесетте, група учени от Колумбийския университет открили джобове с газ на морското дъно, когато правели сеизмологични проучвания при Блейк Ридж. Но това е нищожна част от цялото.

— Къде са разположени основните находища?

— Главно по ръба на континенталния шелф, там, където дъното се спуска рязко, от дълбочина около сто и тридесет метра до няколко хиляди. Има огромни количества и от двете страни на САЩ. Има го край Коста Рика, Япония, Индия, както и в Арктическият кръг. Количеството е невъобразимо голямо. Според последни пресмятания, възлиза на около десет хиляди гигатона. Това е два пъти повече от събраните на куп известни залежи на петрол, въглища и природен газ.

Дженкинс подсвирва.

— И само ни чака да привършим нефтените залежи.

— Де да беше толкова лесно! — казва Рийд с въздишка. — Има няколко технически въпроса за разрешаване, преди да стане възможен промишленият добив.

— Опасно е да се сондира?

— За пръв път такъв сондаж е направен от кораб през 1970 година. Нищо не станало, но години наред след това, сондърите се

плашели да не излетят във въздуха. Накрая се установило, че експерименталните сондажи не крият опасности. Но да се извади хидратът и да се използва за отопление или като гориво за превозни средства е съвсем отделна работа. Изваден на повърхността, той просто изчезва. А и залежите може да се окажат на няколкостотин метра под морското дъно.

— Трудно достъпни места.

— Именно. И все пак, по въпроса работят голям брой страни и компании. Един от начините е да се нагнетява пара или вода в сондажния канал. Този поток разтопява хидрата и освобождава метана. През друга сондажна дупка, този метан се изкарва на повърхността. Сега възниква въпросът, какво да правим с него. От друга страна, ликвидираният по този начин хидрат оставя празни големи кухини, които дестабилизируют морското дъно.

— Значи не става с обикновен тръбопровод.

— Не. Учените разработват проект за установяване на добивната инсталация на самото дъно. Хидратът се изпомпва и съединява с вода. Сместа се товари в огромни контейнери, с форма на дирижабли. Подводници ги изтеглят на плиткото, където метанът се отделя от водата.

— И в двата случая, добивът на метан силно прилича на ходене върху яйчени черупки.

— Дори още по-сложно. А сега, да се върнем към първоначалния ви въпрос!

— За хидратите, като евентуален причинител на земетресения и високи вълни.

— Напълно е възможно. Има данни, които сочат, че протекло по естествен път стопяване на хидрати дестабилизира морското дъно. Мащабни свличания са открити край бреговете на Аляска и други страни. Руснаците откриха подобни нестабилни райони край Норвегия. Те са на мнение, че едно особено голямо топене е предизвикало свличането при Сторега, преди осем хиляди години. Тогава от норвежкия континентален шелф се смъкват около четири хиляди кубични километра земна маса.

— Запознат съм със случая — казва Дженкинс.

— Тогава ви е известно, че това колосално свличане предизвиква невъобразимо по своята мощ цунами. В сравнение с него, вълните при

Роки поинт и Гренд Бенкс приличат на вдигнати от бебе в коритцето му.

Дженкинс кимва.

— А възможно ли е такова свличане да се предизвика от човек?

— Бих казал, че е допустимо, да. Всяка една петролодобивна платформа би могла да предизвика, по невнимание, свличане на земни пластове.

Дженкинс затаява дъх и най-накрая го казва:

— По невнимание — добре! Но възможно ли е да бъде предизвикано умишлено?

Тонът му ги кара да застанат нащрек. Рийд се обажда:

— Какво имате предвид, доктор Дженкинс?

Рой се върти на стола си.

— Тази мисъл ме побърква! Вътрешният ми усет влиза в противоречие с учения в мен, който казва най-напред да се събере цялата налична информация, а чак след това да се правят изводи. Особено толкова шантави.

Рийд почесва брадичката си.

— Не може да се скочи от догадка към заключение, при отсъствието на мост от факти.

Намесва се и Йегър.

— Поетично казано, докторе. Да видим дали Макс може да ни помогне! Подслушваше ли ни, любов моя?

Кестенявият женски образ отговаря:

— Трудно е да не чуя, след като съм снабдена с шест свръхчувствителни микрофона. Откъде искате да започна?

Йегър се обръща към двамата учени:

— Господа, тя е изцяло на ваше разположение.

Рийд мисли за момент и казва:

— Макс, дай ни моля, известна представа за залежите от метанов хидрат, покрай бреговете на САЩ.

Лицето изчезва и те съзират триизмерен образ на морските дъна, западно и източно от бреговете на страната, с всичките им възвишения и каньони. По протежение на атлантическото и тихоокеанско крайбрежие, започват да пулсират алени петна.

— Съсредоточи се върху източното крайбрежие!

Появява се бреговата линия от Мейн до Флорида.

— Така. А сега ни покажи континенталния шелф на Мейн!

Тримата наблюдават неравния бряг на щата, проснат от Канада до Ню Хемпшайър. Встрани от брега, се появява крива линия, която преминава през алените петна.

— Може ли — обажда се Дженкинс, — да покаже Роки поинт?

Синьо цветче отбелязва местоположението на родния му град, а в десния долен ъгъл на екрана, се появява аерофотоснимка, на която личат заливът и вливащата се в него река.

— Не е зле — отсъжда Дженкинс.

— Благодаря! — мърка безтелесният глас.

Дженкинс съобщава координатите на лодката си от мига, в който усети гигантската вълна. На холографската картина се появява силует на рибарска лодка.

— А сега ни трябва диаграма, която показва главните разседи по дъното.

Появява се паякообразна белезникава мрежа.

Лодката попада между Роки поинт и една голяма цепнатина, източно от града.

Йегър казва:

— Отлична работа, Макс! Докато си настроена на вълна профили, нека видим континенталния шелф, в района на най-силния трус!

На екрана се появява разрез на морското дъно, с една вълнообразна черта, която показва морската повърхност. Континенталният шелф се спуска рязко към дълбочината. Ръбът на шелфа е разсечен от дълбок разсед, разположен перпендикулярно на брега. Той пресича и огромно алено петно.

— Ето го и нашето място! Покажи ни какво става, когато бъде освободен метанов хидрат!

Към водната повърхност се издига облак газ. Морското дъно, по протежение на ръба на шелфа, се огъва надолу. Морската повърхност над това място хлътва. Водните маси се втурват да запълнят празното пространство и над повърхността се надига огромна вълна, която се понася по нея.

— Ето го генезисът на цунами! — отбелязва Рийд.

— Искам да опитам нещо — казва на свой ред Йегър. — Нали чу какво каза доктор Дженкинс за замерванията по скалата на Рихтер. Би

ли ни представила симулация на станалото?

Линията, изобразяваща водната повърхност се нагъва и от епицентъра тръгва концентрична вълна. Макс увеличава само тази нейна част, която се носи към Роки поинт. Когато приближава града достатъчно, компютърът показва само него, в едър план. Вижда се как вълната нахлува в пристанището, срещу течението на реката и как залива брега.

Без да я молят, Макс разделя екрана и показва разрез на вълната. Цунами се надига, когато стига плиткото, надвисва като нокти на граблива птица и се стоварва върху заспалото пристанище. В залата цари гробовна тишина, а Макс повтаря и повтаря сцената, с различна скорост.

Йегър се размърдва на стола си и казва:

— Някакви забележки, господа?

— Установихме ефекта — казва Дженкинс. — Остава въпросът, дали причината е дело на човешка ръка.

— Случвало се е вече — казва Рийд. — Нали споменах за нефтената платформа, която се е разбила, поради невнимателно сондиране.

— Макс, знам че си работила усилено, но ще те помоля за една услуга!

— Да, доктор Дженкинс?

— Благодаря. Върни се към картата на източното крайбрежие и ни покажи райони, подобни на тези край Мейн!

Картата се появява отново, с пулсиращите си алени петна, с различна форма и размери. Най-големите са край Нова Англия, Ню Джърси, Вашингтон, Чарлстън и Маями.

— Моля те, Макс, покажи какво би се случило, ако ръбът на шелфа се огъне точно над най-големите залежи.

За няколко мига, над епицентровете се надигат вълни, високи десет метра, които връхлитат брега, заливат го на десетки километри навътре, нахлуват в заливи и срещу теченията на реките.

Очите на Рийд мигат често зад дебелите лещи.

— Сбогом, Бостън, Ню Йорк, Вашингтон, Чарлстън и Маями!

— Мет е смърт! — казва тихо Йегър. Забелязал недоумението на двамата по-възрастни мъже, той обяснява: — Стара хипарска

поговорка, която предупреждава за опасностите от употребата на метамфетамини.

— Това е по-лошо от всякакви наркотици, приятелю! — отбелязва Рийд.

Дженкинс се прокашля.

— Има още нещо. — Разказва им за гигантския кораб, срещнат същия ден.

— Да не искате да кажете, че виждате някаква връзка между него и цунами? — пита Йегър.

Дженкинс кимва.

— Забелязахте ли надписи по него?

— Да. Регистриран е в Либерия, както хиляди други, а на кърмата пишеше „Атамански изследовател II“. Проверих в речника. Думата означава казашки командир.

— Атаман? Сигурен ли сте?

— Да, говори ли ви нещо?

— Може би. Докога сте във Вашингтон, доктор Дженкинс?

— Нямам представа. Колкото се наложи. Защо?

Йегър се надига от стола си.

— Искам да ви запозная с някои хора.

[1] Хъш пъпис — порода куче (басет), ниско, с огромни, увиснали до земята уши, много силно. Образът му се използва като търговски знак на известна фирма за производство на обувки. ↑

[2] Бунзенова горелка — къса тръба с дупки, през които тече газ и увлича околния въздух, за да даде синкав пламък, с висока температура. Използва се главно в лабораторни условия и е изобретена от немския химик, професор Роберт Вилхелм Бунзен (1811–1899). ↑

[3] Нова Англия — така се обозначават шестте американски щата: Мейн, Кънектикът, Роуд Айлънд, Вермонт, Масачузетс и Ню Хемпшайър, разположени по източното (атлантическо) крайбрежие на САЩ. ↑

Слънчевата светлина, проникваща през оцветените стъкла на високите до тавана прозорци, обагрят остриите черти на адмирал Сендекър в морско зелено и го кара да прилича на бронзова отливка на Нептун. От разположения на последния етаж кабинет, той има прекрасна гледка към официалните сгради на столицата. Потънал в размисъл, адмиралът стои прав пред прозореца и обхваща с поглед Белия дом, високия шпил на паметника на Вашингтон и купола на Капитолия, като граблива птица, която търси плячката си.

През по-голямата част от преди обедата, Остин му е разказвал за събитията в Черно море. Адмиралът е очарован от чутото за базата за подводници и е силно заинтригуван от контактите с Петров, както и от връзката между „Одеска звезда“ и лорд Додсън, когото е срещал в миналото. От време на време, иска допълнителни сведения или предлага свои идеи. Слуша внимателно и без да се намесва изложението за събитията на борда на „Морски ловец“, като подръпва мълчаливо острата си брадичка. В края на това тъжно повествование, той става и се отправя към прозореца, където остава дълбоко замислен.

След известно време се обръща към Остин и Гън, които седят в кожени фотьойли пред бюрото му и казва:

— За цялата си кариера като морски командир, не съм загубил нито кораб, нито екипаж. Да пукна, ако това ми стане навик, на стари години! Този кучи син и приятелчето му Разов, да не помислят дори, че ще им се размине!

Температурата в стаята сякаш спада с поне двадесет градуса.

Сендекър се връща на мястото си зад бюрото.

— Как е мис Монтегю, младата дама, която е оцеляла?

— Корава жена — отвръща Остин. — Настоя да остане на борда, докато новият екипаж връща „Морски ловец“ в пристанището.

— Имайте грижата да ме запознаете с нея, когато се прибере!

— Ще го направя — обещава Остин. — Какви са последните новини от ЦРУ?

Сендекър посяга към овлажнителя на бюрото си, измъква пура и я пали.

— ЦРУ е тръгнало по грешна следа, във ФБР са скептично настроени, а армията не върши особено полезна работа, преди да й посочиш цел и да дадеш ясни заповеди. Държавният секретар не отговаря на обажданията ми.

— А Белият дом?

— Президентът се отнася с разбиране и съчувствие, естествено. Сред сътрудниците му обаче, май долових известна доза злорадство, някакъв намек, че касапницата е нещо като справедливо отмъщение, че си врем носа, дето не ни е работа. Ядосани са, че НАМПД спаси отвлечения екипаж.

— Какво значение има кой го е спасил, след като е вече спасен?
— чуди се Остин.

Сендекър изпуска облак червеникав дим, който за момент обвива главата му.

— Предполагам, че въпросът е чисто реторичен, доколкото ти прекрасно познаваш нравите на този град. Понятието благодарност просто не съществува в неговите черти. Отмъкнахме им славата и те не са доволни, естествено.

Гън въздъхва.

— Най-голямата дивотия е — обажда се Гън, — че според някои, именно нашата намеса била причина капитанът, пилотът и лодката все още да са в неизвестност.

— Благородно е от наша страна — отбелязва Сендекър, — че даваме възможност на други институции да крият собствената си некадърност зад наш гръб. Но що се отнася до случая „Морски ловец“, опасявам се, че НАМПД е оставена сама да се оправя. Нещо ново около този субект, Борис?

— Той е пълна откачалка. Най-добре е да съсредоточим усилията си върху Разов. Според последни сведения, яхтата му е напуснала Черно море и сега се мъчим да я засечем.

— Ще трябва да се постегнем! — казва адмиралът.

Интеркомът звъни и се чува гласът на секретарката:

— Зная, че сте зает, адмирале, но мистър Йегър и още двама господа са тук. Било много спешно!

— Да влязат! — Миг по-късно, вратата се отваря и в кабинета влиза Йегър, следван от малкия доктор Рийд и някакъв непознат. Сендекър е плавал твърде дълго, за да разпознае моментално рибаря у Дженкинс, особено след като усеща загрубялата от морска вода и мрежите длан.

Приветства тримата горещо и ги кани да се разположат удобно.

— Е, Хирам, какво те е накарало да се измъкнеш от твоята Светая светих?

— Мисля, че доктор Дженкинс би обяснил по-добре от мен.

Дженкинс се смущава малко от присъствието на легендарния шеф на НАМПД. Щом започва обаче, той уверено набира скорост. Когато свършва, Рийд дава мнението си на геохимик. Накрая Йегър обобщава казаното и раздава разпечатаните диаграми, показани от Макс на екрана. Сендекър се е облегнал в креслото си и внимава за всеки детайл.

Когато всички се изказват, той се навежда над интеркома.

— Моля, извикайте доктор Уилкинс от геоложкия отдел!

Доктор Елууд Уилкинс пристига след броени минути. Той е слаб, сдържан представител на Средния Запад, който прилича на кротък актьор, изпълняващ винаги образи на аптекари или семейни лекари. Сендекър придърпва още един стол близо до бюрото си. Подава на Уилкинс диаграмите и му оставя няколко минути, да ги разгледа. Ученият го прави и вдига поглед.

Сендекър отговаря на мълчаливия въпрос:

— Тези господа изразяват опасението, че е възможно да се предизвика свличане на континенталния шелф в обозначените области, което да предизвика цунами. Макар да ценя високо тяхното мнение, не е беда да се изслуша и това на незаинтересован специалист. Какво ще кажете?

Уилкинс се усмихва.

— Не мисля, че съществува опасност да бъде отнесен в морето крайбрежният панорамен булевард.

Сендекър вдига вежди.

— Но — добавя Уилкинс, — според някои най-нови проучвания, очертаната от тях хипотеза съвсем не е фантастична. Скалата под континенталния шелф в тези участъци е силно хигроскопична. Ако налягането върху нея достигне критични параметри, водата ще бъде

изстискана. Все едно, че стъпваме върху балон. В този случай може да се получи хлътване на морската повърхност, последвано от надигане на високи вълни. Мои колеги в университета са моделирали такива вълни и твърдят, че възможността е доста реалистична.

— Такива свличания се получават при земетресение, нали? — пита Сендекър.

— Да, едно земетресение положително е в състояние да ги предизвика.

— Може ли да стане и на източното крайбрежие? — иска да знае Гън.

Уилкинс тупа с показалец свитъка диаграми пред себе си.

— Това тук дава отговор на въпроса. Континенталният шелф се проточва по цялото протежение на брега. На няколко места, той е разцепен от дълбоки разломи и опасността в тези райони е по-голяма.

— Може ли да се предизвика свличане и по друг начин?

— Не може да стане спонтанно. Повече от това не мога да кажа. Това е съвсем нова област в науката.

— Имах предвид, ако се получи освобождаване на метанов хидрат.

— Защо не? Ако хидратният слой бъде дестабилизиран, гигантски пластове наоколо могат да се раздвижат и да родят високи вълни.

Сендекър почти вижда как на устните на Уилкинс се оформя въпрос. Той прекъсва разговора.

— Благодаря ви, докторе! Както обикновено, оказахте неоценима помощ. — Изпраща учения до вратата, потупва го по гърба и още един път благодари. Връща се при останалите и казва: — Надявам се, че не се обидихте от тази моя покана към доктор Уилкинс. Искан да чуя и мнението на трета страна.

— От чулото обаче — казва Гън, — излиза, че е твърде възможно Разов да се е научил да предизвиква цунами. Вълната при Роки поинт е суха тренировка, ако ми позволите този израз. Ако догадките ни се окажат правилни, той е в състояние да причини гигантско по мащаби бедствие.

— Ключът се крие на борда на „Атамански изследовател“ — казва Остин. — Трябва да го открием!

— Ще трябва да направим нещо повече — намесва се енергично Сендекър. — Ще трябва да проникнем в него!

Роки поинт, щат Мейн

Преди голямата вълна да го удари, Роки поинт е типично мейнско градче, а живописното му пристанище и красиви къщи се появяват върху хиляди календари и пощенски картички. Спретнатата „Главна улица“ е като извадена от рисувана приказка. Обърнал сега поглед към града, от борда на лодката на Дженкинс, Остин си мисли, че той много прилича на онези картинки, в които трябва да се открият умишлено допуснати грешки. Много неща са сбъркани в тази картинка.

Прибрежните рибни ресторанти, рибарското пристанище и скандалният мотел отсъстват. От водата стърчат развалини, също като криви зъби. Оцветени в „дей-гло“^[1] шамандури означават местата на потънали съдове. Кранове свеждат чела над развалини по брега. Най-разнообразни дребни отпадъци се носят по водата.

Ако беше поетична натура, Остин би казал, че голямата вълна е отнела душата на града.

— Ама че бъркотия! — е всичко, което казва по въпроса.

— Можеше да е по-лошо — обажда се полицейският началник Чарли Хоз, който е застанал до Остин на десния борд.

— Да, ако се бе треснала ядрена бомба — съгласява се Кърт.

— Ъ-хъ — заключава полицаят, който не иска да остави последната дума на пришълец.

Остин се е запознал с Чарли преди няколко часа. Специален самолет на НАМПД е докарал него, Траут и Дженкинс до летище Портланд. Там ги очакваше шефът Хоз с полицейска кола, за да ги закара до Роки поинт.

След срещата при Сендекър, Остин се върна в кабинета си, за да разгледа под силна лупа сателитни снимки на „Атамански изследовател“. Макар и направени от хиляди метра височина, изображенията са ясни и контрастни. Виждат се дребни подробности. Лесно се разчита името на кораба, виждат се хора по палубите.

Остин остава поразен от приликата с „Гломар“, двеста метровия гигант, построен от Хауърд Хюз, по поръчка на американското правителство, за да извади потънала съветска подводница през 1970 година. Огромни кранове, също като на „Гломар“, стърчат нагоре, като сондажни кули на нефтена морска платформа.

Остин разглежда внимателно целия корпус, като обръща особено внимание на палубните участъци, близо до подемните съоръжения. Прави няколко скици и сяда в креслото си, със самодоволна усмивка. Измислил е как да се качи на борда. Идеята е свързана с много въпросителни, а реализацията ѝ зависи от това, доколко ще успее да приближи кораба. Той ще изчезне, още при появата на някой от съдовете на НАМПД. Мисли известно време за случая с капитан Кемал и миг по-късно пита по телефона Йегър, къде се намира Дженкинс.

— Доктор Рийд го развежда из агенцията, в качеството му на VIP персона. След това ще го настани за нощувка, преди да отлети обратно за Мейн утре сутринта.

— Намери ги, моля те и ми звъни!

След няколко минути телефонът звъни. Остин разкрива плана си пред Дженкинс, като не се мъчи да крие опасностите. Жителят на Роки поинт не се поколебава нито миг. Когато Остин свършва с изложението на шантавата си идея, той просто казва:

— Ще направя всичко по силите ми, за да се докопам до гадовете, които съсипаха моя град!

Остин му заръчва да продължи обиколката си, докато той проведе няколко телефонни разговора. Най-напред се обажда в транспортната служба, за да провери дали има възможност за по-бързо придвижване. След това звъни на Траут в дома им в Джорджтаун. Обажда се Пол и Остин му обяснява обстановката.

Дженкинс от своя страна се свързва с рибарите, които все още разполагат с лодки и ги пита, дали биха помогнали за една работа. По идея на Остин, той им казва, че НАМПД се нуждае от съдовете им за провеждане на дълбоководно проучване. Като награда, освен щедрите парични суми, те ще получат и необходимите за възстановяване на пристанището средства, без да се минава по трънливия път на нормалното бюджетно финансиране.

Дженкинс се справя със задачата без усилие и когато напуска пристанището, подире му се нареждат още шест рибарски съда. Чарли Хоз настоява да ги придружи и Дженкинс го взема с радост на борда. Полицаят е бил професионален ловец на омари, преди да сложи пагона и още не е загубил моряшките си качества.

Малката флотилия заобикаля скалистия нос, който е дал името на града^[2] и се отправя в открито море. То е зелено като стъклена бутилка. Няколко малки облака висят в лазурното небе. Духа лек, западен бриз. Лодките държат курс на изток, после на юг, като се люлеят от вълните. На определени интервали, от НАМПД се обажда Гемей, за да предаде координатите на търсения кораб, следен от сателит.

Остин ги нанася върху карта на Залива Мейн — обширно водно пространство, отделящо брега на Мейн от извитата ръка на нос Код. Корабът мързеливо описва голяма окръжност. Гемей използва най-прост код за съобщенията си, така че всеки неволен слушател да ги приеме за обикновено рибарско дърдорене. Дженкинс и Хоз възпитано не протестираат срещу начина, по който тя съсипва мейнския диалект. Но когато от говорителят се чува „гепих бая парче тон север — североизток от последните координати“, те не издържат.

— „Гепих“? — диви се Дженкинс. — Тя нали така каза — гепих? Хоз също клати глава.

— Целият си живот съм прекарал по тези места и не знам някой да е казал „гепих“. Какво значи това?

Траут едва сдържа усмивката си. Като бърбри някакви извинения, той пояснява, че жена му е гледала много епизоди от „Тя пише за убийства“, които се заснемат в холивудска версия на мейнска къща. После сочи едно петънце на радара и възкликва възбудено:

— Ето го! Няма никакво съмнение!

Остин добавя надвесен над рамото му:

— Гепихме го!

Дженкинс увеличава скоростта. Останалите лодки правят същото. Това не е само проява на нетърпеливост. Дженкинс не се оставя да бъде заблуден от привидната кротост на морето. Той наблюдава с опитно око пенливите „зайчета“ по гребените на вълните, скъсените разстояния между тях, накъдрената повърхност на водата.

— Времето се разваля! — заключава той.

Остин отвърща:

— Чух прогнозата на автоматичната станция по радиото.

— На мен не ми трябва никакъв компютърен глас да ми каканиже, кога да чакам буря — казва Дженкинс с усмивка. — Човек трябва да знае как да разчита изпращаните му сигнали.

Откакто са излезли от пристанището, той не спира да наблюдава сгъстяването на облаците, както и промяната в цвета на водата, станала вече масленозелена. Вятърът ги е отнесъл няколко пункта на изток.

— Ако си свършим бързо работата тук, може би ще успеем да се приберем в пристанището, преди да се разрази бурята. Проблемът е в това, че ако морето се развали, може да се окаже опасно да теглим мрежата.

— Разбирам — отговаря Остин. — Двамата с Пол ще се приготвим.

— Няма да е лошо — обаждат се полицаят Хоз, с неестествено за него напрежение в гласа. — Не сме сами.

Шерифът сочи огромна, тъмна сянка, която се извисява в събиращата се мъгла. Аморфната маса приближава и очертанията ѝ се втвърдяват в силует на много голям кораб. Съдът е напълно черен. През надстройката му преминава единствен димород. По цялата му палуба, стърчат като игли на таралеж множество кранове и други товароподемни съоръжения. Мрачната, светопогълщата окраска на корпуса му придава зловещ вид, което не убягва на останалите рибари.

От говорителя се разнасят възбудени гласове. Един рибар казва:

— Господи, Рой, що за чудо е това? Прилича на плаваща катафалка.

— Направо си е гробище — добавя друг.

Остин се усмихва при тези думи. Ако някой ги слуша, ще разбере, че не са отрепетирани реплики. Дженкинс предупреждава колегите си да внимават, за да не се натресат в кораба. Те нямат нужда от предупреждения и се държат на почтително разстояние от чудовището. Остин определя скоростта му на около десет възела.

Когато приближава, „Атамански изследовател“ сякаш забавя ход. На палубата му се откроява някакво петънце. То става по-голямо и започва да бръмчи като стършел в гнездото си. След малко черният хеликоптер прелита ниско над рибарската флотилия. Дженкинс и Хоз

му махвват приятелски. Машината обикаля няколко пъти и се връща на кораба.

Остин го наблюдава спокойно от вътрешността на кабината, където двамата с Пол приготвят снаряжението си.

— Май издържахме проверката — отбелязва той.

— Приемът беше значително по-радушен от този, който ни устрои, на двамата с Гемей, в пристанището на Новоросийск.

— Благодарим за това на Дженкинс. Негова е идеята да домъкне цял куп свидетели, та атаманите да държат ръцете си прибрани.

Остин е доволен, че се вслуша в съвета на рибаря учен. Дженкинс изтъкна преимуществото на по-голямата численост. След като корабът се навърта в рибарската акватория, няма нищо необичайно, да се натъкне на голяма риболовна флотилия. Всъщност, самият Остин не вижда нещо повече от пет-шест лодки, които влачат мрежи подире си.

Остин основа сегашния си план върху успешното използване на лодката на капитан Кемал, при проникването в изоставената военна база. Все пак, онази задача беше значително по-лека от сегашната. Вместо с буйните казаци — любители на поло, сега щяха да се сблъскат с дисциплинирани и добре въоръжени часови.

Настъпва очакваният от Кърт момент. Корабът забавя ход и спира. Дженкинс е съоръжил лодката си с кърмови трал. С помощта на полицейския началник, той пуска мрежата във водата. После лодката бавно потегля, като описва дъга, на стотина метра от кораба. Маневрата дава възможност на хората на борда му да разгледат подробно рибарския съд. Онова, което не им позволява да видят, са двамата леководолази, увиснали на противоположния борд.

Когато се изравнява със средата на кораба, Дженкинс оставя машината на празен ход и излиза на палубата. Двата с Хоз започват да бърникат огромния барабан, с който се изтегля трала. В същото време, Остин и Пол се отпускат във водата и минават под лодката. Искат да се гмурнат дълбоко, за да избегнат мрежата.

Разбрали са се с Дженкинс да трали в продължение на няколко мили, преди да обърне и да мине откъм другия борд на кораба. По такъв начин ще разполагат с един час, за да се качат на кораба и да се върнат. За връзка с Дженкинс ще използват подводната си аудио

система, плюс хидрофонно устройство, което Пол провесва под васерлинията, преди да напуснат рибарската лодка.

Двамата потъват дълбоко, като изяждат разстоянието с ритмични удари на краката. Чуват приглушения шум от двигателя на Дженкинс, който продължава по курса си, а те остават на дълбочина около дванадесет метра, където видимостта е все още добра. Приближават кораба.

Гигантският корпус се изправя пред тях, като туловище на заспал на повърхността на водата кит. Остин дава сигнал на Пол, да отиде по-надълбоко. Когато застават под кила на съда, двамата запалват фенерите си. Няма как да не се напрегнат, при мисълта за хилядите тона стомана, виснали над главите им.

— Сега ми става ясно, как се чувства бръмбарът, преди да го размажеш с пета — обажда се Пол.

— И аз си мислех същото, но не исках да те плаша.

— Вече е късно! Откъде ще започнем?

— Ако съм разчел правилно сателитната снимка, онова, което ни трябва, се намира към средата.

Те плуват бавно по гръб, докато покритото с ракообразни дъно на кораба запълва изцяло полезрението им. В лъча на фенера си Остин вижда онова, което търси — каучуково уплѣтнение, което минава от единия до другия край на плоското дъно.

— Бинго! — обажда се той.

Когато разглежда снимката, той съсредоточава вниманието си върху един от подемиците, разположени по средата на палубата. Някой е оставил невнимателно отгърнат брезента, който покрива централен шлюз, подобен на този в „Арго“ и останалите кораби на НАМПД.

Остин знае от опит, че най-вероятно е клапите на шлюза да бъдат затворени. Това е стандартна практика, защото в противен случай, съпротивлението на водата, завихрена в отворената на дъното шахта, би забавила хода на кораба. Но той знае също така, че някои кораби на НАМПД са снабдени и с по-малки шлюзове, през които спускат портативни подводни работи. Той вижда търсената шахта откъм десния борд, малко пред основната. Тя представлява правоъгълен отвор, със страна около метър. Приблизихи достатъчно, двамата разбират, че и тук клапата е плѣтно затворена.

Остин откача портативната кислородна горелка от пояса си. Пол свързва донесената от него кислородна бутилка с маркуча на горелката. Кърт вади от торбата си два мощни магнита с ръкохватки на тях. Залепва ги за корпуса, а след това двамата с Траут поставят пластмасови бленди на маските си, за да предпазят очи от ослепителната светлина на горелката. Докато Остин се държи с една ръка за магнита, Траут запалва горелката. Дори през защитната бленда, светлината е ярка като слънчевата.

Остин започва да реже, с надеждата, че клапата няма да е дебела колкото самия корабен корпус. Независимо, че корабът е неподвижен, около него се вихрят течения, които дърпат двамата насам-натам. Пол му помага да се задържи на място, но един особено мощен порив го обръща буквално на другата страна. Изпуска ръкохватката и когато инстинктивно прави опит да се залови с другата ръка, изпуска кислородна.

Траут се сблъсква със същия проблем, само че той изпуска кислородната бутилка. Двамата успяват да се заловят отново за магнитите, колкото да видят, как бутилката и все още запалената горелка потъват надолу.

В шлемофона на Траут гърмят всички моряшки псувни, които Остин е усвоил, през дългите години на съприкосновение с морето. След като изчерпва репертоара си, той съобщава очевидното:

— Изпуснах горелката.

— Ако не си забелязал, аз пък изтървах бутилката. Не знаех, че са ти известни толкова много изящни изрази.

Остин успява да се усмихне.

— Испанските ги знам от Завала. Извинявай, че те домъкнах чак дотук и то за нищо!

— Ако не ме бе довел под задника на това чудовище, сега щях да лепя тапети у дома, под надзора на Гемей. Имаш ли резервен план?

— Може би, ако почукаме, ще ни отворят. Или пък да изплуваме отстрани и след като открием висяща стълба, да се качим на борда.

— Надали ще стане.

— Ти ме попита за резервен план. Не си питал, дали ще стане или не.

Остин се готви за връщане, когато Пол надава вик на изненада и сочи с пръст право надолу.

Острият му поглед на рибар е доловил слаби светлини да се издигат от мрачните бездни. Приближаващият предмет става все по-голям. Двамата бързешком се дръпват от пътя му и увисват малко встрани. Предметът се превръща в малка подводница, която застава неподвижно, на около тридесет метра под дъното на кораба. Тя е ярко осветена.

— Да пукна, ако това не е NR-1! Какво ли прави по тези места?

— По-важно е, накъде се е запътила — отвръща Остин. — Хайде да се повозим!

Остин се гмурва към подводната лодка откъм кърмата. Той е влизал в подобен съд и знае, че отпред на кулата му има камера. Двамата с Пол се хващат за монтажните халки в задната част на корпуса и увисват на тях. Не след дълго отгоре се появява слаба жълтеникава светлина. Отворили са главния шлюз.

Траут поглежда нагоре и светлината се отразява от маската му.

— Струва ми се, че съм гледал подобни кадри в „Досиетата X“, когато извънземни отвличат човешко същество.

— Винаги е приятно да си спечелиш нови приятели — отбелязва Остин, вперил поглед в ивицата светлина, която се разширява постепенно, докато се превърне в ярък правоъгълник.

Вертикалните дюзи на подводницата издават приглушен шум и тя влиза в кораба. Пол и Кърт се пускат от халките, преди тялото ѝ да се покаже над повърхността в басейна. Сигнали ръба му, те предпазливо подават глави от водата. Остин преценява дължината на разположения в трюма на кораба басейн на около шестдесет метра, а ширината — на половината от това разстояние. От двете страни се издигат ходници, до които се стига по метални стълби.

Мъже в работни комбинезони са се надвесили над парапетите и наблюдават изплаването на NR-1. Клапите на шлюза се затварят и огромното помещение се изпълва с радостни възгласи. Отгоре се спускат дебели стоманени въжета, с огромни куки накрая. Няколко леководолаза се хвърлят в басейна. Те прокарват под носа и кърмата на лодката масивни ремъци и нанизват краищата им на куките. След това мощни винчове повдигат цялата подводница, докато невидими помпи започват да изтласкват водните маси въвн от кораба. Басейнът се изпразва за броени минути. Винчовете спускат подводницата. Няколко групи мъже се спускат на хлъзгавото дъно на басейна. Докато едни го

почистват от водорасли и мятаци се морски животни, други привързват корпуса на подводницата със стоманени въжета, за да не се влияе от люлеенето на кораба. Чуват се вентилатори, които нагнетяват в пространството пресен въздух.

Остин и Траут са се изкачили по някаква стълба, още когато започва изпомпването на водата и сега са кацнали високо над палубата. Снаряжението им тежи на раменете. Докато те се таят в сянката, ярко осветените долу мъже изправят стълба върху корпуса на подводната лодка. Люкът на кулата се отваря и от него изскача белобрад мъж. На кръста му виси кобур, а според описанието на мичмана, той трябва да е мнимият учен Пуласки, който отвлича NR-1.

Показват се още двамина. Остин разпознава капитан Логан и пилотът, които е виждал на снимки. Излизат други четирима. Мутрите им са навъсени, а в ръце държат тежко оръжие. Явно охрана. Двамата американци са изведени от хангара. Помъкнали чували с боклук, последните чистачи също се изтеглят. Светлините угасват, с изключение на няколко слаби лампи на тавана.

— А сега? — пита Траут.

— Имаме две алтернативи — нагоре или надолу.

Траут поглежда мрачната бездна под краката им и започва мълком да се изкачва нагоре. Снаряжението им тежи все повече. За щастие, след пет-шест метра, стигат някаква площадка. С дълбока въздишка, Пол се прехвърля през парапета и освобождава тялото си от бутилките и оловния колан. Помага на Остин, а после двамата остават задъхани на площадката.

Седнал с гръб опрян в стената, Остин изважда ругера. Траут си е донесъл швейцарски зиг-зауер. Площадката е свързана под прав ъгъл с къс ходник. Той излиза в добре осветен коридор. Забелязали, че е пуст, те тръгват по него. Стигат помещение с купол, в което блести бяло съоръжение с илюминатори. Без усилие разпознават декомпресионна камера.

След като се убеждават, че е празна, те се връщат за снаряжението и го скриват в нея. След това свалят водолазните костюми и ги оставят при останалото. В съседство се намира гардеробно помещение. Тук висят, все още капещи, водолазните костюми на екипа, привързал подводницата. Остин проявява по-голям интерес към акуратно скатаните работни комбинезони. И двамата се

издокарват с по един. Двуметровият, сто и десет килограмов Пол среща известни затруднения. Крачолите стигат едва до глезените му, а от ръкавите стърчат голите му ръце.

— Как изглеждам? — пита той.

— Като някое много голямо плашило. Ако срещнем някого, ще го заблудиш най-много за около десет секунди.

— Защо?

— Приличаш на Квазимодо.

— И твоята коса не може да се нарече съвсем обичайна. Да се надяваме, че няма да се натъкнем на никого. Сега какво?

Остин взема една шапка от купчината и му я подхвърля. Друга налага върху собствената си глава.

— Сега ще се поразходим!

Остин спира при пресечката с друг коридор и започва да се оглежда като загубил се турист.

— По дяволите — казва той, — изглежда сме се объркали!

— Трябваше да роним трохи хляб след себе си.

— Не знам доколко приличаме на Хензел и... о-па! — Остин сочи с палец една врата отстрани. Слухът му е доловил шум от бравата ѝ.

Траут се дръпва назад, но Остин го хваща за лакътя.

— Късно е! — казва той. — Все едно сме от техните. — Свежда глава над един откънат от гардероба планшет и хваща ругера в джоба на комбинезона си. Траут се отпуска на едно коляно и след като развързва обувката, започва да я връзва на нова сметка.

Вратата пропуска двама мъже. Остин вдига поглед, усмихва им се и ги оглежда за оръжие. Мъжете се различават външно, но и двамата носят очила и имат учен вид. Потънали са в увлекателен разговор и почти не забелязват колегите си от НАМПД.

Остин гледа подире им и казва:

— Тези двамата изглежда са от специалистите. Имаме такъв проблем: може да ни отнеме дни, докато разгледаме както трябва този кораб. Колкото по-дълго се застоим, толкова по-голяма е вероятността да се натресем на някого, който ще разгадае успешната ни дегизировка.

Траут се изправя и разтвива коляно.

— Да не говорим за изпитанията, на които се подлагат старите ми стави. Какво ще правим сега?

Остин гледа над рамото му и отговаря с усмивка:

— За начало, предлагам да погледнеш зад себе си.

Траут се усмихва, когато забелязва на стената два плана, показващи кораба отгоре и в разрез.

— Явно не сме единствените, които имат нужда от помощ за ориентиране в търбуха на това чудовище.

Остин разглежда внимателно чертежа и показва една червена точка, която очевидно обозначава мястото, където се намират.

— Оттук се излиза в забранен участък. Я да видим, какво толкова имат за криене! Щом е забранен, вероятността да се натъкнем на някого от главорезите на Разов ще бъде по-малка.

Последните думи на Остин още висят във въздуха, когато долавят груби мъжки гласове. Без миг колебание, Остин хваща дръжката на вратата, през която излязоха двамата учени и я натиска. Вратата не е заключена. Прави знак на Пол да го последва. Помещението е тъмно, но по миризмата на химикали разбират, че са попаднали в лаборатория. Остин оставя вратата леко открената. След миг покрай нея минават двама мъже, въоръжени с автомати. Кърт пали за миг осветлението, за да се убедят, че наистина се намират в лаборатория, а после двамата се връщат в коридора.

Остин сочи надясно. Изтръпнали от напрежение, те тръгват в тази посока, докато стигат до една врата. Остин напъга паметта си, за да измъкне от нея спомени от времето в ЦРУ и да преведе надписа: ВХОД ЗА ВЪНШНИ ЛИЦА ЗАБРАНЕН! Натиска бравата — заключено. Измъква набор взломджийски инструменти — друг спомен от прекараното в „Компанията“ време. Траут се оглежда, а той пробва един по един шперцове, докато попада на верния. Двамата влизат.

С подковообразната си контролна конзола, помещението напомня компютърната зала на Йегър, макар и несравнимо по-малко по размери. Вместо триизмерния холограмен екран, над нея виси обикновен монитор, контролиран с клавиатура — архаизъм, който Йегър би отминал с дълбоко презрение.

Траут разглежда оборудването. То е доста съвременно. Макар и сам компютърен специалист, който непрекъснато се занимава с

моделиране на процесите на морското дъно, Пол е далеч от Йегър.

— Е? — пита Остин.

Траут свива рамене.

— Ще опитам. — Настанява туловището си в едно въртящо кресло. Като концертиращ пианист, той най-напред прокарва пръсти над клавишите, без да ги докосва. Поема дълбоко дъх и натиска бутона „ентър“. Рибният пасаж, който се е мотал непрекъснато на екрана до този миг, изчезва и на негово място излиза слънчев, лъчист диск. — Дотук добре! Дано не съм включил някаква защита!

Остин, който наднича зад гърба му, го потупва окуражително по рамото.

Траут се връща към задачата си. Той кликва върху иконата, след което се изписват няколко възможности. Известно време шари по клавишите, като си мърмори тихичко, за да каже накрая:

— Не мога да вляза без парола!

— Тя може да бъде каква ли не — недоволства Остин.

Траут кимва тъжно.

— Трябва да мислим като руснаци. Какво ти идва на ум?

Остин го кара да опита с „казаци“. После — с „атаман“. Ако сгрешат трети път, компютърът най-вероятно ще се изключи. Готов да се откаже, той си спомня разговора с Петров в Истанбул и предлага:

— Опитай с „Тройка“.

Траут възкликва триумфално, но бързо увесва нос — екранът се изпълва със славянски знаци. Продължава упорито още няколко минути. Челото му се оросява с пот. Обляга се назад и вдига ръце.

— Съжалявам, Кърт, но това е над моите възможности. — Той поклаща глава. — Трябва ми някой дванадесетгодишен хакер^[3].

Остин размисля върху казаното и възкликва:

— Задръж така! Ще ти осигуря почти нещо такова.

Той вади сателитен телефон и набира номер. Чува гласа на Йегър и казва:

— Добро утро Хирам. Сега не мога да ти обяснявам надълго и широко, но Пол се нуждае от помощта ти.

Подава телефона на Траут. След миг започва непонятен за простосмъртните разговор за защиты, филтри, приложения, троянски коне, дублиращи вериги, тунели и клопки. Пол връща телефона.

— Ще ти обясня нещата така — започва Йегър, — представи си компютъра като стая. Ти влизаш в нея, но там е тъмно и не можеш да прочетеш написаното на черната дъска. Ти запалваш лампата, което и Пол е сторил, но пак не можеш нищо да прочетеш, защото е написано на непознат език.

— И тогава?

— Тогава — нищо. Ще ми се да дойдем двамата с Макс и да строшим този орех.

Остин ръмжи и поглежда апаратчето.

— Може би има решение. Ти ми кажи дали е възможно.

Обяснява какво има предвид и Йегър казва, че е осъществимо, при наличието на нужната апаратура. Остин отново предава телефона на Траут, който става и започва да рови в чекмеджетата наоколо. Изважда някакви кабели, които съединява с компютъра.

— Не е най-добрият модем на света, но сега ще се опитам да го включа към телефона. — Той маха капачето на апарата и свързва жиците с него. След това избира номер.

Компютърният екран премигва, букви и цифри завихрят неудържим танц и изчезват. Появява се съобщение: „Свързани сме. Започваме да зареждаме. Хирам и Макс“.

Остин поглежда часовника си, докато крачи напред-назад и се пита, колко ли време ще му трябва на Пол, за да си свърши работата. Минутите отминават една по една. Започва да се страхува, че ще трябва да си тръгнат, преди да са свършили. Но ето че след десетина минути, на екрана се появява жълтеникаво, усмихнато лице с бабешки очила, което подозрително прилича на хирамовото. Появява се надпис: „Свършихме. Хирам и Макс“.

Пол светкавично разкача импровизирания модем и връща кабелите по местата им. Остин наднича навън, за да провери дали пътят е чист. Коридорът е празен. Като се връщат при плана, те избират по-къс път до шлюза. Дотук късметът не ги напуска. Остин е изненадан от липсата на персонал наоколо, но няма намерение да се разправя със съдбата по този повод. Минават покрай някаква врата, зад която се чува английска реч. Изговорът е без всякакво съмнение американски. Остин натиска бравата, която се оказва заключена. Още един път се налага да се направи на крадец.

В каютата има две койки. Изтегнати на тях с отегчени физиономии, лежат капитан Логан и неговият пилот. Двамата прекъсват разговора си и поглеждат злобно новодошлите, като ги мислят за хора от кораба, дошли да им вгорчат живота.

Логан се обръща към пилота с думите:

— И откъде ги намират такива?

— Дългучът би трябвало да плаши гаргите в нивите — съгласява се пилотът.

— Костюмът на по-малкия положително не е от „Армани“ — смее се капитанът.

— „Армани“ бяха затворили, капитан Логан, и трябваше да се задоволим с работното облекло от кораба.

Сянка от подозрение засенчва челото на моряка.

— Кои сте вие, да ви вземат мътните?

— Господинът, който се прави на плашило, е колегата ми Пол Траут, а моето име е Кърт Остин, но вие можете да ме наричате Малчо.

Капитанът скача от койката си.

— Да пукна дано, вие сте американци!

— Казах ли ти, че маскировката ни няма да издържи дълго — обръща се Кърт към Траут. После казва на капитана: — Извинете ни, капитане! Двамата с Пол сме от НАМПД.

Морякът поглежда вратата.

— Не чухме никакви изстрели. Как превзехте кораба?

Остин и Траут разменят развеселени погледи.

— Трябва да ви разочароваме. Специалните части бяха малко заети, та се наложи да пристигнем само двамата.

— Но как...

Остин го прекъсва:

— Ще ви разкажем всичко, след като ви измъкнем от този кораб.

Дава знак на Траут, който открехва вратата и надниква навън. Коридорът продължава да е пуст. С Пол начело и Кърт отзад, те тръгват по коридора, все едно че охраняват двамата моряци.

Тактиката се оказва напълно уместна, защото не след дълго се разминават със самотен страж, праметнал автомат през рамо. От безгрижната му походка личи, че е на път за жилищното си помещение. Той премигва срещу Траут и въси вежди, с очевидното усилие да проумее, защо не може да познае човек от екипажа, с такива

внушителни размери. Капитанът спира при вида на руснака, без да знае, как да постъпи. Остин би могъл да се отърве от него без особено усилие, но предпочита да остави посещенията си на борда, в максимална степен незабелязано. Той препъва капитана, който пада на ръце и колене. Стражът избухва в доволен смях и казва нещо на руски. Той се засмива отново, когато Остин ритва леко капитана в задника.

Остин свива рамене с невинен вид. Без да спира да се смее, руснакът изчезва зад първия ъгъл. Остин подава ръка на Логан.

— Съжалявам, капитане! — казва той, видимо притеснен. — Много се бе зазяпал по Траут и се наложи да отвлека вниманието му.

Логан изтръсква дъното на панталона си.

— Взеха ми кораба, отвлякоха ми екипажа, карат ме да им играя по гайдата тези изроди, така че ще изтърпя каквото и да е, само да се измъкна от това място!

Траут спира пред нов план, окачен на стената.

— Изглежда шлюзът е разделен на по-голям и по-малък участък. Предлагам да се насочим към по-малкия, за да не минаваме близо до жилищните помещения.

Остин го оставя да води. Той поема с дълга, гъвкава стъпка. Минават покрай поредица ходници и други коридори, докато стигнат пред отключена врата. През нея излизат върху дълъг ходник, монтиран покрай стената на високо помещение, около една трета от обема на голямата зала.

— Това пък какво е? — пита капитанът.

Той гледа огромен, окачен за тавана цилиндър. Дълъг е около петнадесет метра, с диаметър от метър и половина. Долният му край е оформен като конус, а в горния личат няколко издатини, между които в цилиндъра влиза сноп проводници и маркучи.

— Прилича на междуконтинентална ракета — казва пилотът, — само че е насочена на обратната страна.

— Не само това не ѝ е наред — отбелязва Траут. — Онези неща отгоре не са стабилизатори, а ускорители.

Остин е не по-малко заинтригуван от останалите, но времето е късо.

— Разгледайте я добре, господа, а по-късно ще споделим впечатленията си!

Продължават по ходника, докато стигат пред гардеробната, където намират водолазни костюми за моряците. Остин и Траут сгъват внимателно взетите назаем работни дрехи и ги оставят по местата им. След това отиват при декомпресионната камера. Снаряжението им е непокътнато. Слизат по къса стълба в помещението на малкия шлюз. На пода личат очертанията на отвор, с размери четири на четири метра, използван за пускане под вода на различни неголеми съоръжения. Траут разглежда командното табло, натиска един бутон и подовата клапа се плъзга почти безшумно встрани. Водата се плиска малко над ръба на отвора и в камерата нахлува хлад.

Пилотът поглежда малкия квадрат океанска вода и преглъща.

— Шегувате ли се?

— Е, не е топла вана — казва Остин, но ако не измислите начин да изкараме на вода вашата подводница, това е едничкият ни път навън от кораба.

— Абе, няма да е по-сложно от тренировките по оцеляване, провеждани в академията — заявява капитанът бодро, но лицето му е побеляло.

— Не разполагаме със запасни бутилки, затова ще дишаме по двама. Трябва да преодолеем тридесет-четиридесет метра. Отварянето на шлюза вероятно се известява по някакъв начин на мостика, така че не разполагаме с много време.

Независимо от заявлението си, капитанът не изглежда особено ентузиазирани, но въпреки това, нахлузва качулката и спуска маската пред лицето си.

— Да вървим, преди да съм се отказал! — казва той.

Остин му подава запасната дихателна тръба, известна като „октоподче“. Траут прави същото с пилота. Когато всичко е готово, Остин хваща капитана за ръце и двамата скачат в отвора. Потъват в облак мехурчета, които се разсейват бързо и Кърт вижда светлината от фенера на Пол наблизо. Остин започва да плува. Ритниците на моряка са неравномерни, а сиамската хватка им пречи, но въпреки това успяват да се измъкнат изпод масивното дъно на кораба.

Остин усеща, че тялото му се издига и спуска. Морето се разлюлява. Компасът е абсолютно безполезен до огромната метална маса на „Атаман“-а. Трябва да се осланя на собственото си чувство за ориентация.

Когато решава, че се е отдалечил на повече от тридесет метра, Остин спира и дава знак на останалите да сторят същото. Увиснали така на десет метра под водната повърхност, те чакат Остин да върже към китката си края на найлонова корда, която задържа миниатюрен самонадуващ се буй. Той изскача над водата и започва да изпраща радиосигнали с местоположението им.

Следващите няколко минути са особено мъчителни. Независимо от термоизолиращите костюми, студената вода щипе голите им китки и участъците около маските. Подводничарите са куражливи, но продължителното затворничество ги е лишило от форма. Остин се пита, какво ли ще правят, ако лодката не се появи. Докато обмисля безрадостната перспектива, в слушалките чува гласа на Дженкинс:

— Улових позивната ви. Как сте?

— Добре. Взехме двама стопаджии, но скоро ще пукнат от студ.

— Идвам!

Остин дава знак на останалите да бъдат готови. Моряците отговарят с жестове, но бавността на движенията им показва, че са изтощени. А им трябва още малко сили. Четиримата обръщат лица нагоре, доловили приглушения шум от двигател. Той се засилва, докато лодката застава точно над тях.

Остин сочи с палец нагоре. Двамата с Пол поемат натам, като дърпат уморените си другари. Остин държи свободната си ръка изпъната нагоре и докосва влачената от лодката мрежа. Другата двойка успява да се вкопчи в мрежестия джоб, където попада всъщност уловената риба.

Видял, че всички са се заловили за мрежите, Остин съобщава на Дженкинс:

— Всички са на борда!

Лодката засилва ход и мъжете зад нея имат усещането, че някой се мъчи да им изтръгне ръцете от раменете. След първоначалното дръпване обаче, плаването става съвсем поносимо. Съпротивлението на водата се мъчи да ги откъсне от мрежите, но те се държат, докато Дженкинс отдалечи лодката достатъчно и спира.

— Тегля! — предупреждава той.

Остин и Траут се хващат по-здраво, докато мрежата ги изтегля на повърхността. Но с това мъките им не свършват. Вълните започват да ги подмятат заедно с тежкия им товар и чак след като се освобождават

от бутилките и поясите, започват да се носят върху вълните, вместо да се сражават с тях.

Дженкинс се е надвесил над огромния метален барабан, на който се намотава мрежата. Остин и капитанът са само на метър-два от спасителния борд, но подивялото море ги подмята нагоре-надолу, като ту ги потапя, ту ги измъква от водната стихия. Над нея се стелят задушливи отпадъчни газове от ауспуха на двигателя. За капак на всичко, дясната ръка на Кърт се оплита в мрежата.

Дженкинс забелязва злополуката и край бицепса на Остин светва наточено като бръснач острие на рибарски нож. Дженкинс грабва освободената китка в желязна хватка. Като управлява с другата ръка барабана, той приближава Кърт и другаря му до кърмата.

— Много странни риби взехме да ловим напоследък — отбелязва той, като се мъчи да надвика машината.

Хоз стиска руля и прави всичко възможно, да държи лодката стабилна.

— Тези тук ми се виждат маломерни — виква той. — Я ги хвърли обратно!

— През ум да не ти минава! — заявява Остин, който успява да прехвърли крак през парапета и на практика пада на палубата.

Дженкинс помага на капитана да стори същото. С обединените усилия на тримата, Траут и пилотът са качени доста по-бързо. Подводничарите се отправят с несигурна стъпка към рубката. В трала са се натъпкали няколкостотин килограма риба, които заплашват да потопят лодката. Дженкинс не иска да се лиши от нея, както и от мрежата си, да не говорим, че съществува опасност по-късно тя да се омотае около нечий пропелер, но няма друг избор. Той прерязва въжетата и гледа как мрежата изостава в пенливата диря на гемията. После поема руля и дава газ.

Хоз помага на новодошлите да съблекат водолазните костюми, раздава одеяла и пуска в оборот бутилка ирландско уиски. Остин обръща поглед назад, но черният кораб е изчезнал. От другите рибари също няма и помен. Пита за тях.

— Когато нещата загубяха, им казах да се прибират — отвърща Дженкинс. — И ние трябва да се приберем, преди бурята да ни е треснала, както тя си знае. Приятно плаване!

— Какво ли ще си кажат нашите домакини, когато открият изчезването ни? — обажда се капитанът, с вълча усмивка.

— Дано решат, че сте се удавил при опит за бягство.

— Благодаря за спасяването ни! Жалко само, че не си тръгнахме, както дойдохме — на борда на NR-1.

— Най-важното е, че сте цели!

Траут подава уискито на Остин.

— За добре свършената работа!

Остин вдига бутилката и отпива. Огнената течност убива соления вкус в устата му и сгръва стомаха му. Той отново поглежда назад и си мисли за огромния цилиндър, който видяха.

— За съжаление — казва Кърт, истинската работа предстои.

Хирам Йегър заляга над работата до късно през нощта. Той се е отказал от обичайното си място, пред подковообразната конзола и се е оттеглил в един ъгъл на залата, където лицето му се осветява от обикновен монитор. Въвежда командите с клавиши и това не се харесва на Макс.

Защо не използваме холограмата, Хирам?

Това е въпрос на достъп, Макс. Сега нямаме нужда от фанфари. Нека се върнем към основното.

Чувствам се като гола в тези бели кутии.

Въпреки това СИ красива в моите очи.

С ласкателства далеч няма да стигнеш. Какъв е проблемът?

Йегър се е трудил упорито часове наред, за да изреже излишното и заблуждаващото от данните, които Траут му изпрати от борда на атаманския кораб. Той не един път попада в задънена улица и му се налага да преодолее повече информационни пластове, отколкото има луковата глава. Най-накрая успява да сведе филтрираните си заключения до няколко команди, с които се надява да разреже Гордиевия възел. Въвежда ги една по една и чака. Не след дълго се появяват изписани на кирилица слова. Пуска в ход речников софтуер.

Йегър се чеше по главата, озадачен от появилия се на екрана отговор. Той представлява меню.

Докато гледа, менюто изчезва, за да се появи съобщение от Макс:

Какво ще разпоредите, сър?

Каква е тази работа?

Може би ще отговоря по-точно, ако се върнем към холограмата?

Йегър премигва. Макс го шантажира. Той раздвижва плещи, за да прогони натрупаната умора, поема дълбоко дъх и се обръща отново към клавиатурата.

[1] Дей-гло — специална боя, която отразява ярко насочена към нея светлина. Използва се за оцветяване на пътни знаци, шамандури и др. ↑

[2] „Роки“ означава „скалист“. ↑

[3] Хакер — лице, което прониква по непозволен начин в чужда информационна система. ↑

Вашингтон

Служебният самолет на НАМПД е само един от десетките, които се приземяват на летището във Вашингтон. За разлика от самолетите на редовните линии, които рулират по пистите към определените им терминали, реактивната машина на агенцията се устремява към една забранена зона на летището, недалеч от старите хангари с обли покриви. Двигателите спират, а от мрака се появяват три огромни джипа със загасени фарове, които се нареждат до самолета.

От първия излизат двама морски пехотинци и един цивилен. Докато униформените застават мирно, от двете страни на стълбичката, цивилният се изкачва пъргаво по нея, с черна чанта в ръка. Той почуква на вратата, която се отваря начаса и от процепа щръква главата на Остин.

— Аз съм капитан Морис, военен лекар — представя се цивилният. — Дошъл съм да прегледам нашите хора. — Той поглежда през рамото на Кърт и вижда безжизнените тела на капитана и пилота, отпуснати в креслата си.

— Мили Боже! Мъртви ли са?

— Да, мъртво пияни са — потвърждава Остин. — Празнувахме завръщането им у дома и те малко прекалиха. Може би тези спретнати млади момчета долу биха им помогнали при слизането!

Капитан Морис повиква пехотинците и те смъкват подводничарите по стълбичката. Студеният вечерен въздух вдъхва живот у двамата пияни. Те благодарят горещо на Остин и Траут, залитат към средната кола и потъват в нощта, придружени от свистене на гуми, оставили двамата си спасители да дишат изгорелите газове.

Стоповете им още не са се загубили, когато от сянката се появява една фигура и глас, който не може да бъде сбъркан с никой друг, заявява:

— Това е то, тяхната благодарност! Можеха поне да ви извикат по едно такси, та да се приберете по домовете.

Остин гледа след военните машини.

— Военните не обичат да разкриват широките си възможности — отбелязва той.

— Майната им! — изказва становището си адмирал Сендекър.
— Мога ли да ви предложа услугите си?

— Най-доброто предложение напоследък.

Двамата с Траут се вмъкват в паркирания наблизко джип чероки. Сендекър не обича лимузините, както и всички останали благини, свързани с високия пост и предпочита лично да управлява една от високопроходимите служебни коли на НАМПД. Сендекър изчаква двамата пилоти да се оправят с машината, за да откара и тях до паркинга, където са колите им.

Остин се обажда на адмирала още от Мейн, за да му докладва обстановката. По пътя Сендекър казва:

— Знам, че се повтарям, но вие заслужавате медал, момчета, заради проникването на борда на онзи кораб!

— Предпочитам слизането от този борд — заявява Траут, с характерното си чувство за хумор, — макар че може никога вече да не отида за риба, след като видях мрежата, от гледната точка на самата риба.

Сендекър се смее.

— Напълно ли сте убедени, че никой на борда няма да допусне, че морячетата са освободени?

— Може някой от екипажа да си спомни, че ни е видял и да свърже нещата с липсващите водолазни костюми и отворения люк на шлюза, но се съмнявам, че ще допуснат възможността някой да извърши толкова отчаяно нещо и да се измъкне невредим.

— И аз така мисля. Те ще докладват на Разов за липсата на пленниците, но ще приемат, че са загинали от удавяне или преохладане. Дори да заподозрат чуждо проникване, надали биха споделили тези си подозрения с Разов, който без съмнение би ги убил.

— Той може да научи истината, когато военните съобщят за спасяването на целия екипаж.

— Помолих морските да потулят цялата работа, което те направиха с най-голяма охота. Всички членове на екипажа ще се приберат при семействата си и ще получат дългосрочни отпуски за почивка и възстановяване.

— Това ще ни спечели време.

— Всяка минута ще ни бъде от полза! Наспете се хубавичко, а утре заран ще поговорим!

Сендекър оставя Траут пред къщата му в Джорджтаун, а сетне откарва Остин до Феърфакс. Остин пуска чантата си във входното антре, а сам отива в кабинета си, просторно помещение, обзаведено в колониален стил, пълно с книги и колекцията му от съвременен джаз.

Червената светлина на телефонния секретар премигва. Прослушва обажданията, за да установи с радост, че Завала се е върнал от Англия. Кърт взема една бира от хладилника и се настанява в креслото, с телефон в ръка. Джо вдига слушалката след първото позвъняване. Разговарят надълго и широко. Завала разказва за срещата си с лорд Додсън, а Кърт споделя преживяното на кораба.

Остин излиза на верандата и поема дълбоко влажния речен въздух. От това главата му се прояснява. Замисля се за драмата в Черно море, разиграла се преди десетилетия. С течение на времето, хората, които са се борили за живота си тогава, са станали така безпътни, както и светлините по брега на Мериленд. Ехото от гласовете им обаче и днес се чува, след повече от осемдесет години.

Според казаното от Завала, императрицата и нейните дъщери са се намирали на борда на „Одеска звезда“, заедно с малка част от царското съкровище, когато корабът е бил нападен и потопен. Съкровището се намира сега вероятно в ръцете на Разов. Остин не може да си отговори на въпроса, защо един по-богат от Крез човек ще си дава толкова труд, за да измъкне още малко злато под морската повърхност. Алчността не знае предел, заключава той.

По-съществен е фактът, че великата княгиня Мария изчезва. Лорд Додсън се безпокои от евентуалния политически отзвук, ако и когато новината се разчуе. Остин се мръщи при мисълта за мълчаливото съучастие на британската корона в печалните събития. Историята може да попритесни някоя и друга известна фамилия, но самите участници са отдавна покойници. Недостойното поведение на лица с високо положение не може да предизвика днес скандала, който би вдигнало навремето. Остин се вълнува повече от въпроса, по какъв начин цялата работа се свързва с АТАМАН и каква угроза заплашва Съединените щати.

Кърт поглежда часовника си. Не е усетил, кога е станало толкова късно, не си е давал сметка за степента на собственото си изтощение. Той се помъква към разположената в купичката спалня, тръшва се в леглото и заспива за миг като убит.

Остин се събужда призори, облича си тениска, шорти и бейзболна шапка, слага кафе в кафеарката и отива да измъкне изпод къщата осем метровия си скул^[1] „Мас Аеро“. Тъкмо се готви да извади осемнадесет килограмовия пластмасов корпус от стойката му, за да погребее малко по река Потомак, когато чува телефонът да звъни. Ядосан от намесата в отдавна установената от него рутина, той скача по стълбите към партерния етаж и грабва слушалката.

— Разгадахме го — казва Йегър, с дрезгав от умора глас. — Искам да кажа, че Макс и аз почти стигнахме до отговора.

— Да се радвам ли или да плача?

— Може би и двете. Макс работи през цялата нощ. Куп неща свърши. Включи си компютъра, за да ти покажа за какво става дума!

Остин се подчинява и изтегля електронната си поща. На екрана се появяват няколко реда на руски, изписани с калиграфски букви и завъртулки.

— Какво е това?

— Меню — отвръща Йегър. — Първото е хайвер от белуга. Следват различни блюда за някакъв руски банкет. Пърлмътър би завидял. Изглежда доста вкусно, след тазсутрешната закуска от измито кафе и кифличка с шоколадова глазура.

— Ще ти купя голяма закуска малко по-късно, обаче искам да разбера, наистина ли сме се изложили на всичкиятози риск, за да се върнем с шепа хайвер?

— И да, и не. Всъщност, менюто представлява серия файлове шифровани със стеганография. Ще рече, „скрито писмо“. Това е система за прикриване на данни, под визуални образи. Използва се специален софтуер. Който го е измислил, наистина е голям цар! Дори Макс си счупи зъбите. Написах нова програма, която да разреши загадката. Виж!

Появява се голям правоъгълник.

— Какво иска?

— Парола.

— Ами дай му тази, с която влязохме в корабния компютър!

— Тя върши работа само до това ниво. По-нататък ми трябва друга.

Остин стене.

— Значи, стигаме там, откъдето тръгнахме.

— И да, и не. Оставих Макс да търси възможни думи и комбинации, но това може да отнеме дни.

— Може би не разполагаме с толкова време — казва Остин.

— Имам и друга идея, която може би ще помогне. Наличието на такова меню говори в полза на предположението, че някъде се намира терминал, с привилегирован достъп по отношение на корабния. Открий ми го и може би ще намерим отговора на въпроса!

Главата на Кърт бръмва, както става след всеки разговор с Йегър.

— Нека помисля! Ще ти се обадя по-късно.

Остин слиза отново и спуска скула си на вода. Вмъкнал се с усилие в тясната лодка, той загрява в течение на десет минути, след което постепенно стига крайцерската скорост от двадесет и осем загребвания в минута, като не отделя поглед от разположения над ходилата му брояч. Остин гребе без ръкавици, за да усеща реката, при всяко потапяне на греблата. Загребванията се сливат в равномерен ритъм, който тласка лекия съд по водната повърхност като някакво насекомо. Той иска да притисне с физическо изтощение студения гняв, който го изпълва при мисълта за трагедията на борда на „Морски ловец“. Постепенно гневът го напуска, макар и не напълно. След като гребе известно време в същия ритъм, той описва широк завой и поема назад. Не след дълго, лодката се плъзва към площадката пред къщата му. Захвърля мокрите от пот дрехи в коша и взема горещ душ. Облича леки панталони, морско синьо поло и спортно сако.

Здравият сън и хубавото гребане го връщат окончателно към живота. Отстранява мислено всички странични факти, които отвличат съзнанието му от главната движеща сила на събитията от последно време — Разов. Трябва да го открие. След това, всичко останало ще се подреди от само себе си. Обажда се на Руди Гън, който не изменя на военноморските си привички и е винаги в кабинета си, когато повечето служители още не са изпили първото си кафе у дома.

— А, Кърт, тъкмо щях да ти звъня. Адмирал Сендекър ме осведоми за успешната ти мисия. Поздравления за теб и Пол!

— Благодаря, Руди! За нещастие, работата ни не е привършила. В основата на всичко стои Разов. Питам се, дали не знаеш къде се намира.

— Тъкмо това исках да ти кажа. Шантавият руснак ни идва на крака. Очаква се да пристигне със супер яхтата си в Бостън всеки момент!

— Как разбра — от разузнаването или от сателит?

— Нито едно от двете. Прочетох го в стопанския раздел на „Вашингтон пост“. Пише следното:

„Руският минен магнат Михаил Разов пристига днес в Бостън, за да открие международен търговски център. Разов, който е и изтъкната политическа фигура в страната си, ще даде прием за правителствени лица и други гости, на борда на своята яхта тази вечер. За нея се твърди, че е сред най-големите морски съдове — частни притежания. Бостънската му спирка е част от обиколка на източното крайбрежие.“

— Много мило от негова страна, да ни спести време и сили — казва Остин.

— Такъв мотив не се връзва с онова, което съм чувал за нрава на нашия гост. Какво ли е намислил?

— Да се качим на яхтата и да попитаме!

— Сериозно ли говориш?

— Разбира се. Може да му е от полза да научи, че сме по петите му. Дай да раздрусаме дървото, пък да видим какво ще падне от него!

— Стига да не останем под клоните.

Остин се сеца за предложението на Йегър да се открие първостепенният контролен център. Човек като Разов, не би допуснал важни неща да не са под негов непосредствен контрол. А яхтата му е както дом, така и централа на огромната стопанска империя.

— Не можем да изпуснем такава възможност! Искам да проникна в тази яхта!

— Можем да те изпратим като представител на НАМПД.

— Това ще е като да развееш червен байрак, пред очите на бик. Имам по-друга идея. Ще ти се обадя отново.

Остин изважда една визитка от портфейла си, след което намира отпечатания на нея номер.

— „Невероятни загадки“ — чува се глас.

Пита за Каела Дорн.

— Мисля, че е тук. За кого да предам?

Остин казва името си и поема глътка леден въздух. Топлината на гласа ѝ го изненадва.

— Добро утро, мистър Остин. Вие наистина сте ранобудник.

— Казват, че рано пиле, рано пее.

— Не обичам да пея — отвърща Каела. — Какво мога да направя за вас?

— Преди всичко, можете да ми съобщите, защо сте така приятелски настроена?

— А защо да не бъда? Спасихте ми живота. Даже ми осигурихте обратен превоз, на борда на лодката на капитан Кемал.

— Която не може да се нарече луксозна, ако си спомням правилно.

— Няма значение! На връщане капитанът ме заведе при един потънал кораб. Той беше дъвен и голям, и според мен, при построяването му са пресмятали дължината му в кубити^[2].

— Ноевият ковчег?

— Кой знае. Кой се интересува? Важното е, че скалъпихме серията. Така че, наистина ви благодаря най-искрено, както е искрено и желанието ми да помогна, макар все още да ми дължите една вечеря.

— Какво ще кажете за фасул на фурна по бостънски?

— Предпочитам агнешко в „Четири сезона“.

— Както кажете, но първо ще ми помогнете. Тази вечер на борда на една голяма яхта, в пристанището на Бостън, ще има прием и ми трябва журналистическо прикритие.

— Има ли нещо интересно за нашего брата?

— Може би. Но не сега.

— Добре, но при едно условие. Идвам с вас! Преди да откажете, добре си помислете!

За хилядна от секундата, Остин си спомня умопомрачителната красота на Каела.

— Става! Вземам самолета. — Той уговаря място и час за срещата.

След като оставят слушалките, Остин се обляга назад в креслото и се заглежда в пространството, с безизразен поглед на кораловите си очи. Откриването на централата на Разов може и да е главна цел за него и НАМПД, но лично той има и друг мотив: Борис.

[1] Скул — състезателна лодка, с издължена и тясна форма, много лека и с две весла, в която седалката на гребца се плъзга напред-назад при движенията му, докато стъпалата са здраво опрени. ↑

[2] Кубит — мярка за дължина, използвана от редица древни народи. В различни периоди и на различни места, тя има различна стойност, в повечето случаи близка до 30 см. ↑

Бостън, щат Масачузетс

Каела Дорн стои над бостънското пристанище и наблюдава неспирния поток от лимузини, които докарват VIP персони, за да се наредят в очакване да бъдат превозени до яхтата на Разов. Недалеч има десетина телевизионни автобуса, чиито антени стърчат, като растителност от непозната планета. Тя продължава да гледа тълпата, когато зад гърба ѝ застава висок непознат и я поздравява. Хвърлила бегъл поглед назад, тя отговаря възпитано:

— Здравейте.

Миг след това носовият глас пита:

— Извинете, не се ли познаваме отнякъде?

Тя се обръща към мъжа с мисълта, че прилича на плещеста версия на... как беше онзи певец?

— Не — отвърща Каела, с лек присмех в гласа. — Никога не сме се срещали.

— Пък аз си мислех, че сте ми простила онази случка в Истанбул. — Гласът се е снижил с повече от една октава.

Каела го разглежда много внимателно, като отделя особено внимание на широките плещи.

— Боже мили, не можах да ви позная!

— Неслучайно ме наричат „Мъжът с хилядите лица“ — казва Остин, с дяволита усмивка. Разтваря широко ръце. — Така ли се облича един истински представител на жълтата преса?

Остин носи черни панталони, подходяща тениска и спортно сако, както и фирмени слънчеви очила, с дизайн от седемдесетте години, макар да е вечер. Обул е износени, но също фирмени маратонки. На врата си има дебела златна верига, а сребърните си коси е покрил с кестенява перука.

— Приличате на холивудски посредник — отвърща Каела. — Особено ми харесва несравнимата ви перука. — Какво сте направил с лицето си?

— Пластмасова маска. Необходимо зло в нашия век на съвършена разпознавателна технология.

Каела вдига вежди, спомнила си на кого ѝ прилича.

— Единственият, с когото могат да ви объркат, е Рой Орбисън.

— Ще го запомня за случай, в който ми поискат автограф. Е, след като издържах проверката, вие как сте?

— Добре съм, Кърт. Радвам се да ви видя отново!

— Надявам се да продължим от там, където спряхме, след като свършим с работата.

— С удоволствие! — отвърща тя, като накланя кокетно глава. — Много бих искала!

Каела е облякла кафеникав костюм с панталони, чиито копирени дипли подчертават формите на тялото ѝ. Остин отново усеща привличане от екзотичния ѝ вид. С огромно усилие, прогонва любовните настроения. Поне засега.

— Значи, решено! Бара на „Риц“. — Оглежда за миг тълпата мъже и жени, издокарани за официален прием. — Готови ли сме да нападнем?

Каела увесва на врата му пластмасов бадж.

— Оттук нататък сте Ханк Симпсън, нашият звукооператор. Не е трудно да го имитирате. Работата на Дънди се състои главно в мъкнене на апаратура и поднасяне на микрофон с телескопичен удължител. Ще ви помогна. Майки ни чака при служебната лодка. Просто вземете тези куфари и си трайте!

— Това го мога — казва Остин. Грабва тежките метални куфари, сякаш са пълни с перушина и следва Каела към един участък от кея, обозначен с табела ПРЕСА. Открита лодка пристига да вземе поредната група журналисти.

Ниската, яка фигура на Майки Ломбардо се появява с камера на рамо.

— Направих няколко фантастични кадъра на семейство Кенеди — хвали се той. Познава Остин, въпреки маскировката. — Радвам се да те видя, приятел!

Остин допира пръст до устните си и сочи с поглед встрани.

— О, да, забравих — казва Ломбардо, като снижава глас до сценичен шепот. — Впрочем, харесва ми вкуса ви. — Също като Остин, Майки е цял в черно.

— Ако някой попита, кажи че сме братя!

— Не искам да ви развалям вечерта, момчета, но лодката ни пристига.

Остин вдига звукозаписната апаратура и се качва с нея на борда. Местата тук са подредени като в автобус. Каела сядва между двамата члена на екипа си. За броени минути, съдът се изпълва с журналисти от различен калибър: от пишещи братя, облечени в смокинги под наем, до лъскави телевизионни водещи, всеки обкръжен от блестящ антураж. Лодката поема през пристанището, а мястото ѝ заема друга.

Пристигането на яхтата привлича вниманието на пресата от цялото източно крайбрежие. Масовата публика едва сега узнава за материалното и политическо положение на Разов, както и за намерението му да открие търговски център за милиарди долара в Бостън. Но именно материалната изява на това огромно богатство, показването на невероятната яхта, предизвиква истинския интерес.

При влизането ѝ в пристанището, отгоре се реят хеликоптери на телевизията, които излъчват образа по цял свят. Ескорт противопожарни лодки изпращат във въздуха приветствени водни арки. Редица частни съдове приближават опасно близо до кораба, колкото да ги пропъди бреговата охрана. Когато яхтата хвърля котва, за приветствия пристигат политици и бизнесмени. За гала приема вечерта обаче, са поканени само най-влиятелните.

Разрешават на яхтата да хвърли котва между пристанището и летището, за да бъде удобно и за пристигащите със самолети. Корабът е ярко осветен, от носа до кърмата. За отбелязване на събитието, група местни конгресмени убеждават военните да изкарат фрегатата „Конститушън“ от стоянката ѝ в Чарлстън, за да направи необичаен вечерен тур из околните води.

Старият боен кораб вдига котва обикновено само един път годишно — когато го обръщат, за да се излага равномерно на ветровете. Това годишно „плаване“ се извършва с помощта на влекачи. През последните години обаче, след сериозен ремонт, възстановил голяма част от създаденото през 1794 година, корабът прави кратки плавания с платна, при специални случаи. Остин чува един журналист да казва, че щял да направи демонстрация на собствен ход. На борда се намира отделение военни моряци, които ще дадат оръдеен салют.

Лодката приближава и Остин насочва вниманието си към яхтата. Тя изглежда като на снимките, направени от Гемей: V-образен нос, извита нагоре кърма и наклонена надстройка. Ясно личи конструкцията на бързоходен кораб, който позволява на Розов да премества главната си квартира, където пожелае по света за броени дни. Лодката заема място в колоната, която чака ред за приставане до врата, отворена в корпуса на кораба. Членове на екипажа се надвесват през нея, за да помагат на гостите при качване на борда. Журналистите се посрещат от специални лица, които хвърлят бегъл поглед върху баджовете и ги упътват към стълбите. Остин забелязва с извратено задоволство, че телевизионните звезди имат вид, като че ли са стояли пред вентилатор, след пътуването в откритата лодка. С Каела начело, двамата замъкват багажа си на главната палуба, която е подредена като за най-изискан прием. Представителите на пресата минават през шпалир от млади мъже и жени, всички в кафяви блейзъри, които изглеждат така, сякаш са подбирани с холивудски кастинг. Те раздават сувенирни бележници и химикалки, ключодържатели с формата на руска хрътка, магнитни плочки с логото на АТАМАН. Снабдени по този начин, журналистите заемат места в оградена с въже част от палубата.

Красив млад мъж с галони, обозначаващи ранга му, ги приветства. Съобщава им, че в пресцентъра на кораба е уредена пресконференция с губернатора на щата и кмета на града. Господин Разов няма да участва в нея, но ще направи кратко изложение. Като знае прекрасно, че безплатните и качествени храни и напитки са основен аргумент при публикуването на положителни отзиви, той ги насочва към салона.

Докато останалите жреци и жрици на словото се тълпят около бара, тримата подреждат апаратурата си, близо до редицата микрофони. Когато свършват, Остин хваща Каела за тънкия лакът.

— Ще се присъединим ли към останалите?

— След малко — казва тя. Завежда го до рейлинга, откъдето се виждат очертанията на нощен Бостън. Меките ѝ черти са станали сериозни. — Преди да продължим, искам да попитам нещо. Бяхте твърдо решен да попаднете на този прием. Има ли Разов нещо общо с онази черноморска база или с главорезите, които ни нападнаха?

— Защо ви хрумна подобно нещо?

— Не ставайте гаден! Той е руснак. И те бяха руснаци. Черно море е негов район.

— Съжалявам, но не мога да ви кажа всичко. Заради собствената ви сигурност. Но връзка има.

— Разов ли е отговорен за смъртта на Мехмед?

Остин замълчава. Няма как да излъже тези прекрасни кафяви очи.

— Непряко, да.

— Знаех си. Време е да се потърси сметка на този боклук!

— Твърдо съм решен да го накарам да си плати! — заявява Остин.

— Искам да помогна.

— Ще имате своя репортаж, обещавам!

— Не говоря за репортаж. Вижте какво, Кърт — казва колебливо тя, — аз не съм някое калифорнийско момиченце, чието най-силно преживяване е да го изгонят от хипермаркета, заради запалена цигара. Израсла съм в жесток квартал и ако майка ми не беше двойно по-жестока, сега щях да излеждавам, от десет до двадесет години, в женския затвор „Соледад“. Така че, искам да помогна.

— Вече помогнахте, като ме качихте на борда.

— Това не стига. Не е ли очевидно? Ясно е, че искате да заковете това влечуго. Искам и моята ръка да държи чука.

Остин се заклева повече да не попада под кръстосания огън на този поглед.

— Става, обаче сега сме на негова територия. Ще стоите настрана! Не искам да ви излагам на опасност, двамата с Майки. Корабът е моя работа. Съгласна?

Каела кимва.

— Ще имате време, когато правим интервютата. — Тя го хваща за лакътя и го повежда към салона. — Но първо да изпием това прословуто питие, което ми обещавате още от деня на запознанството ни.

Те се вливат в тълпата, която навлиза в огромния салон. За миг Остин забравя, че се намира на кораб. Сякаш всички са върнати сто години назад. Салонът прилича на тронна зала, проектирана от архитект на казина в Лас Вегас. Невероятна смесица от западна цивилизация и източно варварство. Краката им потъват в пурпурен

килим, достатъчно голям да покрие няколко къщи. Кристални полилеи, обкичени с нимфи и купидони висят от извити тавани. От всяка страна на салона, има редица квадратни колони, с позлатени стени.

Присъстващите представляват напречно сечение на бостънските, влиятелни и богаташки среди. Тлъсти, червеноноси политици, чиито шкембета ще откъснат всеки миг копчетата на наетите смокинги, се блъскат около огромната централна маса, която буквално ще рухне, под тежестта на разнообразни руски специалитети. Другата крайност е представена от готови да се счупят от слабост, елегантни дами, насядали около масички в стил рококо, които бучкат предпазливо в храната си, като че ли е отровена. Префърцунени бизнесмени обсъждат на групи, как най-добре да помогнат на Разов да се раздели с парите си. Легиони адвокати, финансисти, лобисти и всякакви други кръжат от маса на маса, като работни пчелици, в търсене на нектар. В единия край на помещението е издигнат подиум, но вместо трон, върху него е разположен оркестър, който изпълнява весела руска народна песен. Музикантите са облечени като казаци, което кара Остин да настръхне.

Докато двамата с Каела се оглеждат за по-спокойно местенце, оркестърът надава барабанен бой. Изисканият младеж с галоните приветства присъстващите с многословна любезност и съобщава, че домакинът би искал да каже няколко думи. Миг по-късно, на подиума се качва мъж на средна възраст, облечен в обикновен син костюм. Той взема микрофона. В краката му лежат руски хрътки — елегантни, царствени животни, с дълъг бял косъм.

Остин впива поглед в мъжа. Руснакът няма вид на архипрестъпник. Ако се изключат изсечените му черти и мъртвешката бледност, видът му е доста обикновен. Остин си повтаря, че историята гъмжи от мъже с незабележима външност, които са навлекли неизброими беди на главите на съвременниците си. Хитлер спокойно може да мине за гладуващ, некадърен художник, какъвто всъщност е бил. Рузвелт нарича Сталин „чичо Джо“, като че ли му е стар роднина, а не масов убиец. Разов започва да говори, с едва забележим акцент:

— Искам да благодаря на всички, които почетоха това събиране, организирано, в чест на вашия чудесен град! — С жест към хрътките, той продължава: — Саша и Горки също се радват да ви видят. — Кучетата стопяват леда, какъвто е и замисълът. Тълпата отвърща със

смях и аплодисменти, а кучетата са изведени от гледач. Разов им махва за сбогом и се усмихва на множеството. Говори с дълбок, авторитетен баритон. Има дарбата да се държи така, сякаш гледа всекиго в очите. За нула време завладява вниманието на всички в залата. Дори политиканите млъкват и се заслушват.

— Огромно удоволствие е за мен да бъда тук, в люлката на американската независимост! Великолепните ви образователни и здравни институции са прочути из цял свят. Направили сте много, за да вдъхновите моята родина, в замяна на което, аз откривам този руски търговски център, който да улесни обмена между нашите две велики държави.

Докато Разов описва своето предприятие, Остин шепне в ухото на Каела:

— Време ми е да се поразходя. Ще се видим в лодката на връщане.

Каела стиска ръката му.

— Ще чакам! — казва тя.

Остин излиза през една странична врата и се озовава в прохладата на нощта. Повечето хора са в салона и палубата е на практика пуста. Натъква са на един-единствен човек — сервитьор, който му натиква в ръцете поднос с наденички и ребра на скара. Остин понечва да го запрати зад борда, още щом човекът се скрива от погледа му, но преценява, че изглежда по-естествен, ако се придвижва с табличката в ръка.

Върви към носовата част, докато стига до опънато въже. На него виси табела, с надпис на английски: НЕ ПРЕМИНАВАЙТЕ! Палубата отвъд въжето е потънала в мрак. Разов е прибрал мутрите си, за да не плашат гостите. Но докато Остин разглежда преградената част, наблизко минава як мъжага, с издуто от пистолет сако. Забелязал Остин, той казва:

— Няма преминава!

Остин му отправя пияна усмивка и предлага табличката:

— Наденичка?

Пазачът отвърща със свиреп поглед и продължава обиколката си. Остин изчаква да се отдалечи и се готви да премине под въжето. Долавя леко потропване по палубата и се обръща. Два призрака тичат към него — хрътките на Разов. Повлекли поводите подире си, те скачат

едновременно върху гърдите му и едва не го събарят. След това завират тънки муцуни в таблата. Остин оставя храната на палубата. Песовете излапват всичко, облизват таблата и поглеждат Кърт осъдително, сякаш подозират, че крие още.

Някой тича насам. Гледачът на песовете. Казва нещо на руски, което може и да е извинение, хваща поводите и се отдалечава, заедно с кучетата. Остин изчаква да остане отново сам, шмугва се под въжетото и преминава в забранената територия. Върви напред, мълчалив като призрак. С черните си дрехи лесно се слива с мрака.

След малко спира пред вентилационна лула, която стърчи над него с половин метър. Бърка в джоба си и вади предмет, с размер и форма на дистанционно за телевизор. Включва устройството. Светва зелено екранче, появяват се цифри. „Хрътката“ на самия Остин е вече в действие.

Докато Кърт се готви да тръгне за Бостън, в дома му се обаждат възбуденият Йегър.

— Мисля, че знам как да вляза в компютърната система на яхтата — казва той. — БКМ.

Остин дори не мигва. Той вече е свикнал да са отнася към компютърния гений като към извънземно, което в някои случаи проговорва на майчин език. Йегър обяснява, че абривиатурата означава „безкабелна компютърна мрежа“, каквито започвали да използват в поголемите организации.

— Представи си, например, че ръководиш огромна болница — обяснява Йегър, — хората ти трябва да разполагат винаги с необходимата информация, в която и част на сградата да се намират, за да не им се налага да търчат обратно в кабинетите си всеки път, когато имат нужда от нещо. Тогава се създава безкабелна компютърна мрежа, която покрива само рамките на комплекса, за чието обслужване е изградена. Ключовите сътрудници носят лаптопи. Във всеки момент, те могат да ги включат, да ги настроят на нужната честота и връзката им с мрежата е установена.

— Това е много интересно, Хирам, но с какво допринася за решаването на нашия проблем?

— С всичко. Яхтата положително има БКМ.

Остин не знае накъде бие Хирам, обаче ентусиазмът му е заразителен.

— Откъде знаеш?

— Всъщност, идеята е на Макс. След като хапнахме дръвцето, при опита да разбием компютърния код, тя започна да събира всичко достъпно за този кораб. Не е кой знае колко, защото АТАМАН са го построили в собствената си корабостроителница, разположена в Черно море, но по отношение на електрониката, са се видели принудени да я закупят от САЩ, а е монтирана от французи. Макс проби системата на французите, за да установи, че са изградили БКМ на борда на „Казачество“.

— Ясно е, че болницата би имала полза от такава система, но за какъв дявол ѝ е на една яхта?

— Ами, помисли си само, бе Кърт! Кораб с такива размери си е цял град. Да речем, че ти си касиерът на яхтата и възникне някакъв паричен проблем, когато се намираш на другия ѝ край. Включваш лаптопа и готово! Същото се отнася и за шефа. Може да си е в каютата, а иска да провери нещо. Или пък си първи помощник на обяд в столовата, а искаш да разбереш, кой е бил вахтен в машинното отделение, миналата сряда през нощта.

— И с какво ни помага всичко това, при решаването на основния ни проблем — липсващата парола?

— Тя трябва да се намира на борда. Ако двамата с Макс успеем да се включим директно във входа на системата, ще можем на спокойствие да порботим.

— И кое ви спира?

— Няколко неща. Преди всичко, информацията е най-вероятно кодирана, за да се предпази от непозволен достъп. Освен това, сигналът на системата е слаб и покрива само яхтата. Трябва ми някой, който да постави в нея „хрътка“.

— Пак плямпаш компютърджийски дивотии!

— Извинявай! „Хрътката“ е просто уред, който улавя сигнала на системата, усилва го и го препраща в любящите обятия на Макс.

— Впечатляващо! Казваш, че файловете са кодирани. Защо смяташ, че този код няма да ви препъне отново?

— Не смятам, но в случая надали са положени същите усилия, както при по-малко охраняван от яхтата обект, а и Макс е твърдо решена да се справи.

— Няма такова нещо като твърдо решена жена, ако и да е кибернетична. Кога мога да получа електронния ти нос?

— Куриерът на НАМПД е вече на път. Инструкциите са приложени.

Те се оказват прости. „Включи апарата, провери дали получава сигнал, след което го закрепя на скрито място, с помощта на магнитната конзола.“ Йегър му е изпратил два апарата за всеки случай.

И ето, сега Остин протяга ръка и залепва „хрътката“, дълбоко във вътрешната страна на подобната на гигантска лула, вентилационна тръба. След това отива при една спасителна лодка и по спускателната ѝ конструкция слиза на главната палуба. Тук скрива второто устройство, като използва кухня в самата конструкция. Застанал на колене и длани, той се готви да стане, когато чува меко щракване и нещо твърдо опира в тила му.

— Започнал си да ставаш немарлив с годините, Кърт Остин. Това може да се окаже фатално някой път!

Твърдият допир изчезва. Остин се обръща и вижда синкавия белег на Петров да блести, под сребристата светлина на луната.

— Състарих се поне с десет години, когато опря това дуло в тила ми, Иван. Едно „здрасти“ би стигнало, за да привлечеш вниманието ми.

— Поддържам форма — отвръща Петров. — Не искам да губя качествата си.

— Повярвай ми, качествата ти са си напълно в ред. Кой те пусна в страната ми?

— За разлика от твоето противозаконно проникване в Русия, моето посещение тук е благословено от вашия Държавен департамент. В Съединените щати се намирам, в качеството си на представител на Сибирската агенция за растителна защита, а достъпът до сегашното мероприятие ми е осигурен от руското консулство.

— А мен как откри?

— Видях те да излизаш от голямата зала и те проследих в забранената зона. Лицето ти ме заблуди първоначално, признавам, но няма как да скриеш тези широки плещи и самонадеяна походка. Откъде открадна тази невероятна перука?

— Купих я на организирана от КГБ разпродажба на служебно имущество.

— Хич не бих се изненадал да се окаже вярно, както са тръгнали нещата. Мога ли да узная, с каква цел шариш на четири крака в тъмното?

— Падна ми контактната леща.

— Вярно? В личното ти дело не се споменава за контактни лещи.

Остин се усмихва и разказва на руснака за електронните „хрътки“. Иван остава силно впечатлен и моли да го държат в течение на събитията.

— Предлагам да продължим с обществените си изяви! — добавя той. — Повечето от охраната наблюдават гостите, но има и неколцина, които пазят останалата част от кораба.

Остин си дава сметка, че вече отдавна предизвиква късмета си. Двата се връщат към светлината и музиката, като се възползват от всяка сянка и укритие по пътя. Срещат само един пазач, от когото се скриват зад масивен кнехт^[1]. Миг по късно, вече се разхождат безгрижно по ярко осветената палуба.

Отлично изглеждащият в смокинг Петров пали американска пура и пита:

— Какви са плановете ти от тук нататък?

— Не си виждал монаха, нали?

— Предполагам, че Разов предпочита да държи Борис настрана от подобни обществени мероприятия. Той може да е на кораба, а може и да не е. Надали ще го видим.

— В такъв случай ще трябва да си поговоря с домакина.

— С Разов? Мислиш ли, че е разумно да си показваш козовете на негова територия?

— Може да го ядосам достатъчно, та да направи грешка.

— Не е благоразумно да си играе човек с ядосани отровни змии, но щом си решил... Аз пък ще се наслажда на храната и пиенето, след като така или иначе съм дошъл.

— Сам ли си?

Петров взема чаша водка от таблата на преминаващ сервитьор и я гаврътва. Усмивва се и казва:

— Няма да съм много далеч, в случай че имаш нужда от мен.

Веселбата върви с пълен ход. По цялата палуба се шляят гости, с чинии и чаши в ръце. Казашкият оркестър е преминал от руска народна музика към американски рок. Петров потъва сред тълпата, като капка вода в пясък. Остин забелязва група хора, наобиколили Разов. Двата дългокраки песа вземат инициативата. Кучетата на Разов се откъсват от него и хукват с все сила към Остин. Както и първия път, те се изправят на задни лапи, опират предните в гърдите му и го близват по лицето.

Остин хваща поводите им и ги принуждава да застанат на място. Миг след това дотичва гледачът им, с изпълнени със страх очи. Остин

се готви да му подаде каишките, когато забелязва приближаващия се, с двама телохранители отзад, Разов.

— Виждам, че се познавате с Горки и Саша — казва той, със сърдечна усмивка. Поема поводите от Остин и казва нещо на руски. Кучетата се подчиняват и сядат от двете му страни.

— Преди малко си разделих с тях малко наденички и ребърца на скара — казва Остин. — Надявам се да нямате нищо против.

— Изненадва ме фактът, че са ги яли. Те се хранят значително по-качествено от повечето хора. Казвам се Разов. — Той протяга ръка и поглежда баджа около врата на госта. — Домакин съм на това малко тържество.

— Да, известно ми е. Чух обръщението ви. Много впечатляващо! — Стиска ръката му, докато лицето на домакина се изкривява от болка. — Аз съм Кърт Остин.

Изражението на Разов не се променя.

— А, прочутият мистър Остин! Не приличате на човека, когото си представях.

— Вашият външен вид също се разминава с представите ми — доста по-нисък сте.

Разов не захапва въдицата.

— Не знаех, че сте преминал към телевизията. Според последните ми сведения, би следвало да работите в НАМПД.

— Това е само временно. Все още съм си в НАМПД. Търсим малко съкровища в Черно море.

— Надявам се да си струва усилията.

— Някой ме изпревари в издирването на един кораб, на име „Одеска звезда“.

— Жалко, но иманярството е свързано с жестока конкуренция.

— Не мога да разбера обаче, защо му е на някой, който притежава огромно състояние, да си губи времето с няколко лъскави дрънкулки.

— Ние, руснаците, винаги сме си падали по дрънкулки, както благоволихте да ги наречете. Вярваме, че извън номиналната си стойност, те имат и свойството да дават власт на притежателя си.

— Съкровището не донесе нито на царя, нито на неговото семейство кой знае колко добро.

— Царското семейство бе предадено от свои.

— Предполагам, че възнамерявате да върнете съкровището на руския народ.

— Вие не знаете нищо за моя народ — отвърща Разов. — Той не дава пет пари за диаманти! Онова, от което има нужда, е здрава ръка, която да възстанови някогашното му величие и да прогони останалите държави, които се навъртат наоколо, като лешояди.

— Което ще стане, ако тайната операция „Тройка“ се увенчае с успех.

— Около „Тройка“ няма никаква тайна — казва Разов, с нескрита подигравка в гласа. — Това е символично обозначение на моя план да разкрия търговски центрове в Бостън, Чарлстън и Маями. Огледайте се, мистър Остин! Нима виждате нещо нередно в моя бизнес?

— А клането на борда на кораб на НАМПД?

— Четох за него по вестниците. Трагедия, разбира се, но какво общо имам аз с нея?

— Не мога да ви виня, че не се ангажирате официално с тази мърлява операция. Изложихте се, Разов! Вашето бясно куче сбърка кораба. Аз не бях на „Морски ловец“ и хората ви напразно избиха екипажа. Това, естествено, не е тайна вече и за вас.

Остин забелязва гневни пламъчета в очите на своя събеседник.

— Разочаровате ме, мистър Остин! Промъквате се на борда на кораба ми с тази смехотворна маска, ядете и пиете от ръката ми, а в замяна на всичко това ме наричате убиец.

— С друга цел дойдох тук. Исках да погледна в очите долната твар, която се готвя да унищожа.

Маската на любезен политик пада изведнъж, за да покаже образа на уличния бандит.

— Ти ли ще ме унищожиш, бе? Та ти не си нищо повече от жалка мушица!

— Може и така да е, но там, откъдето идвам, има още много мушици. И всичките до една хапят!

— За да бъда спрян, ще са нужни значително по-големи усилия от тези, на които е способна НАМПД, както и цялата ви държава — заявява Разов. — Когато върна на Русия нейната някогашна слава, САЩ ще приличат на сополиво дете, световен просяк, без природни богатства, с объркано и некадърно управление... — Разов млъква

изведнъж. — Повече не сте добре дошъл на борда ми, мистър Остин! Охраната ми ще ви придружи до лодката.

— И сам мога да намеря пътя. До следваща среща, мистър Разов!
— И той се отдалечава.

Разов се усмихва зловещо.

— Такава няма да има!

Разов прави незабележим знак и телохранителите му понечват да тръгнат след Остин. Той подсвирва тихичко и двете хрътки се откъсват от Разов, за да повлекат поводите си към Остин, с размахани опашки. Той се усмихва, като гледа Разов право в очите. Руснакът отвърща на погледа с открита омраза. Кърт се обръща рязко и бързо тръгва към тълпата. Дава си сметка, че трябва да се освободи от компанията на кучетата, които твърде много бият на очи. Спира и ги гали по главите, а после връчва краищата на поводите им на една млада жена с кафяв блейзър. Сваля очилата и перуката си, като ги пъха в джоба ѝ.

— Предайте тези неща на господин Разов, ако обичате! Заедно с най-сърдечните ми привети.

Той бързо влиза в салона, като едва не събаря Каела.

— За къде сте се забързал? — пита тя.

— Махайте се от яхтата колкото е възможно по-бързо! — отвърща Остин.

— Къде отивате?

— Нямам представа. Ще се видим в бара на „Риц“ след около час.

Остин я целува бързо по бузата и тръгва по стълбата, която води към долната палуба. Искане да се качи на лодката, но бързо се отказва. Двама от охраната са застанали до стълбата и разглеждат минаващите, един по един. Остин погрешно е приел, че Разов няма да рискува един скандал, пред очите на стотиците присъстващи. Но той изпусна повече от онова, което би следвало да каже и явно е готов да поеме риска. Остин си пробива път назад през тълпата, с мисълта да спечели някоя и друга минута, когато някой го хваща за лакътя.

Остин се завърта, за да заеме бойна стойка и Петров го пуска. Руснакът се усмихва, но погледът му е напълно сериозен.

— Мисля, че е по-добре да не отиваш нататък! — казва той.

Остин проследява погледа му и забелязва един телохранител да приближава към тях. Той вижда Остин и казва нещо в скрит зад ревера

си микрофон. Кърт следва Петров около дансинга и през скрита от него врата двамата излизат на палубата. Тръгват към една стълба, но там също дежури човек от охраната. Мъжът е приближил шепа до ухото си и видимо слуша радиостанцията си.

Разтеглил устни в широка усмивка, Петров го приближава и казва нещо на руски. Гардът отвърща с подозрителна усмивка и посяга към пистолета, скрит под сакото. Петров замахва към стомаха му и мъжът се сгъва на две, а когато вдига глава, за да си поеме въздух, Остин го намира право в лицето с дясно кроше. Мъжът рухва като огромно дърво, подсечено с моторна резачка.

Двамата прескачат загубилия съзнание копой и се спускат на долната палуба. Остин вижда врата, подобна на онази на другия борд, през която минават гостите. Петров я отваря и докато Остин се пита, дали няма да им се наложи да се спасяват с плуване, светлината от борда пада върху лодка, с оставен да работи на празен ход мощен двигател. Мъжът на руля се усмихва и махва към Петров.

— Позволих си да уредя алтернативен транспорт — обяснява той.

— Мислех, че си сам.

— Никога да нямаш вяра на бивш кагебист!

Остин се проклина наум. За разлика от руснака, той е подценил противника. Позволил бе на нетърпението си да се изправи пред Разов, да надделее над здравия разум и да пренебрегне осигуряването на безопасно отстъпление. Дава дума да изрази по-късно високата си оценка за внимателния подход на руснака към детайла и скача в лодката, следван от Петров. Мъжът при руля завърта леко газта и моторницата се мята рязко напред, като без малко не изхвърля новодошлите през борда.

Остин се обръща към ярко осветения кораб и се усмихва при мисълта за реакцията на Разов, когато се убеди, че го е изпуснал. Триумфът му не трае дълго, защото корпусът на лодката потръпва под ударите на мълчаливи куршуми. Те не идват от яхтата, а от брега. Макар да не се чува никакъв звук, ясно личат огънчетата на изстрелите от пристанището, а пред очите им пада като покосен кормчията, с автоматен ред в гърдите. Лодката рязко свърва от курса си.

Петров дръпва мъжа настрана, а Остин грабва руля. Върху лодката се кръстосват лъчите на прожектори. Разов не е глупак —

поставил е въоръжена охрана в лодки около кораба.

Нов откос попада в лодката. Има само един път за преодоляване на линията на охраната и той минава през нея. Остин насочва моторницата в пространството между два прожектора и тя се стрелва през охранителната линия. Хората на Разов прекратяват огъня за миг, за да не се изпозастрелят, но след като бегълците минават от другата страна на охранителната линия, отново започват да стрелят като луди.

Във водата около лодката се издигат стотици миниатюрни гейзерчета. Няколко куршума разбиват ветровото стъкло. Петров се хваща за главата и пада. Остин се привежда и изтръгва от двигателя последните му сили. Лодката е бърза, но тези на преследвачите са малко по-бързи. И от двете страни се приближават прожектори, Остин поглежда към брега. Няма да успее... но ето нова възможност. Точно пред него се изпречва осветеният корпус на „Конститюшън“.

Пореден страничен откос попада в корпуса на лодката при васерлинията и нанизва ред дупки във фибростъклото. Остин се мъчи да запази скоростта, но дупките са прекалено големи и коритото започва да се пълни. Извънбордовият двигател се задавя и угасва. Лодката се потапя като подводница. Остин започва да плува. Петров потъва. Кърт се гмурка подире му и като го хваща през врата, започва да тегли нагоре. На повърхността го посрещат ярка светлина и възбудени гласове.

Силни ръце го хващат за яката и го измъкват от ледените води. Кърт бърше очи и се вижда в десетметрова лодка. Няколко мъже в морски униформи, с тъмносини яки, гребат с привични движения. Петров е проснат в краката му, с кървяща рана на главата. Той му махва едва-едва.

— Как сте, сър? — пита млад мъж, седнал до Остин на кърмата, с ръка на руля. Върху бялата униформа, той е наметнал черен шинел със златни копчета, а на главата си има фуражка с черна козирка.

— Малко съм понакиснат. Благодаря за спасителната акция!

Кърмовият протяга ръка.

— Джош Слейд. Командир на американския ветроход „Конститюшън“. Видяхме ви оттам. — И той посочва кораба, разположен недалеч, с осветени от прожектори мачти.

— Казвам се Кърт Остин. Работя в НАМПД.

— Какво прави агенцията по тези места?

Слейд го гледа странно й Остин пипва изкуствения си нос. От водата се е отлепил наполовина. Кърт го отпаря и мятва във водата.

— Дълга история! — Как е моят приятел?

— Кървенето сякаш престана. На борда ще му окажат първа помощ.

Откъм яхтата на Разов се носи музика. Остин се надява Каела и Ломбардо да са добре. От преследвачите няма и помен, но инстинктът и опитът му казват, че не ще да са много далеч.

— Някой забеляза ли моторниците, които ни преследваха?

— Само бегло. Бяха близо до вас, но щом потънахте, изчезнаха като дим. Така и не разбрахме, защо не ви се притекоха на помощ. Нямаме представа, къде изчезнаха. Спускахме капитанската лодка, та нямахме много време за гледане.

— Цяло щастие, че се оказахте точно на това място! Иначе имаше доста да си поплувам.

— Сто на сто. Обикновено не сме на вода. „Конститюшън“ прави само по едно плаване годишно. На Четвърти юли^[2]. Сега сме излезли на среднощно плаване, по искане на губернатора и кмета. Какво стана? Защо изчезна лодката изпод краката ви?

Остин не вижда смисъл да увърта.

— Връщахме се от прием на голямата яхта. Онези лодки, които сте видели, ни потопиха с автоматен огън. Убиха и кормчията ни.

Младежът го гледа, сякаш се съмнява в психическото му здраве.

— Но ние не чухме никаква стрелба.

— Стреляха със заглушители.

— Сега като си помисля, наистина видяхме пламъчета, които биха могли да са причинени от изстрели. Взехме ги за еднократни светкавици от фотоапарати. И кои бяха тези типове? О-п-па... Ще ме извините за миг!

Слейд прекарва лодката под кърмата, на която са гравирани глава на орел и името на кораба. Застава под спускателното устройство, което прилича на две протегнати ръце от дърво. Гребците изваждат веслата от ключовете им и след като ги изправят вертикално, привързват лодката към подечника и се издигат на палубата.

Петров е измъкнат от лодката. Руснакът се е окопитил и е в състояние да върви, подкрепян от двама моряка. Някой импровизира

легло от спасителни жилетки, та да не ляга върху коравата палуба. Друг моряк подава на Остин палто.

Слейд сваля шапка и я пъха под мишница. Той е в третото си десетилетие и черната му коса стърчи една глава над сто осемдесет и трите сантиметра на Остин. С изправената си осанка и изваяни като с длето черти, спокойно би могъл да позира за рекламен плакат, при набиране на новобранци за флота.

— Добре дошъл на борда на най-стария, все още действащ, боен кораб на света! — Гордостта в това приветствие е очевидна.

— Знам, че този кораб се е сражавал срещу пирати, а сетне е създал цял куп главоболия на англичаните през 1912 година. Знам, че не е губил сражение и че бордовете му отразявали вражеските гюлета, защото са бронирани. — Остин оглежда със задоволство седемдесет метровия корпус, с издължен елегантен нос и подравнени в една линия муртири. Над палубата се издига мачта, висока седемдесет и пет метра. — Дано да изглеждам поне наполовина така добре, когато стигна неговата възраст!

— Благодаря ви! Ние много се гордеем с него! Построен е недалеч оттук и е пуснат на вода в 1797 година. Всъщност бордовете са направени от суров дъб. Корпусът е дебел осемдесет сантиметра в основата. Медният обков е дело на Пол Ревер, който е изработил и камбаната. Съжалявам за екскурзоводската беседа, но наистина се гордеем много. — Изразът му става сериозен. — Вместо да ви разправам военноморска история, по-добре да извикам бреговата охрана и да съобщя, че имаме ранен на борда. — Слейд потупва джобовете си. — По дяволите, телефонът ми е паднал във водата. Имам радиостанция за връзка с влекача. Ще наредя да се обадят на бреговата!

Докато Слейд се разправя с този въпрос, Остин отива при Петров, който се е опънал върху палубата. Край него бди член на екипажа.

Остин прикляква отстрани.

— Как е самочувствието, товарищ?

Петров стене.

— Цепи ме страхотна глава, което е обяснимо, с оглед на парчето череп, което ми отнесе оня куршум. Защо всеки път, когато се окажа близо до теб или ме взривяват, или ме отстрелват като патица?

— Чист късмет, предполагам! Този Разов сигурно се е засегнал от онова, което му казах. Съжалявам за човека ти!

— И аз. Не беше лош за украинец. Знаеше с какво се занимава все пак. Семейството му ще бъде добре обезпечено.

Остин казва на Петров да се отпусне и да не мисли за нищо сериозно и отива при високия до брадичката дебел парапет, който огражда отпред горната палуба. Докато разглежда пристанището, при него се появява Слейд.

— Мисията е изпълнена! — казва той. — Влекачът ще уведоми за станалото бреговата охрана и пристанищната полиция. Ще изпратят екип на бърза помощ за вашия човек. Той как е?

— Ще живее. Сантиметър по-ниско, и щеше да се прости с част от мисловния си капацитет.

— И той ли е от НАМПД?

— Той е руски представител на Сибирската служба за растителна защита.

Слейд отново добива странен израз.

— Че какво търси в бостънското пристанище?

— Търси сибирски зарази — отвърща Остин.

Морякът забелязва отпавения назад поглед на своя гост. Зад кърмата личат очертанятия на влекач.

— Той ни изтласка от стоянката — обяснява Слейд. — Готвехме се да вдигнем платна. Трябва да направим една обиколка, за да ни снимат камерите, а след това влекачът ще ни върне на място.

Остин слуша с половин ухо. Той присвива очи към тъмното, откъдето започва да нараства шум на извънбордови двигатели. После отново се появяват огънчетата от дула на автоматично оръжие.

Появяват се една след друга три бързоходни лодки, които се носят към кърмата на платнохода. Разнасят се чаткане и бумтене откъм корпуса на влекача. От местата на попаденията изскачат искри. Екипажът преодолява изненадата от неочаквания обстрел. Влекачът надава рев и се понася напред. Лодките обикалят около по-бавния съд и обсипват дървената надстройка с куршуми. Влекачът забавя ход, продължава по инерция известно разстояние и спира.

Остин стиска гневно юмруци, неспособен да помогне с нищо на нападнатия подло кораб. Казва на Слейд да се свърже с влекача, но оттам не отговарят.

— Няма смисъл! — казва морякът. — И защо, господи, трябваше да стрелят по тях?

— Защото знаят, че той е единственото ни средство за придвижване.

Лодките са скрити в мрака, но Остин долавя шума от пуснатите им на празен ход двигатели. След това отново вижда огънчета и чува шум като от цяло ято кълвачи, зачукали по корпуса на кораба. Слейд се опитва да наведе тяло през борда и да разбере, какво става. Остин го дръпва рязко назад.

— Ама тия идиоти стрелят! — възкликва младежът. — Не знаят ли, че това е национално съкровище?

— Нищо не могат да сторят — бордовете са издържали на гюлета — успокоява го Остин. — Някакви си там автоматчета нямат шанс!

— Ами екипажът?

Остин слуша стрелбата с половин ухо.

— Спряха. Кажете на хората си да държат глави ниско зад парапета и да чакат заповеди! — Остин си дава сметка, че в момента командва Слейд. — Съжалявам, това бяха само предложения. Корабът си е ваш!

— Благодаря, предложенията ви са уместни. Не ме щадете толкова, няма да получа психически срив! Бях морски пехотинец, преди да получа това назначение. Тук съм, защото си осакатих коляното при едно учение.

Остин разглежда решителното лице на моряка и не вижда в него нито следа от страх.

— Ето какво си мисля! Искаха да пропъдят влекача, за да останем неподвижни. Известно им е, че не могат да ни потопят. Значи, ще се опитат да ни вземат на абордаж.

Слейд вирва брадичка.

— Това е недопустимо! Никога вражи крак не е стъпвал на тази палуба, освен когато е ставало дума за пленници. Можете да сте сигурен, че няма да се случи и по време на мое дежурство. — Той оглежда палубата. — Има само един проблем. Пълната численост на екипажа е била четиристотин души. Малко сме зле откъм човешка сила.

— Ще трябва да се справим! Има ли начин да раздвижим стареца?

— Тъкмо щяхме да вдигаме платна, когато спряхме заради вас и приятеля ви. Можем да развием в най-добрия случай няколко възела — „Конститушън“ не е състезателна лодка.

— Важното е поне малко да вземем кораба под контрол. Скоростта не е от значение. Има ли някакво оръжие на кораба?

Слейд се усмихва и сочи двата реда мортири покрай бордовете на кораба.

— Вие си имате работа с военен кораб, все пак! Можете да избирате: тридесет и два фунтови мортири тук или двадесет и четирифунтови дългоцевни оръдия на долната палуба. Общо над петдесет дула. За съжаление, не ни е позволено да носим барут на борда!

— Мислех си за нещо по-практично.

— Разполагаме с пики за абордаж, секири и саби. Навсякъде има колчета за привързване, от които стават чудесни боздугани.

Остин казва на младия офицер да направи всичко необходимо. Той събира екипажа, представя Остин и предупреждава, че нападателите им могат да направят опит за абордаж. Заповядва да се загасят светлините, а неколцина моряци плъзват нагоре по вантите, за да пуснат платната. Корабът тръгва на собствен ход с около един възел.

Моряците се спускат отново на палубата и опъват главното платно. Нощният бриз изпъва триста и петдесетте му квадратни метра и мачтата започва да скърца под напора. Корабът потегля, със скоростта на охлюв бързоходец. Опъват още платна и не след дълго скоростта се утроява. На палубата струпват оръжие.

Слейд взема една сабя и опитва острието с палец.

— Войната се е водила едно време лице в лице, нали така?

— Ако не знаете, как да си служите с нея, това тук дава повече възможности — казва Остин, като вдига една абордажна пика — дълъг ствол, с метално острие накрая.

Екипажът се разделя на две групи — по една за всеки борд — и зачаква, изпълнен с напрежение. Неколцина са изпратени на бойната платформа, разположена по средата на главната мачта, от което са били обстрелвани нападателите. Остин кръстосва палубата напред-назад, с импровизиран боздуган в ръка.

Не се налага да чакат дълго.

Най-напред се чуват барабани удари по външната обшивка. Опитват се да ги сплашат със стрелба. Куршумите лющят боята, но почти не оставят следа върху дебелия дъбово стена. Достойният стар кораб пори водата, като не обръща внимание на куршумите, сякаш са досадни мушици. След пирати и англичани, нападателите на свой ред се убеждават, че коритото е здраво направено.

Те спират огъня, запалват прожекторите и приближават бавния си противник. Остин чува как корпусите на лодките се блъскат в кораба. Остин очаква врагът да използва вантите — подобни на въжена стълба мрежи, които опъват мачтите към бордовете. Не след дълго забелязва една ръка, да се залавя за оръдеен отвор и стоварва с все сила тоягата си върху кокалчетата.

Следва болезнен писък. Ръката изчезва, а след миг се чува шумно пльосване. В съседния отвор се появява нечие лице. Остин оставя боздугана си и грабва пика. Допира острието до шията на нахалника. Усетил опасен гъдел върху адамовата си ябълка, неканеният гост застива. Остин остава невидим в мрака на палубата.

Той бута леко пиката и лицето изчезва. Този път се разнася тъп удар, защото мъжът пада в лодка. Остин тръгва покрай оръдията. Мъжете от екипажа боравят с пиките си и ефектът от действията им е подобен. Работейки по двама, хората пускат върху главите на нападателите железни гюлета. Ако се съди по тъпите удари и болезнените викове, тази дейност не остава без резултат.

Слейд пристига тичешком.

— Никой чекиджия не успя да стъпи на палубата! — Потното му лице грее от гордост.

— Може би са схванали идеята — казва Остин. Зад гърба на Слейд се появява лице. Преди Остин да реагира, мъжът прехвърля крак през парапета и понечва да вдигне оръжие.

Остин запраща пиката си, като войн от племето масаи срещу скочил лъв. Нещастникът ахва от изненада и полита назад, с бълващ безцелни куршуми автомат.

Остин грабва една сабя и чува вик:

— Десен борд!

Викът идва откъм бойната платформа. Нападателите атакуват другата страна на кораба.

Двама от хората на Разов са яхнали парапета и свалят праметнатите през рамо автомати, за да посипят с оловен дъжд събраните на палубата хора.

Действайки по волята на чист инстинкт, Остин грабва най-близкото въже и като се отгласква с все сила от борда, литва над палубата, като Тарзан в джунглата, с насочени напред крака. Двамината вдигат поглед, за да съзрат някакво превъплъщение на Батман, което лети към тях. Времето не им стига да насочат оръжие и утроеното от инерцията тегло на Кърт ги изхвърля в морето. Остин достига края на траекторията си, люшва се назад и тупва на палубата, под радостните възгласи на изненадания екипаж.

— Ле-ле мале! — възкликва Слейд. — Къде сте го учил това?

— Гледал съм куп филми, по време на пропиляното си детство. Всички наред ли са?

— Има няколко синини и цицини, но вражи крак не бе допуснат на борда.

Остин се усмихва, потупва моряка по рамото и се ослушва.

— Какво е това?

— Мотори.

Притичват до парапета и поглеждат надолу. Забелязват три дири. Екипажът надава радостен рев, но той бързо секва. Лодките спират и отново започват да проблясват огънчета. Този път огънят е насочен към платната. Те стават на парцали. По палубата се сипе дъжд от парчета дърво и въжета. Наблюдателите се спускат като акробати от платформата си.

— Гадни страхливци! — реве Слейд. — Като не могат да го превземат, искат да го направят на парчета. — Връз главата му пада къс платно. — Трябва да направим нещо!

— Вие не трябваше ли да произведете салют от двадесет и един изстрела?

— Какво? А, да, две оръдия на предната палуба. Всеки ден стреляме с тях по залез. Зареждат се през дулото. Преработени са за изстрелване на триста и осемдесет милиметрови снаряди, но стреляме само с халосни, освен ако някой път не забравим тенекиените капаци и те праснат някоя полицейска лодка.

— Приятелчетата ни не могат да знаят, че са халосни.

— Така си е.

Остин нахвърля набързо своя план. Слейд бяга при кормчията и разпорежда нов курс. „Конститушън“ бавно обръща нос срещу лодките.

Слейд събира оръдейците си и те бързат към предната палуба. Оръдията са заредени за нула време. Остин поглежда през оръдейните отвори и съзира лодките на нападателите. Те се готвят за нова атака. Поemanето на инициативата от ветрохода ги обърква. Остин изчаква разстоянието да се съкрати, колкото е възможно. Лодките започват да се раздалечават една от друга.

— Сега! — нарежда Кърт и прави крачка назад, като запушва уши с длани.

Слейд дръпва въженцата. Разнася се двоен тътен, палубата се обвива в бял пушек, а откатът на оръдията е овладян от здрави въжета. Оръдейците нарочно не са махнали капачките от дулата.

Блъфът сработва. Нападателите виждат приближаването на големия черен кораб, чуват страховития гърмеж и свистене във въздуха. Виждат и два водни гейзера, вдигнати от тенекиените капачки. Лодките побягват като подплашени зайци и изчезват зад вълнолома.

Оръдията изревават още един път, този път с напълно халосни заряди.

Едва заглъхнал оръдейният рев, надига се друг, от човешки гърла.

— Приемът свърши! — констатира Остин.

Слейд се хили от ухо до ухо. Последвалият коментар може и да не остане в анализите на историята, като безсмъртните слова „Не предавайте кораба!“ или „По дяволите торпедата!“, но загледан в останените от бягащите лодки дири, Остин не може да спори с младия мъж, когато той заявява:

— Старият боец все още може да рита!

[1] Кнехт — масивна метална колона, с удебелен горен край, поставяна на корабни палуби или кейове за привързване на морски съдове към брега. ↑

[2] Четвърти юли — националният празник на САЩ. ↑

Вашингтон

Сендекър оглежда Овалния кабинет и си мисли за безбройните решения на живот или смърт, които са вземани в прочутото помещение. Трудно е да се повярва, че политическият водовъртеж, който не дава мира на Вашингтон, има за свой център затвореното между тези стени, спокойно пространство. При последното му посещение в Белия дом, го бяха третирали като парий и бе предупреден да не си пъха носа във въпроси, свързани с националната сигурност, но след като НАМПД спаси екипажа и капитана на NR-1 и спести на правителството сериозни затруднения, адмиралът придоби тежестта на четиристотин килограмова горила. Без да губи време, той започна да се ползва от новото положение.

Страховитата секретарка, отговаряща за срещите на президента, не се колебае нито миг, когато Сендекър заявява, че иска да се срещне спешно с първия човек на държавата. Секретарката изхвърля един посланик и една делегация конгресмени от натоварената програма и дори с око не мигва, когато адмиралът подчертава, че на срещата могат да присъстват само президентът и вицепрезидентът.

Сендекър отклонява любезно предложената му от Белия дом лимузина и пристига с шофиран лично от него джип, от гаража на НАМПД. Секретарката го въвежда, заедно с Руди Гън и Остин в Овалния кабинет и се погрижва кафето да им бъде сервирано в президентския сервиз.

Докато чакат, Сендекър се обръща към Остин:

— Все се каня да те попитам, Кърт, като как е да командва човек един национален паметник?

— Доста напрегнато, адмирале! За съжаление, с тези две оръдия на носа, нямаше как да заповядам: „С всички дула по десния борд, огън!“

— Както чувам, ти и екипажът на „Конститушън“ сте се покрили с безсмъртна слава. Корабът е защитил гордото си име!

Гън се обажда, с пламъчета в очите:

— Според клюката във висшите военноморски среди, „Конститушън“ ще бъде зачислен към Седми американски флот. След като му затапят раните, разбира се.

— Аз пък научих, че за да му освободят място, щели да отпишат един самолетоносач — казва Остин с невъзмутим вид. — Пентагонът съзира големи възможности за съкращаване на разходите, при използване на платна и боздугани.

— Съкращаването на разходи би било голямо нововъведение за Пентагона — мърка Сендекър. — Какво стана с нападателите?

— Бреговата охрана и полицията претърсиха пристанището. Откриха три надупчени на решето лодки, скрити в крайбрежните храсти на недалечно островче.

— Имало ли ранени?

— Хората от влекача са ранени, но били достатъчно съобразителни да се престорят на убити.

— Какво стана с руснака, дето му викаш Иван?

— Само е одраскан. Добре е.

— Какво каза Разов за тези пирати?

— Нищо. Прекъснал приема, изритал гостите и се изпарил от пристанището, преди да му бъдат зададени въпроси.

— Непостоянен човек е този Разов! — отбелязва Сендекър. — Държим го под око, нали?

Гън кимва.

— Един сателит не го изпуска и за миг. Намира се край бреговете на Мейн.

— Бизнесмен си прави ваканционно плаване — казва адмиралът със сарказъм.

— Помолих в управлението да съобщят последните данни от сателита тук — съобщава Гън.

Вратата се отваря и вътре влиза офицер от Тайната служба.

— Шефът пристига — съобщава той.

Чува се суматоха и през вратата влиза с традиционната си усмивка президентът Уолас, протегнал готова за действие десница. Върлинестата фигура на вицепрезидента Сид Спаркман следва на крачка отзад. След серия ръкостискания, президентът са настанява зад

бюрото си и както обикновено, вицепрезидентът придърпва стол до дясното му рамо, за да подчертае мястото си в йерархията.

— Радвам се, че поиска тази среща — казва президентът. — Така имам възможност лично да благодаря за спасяването на хората от подводницата.

Сендекър кимва и казва:

— Истинската заслуга е на Кърт и останалите от специалния отряд на НАМПД.

Президентът присвива очи.

— Чух за онази история в Бостън, Кърт. Що за идиот би стрелял по „Конститушън“?

— Същият идиот, който разпореди клането на борда на нашия кораб, господин президент — Михаил Разов.

Вицепрезидентът навежда тяло напред на стола си, сякаш за да упражни натиск със собствената си тежест.

— Михаил Разов е известна фигура в родината си — казва той, докато любезната му усмивка се кара със свирепия израз на очите му. — Говорите за мъжа, който може да се окаже следващият ръководител на Русия. С какви доказателства разполагате, че той е замесен във всичко това?

Остин също се навежда напред, като подчертава ширината на раменете си.

— Най-добрите — очевидец!

— Четох доклада за инцидента на борда на „Морски ловец“. Бълнуване на изпаднала в истерия жена.

Остин усеща как в гърлото му се надига жлъчка.

— Истерична — да. Бълнувания — не. Човекът на Разов, Борис, е искал да бъде сигурен, че ще разберем едно — клането идва в отговор на нашето нашествие в старата военна база.

— Радвам се, че употребихте думата „нашествие“, защото то е именно такова — нелегално проникване на територията на друга държава и нарушаване на нейния суверенитет.

Остин изкривява устни в усмивка, но очите му имат израза на лъв, който наблюдава ранена газела. Сендекър забелязва готовността му да впие нокти и го изпреварва:

— Което е станало, не може да се върне! По-голямо внимание следва да обърнем на настоящето, господа! На евентуалния заговор

срещу Съединените щати. Въпреки цялото ни уважение към вас, господин вицепрезидент, ние сме убедени, че зад него стои именно Михаил Разов.

— Това е несериозно! — оплаква се вицепрезидентът. Шефът му го прекъсва с жест.

— Разов възнамерява да се издигне до върха, на гребена на неоказашка революция — обяснява Остин. — С твърдението, че е легитимен наследник на романовия престол, той увлича хиляди фанатизирани последователи, които ще го следват до смърт.

— Основателни ли са тези твърдения?

— Не знаем, господин президент. Онова, което знаем е, че великата княгиня Мария е оцеляла, омъжила се е и е имала деца.

— Мария? Единствената, за която съм чувал е Анастасия — казва президентът. — Гледали сте онзи филм на Уолт Дисни. — Той си играе с една химикалка. — Интересно. Дали Разов разполага с някакви доказателства, в подкрепа на своята теория?

— Не бих се изненадал, ако представи свидетелство за раждане. Руснаците имат зад гърба си десетилетен опит в подправянето на документи, по време на комунизма. Според нас, той ще обоснове претенциите си с притежание на короната на Иван Грозни. Смята се, че тя дава мистична власт на своя притежател. Разов вероятно ще заяви, че само законен наследник на царската власт може да разполага с короната. А щом вземе властта, силно се съмнявам, че някой ще тръгне да му прави ДНК тест.

— Той наистина ли притежава тази корона?

— Може би. Разполагаме с опис на царското съкровище, което е било натоварено на „Одеска звезда“. Короната не беше включена в него.

— Ами ДНК?

— Един път на власт, той ще изфабрикува каквото си пожелае заключение от теста.

— Руският народ е доста интелигентен, независимо от всичките си трудности. Мислиш ли, че ще се хване на такава евтина въдица?

Устните на Сендекър се свиват в усмивка.

— Като човек на изборна длъжност, вие имате много по-ясна представа от мен за способността на политиците да баламосват широките маси.

Президентът се прокашля.

— М-да, разбирам гледната ти точка. Няма да е първият доморасъл диктатор, който засипва народа си с купища обещания. Известно ни е, че Разов е бесен на САЩ, заради усилията ни да го елиминираме от политическата карта. Изглежда той е решил да използва тази така наречена заплаха, за да ни шантажира и да ни принуди да отслабим своите усилия. Е добре, аз имам лоши новини за господин Разов: Съединените щати няма да позволят да бъдат шантажирани! Оставим ли да му се размине един път, заплахите му няма да имат край.

— Може би нещата са малко по-сложни — обажда се Кърт, като има предвид разказаната му от Петров история за приятелката на Разов. — Той е имал годеница, която е трябвало да стане негова царица и която е била случайно убита от американска бомба в Белград. Това предизвиква у него дълбока омраза към нашата страна.

Сендекър се включва отново в дискусията:

— Кърт има предвид, че враждебното отношение на Разов към САЩ е мотивирано по-дълбоко от нашите усилия да осуетим политическия му възход. Предполагам, че съсипването на страната ни задоволява националистическите му стремления, но в не по-малка степен удовлетворява и жаждата му за мъст.

Президентът се обляга в креслото си и сплита пръсти пред гърдите си.

— Интересува ме най-много следното: по какъв начин възнамерява да ни навреди?

— Смятаме, че Разов е открил способ за освобождаване на залежи от метанов хидрат, скрити под континенталния шелф на източното ни крайбрежие — обяснява Сендекър. — Чрез дестабилизиране на океанското дъно, той може да предизвика огромни размествания на земни маси, което пък, на свой ред, поражда цунами. Те могат да бъдат насочвани към определени крайбрежни цели.

Израз на най-непринудена изненада се изписва на лицето на президента.

— Искате да кажете, че плановете му предвиждат да изпрати срещу нас гигантски вълни?

— Вече го е направил. Негово дело е вълната при Роки поинт.

Президентът се обръща към вицепрезидента:

— Сид, когато подписвах декрета за отпускане на помощ от фонда за бедствия и катастрофи, никой не спомена, че случилото се при Роки поинт е резултат от терористична дейност.

— Не, господин президент. Никой от специалистите, с които съм разговарял, не вижда в случилото се нещо по-различно от естествен природен феномен. В случая — земетресение.

— Е, адмирале?

— Може би е редно да чуем мнението на авторитет в тази област, за да се разсеят всякакви съмнения.

— Това е добра идея — казва президентът. — Кога може да стане това?

— Когато го повикаме от приемната. Всъщност, довел съм двама — доктор Лирой Дженкинс, работил като океанолог в Мейнския университет и доктор Ханк Рийд, геохимик от НАМПД.

— Никъде не ходиш без подкрепления, а Джеймс? — отбелязва с усмивка президентът.

— Останало ми е още от военната академия. Защо да се рискува с едно торпедо, след като могат да се изстрелят няколко? Позволих си и волността да доведе главния ни компютърен специалист Хирам Йегър.

Президентът промърморва нещо в интеркома. След няколко минути, един служител на Тайната служба въвежда Йегър, Рийд и Дженкинс. Йегър не е чужденец в коридорите на властта, а и не се впечатлява от никого, който не използва в речта си думата „мегабайт“. За да изрази уважение към служебното положение на президента, той си е облякъл износено спортно сако, а обичайните джинси е допълнил с чифт нови туристически обуца. Дженкинс е в кафявия си костюм, от университетските години и купена специално за случая синя риза. Рийд е положил титанични усилия, да се справи с косата си, но дори костюмът и връзката не могат да премахнат впечатлението, че от градината се е измъкнал някакъв гном.

Дори и да е имал усещането, че вижда пред себе си най-странната човешка колекция, посещавала някога този кабинет, президентът е достатъчно тънък дипломат, за да не даде никакъв признак за това. След нова серия ръкостискания, той казва:

— Адмиралът ми разказа току-що за тази история с цунами в Мейн. Той изглежда е на мнение, че това е дело на човешка ръка.

Дженкинс пипа нервно възела на връзката си. С внимателни подканвания, от страна на президента, той излага историята на Роки поинт, както и резултатите от своите проучвания.

Президентът се обръща към Рийд:

— Съгласен ли сте с доктор Дженкинс?

— Напълно. Не съществуват никакви основания да се усъмним в правилността на неговите заключения. Моите собствени изследвания показват, че ако върху определени точки на шелфа се приложи усилие, може да се стигне до посочения от доктор Дженкинс резултат.

Намесва се и Остин:

— Описах на сведущи хора съоръжението, приличащо на ракета, което видях в трюма на атаманския кораб. Според тях, това може да се окаже мощна бомба, с насочено действие, способна да прониква на голяма дълбочина в морското дъно. Може би разполага с няколко бойни глави, също като ядрените балистични ракети.

— Не искаш да кажеш, че има ядрена глава, нали? — пита президентът с тревога.

— Доколкото разбирам, работата може да се свърши и с конвенционална. Някои от по-новите модели са почти толкова мощни, колкото и атомните. Има и друго. От капитана и пилота на NR-1 научих, че подводницата е била използвана за търсене на уязвими места по шелфа.

— Къде се намира сега този кораб?

— Край бреговете на Нова Англия. Помолих сателитните ни специалисти да поразгледат наоколо. Всеки момент очаквам куриер с последните данни.

— Ще кажа в приемната да го пратят веднага при нас. — Президентът се обръща към вицепрезидента: — Нали си спец по мините, Сид? Знаеш ли нещо за метановия хидрат?

Спаркман, който мълчи по време на изложението, има вид като да е глътнал оцет.

— Да, господин президент. По принцип това е замръзнал газ. Някои го наричат огнен лед.

— Да се върнем към подробностите, доктор Дженкинс. Какво можем да очакваме край бреговете си?

Дженкинс изглежда угрижен, сякаш му е хрумнала нова тревожна мисъл.

— Размерът на щетите зависи от дълбочината на дъното в близост до брега, формата на залива и от това дали има река. — Той си поема дълбоко дъх. — Възможно е вълната да достигне тридесет и пет метра, след като се удари в брега.

Президентът е смаян.

— Това може да причини щети, които дори не сме в състояние да си представим!

— За съжаление, има и по-лоши неща от цунами! — казва тихо Дженкинс.

— Кое би могло да е по-лошо от гигантска вълна, която удря гъсто населена област? — пита президентът.

Дженкинс отново въздъхва.

— Господин президент... изпускането на голямо количество метан може да предизвика всеобщо затопляне на атмосферата.

— Какво? Как може да стане това? Мислех, че трябва да се справяме само с неприятности, причинени от човешка ръка.

— Така е, но... нека ви дам един пример! През единадесети век е имало изпускане на голямо количество метан в атмосферата. Започнало затопляне в световен мащаб. Тропикът стигнал чак до Англия, а океанът навлязъл до Аризона.

В стаята е тихо.

— Разов би следвало да знае за тази възможност — обажда се Спаркман. — Защо му е да предизвиква подобно нещо?

Рийд обяснява:

— Руснаците винаги са искали да затоплят ледената пустош в северните си райони. Това са приказно богати, но необикновено сурови земи. По едно време, сериозно обмисляха идеята да затоплят водите на Северния океан, чрез атомна енергия. Един умерен климат би направил възможно масовото култивиране и заселване на тези райони. В същото време, според редица учени, подобно затопляне би превърнало Америка в прашна пустиня.

— Съветниците ми са ме информирали за опасностите, които крие затоплянето на световния климат. Това е твърде сложен процес, доколкото разбирам. Не съществува никаква гаранция, че той ще протече именно по удобния за Разов начин.

— Но той явно е готов да поеме риска! — отбелязва Рийд.

— Боже милостиви! — възкликва президентът. — Това би било бедствие с невъобразими размери!

— Ще бъде още по-лошо! — намесва се Сендекър. — С огромния си специализиран флот и при отслабване на САЩ, той би могъл да тури ръка върху цялата енергийна база на планетата. Ще се превърне в нещо като световен господар.

— Този човек трябва да бъде спрян! — заявява президентът.

— Една ескадрила изтребители много лесно ще се справи със задачата — предлага вицепрезидентът.

— Разполагаме ли с достатъчно доказателства, за да посегнем на този кораб, особено с оглед на положението в Русия?

Сендекър отвръща:

— Много уместен въпрос, господин президент. Както на всички ни е добре известно, Русия се задъхва от борбата между екстремистите на Разов и умерените сили. Разов би използвал всяка наша атака срещу руски кораб, за да ни посочи като истинския враг. С умерените ще бъде свършено! Ядрената мощ на Русия ще попадне в ръцете на побъркани казаци!

— Но от друга страна, не можем да позволим на този кораб да изпълни мисията си — подчертава президентът.

На вратата се почуква и в кабинета влиза останала без дъх млада жена.

— Извинете за закъснението ми, но се натъкнахме на усложнения!

— Няма нищо — казва Сендекър, — но какво сложно може да има при откриването на огромен кораб?

— Това бе лесно — отвръща жената, като подава една папка. — Толкова бързо засякохме целта, че решихме да разгледаме и останалата част от крайбрежието до Флорида.

— Значи, открили сте и друг кораб?

— Всъщност сър, открихме три други кораба, разположени срещу брега на Флорида. Други три са на път за там, а май има раздвижване и край тихоокеанското крайбрежие.

— Благодаря — казва Сендекър и освобождава куриерката.

Когато тя излиза, президентът избухва:

— Три кораба? И други на път? По дяволите! Как ще разберем кой град е на мушката? — Буреносен облак застива върху лицето му.

— Ами ако целите са повече от една?

Сендекър се обръща към Йегър:

— Хирам?

— Кърт и Пол свършиха цялата черна работа — казва той. — Те ми осигуриха достъп до шифрованите файлове на борда на яхтата на Разов, но той използва стеганографична система. Комуникациите са прикрити под дигитални образи — това е масова практика при терористите, защото образите се поддават изключително трудно на дешифриране. В нашия случай, ставаше дума за фотография на меню от руски ресторант. То е част от така наречената „Операция Тройка“.

— Разов ми каза, че „Тройка“ не е нищо повече от наименование на плана за откриване на три руски търговски центъра в САЩ — казва Остин. — Нямащо нищо секретно в цялата работа.

— Менюто прикрива плановете на истинската операция — продължава Йегър. — Ключът за дешифриране на данните се намира на яхтата. Отново благодарение на Кърт, двамата с Макс успяхме да проникнем в контролния център на информационната система. Проследихме бинарния код в затънт край на системата. Всъщност операцията не се нарича „Тройка“, а „Хрътка“.

Остин вдига вежда.

— Горки и Саша — казва той. Забелязал въпросителните погледи около себе си, той пояснява: — Така се наричат двете хрътки на Разов. Той е влюбен в двата помяра.

Президентът казва:

— Аз също обичам кучета, но сега се интересувам повече от подробностите на тази операция.

Отново говори Йегър:

— Файлът „Хрътка“ съдържа информация, според която три кораба ще се разположат срещу Бостън, Чарлстън и Маями.

— Но... това са именно градовете, в които Разов възнамерява да открие търговски центрове — казва поразен вицепрезидентът.

— Какво по-добро прикритие за операцията? — отбелязва Сендекър.

Йегър казва:

— Адмиралът попадна право в целта. Видях разпореждания за евакуиране на целия персонал на АТАМАН от посочените градове. За

съжаление, файлът не съдържа данни, дали само един град или и трите ще станат обекти на нападение.

— Аз залагам на Бостън! — казва Остин. — Точно сега в града се провежда международна финансова конференция, на която са представени всички страни, които са се опитвали да подкопаят почвата под краката на Разов.

— Тоест, другите кораби са за заблуда?

— Не изключвам възможността да нападне и трите града, но ми се струва, че Бостън е най-подходящата цел. — Остин отваря картонена папка, която е държал в скута си. Изважда два прозрачни листа и ги оставя на бюрото на президента.

— Това е карта на Роки поинт. А другото е скица на бостънското пристанище и околностите.

Президентът налага скицата върху картата и възкликва:

— Та те са почти идентични!

Остин кимва.

— Мисля, че когато Разов изпробва механизма си за създаване на цунами, той е избрал място, колкото се може по-близо до истинската цел.

Президентът удря с длан по бюрото и посяга към телефона.

— Това е достатъчно! — казва той. — Свиквам извънредно заседание на кабинета и Обединения щаб на началник-щабовете, за да обсъдим удари въздух — вода, независимо от последиците. Може би ще се наложи да евакуираме тези градове. С какво време разполагаме?

Хирам отвърща:

— Операцията ще започне след по-малко от двадесет и четири часа.

Сендекър казва:

— Паниката при една масова евакуация може да предизвика също толкова сериозни жертви, колкото и самото нападение. Мога ли да предложа компромисно решение, господин президент?

Ръката на президента застива във въздуха.

— Слушам те, но не мога да пренебрегна задълженията си като главнокомандващ.

— Не молим за това. От чутото е видно, че непосредствена цел е Бостън и може би още два града. Според сведенията на Йегър, командният център се намира на борда на яхтата. Предлагам да

извадим от строя именно този център. Като презастраховка, изпращаме екипи на трите други кораба, за да деактивират експлозивите. В същото време, ще намерим претекст, да задържим другите съдове, насочени към района.

Президентът почесва брадичка в размисъл.

— Добре. Естествено, не мога да оторизирам официално действия в международни води. Трябва да имам път за отстъпление, в случай че играта загрубее.

— Няма да е първият случай, в който НАМПД действа под прикритие и встрани от официалните канали — успокоява го Сендекър.

— Не, наистина няма да е! — съгласява се сухо президентът. — Какво ще кажеш, Сид?

— Измамническото поведение на Разов не може да бъде толерирано. Бих го взривил начаса. Бих поставил подводници и самолети в готовност да унищожат него и корабите му, ако другият план не успее.

— Точно така! — съгласява се президентът. — Е, адмирале, май имаш моята „благословия“. Но никой, извън тук присъстващите, не бива да научи никога за това! Сид, незабавно придвижи нещата с военните! — Президентът поглежда часовника си и се изправя. — Моля да ме извините, господа, предстои ми посещение от група скаути, които идват от родния ми щат!

Докато напускат Овалния кабинет, Сендекър докосва ръкава на вицепрезидента с думите:

— Дали не бихте могъл да ми отделите една-две минути?

Спаркман го гледа с тревога.

— Разбира се, защо да не мога? Да излезем на въздух! Бихме могли да обсъдим начините за връзка между НАМПД и Белия дом.

Излизат от административната сграда в южния двор. Сендекър оглежда красиво оформените площи.

— Красиво, нали?

— Най-прекрасната гледка във Вашингтон.

— Жалко, че никога няма да живеете тук!

Спаркман се смее, но видимо е засегнат.

— Нямам намерение да напускам сегашното си жилище. Тук не бих могъл да си платя само отоплението.

— Недейте да скромничите, цял Вашингтон знае, че сте следващият президент!

— Няма гаранция, че ще ме изберат или дори, че ще издигнат моята кандидатура.

— Не сте искрен — няма нищо лошо, човек да храни политически амбиции.

— В този град всички са политически мотивирани. Дори и вие.

— Няма спор по този въпрос. — Сендекър се обръща, за да го погледне в лицето. — Само че моите амбиции не се финансират от луд руснак! Кажете, какво ви е обещал Разов? И се опитайте да ме убедите, че не се чувам какво говоря! Заловен сте с ръка в меда!

Сендекър блъфира убедително. Спаркман изглежда за момент сякаш ще избухне, а после рухва. Лицето му изразява покруса.

— Щях да получа голям дял в добива на метанов хидрат край американските брегове. Щях да спечеля милиарди — съобщава той с треперлив глас.

— А сега, след като научихте истината, скрита зад тези планове, променихте ли становището си?

— Разбира се! Нали ме чухте в Овалния кабинет. Аз именно предложих твърда позиция. Аз поисках да се ликвидира Разов!

— Естествено, това няма отношение към обстоятелството, че ако Разов бъде ликвидиран, вашата малка тайна ще си остане тайна.

Подобие на усмивка се появява на лицето на чиновника.

— Вие нямате репутацията на човек, който си губи времето с празни приказки, адмирале. Какво искате?

— Преди всичко, искам да ви е ясно, че дори само една дума от казаното в Овалния кабинет да стигне до ушите на Разов, ще имам грижата да изгорите в пъкъла!

— Аз може да съм алчен, адмирале, но не съм предател. Няма начин да прикривам или да помагам на руснака след онова, което научих.

— Добре. Второ, искам веднага след като всичко приключи, да подадете оставка!

— Не мога...

— Можете и ще го сторите! Ако ли не, централната телевизия ще разказва за ролята ви в цялата мръсотия ден и нощ. Съгласен?

Лицето на Спаркман изразява отчаяние.

— Съгласен! — прошепва той.

— И още нещо. Кажете на Разов, че САЩ все още се мъчат да проумеят, защо е отвлечена NR-1. От малко дезинформация глава не боли!

Спаркман кимва.

— Благодаря, господин вицепрезидент! Няма да ви губя повече време. Знам, че сте прекалено зает с изпълнението на нарежданията на президента.

Спаркман изправя рамене.

— Ще определя човек от моята служба за поддържане на тесен контакт с вас!

Двамата се разделят, без да се ръкуват. Спаркман влиза обратно в Белия дом. Сендекър крачи към паркинга, където го очакват останалите. Яд го е, че разби една кариера, яд го е, че Спаркман се оказа такъв глупак. Сините му очи горят със студен пламък, когато сяда зад волана на джипа и казва:

— Господа, мисля, че е време да приберем хрътките на господин Разов в кучкарника!

Край брега на Бостън

— В случай, че реша да пиша мемоари — казва Завала, — какво точно става в момента?

— Провежда се научна мисия от Сибирската служба за растителна защита, на борда на американска военна подводница, предоставена за нуждите на НАМПД — обяснява Остин. — Официално обаче, такова нещо няма под слънцето.

— Май е по-добре да не пиша мемоари — отсъжда Завала и поклаща глава.

— Не се кахъри! — успокоява го Кърт. — И без това никой не би ти повярвал.

Остин повишава глас, за да надвика шума, който вдигат десетина грубовати мъже, облечени в черни униформи на командоси. Те са в противоположния край на помещението и мажат лица с черна и зелена камуфлажна паста. Това мероприятие предизвиква смях и весели възгласи, стимулирани допълнително от шишето водка, което не спира да обикаля в кръг. Петров, който е облечен като останалите, маже белега си с пастата и казва нещо на руски, което предизвиква голямо оживление сред хората му. Един мъжага започва да вие и го тупва по гърба достатъчно силно, за да пръсне гръдния кош на обикновен човек. Петров взема бутилката и отива при Завала и Остин.

Кърт го пита:

— За какво е цялата тази веселба?

Петров се смее и предлага шишето. Остин отклонява поканата, а Завала заявява, че пие само текила.

Петров явно се чувства като риба във вода.

— Припомних на момчетата една стара руска поговорка: Ако живееш сред вълци — виеш като вълк. — Забелязал празния поглед на двамата, той казва: — Ще обясня по-късно.

Намазва бузите на Остин и заявява:

— Сега вече си готов за действие.

— Благодаря, Иван — казва Остин и завършва мазането. — Сигурен ли си, че си във форма за предстоящата операция?

— Да не би да намекваш, че остарявам? Ако не ме лъже паметта, аз съм с месец по-млад от...

— Знам. От досието ми. Не бъди толкова докачлив! Имах предвид нараняванията ти от онази забавна нощ в пристанището на Бостън.

— Чудесно сражение! Никога няма да забравя, как полетя над палубата като Тарзан. Драскотините няма да ми попречат.

Остин сочи с глава хората му.

— Надявам се, същото да се отнася и за тези момчета.

Петров махва с ръка.

— С готовност бих поверил живота си в ръцете на всеки един от тях — трезвен или пиан. Прекалено много се тревожиш. Няколкото глътки водка преди бой са традиция сред руските военни. Това е тайното оръжие, което ни помогна да победим Наполеон и Хитлер. Когато настъпи часът, моите разбойници ще изпълнят плана прецизно и храбро.

Остин поглежда младичък моряк, който се е появил на вратата и отбелязва:

— Часът май настъпи!

Идеята за съвместна операция възникна, когато Остин се върна от посещението в Белия дом. Петров го очакваше. Когато сподели с него плана, Петров веднага предложи да вземе участие с хората си. Сендекър хареса идеята и получи съгласието на вицепрезидента. Ако руснаци нападнат руска яхта, това би издигнало още една преграда между акцията и президента.

Морячето оглежда боядисаните лица, търсейки старшия. Остин му махва с ръка.

Петров излайва някаква команда. Преобразяването на мъжете е поразяващо. Шумът секва и бутилката изчезва от погледа. Усмивките са заменени от съсредоточеност и решителност в погледа. Пръстите проверяват автоматите и в помещението отеква дружно щракване. В рамките на броени секунди, разпуснатата банда се превръща в страховита бойна единица.

Иван поглежда Остин с израза „нали ти казах“, а на глас добавя:

— След теб!

Остин грабва сака с ругера и поема напред, следван от Завала и останалите.

Капитан Медисън отделя очи от перископа и казва:

— Точно след три минути излизаме на повърхността. Целта е на сто метра от нас. Морето е сравнително спокойно. Имате късмет — луната е скрита от облаци.

— Благодаря, че позволихте на хората ми да използват вашия кораб, капитане! — казва Петров.

Медисън се чеше по главата.

— За пръв път ми е, но след като двете ни страни могат да обединяват усилия в космоса, защо да не го правят и под водата? — Обръща се към Остин: — Някой в НАМПД много яко дърпа конците. Не всеки е в състояние да отклони американска ракетоносна подводна лодка от редовен патрул, за да я включи в... извинете ме за израза... ретроградна операция на специални части.

Сто и тридесет метровата „Бенджамин Франклин“ е сред четирите мобилизирани за операцията подводници, тъй като е оборудвана за специални цели. Дори значителното влияние на Сендекър не би могло да го постигне, без разпореждане, макар и добре прикрито, от най-високо място.

Остин казва:

— Тази операция никога нямаше да се проведе, ако не ставаше въпрос за обстоятелства от изключителна важност.

— Късмет тогава! — пожелава капитанът. — Ще се навъртаме наоколо, докогато е нужно. Обадете се, когато решите да се прибирате!

— Най-напред на вас ще съобщим! — успокоява го Остин и приближава до няколко компютърни монитора. — Тръгваме, Хирам! — казва той.

Йегър седи с гръб към него и слуша обясненията на бордови специалист за компютърното оборудване на кораба. На Сендекър никак не му се ще да пуска Хирам в акция, но Остин успява да се наложи с аргумента, че компютърните му познания могат да се окажат решаващи за успешния изход на операцията. Адмиралът отстъпва, едва след като Остин дава дума, че няма да качва Йегър на борда на яхтата, преди да е напълно обезопасен.

Йегър се ръкува с Кърт и му пожелава късмет.

— Продължавам да се сражавам с шифъра — казва му той. — Успея ли, веднага ще ти съобщя.

По сигнал на Остин, Петров дава серия разпореждания на своите хора. Абордажната група минава през подводницата и се струпва под товарния люк. Отварят го и отгоре нахлува студен въздух. Остин и Завала излизат първи, като се озовават зад кулата на подводницата. Хората на Петров също излизат горе, с две пластмасови кутии в ръце. Отварят ги и веднага се чува нахлуващия в надуваемите лодки въздух. Хората от подводницата пожелават успех и затварят люка с меко щракване.

Филтрираната от облаците, лунна светлина придава на морската повърхност оловен отгънък. Високата кула, с хоризонтални стабилизатори, прилича на гигантски робот от фантастичен филм. Остин присвива очи към силуета на яхтата. За разлика от вечерта в Бостън, когато бе осветена като увеселителен кораб, по течението на Мисисипи, сега тя е тъмна, ако не се смятат няколкото светлини по радиомачтата и жълтите сияния на прозорците.

Сателитът наблюдава промените в курса на яхтата, докато тя спира срещу брега на Масачузетс, на около петдесет мили от „Атамански изследовател II“, който пък е хвърлил котва срещу Бостън. Другите два кораба на АТАМАН са се установили срещу Чарлстън и Маями.

Мъжете вземат веслата, спускат лодките по хлъзгавата палуба във водата и се качват вътре. Слагат си очила за нощно виждане и с внимателни, безшумни тласъци на веслата поемат през океанските вълни.

Студеният въздух пронизва като с ледена висулка дрехите на Остин и той почти съжалява, че не се е сгръл с глътка водка предварително. Обръща се назад и поглежда подводницата, която се спуска под вода почти напълно безшумно. Тя ще остане така, показала с метър-два високата си кула над повърхността.

След няколко минути надуваемите лодки опират високите стоманени стени, каквито са бордовете на голямата яхта. Остин се чувства като хамсия край кит. При други обстоятелства би казал, че шансовете за успех са по-малки от обратните, но Макс е изравнила играта. Докато се рови в компютърната система на кораба, Йегър се натъква на две много важни неща. Едното е програмата за

самодиагностициране. Тя е подобна на използваните при леките коли екрани, само че е много по-съвършена. Тя постоянно подава на дежурните данни, свързани със състоянието на люковете и другите отвори, с работата на газовите турбини и на останалите системи на кораба. Йегър установява и местонахождението на контролната зала. Всички членове на абордажната група разполагат с непромокаеми скици на яхтата, изработени благодарение на Макс. Второто нещо е по-прозаично, но не по-малко важно. Платежните ведомости на борда съдържат имената на всички намиращи се на яхтата. Понеже корабът се използва от Разов като дом и бизнес централа, той разполага с пълен щат домашна прислуга и служители: готвачи, камердинери, сервитьори, секретари, счетоводители и прочее. Корабният екипаж е изненадващо малоброен, което показва, че яхтата е снабдена с много автомати. Интересът на Остин се съсредоточава главно около една категория служители, която Петров превежда като „нередовен екипаж“. „Ще рече, частната армия главорези на Разов, които бяха организирали потерята в бостънското пристанище. Те са петдесет на брой, а лоялността и жестокостта им не бива да се подценяват.“ Петров заявява, че численото превъзходство не е проблем, с който хората му не могат да се справят.

Изненадата е тяхното главно оръжие. Ще се промъкнат мълком на борда и бързо ще овладеят контролния център, който ще обезвредят, с помощта на силни експлозиви. Всяка съпротива ще се неутрализира тихомълком. Наложил ли се да се бият, разполагат с достатъчна огнева мощ, за да се представят както трябва. Но Остин и Петров са реалисти. Известно им е, че възможността да бъдат забелязани е голяма и в такъв случай, ще има загуби и от двете страни. Като се има предвид мащабът на залога обаче, те са приемливи.

Приборите за нощно виждане придават на морето и кораба зеленикав оттенък. Остин забелязва разположената на нивото на водата врата, през която се бяха качили на борда с Каела. Твърде рисковано е да се използва и сега, защото отварянето ѝ ще бъде веднага отразено на контролния екран. Ще приложат технологията на пирати, крадци и командоси, използвана с успех векове наред — въжета и абордажни куки.

В свито положение, те стоят прибрани в метална тръба. При изхвърляне куките се отварят, а порестата гума, която ги обвива не

позволява да се чуе шум, дори на близко разстояние.

Две куки излитат, запратени от пневматични харпуни. Опитват възетата. Те се опъват здраво, което показва, че куките са се заловили правилно за рейлинга. Хората на Петров насочват нагоре дула, снабдени със заглушители, които биха осигурили грубичка изненада за някой любопитен зяпач. Всичко е спокойно и те преминават към следващата фаза от операцията.

Остин и Петров се изкачват първи, което не е лесна работа, с носените от двамата сакове. Те се прехвърлят тромаво през парапета, уверяват се, че палубата е пуста и дават знак на останалите да ги последват. След броени минути, всички пъплят приклекли по палубата, като ято черни и тежковъоръжени гъски.

В лодките остават двама.

Абордажната група се разделя на две. Водената от Остин тръгва покрай десния борд. Тази на Петров — покрай левия. Двете групи ще се съединят отново в основата на стълбата, която води към мостика. Според плана, оттук следва да изкачат три палуби и да стигнат до контролния център, разположен в неголямо помещение, зад кормилната рубка. По това време, в нея би следвало да има съвсем малоброен персонал. Остин дава знак на Петров. Силно приведени, с готово оръжие, двете групи потеглят напред.

Остин се радва на бързото придвижване, но когато отминават огромния салон, в който се състоя бостънският прием, една врата се отваря внезапно. Върху палубата блисва светлина, която заслепява хората, с приборите им за нощно виждане. Остин вдига бързо своя на челото и вижда един от главорезите на Разов, застинал на прага, като елен в светлината на фарове. В ръка държи бутилка. Пъхнал е другата ръка под разкопчаната блуза на млада жена, в униформа на камериерка. Боядисаната в червено коса затуля лицето ѝ, а червилото ѝ е размазано. Остин си дава сметка, че е предвидил всичко, само не и силата на половия нагон.

Пияното лице на мъжа се опъва, когато забелязва хората с боядисани лица и насочено оръжие. Като професионален бандит, той прекрасно знае какво се очаква от него — мълчание. Женската част от компанията обаче, не е снабдена с подобни задръжки. Тя зейва широко уста и надава пронизителен писък. Белодробният ѝ капацитет е като на оперна примadona. Вторият писък е още по-силен. Той заглушава

псувните на Кърт. Най-накрая въздухът ѝ свършва и жената припада на палубата.

Докато ехото отнася писъците, корабът светва като коледна елха. На всички палуби се отварят врати, от всички посоки се разнасят викове. Чува се тропот на крака, груб глас издава нареждания. За разнообразие, се чуват още няколко женски писъка. Но всичко това е само прелюдия. Миг по-късно се отварят дверите на преизподнята.

Двата хеликоптера „Сикорски“ се носят като близнаци над океана, също като две валкирии^[1]. Те летят толкова ниско, че колесарите им са мокри от морска пяна. Машините са боядисани в незабележимо сиво, а опознавателните им знаци почти не личат.

Докато гледа през прозореца на десния хеликоптер, лейтенантът от военноморските сили, Зак Мейсън мисли за спешното обаждане от Вашингтон, с което му бе наредено светкавично да събере специален отряд за секретна мисия.

Със своя римски профил и възпитани обноски, Зак може спокойно да мине за преуспяващ banker. Под патрицианската осанка обаче, се крие корав и опитен войн, който не само е оцелял по време на суровата подготовка в редовете на прочутите „тюлени“, но дори е изпитал наслада от нея. Сред задачите, които е изпълнявал, се числят изоставен план за ликвидирането на Саддам Хюсеин и охраната на Олимпийските игри в Атланта.

Официално той командва група „тюлени“ на източното крайбрежие. Неофициално е офицер за връзка при Обединеното командване за специални операции, една амалгама от „тюлени“, силите „Делта“ и 160-ти специален въздушнопреносим полк. Тази забулена в тайна, военна структура разполага със собствени хеликоптери. Отрядите ѝ са специализирани в завземането на морски цели, каквито са различните видове плавателни съдове и петролодобивни платформи. Обединеното командване е упълномощено да нанася превантивни удари срещу терористични сили. Разпорежданията за тази мисия заобикалят обичайния йерархичен ред. Заповедта е издадена лично от министъра на военноморските сили до адмирала, оглавяващ центъра за специални операции по море в Коронадо, Калифорния. Възложено му е да избегне на свой ред подчинената му служебна стълбица, като конкретните решения се вземат на най-ниско равнище. Мейсън отговаря за операцията пряко пред адмирала в Коронадо.

След като с него си поприказва Сендекър, вицепрезидентът Сид Спаркман се явява пред президента и му излага истината за връзките си с АТАМАН. Той признава, че е бил подмамен от възможността да спечели милиарди долари, но отрича да е знаел за плановете на Разов, насочени срещу интересите на САЩ. Предава писмената си оставка, за да бъде огласена от президента, когато той намери за уместно. Предлага и самия себе си като жертван агнец — ако операцията се издъни, той ще поеме отговорността за нея. Като истински прагматик, президентът прибира оставката и му нарежда да извика военноморския министър.

Разположен в Литл крийк, Калифорния, отрядът на Мейсън е избран, тъй като е подготвен за нападение на кораби. Задачата е формулирана просто: завладяване на кораба, без предупреждение и деактивиране на намираща се на борда му бомба. Мейсън си дава сметка, че изпълнението ѝ надали ще бъде също така просто.

— Приближаваме целта — съобщава пилотът с провлечен глас.
— Още десет минути.

Независимо от спокойния си нрав, Мейсън не може да избегне въздействието на адреналина, преди предстоящата мисия. Той поглежда швейцарския си часовник и се обръща към хората, за да покаже пръстите на двете си ръце.

Облечени в черни униформи, с намазани с камуфлажна паста лица, „тюлените“ почти не се виждат в сумрачната кабина. Като елитни бойци, те разполагат с известна свобода, при подбора на облеклото и оръжието си. Някои носят платнена превръзка около главата като тази на Рамбо, а други са предпочели широкополи шапки, с вдигната отпред периферия.

Чува се тихо шумолене, докато мъжете опипват снаряжението и проверяват за сетен път оръжието си. Повечето са снабдени с автоматични пушки „Колт“, скъсена версия на прочутата М-16. Един огромен и силен като бивол мъжага носи М-60, лека картечница, която обикновено се обслужва от двама души. Друг има дванадесет зарядно пушкало, с огромен калибър, чиито куршуми пробиват метал. В добавка към личното си въоръжение, специалистът подривник носи сак с пластичен експлозив и детонатори.

Мейсън командва отряд от шестнадесет души, който ще атакува десния борд. Левият е поверен на помощника му. Независимо от

доброто въоръжение, тридесет и два души си остават малобройна група за завладяването на такъв огромен кораб, какъвто е „Атамански изследовател“. Влизането в открито сражение с екипажа е последното нещо, което биха си пожелали „тюлените“. Главното им оръжие е изненадата, а първи съюзници — шокът и объркването.

— Последна проверка! — казва Мейсън. Той е снабден с Моторола МХ 300, която има ларингофон и прикрепена към ухото миниатюрна слушалка. Хората се обаждат един по един, а лейтенантът брои. Шестнадесет. Всички са свързани помежду си. От втория хеликоптер се обажда помощникът. Той и хората му са готови.

Мейсън изважда мобифон и натиска бутон. Апаратът е специален и го свързва директно с другите отряди.

Докато отрядът на Мейсън се носи с максималната скорост на хеликоптерите 230 км/ч., на изток от Бостън — другите отряди поемат с подобни задачи на юг. Ако лейтенантът бъде изваден от строя, командването на операцията се поема от командира на втория, а след това — на третия отряд.

— Тук Омега едно — казва Мейсън. — Омега две, приемам.

— Омега две приема, как е на терена?

Мейсън се усмихва на несполучливата рима. Той добре познава и високо цени командира на отряда от Делта, чернокож американец, на име Джо Луис, кръстен на великия боксьор.

— Всичко е наред, Джо! Десет минути!

— Роджър. Ей, Зак, началниците не можаха ли да измислят нещо по-оригинално от „Омега“? Например, „Трите мечета“?

— Адмиралът не си пада по приказки. Освен това, ред беше на въздушните сили да определят наименованието.

— Добре — добре. Осем минути.

— Обади се, когато установиш визуален контакт!

— Добре. Край!

Мейсън натиска друг бутон, за да извика Уил Кармайкъл, командир на Омега три. За разлика от Луис, Кармайкъл е като изваден от учебник. Дори най-спонтанните му реакции приличат на предварително обмислени. Той съобщава, че се движи точно по план и добавя:

— Фасулска работа.

Мейсън знае от опит, че да се завладее един голям и вероятно добре охраняван кораб съвсем не е фасулска работа. Те са упражнявали десетки пъти подобна операция, но действителността винаги може да поднесе изненади. Успехът на мисията зависи от максималното отдалечаване на момента, в който ще бъдат забелязани. Този тип хеликоптер е идеален за случая. Той е сравнително тих, разполага с инфрачервен заглушител на противниковите радари, както и с разнообразна друга електроника. На всичко отгоре, има и доста остри зъби: две картечници М-60 и ракетна система „Хелфайър“.

— Четири минути — обажда се пилотът.

Мейсън вдига четири пръста. Повтарянето е излишно, понеже всички са включени в комуникационната система на хеликоптера, но той го прави за по-голяма тежест. Напрежението е така плътно, че може да се нареже с нож. Отново се чува гласът на пилота:

— Визуален контакт!

Мейсън си слага прибора за нощно виждане и нарежда на останалите да сторят същото. Мейсън различава силуета на огромен кораб, който оставя широка диря в морето. Свързва се с останалите отряди, които също са забелязали целите си. Казва, че ще се свържат отново след спускане на палубата и прекъсва връзката.

Остават броени секунди. В последния миг, когато изглежда, че машините ще се блъснат в чудовищния корпус на кораба, те рязко намаляват ход, издигат се и увисват над двата края на огромната задна палуба. Прибори, снабдени с термични сензори търсят източници на топлина, за да установят местата с човешко присъствие. Убедили се, че палубата е пуста, пилотите минават покрай мачтите и антената, за да увиснат на около петнадесет метра над нея.

Всички знаят, че сега са най-уязвими. Спуска се дебело въже, а хората надяват дебели ръкавици за оксигенисти. Мейсън застава на вратата, хваща здраво въжето и скача. Използвайки горната част на тялото и силата на ръцете, той контролира скоростта на спускане, рязко я намалява накрая и бързо отскача встрани, за да не се стовари отгоре му следващият.

Абордажът приключва за минута и половина. Стъпили веднъж на палубата, хората се освобождават от ръкавиците. Първите четирима застават в кръг, който става все по плътен, с пристигането на останалите. Хеликоптерите отскачат като подплашени морски кончета

и увисват на няколкостотин метра, от двете страни на кораба. Там ще изчакат съобщението за успех или провал на мисията. Във втория случай, ще приберат оцелелите и ще потопят кораба с добре прицелени ракетни удари.

Мейсън се оглежда. Със задоволство установява, че подривникът Джо Берън е налице. Той би могъл и сам да се справи при нужда, но Джо е професионалист. Лейтенантът изважда малка химическа факла. Разтърсва я, за да се смесят химикалите и тя светва със синкаво сияние, което показва на втората група, че всичко е наред. Миг покъсно сам вижда подобен сигнал от другия борд. Радиовръзката ще бъде съвсем кратка.

Мейсън вади мобифона.

— Омега три. Кърмата овладяна. Засега няма противникови сили. Омега две, обади се!

— Омега две. Кърма овладяна. Няма никого.

— Тук Омега едно. Давайте според плана!

— Роджър — отвърща Луис.

— Омега три. Окей.

Мейсън заповядва на отрядите да действат. Те се разделят на две групи. Докато едната заема позиция, готова да прикрие с огън другарите си, втората напредва. След това тя заема позиция, а първата се устремява напред.

След няколко минути, двете групи се събират при носа. Мейсън нарежда на помощника си да огледа мостика, докато сам той се спуска надолу. Групата му бързо преминава през различни отсеци в товарната част на кораба. Спират пред заварена за стената врата. След като не могат да влязат през нея, значи никой не може и да излезе. Отминават я. Нахлуват с готово за стрелба оръжие в котелното отделение. Машините работят, но няма и помен от технически персонал.

Слушалката на Мейсън пропуква.

— Тук палубен отряд. Проверих кубриците и офицерските каюти. Койките са непокътнати, няма жива душа. Доста зловеща картинка!

— Тук котелно помещение. Машините работят. Никакво човешко присъствие.

Двата отряда продължават огледа и все така не срещат жива душа. След внимателна проверка, отново се качват на горната палуба.

Гласът на помощника се обажда отново:

— Лейтенант, мисля, че трябва веднага да се качите на мостика!

Мейсън повежда бързо хората си нагоре. По пътя минава край оставени на пост мъже.

— Нещо ново? — пита той юначагата с голямото пушкало.

— Не, сър.

Лейтенантът влиза в кърмовата рубка. Помощникът и неколцина от хората му го чакат. Всичко изглежда наред.

— Какво искахте да ми покажете?

— Там е работата, сър, че няма нищо. Няма хора никъде.

Мейсън оглежда компютърните монитори, грейнали със синкава светлина, вижда проблясващите на тях букви и цифри и проумява цялата истина: Той и хората му са единствените живи същества на борда на огромния кораб.

Обаждат се другите отряди на Омега. Луис и Кармайкъл докладват, че и останалите два кораба са изоставени.

Докато слуша, Мейсън усеща промяна в хода на кораба. Сигурен е. Корабът не се движи вече напред. Приближава огромния прозорец над палубата и поглежда в мрака. Не може да бъде напълно сигурен, но като че ли коритото се движи странично.

— Лейтенант — възкликва един от хората му, — вижте това!

Мъжът е застанал пред огромен монитор. На него се вижда нещо като мишена за стрелба с лък. Малко встрани от центъра има изображение на кораб. Той се завърта около оста си и приближава центъра на концентричните кръгове. От двете страни на изображението, непрекъснато мигат червени светлини. Мейсън схваща положението за миг. Корабът и двамата му събрата се управляват от друго място.

Мейсън нарежда на помощника си да държи мостика под контрол и вика хеликоптерите да се спуснат на палубата. След това казва на Джо Берън да отиде с помощниците си на предната палуба. Свързва се с другите отряди и нарежда да се заемат с основния елемент от операцията — самите бомби. Мейсън се спуска на първата палуба и повежда подривната група във вътрешността на кораба. Скоро стигат до заварената врата, която са отминали първия път.

Лейтенантът проверява местоположението им върху скицата на кораба — намират се пред хангара с бомбата. Берън се залавя

моментално за работа и залепва ивици експлозив върху вратата. Натиква капсул-детонатор в подобната на маджун маса на експлозива и прокарва свързан с него проводник зад близкия ъгъл. Мейсън и останалите се отдалечават на безопасно разстояние и закриват уши с длани. Берън възпламенява експлозива и в коридора отеква глух мощен тътен.

Втурват се към димящата врата, в която зее назъбен правоъгълен отвор. Тънкият като змиорка Берън се вмъква вътре с лекота. Останалите подават саковете си през дупката и бързо влизат. Лъчи от фенерчетата се стрелкат във всички посоки, а после някой открива прекъсвача на корабното осветление и залата се огрява от мощно сияние.

Отрядът тюлени се вижда върху огромна платформа с правоъгълен отвор в средата. Ракетата виси в отвора, окачена на тавана и закрепена неподвижно, с помощта на огромни, прилични на ръце лостове, опрени в стените. Мъжете наблюдават със страхопочитание страховития цилиндър. От лъскавата му повърхност се отразява светлина.

— Бързо! Нямаме време за гледане! — виква Мейсън.

Берън прокарва длани по повърхността на ракетата. След това изучава сложната плетеница от тръбопроводи и жици, които влизат в нея провесени от тавана. Поема си дъх.

— Не съм виждал никога подобно чудо!

— Въпросът е, можеш ли да я обезвредиш?

Берън се усмихва и потрива ръце.

— Папата в Рим ли живее?

— Не, живее във Ватикана.

— Пак е близо. — Берън вади стетоскоп от сака си и го поставя в ушите. Преслушва няколко места по повърхността на цилиндъра, с израза на кардиолог, който преглежда пациент.

— Готова е за излизане. Чувам шум.

— Ами тези връзки? — пита Мейсън.

— Гориво и енергия. Бих могъл да ги прекъсна, но е възможно това да се окаже сигнал за съоръжението да поеме командването си само.

— С други думи, да се самостартира.

Берън кимва.

— Трябва да ѝ изрежа сърцето.

Той прокарва пръсти по ръба на панел, който леко се откроява се върху повърхността. Рови в сака си за инструменти и не след дълго намира подходящ ключ за крепежните болтове на панела. Започва да ги отвива с акумулаторен върток.

Като някакъв спортен коментатор, описващ хода на състезание, Мейсън съобщава на другите два отряда какво точно прави Берън. Междувременно останалите от отряда претърсват наоколо и откриват стоманено въже, дебело три сантиметра, с което връзват горната част на цилиндъра към тавана, с надежда да го спрат, ако рече да тръгне.

Берън напредва бавно с работата си. Няколко болта са заляпи от влажния въздух в хангара и той използва специални инструменти, за да ги захване здраво. Внезапно замръзва и се ослушва.

— Да пукне дано! — казва той.

— Какво има? — пита Мейсън, който наднича през рамото му. Берън понечва да отговори, но Мейсън му дава знак с ръка да замълчи. Обажда се помощникът от мостика.

— Не знам какво може да означава това, лейтенант, но уредите се побъркаха до един.

— Задръж така! — Мейсън се обръща към Берън: — От мостика съобщават са необичайна активност на всички прибори. — Мейсън наостря уши. Помещението се изпълва с нарастващ шум.

Берън се оглежда, сякаш иска да види самия шум.

— Проклетата машина ще тръгне всеки миг!

— Можеш ли да ѝ попречиш?

— Ако успея да махна този капак, може би ще мога да прекъсна активиращата верига. Бъдете готов с клещите.

Берън отвива нов болт и се насочва към следващия, когато чуват друг шум. Прилича на стържене на огромна скоростна кутия. Шумът идва изпод краката им. Всички поглеждат надолу, което ги спасява от ослепяване. Електрически проводници и тръби се откъсват с ярка светлина от страните на корпуса, малко над главите им. Хората се хвърлят по корем. Отдолу започват да се отварят клапите на големия шлюз.

Чува се шум от роторите на двигателя.

Клапите се отварят напълно и следва нова експлозия. Страничните „ръце“ се откъсват. Импровизираните стоманени

спирачки се скъсват като конци и свободните краища на стоманеното въже свистят във въздуха, готови да отрежат всяка попаднала на пътя им глава.

И после бомбата потъва надолу.

В ушите на Мейсън кънтят викове. Другите два отряда стават свидетели на същата картина. Джо Луис крещи:

— Тук Омега две. Бомбата тръгна.

След това се разнася гласът на Кармайкъл:

— И нашата също.

Мейсън и отрядът му застават на ръба на отвора и гледат надолу. Воден вихър и пяна изпълват правоъгълния отвор, който прилича на дверите адови.

[1] Валкирия — в скандинавската митология, красавици, служителки на бог Один, които отвеждат падналите в битка герои във Валхала, където пируват, в очакване да настъпи края на света. ↑

Старшият сред хората на Петров, гигант, когото Остин нарича Малчо, пристъпва напред и забива дървения приклад на калашника си в главата на горилата. Краката на негодника омекват и той рухва на палубата. Към тях тичат някакви фигури. Светва фенерче и лъчът му попада върху Остин. Излайва кратък откос. При скорост шестстотин изстрела в минута и от такова малко разстояние, дори късият откос е смъртоносен.

Лъчът се мята безцелно из палубата, но хората на Разов са добили вече представа за числеността и разположението на нападателите. Смъртоносни цветя разцъфтяват в мрака. Хората залягат. В кратките проблясъци на изстрелите, командосите на Петров се движат като в забавен кадър.

Остин и Завала се хвърлят по корем на палубата и започват да се търкалят докато намерят закрилата на огромен кнехт. Над главите им свирят куршуми, а други рикошират от огромната стоманена гъба. Остин насочва ругера към бягаща фигура, но не е убеден, че уцелва. Стрелбата отсреща се разрежда, което показва, че хората на Разов се пръсват.

— Искат да ни заобиколят — крещи Завала.

Залегналият наблизко Малчо маха с ръка, за да привлече вниманието им.

— Тръгвайте! — крещи той. — Ние ще ги задържим.

Остин храни известни съмнения по въпроса. Малчо и хората му биха могли да удържат позицията за известно време, но също като малобройният спартански отряд при Термопилите, в крайна сметка ще бъдат отблъснати от превъзхождащият ги по численост противник. Малчо прави знак, с насочен над рамото палец. Жестът не се нуждае от превод: Тръгвайте! Двамата дават още няколко изстрела, а после припъзляват под спускателното устройство на една спасителна лодка. Хората на Разов продължават да обстрелват старата им позиция, а двамата рязко стават и хукват към една врата. Влитат вътре, с готово за

стрелба оръжие. Кристалните полилеи са тъмни, а единственото осветление осигуряват стенни аплици. Слабата им светлина изважда на бял свят маси столове и кресла. Прекосяват дансинга и минават в другата половина на огромния салон. Остин спира. Обажда се на Петров по радиото и му казва къде се намират.

— Май се набути в гнездото на осите!

— Няма как иначе. Не знам колко дълго ще удържи Малчо.

— Ще останеш изненадан, колко дълго може да удържи. Излезте на палубата — ние я наблюдаваме!

Остин прекъсва връзката, отваря вратата и излиза. Нито следа от Петров и хората му. После от сенките се показват силуети на скрилите се в тях командоси. Приближава Петров.

— Добре направихте, че се обадохте, преди да отворите вратата. Хората ми са малко нещобързаци. Пратих неколцина и на отсрещната страна. Би трябвало вече да ги чуем...

Прекъсват го експлозии на гранати. Стрелбата става по-хаотична.

— Явно хората ми са намалили гъстотата на вражите редици. Предлагам да продължите към своята цел. Искате ли помощ?

— Ако потрябва, ще те извикам! — отвръща Остин и се насочва към една стълба, която свързва палубата с мостика.

— Късмет! — пожелава Петров.

Остин и Завала са насред път, когато започват да пристигат смразяващите доклади от отрядите Омега. Кърт спира, за да осведоми Завала.

— Бомбите са пуснати — казва му той. — До една!

Завала води и тъкмо е хванал перилото на следващата стълба. Обръща се назад и пита:

— И сега какво?

Вместо отговор, Остин вдига ръка на височината на рамото си и насочва ругера към Завела, който замръзва. Оръжието рева. Куршумът минава на сантиметри от главата на Джо и въздушната струя раздвижва косите му. Над главата му прелита тежък предмет и тупва глухо на палубата до тях. Завала вижда простряната фигура на едър казак, изпуснал закривена сабя.

— Съжалявам, Джо, но този юнак искаше да навреди на ръста ти.

Завала прокарва пръсти през косите си откъм страната, където профуча куршумът.

— Няма нищо. Винаги съм имал желание да сресвам косите си на тази страна.

— Нищо не можем да сторим по отношение на бомбите — казва тъжно Остин. — Можем обаче да дадем да разбере на мръсния копелдак, който ги пусна.

Сега води Остин и скоро двамата се озовават под крилете, щръкнали от двете страни на мостика. Двамата се разделят. Остин изтичва нагоре по стълбата и се лепва до откренатата врата. Обширната кърмова рубка е осветена от червени нощни лампи.

Вътре сякаш няма никой, ако не се смята фигурата на мъж, седнал с гръб към Остин, пред светещ екран. Остин прошепва в микрофона инструкции на Завала и тихо влиза. Хрътките на Разов изглежда го усещат. Изникват сякаш от нищото и започват да му се радват. Остин ги отблъсква с ръка, но тук свършват надеждите му да остане незабелязан. Разов се обръща и мръщи вежди, гледайки посрещането, осигурено от собствените му кучета. Крясва им кратка команда, при която те се връщат със скимтене и подвити опашки. Тънките устни се разтягат в злобна усмивка.

— Очаквах ви, мистър Остин. Хората ми съобщиха за вашето и на мистър Завала присъствие на борда. Радвам се да ви видя отново. Жалко, че се наложи така бързо да ни напуснете последния път.

— Може би ще промените мнението си, когато ви унищожим, заедно с вашата операция.

— Малко е късно за това — отвърща Разов. Посочва монитора. Екранът е разделен на три части по вертикалата. На всяка от тях личи светеща точка, която се движи бързо към неравната линия на морското дъно.

— Знам, че сте пуснали бомбите.

— Следователно знаете и че нищо не можете да сторите. Когато те стигнат дъното, ракетните двигатели ще ги забият навътре, те ще експлодират, ще пуснат на воля метанов хидрат, който на свой ред ще раздвижи шелфа, ще се надигнат цунами, които ще пометат три ваши крайбрежни града.

— Да не говорим за побъркания ви план да предизвикате всеобщо затопляне на климата.

Разов изглежда изненадан, но после се усмихва и поклаща глава.

— Би трябвало да допусна възможността да разгадаете крайната ми цел. Както и да е. Да, Сибир ще се превърне в житницата на света, а вашата страна ще бъде дотолкова заета с близане на рани и усилия да се изхрани, че повече няма да си пъхате носа в работите на Русия. Ако се държите прилично, може и да ви продаваме сибирско жито.

— Дали Ирина би одобрила тези блънвания на побъркан?

Усмивката изчезва.

— Вие сте недостоен дори да произнесете това име.

— Може би. — Остин насочва ругера в сърцето на Разов. — Мога обаче преспокрайно да ви пратя при нея.

Разов дава някаква заповед. Завесата, която отделя рубката от картографското помещение се дръпва, за да покаже брадат казак и Пуласки, които минават зад гърба на Остин, с насочени в него автомати. Завесата се отваря напълно и там застава висок мъж, в дълга черна роба. Той поглежда Кърт с дълбоко разположените си очи и облизва устни, сякаш ще го яде. Казва нещо на руски с гробовен глас.

По гръбнака на Остин преминава ледена тръпка, но пистолетът му остава насочен в сърцето на Разов.

Руснакът изглежда се забавлява.

— Искам да ви запозная с Борис, мой съветник и пръв съдружник.

Монахът се усмихва, когато чува името си и заговорва на руски. Разов превежда:

— Борис изказва съжалението си, че не ви е намерил на борда на онзи кораб.

— Нямате представа, колко пък аз съжалявам за същото. Сега нямаше да бъде тук.

— Bravo! Добър опит за блъфиране. Махнете оръжието, мистър Остин! Докато ние тук си говорим, моите хора ликвидират вашите отвън.

Остин няма намерение да се подчини. Ако се наложи, ще загине под яростен автоматен огън, но ще завлече Борис и Разов със себе си. Пита се къде ли е Завала. Докато обмисля следващия ход, чува в слушалката гласа на Йегър:

— Чуваш ли ме, Кърт? Все още има шанс. Успях да проникна в кода докрай. Бомбите няма да избухнат сами. Трябва да се активират.

Чуваш ли ме?

Без да отмества дулото на ругера от Разов, Остин поглежда монитора. Точиците са легнали на морското дъно. Разов забелязва погледа му.

— Свършено е, мистър Остин!

— Не съвсем — отвръща Кърт. — Бомбите са безвредни, преди да се активират.

Изражението на Разов издава неговата изненада, но той се овладява бързо. Чертите му се изкривяват от гняв.

— Така е. И вие ще можете да видите как се прави това. Жалко за вас, той като ще се наложи да умрете с ясното съзнание, че немощните ви напъни да осуетите моето грандиозно начинание, са се провалили напълно.

Разов прави почти незабележим жест с глава. Борис пристъпва напред и протяга дълги пръсти към клавиатурата. Не успява да я достигне.

Остин насочва пистолета към ръката на монаха и натиска спусъка. Ефектът е унищожителен. Ръката се превръща в дъжд от парчета кости, плът и кръв. Борис гледа с невярващ поглед. Всеки обикновен смъртен би принадлежал от болка, но Борис надава яростен рев и отправя към Остин изпълнен с омраза поглед. Бърка с лявата ръка под расото си и вади кинжал. Без да обръща внимание на изтичащата кръв, той тръгва към Остин.

Двамата отзад прищракват с автоматите, но Борис им кресва нещо на руски. Той иска американеца за себе си.

Остин не може да повярва, че наистина вижда този човек все още прав. Вдига ругера, за да приключи въпроса с един изстрел между двете безумни очи, но ръцете му са хванати отзад. Това е Пуласки.

Борис е толкова близо, че Кърт долавя животинската миризма на немитото му тяло, както и отвратителния дъх. Борис се усмихва, като разкрива колекция гнили зъби и вдига ръка, за да нанесе своя удар.

Остин стоварва с все сила пета върху стъпалото на Пуласки, който квичи от болка и охлабва хватката. Остин прикляква и нанася удар с лакът в ребрата му. Пуласки го освобождава напълно. После дългата цев на пистолета почти опира гърдите на руснака. Цялото му тяло е отхвърлено назад от мощния изстрел, той се блъска в стената и пада на пода.

Тогава Пуласки нанася силен удар с приклад в главата на Остин, който вижда цялата галактика на куп. Стоварва се на палубата, но острата болка не му позволява да загуби съзнание. С премрежен поглед, вижда Разов да въвежда инструкции в компютъра. Усеща как ругерът отново подскача в ръката му и потъва в мрак.

Пуласки се навежда над него, за да му прати последен куршум, но откъм втората врата избумтява оръдието на Завала. Пуласки и застаналият зад него казак се строполяват едновременно.

Когато Остин идва в съзнание, до него е клекнал Завала. Хрътките са се свили страхливо в един ъгъл, още когато започва пукотевицата. Сега приближават и близват ръката на Кърт.

— Съжалявам, че не можах да дойда по-рано, но се наложи да се разправа с неколцина от негодниците на Разов по-напред.

Остин отблъсва нежно кучетата и пита:

— А той къде е?

— Измъкна се, докато бях зает с тези двамата.

Подкрепян от Завала, Остин се изправя на крака. Поглежда труповете на Пуласки, казака и Борис, сетне отива при компютъра. Екранът представлява димяща дупка.

— Бомбите трябваше да се активират от тук. Разов въвеждаше командата, когато аз разбих терминала със случайно попадение.

Завала се смее.

— Дано не му е изтекла гаранцията!

Остин търси по радиото Петров:

— Къде си, Иван?

— Тук съм си. Някакви проблеми?

— Имаше някои, но се справихме. Как е при теб?

— Допуснаха грешката да се опитат да ни заобикалят. Ние ги чакахме готови. Извадиха няколко мои хора от строя, но ще се оправят.

— Добра работа! Борис е мъртъв. Не позволихме да активират бомбите. Разов избяга. Потърси го!

— Добре... почакай... излита някакъв хеликоптер.

Остин долавя трясъка на двигател в безредната автоматна пукотевица. Излиза на крилото, за да види как черната машина се издига над кораба. Вдига пистолета, но мачтите му пречат. След миг хеликоптерът изчезва в мрака.

Нещо докосва коляното му. Хрътките се нуждаят от ласка и храна. Остин прибира оръжието и ги гали. С двете бели животни подире им, той и Завала се спускат надолу, за да се присъединят към отряда на Петров. Може пък той да изнамери отнякъде чиния наденички за новите му приятели.

Англия

Тридесет и шест часа по-късно, лорд Додсън се изправя внезапно в коженото си кресло, прогонва съня и оглежда познатата ламперия на кабинета си. Задрямал е с нова биография на адмирал Нелсън^[1]. Започва да си мърмори недоволено. Старост — нерадост. Животът на адмирала е всичко друго, само не и скучен.

Събуден е от някакъв шум — не може да има съмнение. Но сега цари пълна тишина. Икономката Джена си е отишла преди малко. В къщата няма духове или поне той не знае за такива, макар понякога да се скърца и стене. Посяга към изстиналата лула в пепелника и обмисля възможността да я разпали. Любопитството му надделява. Той оставя лулата и книгата, става от креслото, отваря вратата и излиза в мекия полумрак.

Огромни светещи облаци прекосяват лицето на луната и на разни места през тях надничат звезди. Опитва с длан порива на вятъра. Не, звукът положително не е бил причинен от него. Връща се в къщата и застива при накъсания, скърцащ звук, който идва от кухнята. Да се е върнала Джена, без да му се обади? Невъзможно. Тя има да се грижи за болна сестра, а при нея семейството стои над всичко.

Додсън се връща тихо в кабинета и сваля ловната пушка от мястото ѝ над камината. Намира с трепереща ръка кутия патрони в чекмеджето. Зарежда пушката и тръгва към кухнята.

Там свети. Погледът му веднага съзира счупеното стъкло на задната врата. Подът е посипан с прозрачни парченца. Може би събудилият го звук е от нечия непредпазлива стъпка върху натрошеното стъкло. Крадци. Доста нагла постъпка — да проникнеш с взлом в къща, в която има човек. Додсън приближава повредената врата, за да я разгледа по-добре. Докато се навежда, съзира в едно от здравите стъкла някакво отражение.

Обръща се бързо. От килера е излязъл с пистолет в ръка, някакъв мъж.

— Добър вечер, лорд Додсън — казва той. — Подайте ми тази пушка, ако обичате!

Додсън се псува наум, че не е погледнал най-напред в килера. Той навежда дулото и подава оръжието.

— Кой сте вие, по дяволите и какво търсите в моя дом?

— Казвам се Разов и съм законният притежател на един ценен предмет, който се намира във ваше владение.

— Изпаднали сте в дълбока заблуда — всичко в тази къща е моя собственост.

Устните на мъжа се разтеглят в сардонична усмивка.

— Чак пък всичко?

— Да, всичко!

Мъжът приближава.

— Хайде, лорд Додсън, не е прилично един английски джентълмен да бъде уличен в лъжа.

— По-добре си вървете, преди да съм извикал полицията.

— Нова лъжа. Прекъснах ви връзката, след като си поговорих с вашата икономка.

— Джена? Къде е тя?

— На безопасно място. Засега! Но ако не започнете да казвате истината, ще ми се наложи да я убия.

У Додсън не остава и капка съмнение в сериозните намерения на непознатия.

— Добре, кое е онова нещо, което тъй силно желаете?

— Мисля, че ви е известно — короната на Иван Грозни.

— И кое ви кара да мислите, че притежавам това нещо... тази руска, ако не се лъжа, корона?

— Не се опитвайте да поставяте на изпитание моето търпение! Като не я открих сред останалите съкровища на борда на „Одеска звезда“, аз направих онова, което би сторил всеки опитен ловец. Тръгнах назад във времето. Короната е била с царското семейство, когато е пристигнало в Одеса. Царицата обаче, е имала предчувствието, че няма да успеят да се измъкнат. Тя искала да е сигурна, че дори да загинат, короната ще намери своя път към някое безопасно място, където да дочака законен член на семейство Романови да предяви правата си над руския престол. И тя поверява безценното съкровище на един британски агент.

— Това ще да се е случило доста преди аз да се родя!

— Разбира се, но ние и двамата знаем, че този агент е бил на служба при вашия дядо.

Додсън се опитва да възрази, но разбира, че усилията му са наистина напразни — този мъж знае всичко.

— Тази корона не означава нищо за мен. Ако ви я предам, искам вашата дума, че ще освободите икономката ми. Тя няма и най-малка представа за всичко това.

— Тази старица не ми е притрябвала — заведете ме при короната!

— Добре. Следвайте ме!

Додсън тръгва по коридора и отваря вратата на един килер. Разчиства окачените там зимни дрехи, маха подредените по пода обуца, повдига една дъска и натиска скрит под нея бутон. Задната стена на килера се хлъзга безшумно встрани. Додсън пали лампа и започва да се спуска по вита стълба, направена от каменни блокове, а Разов го следва отблизо. Попадат в каменно помещение, с площ около десет квадратни метра.

— Това е истинска римска изба. В нея са държали вино и зеленчуци.

— Спестете ми лекциите по история, лорд Додсън. Короната!

Додсън кимва и приближава до две щръкнали в стената скоби. Завърта ги едновременно, по посока на часовниковата стрелка.

— Това е заключващ механизъм.

Част от стената, всъщност метална врата, облепена с три сантиметрови каменни плочи, се отваря и лордът отстъпва крачка назад.

— Ето я вашата корона! Там, където я е оставил моят прадядо, преди близо сто години.

Короната е поставена върху пиедестал, покрит с пурпурно кадифе.

— Обърнете се и сложете ръце отзад! — командва Разов.

Връзва ръцете и глезените на англичанина със скоч и го кара да седне на пода, облегат на стената. После затъква пистолета зад колана и протяга ръце към короната. Тя се оказва по-тежка, отколкото е очаквал и Разов въздъхва от усилие, когато я притиска към гърдите си.

Блясъкът на диамантите, рубините и смарагдите е равен на този в алчните очи на руснака.

— Красота! — шепне той.

— Лично аз съм я смятал винаги за малко кичозна — отбелязва лордът.

— Англичани — казва Разов, с огромно презрение. — И вие сте глупак като дядо си. Никой от двамата ви не е оценил властта, с която разполага.

— Напротив! Дядо ми си е давал сметка, че след като царското семейство е ликвидирано, появата на тази корона на бял свят би изкарала на сцената цял куп претенденти. Законни и всякакви други. — Той хвърля на Разов многозначителен поглед. — Биха се намесили други страни и ето ти още една война.

— Вместо това си докарахме половин век комунизъм.

— Той щеше да настъпи така или иначе. Царизмът щеше да рухне, заради корупцията си.

Разов се смее и слага короната на главата си.

— Също като Наполеон и аз се короновам сам. Вижте следващия господар на Русия!

— Виждам само един дребен мъж, който се кичи с чуждо имущество.

Змийският поглед на Разов угасва. Откъсва ново парче тиксо и залепва с него устата на Додсън. Хваща короната под мишница и изкачва стълбата. В горния ѝ край спира и казва:

— Сигурно сте чел „Бъчвата от Амонтилядо“ от По^[2]. В която жертвата е зазидана за вечни времена? Може би някой ден ще открият костите ви. Оставям ви на мястото на короната. Страх ме е, че ще трябва да се освободя от вашата икономка.

Той излиза от килера, без да затвори тайната врата, понеже ръцете му са заети с короната. Възнамерява да я остави в колата си, а сетне да се върне и да запечата лорда завинаги в каменната му гробница. Икономката ще убие и хвърли в реката след това.

Докато мъкне своя товар към задната врата, някой чука по предната. Разов замръзва.

Чува се гласът на Завала:

— Лорд Додсън, у дома ли сте? — Следва по-силно чукане. Неканеният гост се отправя към кухнята.

Додсън е оставил официалния вход отключен. Завала и Остин влизат с пистолети в ръце. Завала вика отново. Минават по коридора и виждат слаба светлина да струи през откренатата врата на килера. Дватамата се споглеждат и Остин се спуска по витата стълба, докато Завала го пази отзад.

Кърт вижда лорд Додсън, седнал на пода и маха лепенката от устата му.

— Ранен ли сте?

— Нищо ми няма. Стигнете Разов — отмъкна короната!

Остин прерязва с джобно ножче лентите по краката и ръцете на Додсън и двамата се качват горе. Лордът се усмихва при вида на Завала.

— Приятно ми е да ви видя отново, мистър Завала!

— И аз се радвам! Това е колегата ми Кърт Остин.

— Много ми е приятно да се запознаем, мистър Остин!

— Задната врата е отворена — съобщава Завала. — Сигурно се е измъкнал през нея.

Додсън изглежда притеснен.

— Да сте видели икономката ми?

— Ако говорите за онази огромна и много сърдита жена, която открихме вързана в една наета кола, можете да бъдете спокоен — изпратихме я за полицията.

— Благодаря ви. Разов сигурно ще тръгне към реката, когато види, че колата му я няма. Там имам лодка, с която може да избяга.

Завала тръгва към задната врата.

— Почакайте! — казва Додсън. — Има и по-добър път. Елате с мен!

За изненада на гостите, лордът ги връща обратно в каменното подземие. Със завъртане на друг чифт скоби, той отваря нова врата в стената.

— Това е стар тунел, изграден като за тайно отстъпление. Излиза в дъното на сух кладенец, близо до реката. Можете да се изкачите по специални стъпала, издълбани в стената му. Може би ще стигнете лодката преди този отвратителен тип. Короната няма да му позволи да върви бързо.

— Благодарим ви, лорд Додсън — казва Остин и се шмугва в тунела.

— Не влизайте в реката след него! Плитчините са много опасни. Тинята е като плаващи пясъци — може да погълне и кон.

Двамата едва чуват предупреждението, хукнали приведени на две по тунела. Няма фенерче и плъзгат длани по стената, за да следват правилната посока. Миризмата на застояла вода и гниеца растителност се засилва. Тунелът рязко свършва и ако не е бледият, светъл кръг над главите им, биха се блъснали в стена.

Остин намира опипом стъпалата и двамата прехвърлят след малко ниския зид на кладенеца, за да видят очертанията на малка къщичка за лодка, на брега на реката. Отиват при нея и заемат позиции от двете страни на кея.

Не след дълго, чуват стъпки и тежко дишане. Разов бърза към тях. Още малко и ще им падне в ръцете, но неочаквано от облаците се показва лунният кръг, който осветява сребърната коса на Остин. Макар и само за миг, Разов успява да зърне цялата картинка и рязко свърва покрай брега, за да избегне засадата.

— Разов, спри, няма смисъл! — крясва Остин.

В отговор се чува шум от счупени съчки. Следва плясък. Остин и Завала се отправят натам, докато стигат тревист бряг на около метър над водата. Разов се опитва да прекоси реката, но едва направил няколко крачки, краката му затъват в меката тиня. Опитва се да се върне назад, но безуспешно. Стои до кръста във вода, с лице към брега и продължава да стиска короната в ръце.

— Не мога да мръдна — казва Разов.

Остин си спомня думите на лорда за плаващия пясък. Грабва откършен клон и го протяга в реката.

— Дръж! — казва той.

Разов е потънал почти до мишниците, но не посяга към клона.

— Пусни проклетата корона! — крясва Остин.

— Няма! Твърде дълго я чаках.

— Тя не струва колкото живота ти.

Водата е стигнала до брадичката на Разов и отговорът му е неразбираем. Вдига короната и я поставя на главата си. Тежестта ѝ го натиква още по-бързо в реката. Лицето му изчезва, вижда се само короната. Сетне потъва и тя.

— Боже мой! — възкликва Завала на испански. — Ама че начин да си отидеш от този свят!

Чуват нови стъпки. Лорд Додсън пристига задъхан, с пушка и фенер в ръце.

— Къде е онзи негодник?

— Там. — Остин хвърля ненужния клон към мястото на потъването. — Отнесе и короната.

— Мили боже! — възкликва лордът. Насочва лъча на фенера към мътната, кафява вода. Само няколко мехурчета показват лобното място, но и те скоро изчезват, отнесени от бавното течение.

— Да живее царят! — казва Остин.

После се обръща и тръгва към къщата.

[1] Адмирал Нелсън — Хорейшио Висконт (1758–1805) разгромил армадата на Наполеон в битката при Трафалгар (1805). ↑

[2] По — Едгар Алън (1809–1849). Американски критик, поет и писател. ↑

Вашингтон

Остин гребе с такова настървение в златистата мъглица над реката, че не забелязва моторницата, преди тя да тръгне бавно след него. Той спира, спира и тя. Кърт обърсва потта от челото, пие вода от пластмасовата си бутилка и отпуснал длани върху веслата, примижава срещу слънцето. Хвърлил поглед назад, той се пита, да не би пък все още да е останал живец, в някой сектор от обширната империя на Разов?

Започва отново да гребе. Лодката го следва. Спира отново. Спира и лодката. Един поглед наоколо го убеждава, че може да разчита само на собствените сили. В този ранен час по реката няма лодки, което е и причината Остин да гребе именно тогава. Той описва широка дъга и обръща острия нос на скула назад към къщи. Започва да гребе, като не забравя, че този процес е преди всичко техническа прецизност, отколкото сила. Докато приближава, различава белия корпус на лодката, но не може да види колко души има в нея. Натиска по-здраво веслата и тънкото тяло на скула се устремява към моторницата, неотвратимо като ракета.

Наближава участък от брега, който се вдава в реката като бирена бъчва. Остин знае, че на това място течението се завихря по особен начин и придръпва към брега нищо неподозиращия лодкар, за да го изхвърли отново навътре, малко по-надолу. Макар курсът му да прилича на права линия, всъщност той приближава земната издатина.

При следващото движение, Остин оставя едното весло извън водата, а другото използва като импровизирано кормило. Скулът рязко завива, а Кърт успява да го задържи да не се преобърне, насочил нос право в брега.

Разнася се сърдитият шум на двигател.

Беше се надявал да изненада непознатия преследвач и не очаква такава светкавична реакция от негова страна. Моторницата бързо потегля. Остин разбира, че няма да стигне брега и че е изложил борда

на скула пред носа на моторницата. Той бързо изоставя първоначалния план и като прави нов завой, насочва лодката си право срещу приближаващата моторница.

Тя е малко по-дълга от скула, но гледана от равнището на водата, прилича на крайцер. Сблъсъкът би бил точно толкова разрушителен, колкото и с презокеански параход. Остин се надява непознатият да завие в последния миг или поне двата корпуса да се плъзнат един о друг. Малко преди очаквания сблъсък, Остин вдига едното весло на рамо, сякаш ще го използва вместо копие и стяга мускули.

Моторът заглъхва, лодката престава да глисира и цопва във водата. Спира на два-три метра от скула. Разнася се познат лаещ смях и изваяното лице на Петров се появява над борда. Руснакът носи бейзболна шапка и хавайска риза, с палми и полуголи жени по нея.

Остин връща веслото в ключа му. Сърцето му продължава да бие неудържимо.

— Здравсти, Иван. Все се питах, кога ли ще цъфнеш пак. Как разбра, че съм тук?

Петров свива рамене.

Остин казва с усмивка:

— Може да ти се види странно, обаче и аз надникнах в твоето досие. Май си станал Иван Петров едва напоследък.

Както е казал поетът, какво означава някакво си име?

— Кога си тръгваш?

— Утре. Вашият президент предава царското съкровище на Русия. Връщам се на бял кон и дори има приказки за политическа кариера. С изчезването на Разов, казашката му тълпа се разбяга и умерените имат шансове да се закрепят.

— Поздравления! Ти го заслужи!

— Благодаря, но честно казано, виждаш ли ме седнал в Думата?

— Май не, Иван. Ти ще си останеш винаги мъжът в сянка.

— Виниш ли ме за това? Там ми е мястото и там се чувствам най-уютно.

— Дали няма да ми отговориш на един-два въпроса, преди да приемеш нова самоличност? Разов наистина ли бе потомък на царя?

— Това му е казал баща му на смъртния си одър. Когато срещнал Борис, лудият монах видял в тази среща пръста на Провидението.

Разполагаме със сигурни доказателства, че той е пряк потомък на Распутин.

— Другия побъркан поп?

Петров кимва.

Остин клати изненадан глава.

— Ами Разов?

— Баща му е бил дезинформиран. Селският поп бил пияница. Дочул историята за спасената княгиня, той я използвал, за да кръпка пари за водка от бащата на Разов.

— Значи, не съществуват наследници на Мария.

— Не съм казал това. — Устните на Петров се разтягат в енигматична усмивка.

Остин вдига вежди.

— Великата княгиня Мария има двама наследника, които са още живи. Мъж и жена. Разговарял съм и с двамата. Те са доволни от живота си и ясно съзнават, какви бъркотии може да създаде появата им на бял свят, с истинска самоличност. Решен съм да проявя уважение към тяхното желание да останат анонимни. Как разбра, че Разов ще се появи при лорд Додсън?

— При огледа на яхтата открихме документи, от които личи, че короната е била предадена в ръцете на дядото. Взехме самолет на НАМПД до Лондон. Разов беше сам. Явно не е искал никой да узнае, че е откраднал короната. Жалко, че не успяхме да я спасим.

— Не съжелявайте! Там може би си е на по-спокойно място. Ако може да се посочи неодушевен предмет, предизвикал най-голямо количество безобразия, това е именно тя. Всеки един от скъпоценните ѝ камъни е заплатен с кръвта и потта на безименни крепостници. — Петров наблюдава полета на един ястреб над реката и казва: — Е, мистър Остин...

— Кърт. Не са нужни официалности.

Петров козирува.

— До следваща среща, Кърт. — Дава рязко газ и се понася по реката, докато изчезва зад първия завой.

Остин натиска веслата и се връща у дома след няколко минути. Прибира скула и се качва на партерния етаж. Смъкнал шортите си, той сварява кафе и подрежда съставките на богата закуска.

— Голям ранобудник си!

Остин се обръща, за да види Каела Дорн, която слиза от спалнята. На себе си има горнище от пижама и усмивка.

— Да не те събудих?

Тя приближава и вдъхва уханието на прясно кафе.

— Не мога да си представя по-приятно събуждане! — Тя докосва част от белезите по неговото тяло. — Не можах да ги видя в тъмното снощи.

— Беше затворила очи.

— Ти също. Трябва да отбележа, че си го върнахме тъпкано за всичките пропуснати срещи.

— Надявам се, да си е струвало чакането.

Тя го целува нежно.

Кафето е готово. Той пълни чашите и двамата излизат на верандата, с изглед към Потомак. Въздухът е чист и свеж. Остин вдига тост с кафето:

— За новата ти работа в СиЕнЕн!

— Тя е твоя заслуга. Никога не бих я получила, ако не беше специалният ми репортаж за заговора „Атаман“. Ще ми липсват Майки и Дънди. Не знам как да ти се отплатя.

— Ти вече го стори.

— Да не искаш да кажеш, че ми осигури тази възможност, само за да ми бръкнеш в гащите?

— Виждаш ли друга причина?

Тя допира пръст до долната си устна и прави замислена физиономия.

— Всъщност, не.

Остин се бе обадил на Каела, преди да напусне Лондон, за да я предупреди за завръщането си. Уговориха си среща във Вашингтон, след като се отчете в НАМПД. Както бе обещал, той ѝ даде интервю за случая с Разов. Някои подробности премълча, но ѝ даде достатъчно нишки, по които да тръгне самостоятелно. Репортажът се въртя три денонощия по всички централни телевизии, а търсенето на журналистическия ѝ талант стигна такива размери, че Кърт остана силно изненадан, когато тя се обади с предложението за тиха вечеря, в някой уютен селски хан на Вирджиния. Срещата продължи в къщата на Остин и тогава природата взе своето.

Остин излиза през официалния вход, който води към зелена морава и подсвирква. Две бели стрели литват през тревата. Възбудените хрътки го следват на верандата.

— Какво смяташ да правиш с тези типове? — пита Каела, докато гали Саша по главата.

— Засега ще бъдат мои гости. Когато тръгна за следващата задача, ще им потърся нов дом. А сега, искам да те изведа с лодка.

Тя се засмива тихичко.

— Каква лодка имаш?

Остин отвърща:

— НАМПД и аз придобихме напоследък една много голяма яхта.

Тя го прегръща през врата и го целува страстно. После казва с дрезгав глас:

— Дано имат обслужване по стаите!

Издание:

Клайв Къслър, Пол Кемпрекос. Огнен лед

Американска. Първо издание

ИК „Венус Прес“, София, 2005

ISBN: 978-954-780-016-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.